

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

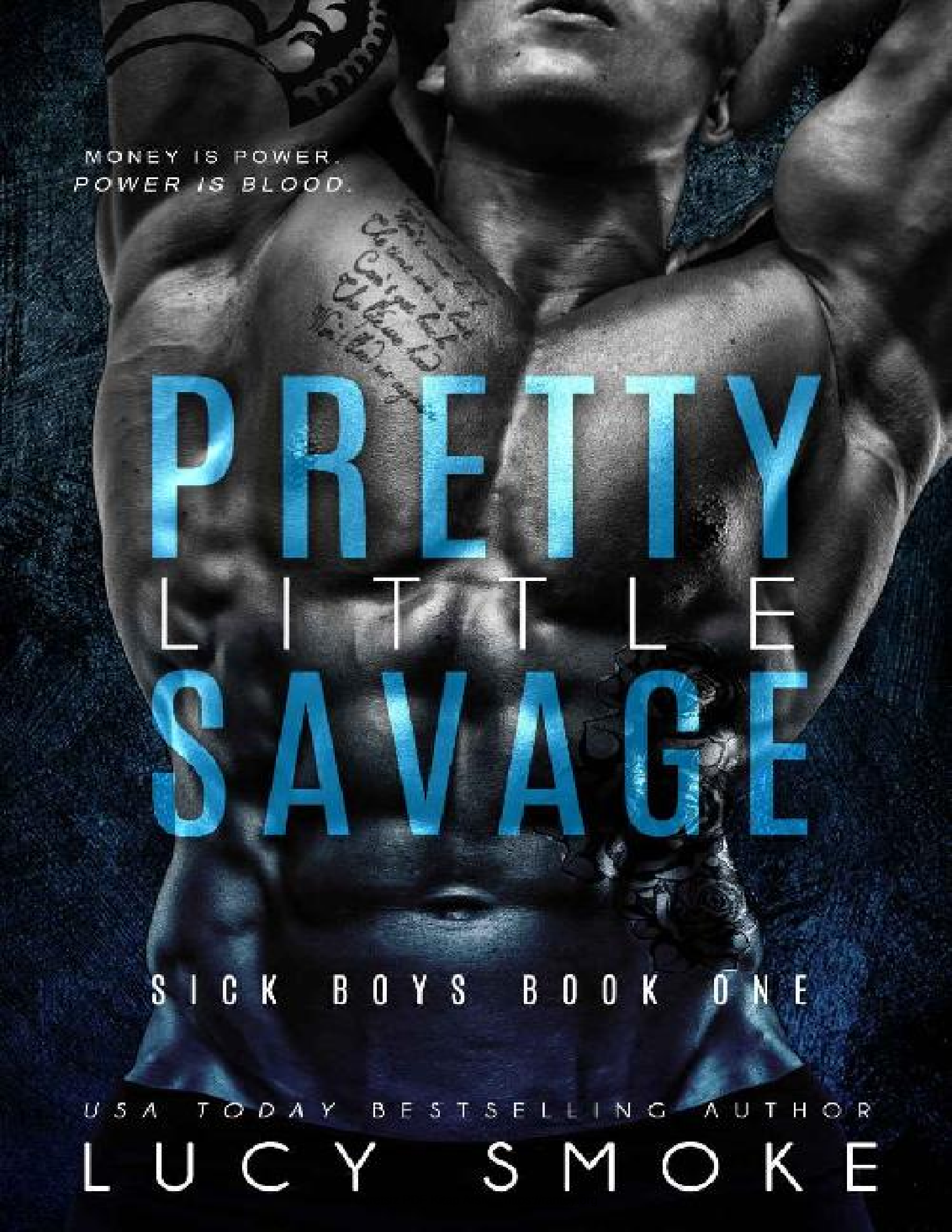
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MONEY IS POWER.
POWER IS BLOOD.

PRETTY LITTLE SAVAGE

SICK BOYS BOOK ONE

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

LUCY SMOKE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

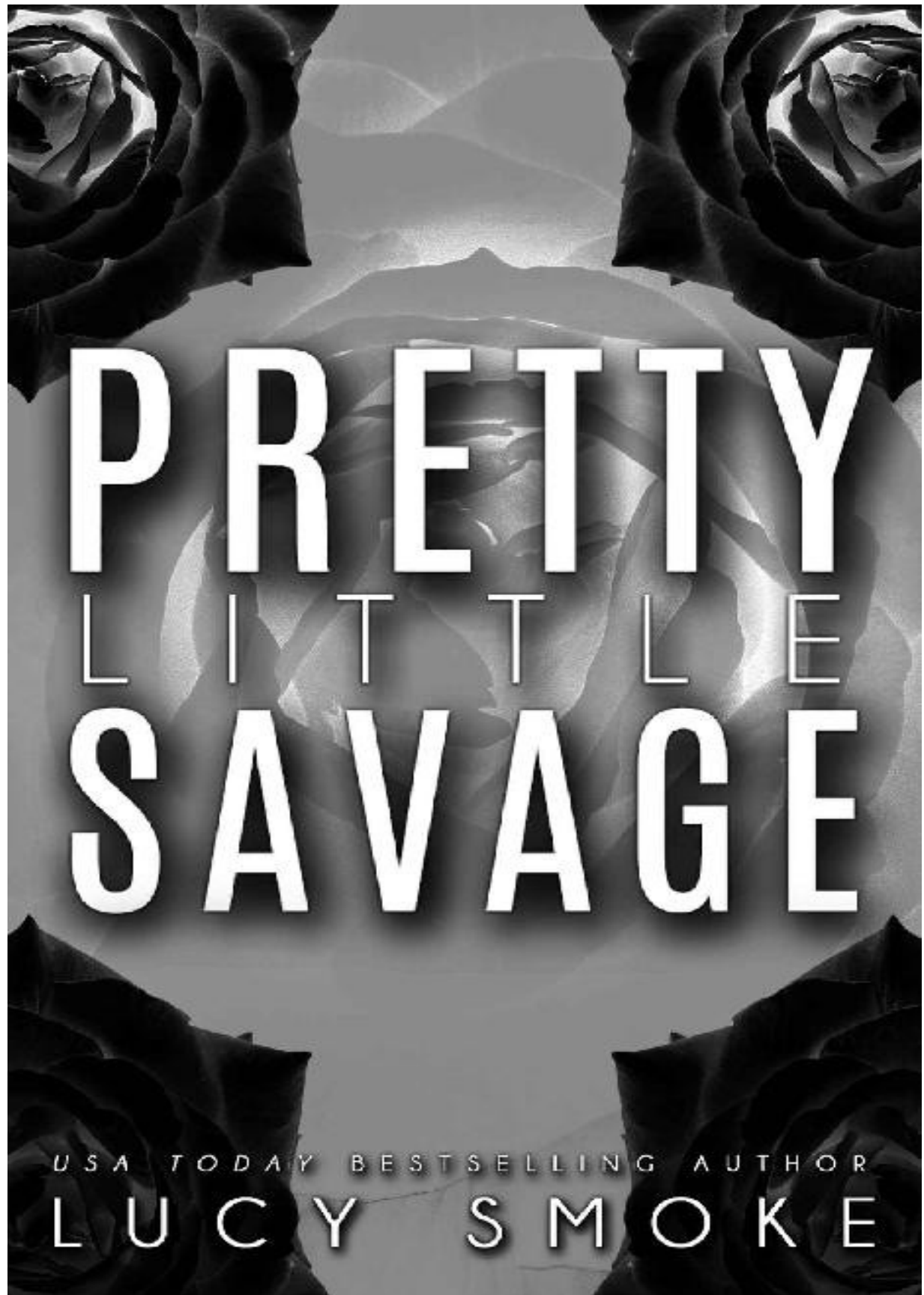
Çevirigiller Ekibi.

PRETTY LITTLE SAVAGE

HASTA ÇOCUKLAR KİTAP 1

LUCY SMOKE

Copyright © 2020 by Lucy Smoke

Tüm hakları saklıdır.

Bu bir kurgu eseridir. Kişiler, yerler veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap eleştirisinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Heather Long ve Your Editing Lounge tarafından

düzenlenmiştir Kapak Tasarımı: Black Widows

Designs'dan Dee Garcia✿ Vellum ile hazırlandı

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu Önsöz

1. [Dekan](#)
2. [Avalon](#)
3. [Avalon](#)
4. [Avalon](#)
5. [Avalon](#)
6. [Avalon](#)
7. [Dekan](#)
8. [Avalon](#)
9. [Dekan](#)
10. [Avalon](#)
11. [Avalon](#)
12. [Dekan](#)
13. [Avalon](#)
14. [Avalon](#)
15. [Dekan](#)
16. [Avalon](#)
17. [Dekan](#)
18. [Avalon](#)
19. [Avalon](#)
20. [Avalon](#)
21. [Dekan](#)
22. [Avalon](#)
23. [Avalon](#)
24. [Dekan](#)
25. [Avalon](#)
26. [Dekan](#)
27. [Avalon](#)

28. [Avalon](#)
29. [Dekan](#)
30. [Avalon](#)
31. [Dekan](#)
32. [Avalon](#)
33. [Avalon](#)
34. [Avalon](#)
35. [Avalon](#)
36. [Dekan](#)
37. [Avalon](#)
38. [Dekan](#)
39. [Avalon](#)
40. [Avalon](#)
41. [Avalon](#)
42. [Dekan](#)
43. [Avalon](#)
44. [Avalon](#)
45. [Dekan](#)
46. [Avalon](#)
47. [Avalon](#)
48. [Avalon](#)
49. [Avalon](#)
50. [Dekan](#)
51. [Avalon](#)
52. [Dekan](#)
53. [Avalon](#)

[Sonsöz](#)

[OKUDUĞUNUZ İÇİN TEŞEKKÜRLER!](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Ayrıca Lucy Smoke / Lucinda Dark](#)

YAZARLARIN NOTU

Merhaba, bu kitabı alan harika insan!

Pretty Little Savage'ı aldığınız için teşekkür ederim. Bu kitabı yazmayı hem çok sevdiğimi hem de nefret ettiğimi bilmenizi istedim. Başlangıcı sayamayacağım kadar çok kez yeniden yazdım ve bunu tam anlamıyla söylüyorum. Çift haneli sayılara ulaştığımda saymayı bıraktım. Ama artık bitti ve sizin ellerinizde. Avalon'un yolculuğuna başlamadan önce kısa bir uyarıda bulunmak istiyorum.

Hasta Çocuklar biraz karanlıkla başa çıkamayanlar için bir seri değil. Hem kahramanımızın hem de kadın kahramanımızın çok insani kusurları var ve her ikisi de bu seri bitmeden önce çok fazla kan döküldüğünü ve acı çekildiğini görecekler. Bazı benzerlikler görebilseniz de bu kitabı bir zorba romantizmi olarak görmüyorum. Geçmişte zorbalıkla ilgili kendi deneyimlerimden dolayı, mevcut veya potansiyel çalışmalarımın hiçbirini zorba romantizmi olarak etiketlememeyi seçtim. Söyleyeceğim şey, bunun bir üniversite çağı, yeni yetişkin, düşmanlardan aşıklara MF romantizmi olduğudur.

Bu kitap bazı karanlık temaları ele almaktadır. Karanlık aşk romanlarında sıkça rastlanan bu tür konulara karşı hassasiyetiniz varsa veya bu tür konulardan rahatsız oluyorsanız ya da kolayca tetikleniyorsanız, bu kitap sizin için uygun olmayabilir. Lütfen bunu aklınızda bulundurun ve sorumlu bir şekilde okuyun.

"Kimseden bir şey beklemezseniz, asla hayal kırıklığına uğramazsınız."
Silvia Plath, *The Bell Jar*

PROLOGUE

AVALON

AYAĞIMI GAZA DAYADIM VE GAZA BASTIM. DALGALANAN IBRE

hız göstergesi sarsılıyor ve sonra yavaşça ama emin adımlarla 100 mil/saat işaretime ve sonra da ötesine doğru ilerliyor. Farlar karanlık taşra yolunu aydınlatıyor. Ne kadar uzun bakarsam o kadar zor görüyorum, ta ki yolun zor görüldüğünden değil, sadece ağladığımdan olduğunu fark edene kadar.

Hıçkırarak, aslında. Gözlerimden yaşlar süzülürken büyük hıçkırıklar bedenimi sarıyor. Yanaklarımdan aşağı süzülüyorlar, kirli küçük şeyler, ağzımda metalik bir kenarla renklendirilmiş tuzlu bir tat bırakıyorlar. Gözyaşı ve kan. Nasıl? Çünkü dudagımı o kadar sert ısırılmışım ki derinin kırıldığı yeri hissedebiliyorum ve yaradan dilime kan sızıyor.

"Siktir et onu..." Fısıldıyorum. Yumruğumu direksiyondan kaldırıyorum ve sertçe indiriyorum. O kadar sert ki kolumda bir acı sekmesi yaratıyor. "*Siktirsinler*," diye düzeltiyorum, çünkü sadece Dean Carter değildi. . Hepsi birimiz, birimiz için. Onu destekleyeceklerinden hiç yoktu. O yüzden hepsinin canı cehenneme. "Sikeyim onları. . SİK. HEPSİNİ." Ciğerlerim acıyana kadar bağıriyorum.

Acıtıyor. Kahretsin, her şey acıyor. Hayal edilebilecek en kötü acı. Parçalanmak ve bir çöp yığınının içinde soluk soluğa kalmak gibi. Yaptığı şey tam olarak buydu. Hayatımda hiç kimsenin bana annem kadar kirli ve iğrenç olduğumu hissettirmesine izin vermemiştim - o kaltağın kendisi bile. Ama o bunu yapmıştı. Peki neden böyle hissediyordum? Çünkü gidip aptallaşmışım. Oh, kendime akıllı olduğumu söylüyordum ama teslim olduğum anda

Bacaklar, derinlerde bir yerde, biliyordum. Kalktım ve dağıttığı aptal orospu suyunu içtim.

Belli miydi? Merak ediyorum. *Sadece işaretleri görmemiş miydim?* Benim gibi bir kızın sikmatize edilmesinin mümkün olduğunu düşünmemiştim, ama bunun şu anda hissettiğim ihanetle hiçbir ilgisi olmadığına inanacak kadar aptal değilim. *Tanrım, nefes alamıyorum!*

Seks inanılmazdı. Kirli ve çürümüşü ve nedense onun kollarındayken Aval- on Manning, yolların yanlış tarafından gelen kız olmamıştım. Geçmişte yaşadıklarım olmadan sadece kendimdim. Ve o da - ne kadar sinir bozucu, ne kadar kontrolcü ve ne kadar pislik olsa da - hoşlandığım bir adam olmuştu.

Geçmiş zamanda olduğu gibi. Çünkü, gerçek şu ki, ona aşık değilim. Onu sevmek, olduğum her şeyi mahvetmek olurdu. Çünkü ben seven bir kız değilim. Ben yok eden bir kızım ve Dean henüz farkında değil ama benimle hayatının en büyük yanlışlarından birini yaptı. Saf, filtrelenmemiş öfke yılanı serbest kalıyor ve boğazıma dolanıyor. Ayağımı gazdan çektiğimde gerçekliğimi bulanıklaştırıyor ve sadece çalınan yolculuğun olmasına izin veriyorum.

Sonunda Mustang yolun ortasında yavaşça durdu. Önüm karanlık, arkam karanlık; tıpkı geçmişim ve muhtemel geleceğim gibi.

İşte buradayım... ıssız bir yerde çalıntı bir arabanın içinde yüzümde kan ve gözyaşlarıyla oturuyorum. Gülüyorum. Bok gibi komik. Stupidly komik.

O kadar yüksek sesle, uzun ve sert gülüyorum ki mideme kramplar girmeye başlıyor. Beynimde bir şeylerin gevşediğini hissediyorum. Sanki beni yarı akli başında tutan her neyse kopmuş ve kırılmış gibi. Bariyer artık yok ve bu. Hissediyorum. Lanet olsun. Tatmin edici.

Gözlerim yana kayıyor ve torpido gözüne inerken emniyet kemerine uzanıyorum. Kemerimi çözüyorum, sanki uzuvlarımın kendi akılları varmış gibi yavaşça hareket ediyorum. Düğmeye basıyorum ve açılıyor. Parmaklarım, bu arabaya ilk kez bindiğimde burada saklı olduğunu gördüğüm silahın kabzasını buluyor. Silahı almak çok kolay - çok kolay- ve silah avucumda ağırlaşırsa da, doğru hissettiriyor. Kaldırdım ve ön cama doğrulttum. Adamları hayal ediyorum. Teker teker. Mustang'in farlarından dökülen ikiz ışık huzmelerinin önünde bir sıra halinde duruyorlar.

Onu öldürme şansı verilse ne yapardım? Yapabilir miydim? Tetiği çekebilir miyim?

Şu anda sadece onun değil, her birinin beynini dağıtmak çok kolay olacakmış gibi hissediyorum çünkü diğer ikisi olmasaydı Dean Carter'la hiç tanışmamış olabilirdim. Parmağım söz konusu tetiği bulup üzerinde geziniyor ama tetiğe basmıyorum. Bunun yerine silahı indiriyorum ve bir süre sonra silahı torpido gözüne geri koyup kapatıyorum ve emniyet kemerimi yerine takıyorum.

Hayır, onları öldürmeyeceğim. Onlar için planladığım daha iyi şeyler var. Daha eziyetli şeyler. Ancak yapacağım şey, geri dönmek. Eastpoint'e değil, her şeyin başladığı yere. Hayatımda benim üzerimde güç sahibi olduğunu düşünen çok fazla insan oldu ve her şey orada başladı.

Önce geçmiş. Sonra bugünü. Ancak o zaman lanet gelecekle yüzleşebilirim.

Yaşamak kurallar. İleriye bakmak için, geriye dönmeliyim. Sadece bir kez. Sadece bir kez. Ayağımı tekrar gaza ve bu sefer gaza bastığımda tam olarak nereye gittiğimi biliyorum.

O çocuklar - o hasta, sapkın, iğrenç, sapık pislikler - hayatıma girip beni cehennemin sürükleyebileceklerini sanıyorlar. Oysa henüz fark etmedikleri şey, benim orada doğduğum ve sadece nasıl hayatta kalacağımı değil, aynı zamanda nasıl yükseleceğimi de çok iyi bildiğim.

DEAN

16 yaşımdayım.

PARA EN BÜYÜK SİLAHTIR. PARA VE GÜÇ. NE ÇOK İnsanların bilmediği şey, tüm zenginliklerin kana bulanmış olduğudur. Gerçek güç yolsuzluk olmadan gelmez. İnsanlar para ve güç için savaşır, kan döker ve ölür. Kim olursanız olun ya da nereden gelerseniz gelin, geleceğin ve onun getireceklerinin yadsınamaz tek faktörüdür. Çünkü para güçtür ve güç de kandır. Ve ben ikisini de istiyorum.

Nefes alıp verirken sağ burun deliğimden ılık kırmızı sıvı damlıyor, göğsüm inip kalkıyor. Babam yanımda duruyor, soğuk gözleriyle beni izliyor. Her zaman izliyor ve bekliyor - ya başarısızlığımı kanıtlamamı ya da varisi olmamı. Sadece tek bir seçenek var. İlk olmayı reddediyorum, bu yüzden ikinci olmalıyım.

Diğer adamın boynunu kavradığımda, yüzünü beton zemine çarparken kaslarım pazılarımda kasılıyor. Bir, iki, üç kez, ta ki elimin altında bir inilti çıkarana kadar... Hissettiği acı, uzun ve yorucu olması gereken sesi bozuk bir taklit haline getiriyor olmalı. Ancak kulaklarıma çarptığında onu bırakıp bir adım geri çekiliyorum. Tekrar öksürdüğünde irkilmiyorum ve bu sefer dudaklarının arasından kan fışkırıyor, yepyeni ayakkabılarımın üstüne düşüyor. Beyaza kan sıçramıştı. Bu benim ailemin, Eastpoint'teki tüm ailelerin sembolü gibi görünüyor.

Yan tarafta, Braxton ve Abel babalarının yanında, yüzleri ifadesiz bir şekilde durmaktadır. Onlar da yakında kendi sınavlarıyla yüzleşecekler. Ama bu seferki benimki. Çocukluğumdan beri Eastpoint varislerinin gelecekteki lideri olarak benden beklenenleri ve korkunç gereklilikleri biliyorum. Başarısız olmayacağım ve bocalamayacağım.

Yerdeki adam acıdan inlerken bir dış ayağımın yanına düşüyor, acısı neredeyse tadabildiğim içgüdüsel bir şey. Bir yanımdan bu kadar hoşlanmalı mıyım diye merak ediyor. Başka bir ise hiç umursamıyor.

"Dean." Babamdan gelen bu tek kelime bana zamanın geldiğini söylüyor. Avımla oynamayı bırakma zamanı. Buna bir son verme zamanı. Aşağı uzanarak adamı zaten yırtık olan gömleğinin önünden tutup kaldırdım. On altı yaşında bir çocuğun yetişkin bir adamdan bu kadar büyük ya da güçlü olması çevredeki herhangi birine garip gelse de, hiç kimse -en azından adamın kendisi

-Bunu fark eder.

"Ne istediğimizi biliyorsun," diyorum. "Bunu durdurmak için tek yapmanız gereken onu bize vermek."

Adam başını sallar. "Ben-"

İnkâr etmesine asla izin verme. Hainlerle babamın bana öğrettiği ilk şey. İtiraflarını al ve sonra onları öldür. Yalan söyleme şansı yok. Sahip olduğumuz hayatlarının bir parçasına tutunup onu geri koparma şansı yok. Merhametsizlikten başka bir şey gösterme. Yumruğumu yüzüne indirdim ve kıkırdağın parmak eklemlerime çarparak kırıldığını hissettim. Benimkinden sadece damlayan yeni kan onun burnundan serbestçe akıyor. Yumruklarımın arasında inleyen adam sadece bir darbe alabilmişti ama o tek darbenin babamı kızdırdığını söyleyebilirim.

Her şeyi doğru yapıyorum. Tereddüt göstermiyorum. Alnımda ter boncukları oluşup yüzümden aşağı kayana kadar yumruklarımın adamı yumrukluyorum. Parmak eklemlerimi kanın kaplamasına ve giysilerimi lekelemesine izin veriyorum. Yine odanın öbür ucundan yayılan onaylamama duygusunu hissedebiliyorum.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturduğunu ve ölü bakışlarının beni delip geçtiğini anlamak için artık ona bakmama gerek yok.

"Lütfen," diye soluk soluğa bağılıyor adam, ayaklarını bir kez daha altına almaya çalışırken elleri omuzlarıma yapışıyor.

Dizine tekme atıyorum ve onu yere seriyorum. "Sadece kelimeleri söyle," diye emrediyorum.

Ayağımı kasıklarına sokup bastırdığımda tekrar inliyor. *Sertçe.*

"Özür dilerim!" diye patladı, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Özür dilerim! Özür dilerim! Tamam mı? Söylediğimi duymak istiyorsun. Söyleyeceğim! Bana çok para teklif ettiler. Yapamadım... Sadık olmadığım için değildi. Sadıktım! Yemin ederim! Senin için çalışıyorum. Her zaman senin için çalışıyorum. Hiçbir şey yapmıyorlar. Senin için iki kat çalışıyorum. İstedğin her bilgiyi sana getireceğim." Omzumun üzerinden bakıyorum. Nicholas Carter bir kez başını salladı. Bu adamın elinde bizim istediğimiz hiçbir şey yok. uzanarak kılıfına takılı silahın soğuk metalini belime değdiriyorum. Adam bunu görür görmez geri çekiliyor, sanki burada ona yardım edebilecek ya da edecek biri varmış gibi sağa sola bakıyor. Bir parçam Braxton ve Abel'a bakmak istiyor - tepkilerini bilmek istiyorum. Ama bakmıyorum. Böyle bir şey yaptığım anda, bunu başaramayacağımı biliyorum. Şiddetten biraz zevk alabilirim. öfkeyi bastırmak için bir şeyler isteyebilirim. Ama özellikle istemiyorum bir katil olarak hakkımda ne düşündüklerini görmek için.

Biz bunun için doğduk, diyorum kendime. Bu sözler babamın sözlerinin bir . Zengin ve güçlülerin yaşam tarzını yaşıyoruz ve bunun bedelini ödememiz gerekiyor. Bu bizim tazminatımız. Zirvede olmamızın bir sebebi olduğunu asla unutmayalım. Kaos olmak için değil, onu yönetmek ve kontrol etmek için.

Öne çıktım ve silahı adamın alnına dayadım. Çılgınlıkları ve yalvarışları kulaklarımda beyaz bir gürültü gibi. Net kelimeler yok. Anlaşılır hiçbir şey yok. Sadece parazit. Bir nefes alıyorum ve başka bir şey düşünmeden tetiği çekiyorum.

AVALON

14 yaşında.

KARAVAN BOK GIBİ KOKUYOR. KÜF İÇİNDE

duvarlar ve yeşil halıda sürünen böcekler, hep öyle olur. Kalkıp okul için üstümü değiştiriyorum. Dişlerimi ve saçlarımı fırçalayıp sabah rutinini aceleyle yerine getirirken Patricia'nın yumuşak horultuları oturma odasından süzülüyor. Bazı insanlar bana bakıp herhangi bir ergen gibi olduğumu, okulu asmaktan ya da ödev yapmaktan kaçmaktan çok mutlu olduğumu düşünür. Ama ben öyle değilim. Okul umurumda değil. Bu cehennem çukurundan ve *ondan* uzaklaşmak için her şeyi yaparım.

Patricia kırık bir bebek gibi. Yüzü çatlamış ya da çökmüş. Cildi yaşlılıktan ve çok fazla seks ve uyuşturucudan iz bırakmış. Anne ya da değil, içi ölü. Nasıl bırakacağını bilmeyen çürüyen bir ceset. Hayatımda bir gün bile Tanrı'ya inanmadım, okuldaki dindar ucubeler ne vaaz verirse versin - ve burada Güney'de her zaman bir sürü var, herkesi kurtarmak isteyen iyi niyetli kilise - ama bazen, onu vurması için bir , bir kasırga, *bir şey* göndermesi için dua ediyorum. Ama hiç olmuyor.

Diğer çocukların en azından deneyen anneleri vardı. Elbette, başarısız oldular. Belki kaba davrandılar. Belki çocuklarını dövdüler ama en azından bir çocukları olduğunu biliyorlardı. Bazen, Patricia'nın başka bir dünyaya getirdiğinin farkında olup olmadığını merak ediyorum. Bu bir çeşit

Kanepe yerine kullandığımız şiltenin üzerinde uzanmış, memeleri dışarı sarkmış, dün geceden kalma kusmuk ve içki kokan kadını geleneksel annelik anlayışıyla bağdaştırmak zor.

Karavanın ana gövdesinin hemen içinde duruyorum ve önümde biriken kusmuk ve toz kokusu burnumu tiksintiyle kırıştırmama neden oluyor. Belli ki bir gece önce tökezleyerek içeri girdiğinde odasına geri dönememiş. Bir deri bir kemik kalmış eli şiltenin kenarından sarkıyor, parmakları yerdeki çok sayıda içki şişesinden birine sürtünüyor. Eski, yara bere içindeki sehpanın üzerini beyaz bir toz kaplamış.

Yüzümde bir çatıklık oluştu. *Kokain için parayı nereden bulmuştun?*

Oturma odasına doğru yürüyorum ve elini tekmeliyorum, acımasını ya da morluk bırakmasını umursamadan. Durumlarımız tersine dönseydi o da bana aynısını yapardı. Aslında, daha kötüsünü yapardı. "Hey!" Eğildim ve parmaklarımı yüzünün önünde şıklattım. "Uyan artık."

Horlaması kesilip göz kapakları azıcık aralanırken, kuru dudaklarından kısık bir inilti çıkıyor. "Avalon?"

Kaşlarım çatıldı. ". Okula gitmem gerek."

Elini kaldırıp işe yaramaz bir hareketle geri bırakırken elini sallamaktan başka bir şey yapmıyor. "Öyleyse git."

Yumruklarımı sıkıyorum ve elini tekrar tekmeliyorum. "Hayır," diye homurdanıyorum. "Bugün benim okuluma gelmek zorundasın. Veli toplantılarımız var. Geçen hafta sana bundan bahsetmiştim." İlla orada olmasını istemiyorum ama okulun da annemin neden hiçbir telefona cevap vermediğini ya da bugünkü gibi planlanmış toplantılara neden gelmediğini araştırmasını istemiyorum. Çünkü etrafta düzüşmekle, zil zurna sarhoş olmakla ya da kafayı bulmakla çok meşgul.

Nefesinin altında duyamadığım bir şeyler mırıldanıyor ve bana arkasını dönüyor. "Çok yorgunum," diyor benim duyabileceğim kadar yüksek sesle. "Belki dün gece *biri* bana yardım etmeyi teklif etseydi, bu kadar yorgun olmazdım. Ama hayır, birimizin başımızın üzerinde bir çatı tutması gerekiyor." Bu *kişinin* kim olduğu belli.

Onu saçlarından çekip dişlerini dökme isteğime karşı koyuyorum, ama zar zor. Sıkılmış dişlerimin arasından "Para için arkadaşlarını sikmeyeceğim," diyorum.

Sadece yana kayıyor. "Eninde sonunda olacaksın Ava. devam et, ama sen benim gibi olmak için doğmuşsun." Sözleri duygusuz, herhangi bir alay ya da kötü niyetle söylendiği için değil, ama

çok kesinler. Sanki uyuşturucu ya da para için yaşlı, kokuşmuş bir adamla yatmam kaçınılmazmış gibi.

"Sen bir kaltaksın," diye çıkışıyorum, arkamı dönüp ön kapıya doğru ilerliyorum. Faydası yok. Ayağa kalkmayacak ve konferansa gelmeyecek.

Sırf inat olsun diye paravan kapıyı arkamdan çarpıyorum ve yıllardır orada duran soluk çatlağın biraz daha uzamasını keyifle izliyorum. Umarım bu ses kulaklarına iğne batıyormuş gibi gelmiştir. Bencil sürtük.

"Avalon, iyi görünüyorsun, küçük bücür." Beton ön merdivenlerin yarısına geldiğimde, ne yazık ki tanıdık gelen sesle tüm vücudum donup kalıyor.

Çok kez gördüğüm eski model bir Cadillac'ın kapısını kırıp dışarı çıkarken konuşan adama bakıyorum. "Ne istiyorsunuz?" Ona saygı gösterip göstermediğimi umursamadan sertçe soruyorum.

Roger Murphy Plexton'daki en büyük uyuşturucu satıcılarından biri ve onun çirkin yüzünü -kızarmış ve kabarık bıyıkları ve sakallarıyla- annemin karavanında çok sık gördüm. Arada bir onu yakalayan polislere striptizciden başka bir şey olmadığını iddia edebilir ama ben gerçeği biliyorum. Kulüpte kazandıklarıyla Roger'ın bokunu karşılamasına imkan yok.

Roger, çimlerin üzerine yarı yolda park etmiş Cadillac'tan uzaklaşırken sırtıyor. "Anneni görmek için uğradım," diyor. Hareket ettikçe karnı sallanıyor, ortası hamile bir kadın gibi yuvarlak. Tıpkı Patricia gibi o da derisinin altında aynı çürümeyi taşıyor. Dişleri yaştan ve uyuşturucudan çatlamış ve sararmış. Saçları dağınık ve gevşek. Ve yaklaştıkça, daha önce dile getirmediğim soruma cevap veren tatlı metalik kokuyu alabiliyorum. En azından artık kokaini nereden aldığını biliyorum.

"Uyuyor," diyorum.

Kirli bir eliyle dağınık sakalını sıvazlıyor, tombul parmakları sakalının kıvrımlarına takılıyor ve bir an sonra çekip kurtarıyor. "Şey, bu çok kötü. Çünkü görüyorsunuz, onun için yaptığım son ... delivery'nin ödemesini almaya geldim."

Dehşet bağırsaklarıma batıyor, pis ve keskin bir şey karnıma saplanıyor ve içimi kanatıyor. "O içeride," diyorum yükseltmeden, "istersen uyandır onu. Umurumda değil." Bitiriyorum

Beton basamaklardan aşağı inip yavaş ve ölçülü adımlarla araba yolunun sonuna doğru ilerliyorum. "Okula gitmem gerek."

Ona bakma, diyorum kendime. Yürümeye devam et.

Yanından geçmek için hareket ettiğimde Roger'ın eli uzanıyor ve kolumu tutuyor. Vücudum kaskatı kesiliyor. Gözeneklerimden öfke sızıyor. Bana dokunuyor. Bana dokunuyor ve ben bundan hoşlanmıyorum. Elinin pazuma dayandığı yere bakıyorum. "Aslında," diye başlıyor, "bence gidip onu birlikte uyandırmalıyız, ne dersin? Diğer ödememin netleştikten emin olmak istiyorum."

Kolumu kavrayışından çekmeye çalışıyorum ve tutuşunu kırmayı başaramadığımda, içimde elektriksel bir şey hareket ediyor; acı veren bir his. *Korku*. Onu aşağı itiyorum. Onu ruhumun derinliklerine itiyor ve boyun için eziyorum. Ben *Avalon Manning*'im, diyorum kendime. *Hiçbir şeyden ve hiç kimseden korkmuyorum*. Kelimelerin yalan olması önemli değil, sırtımı dikleştiriyor ve sinirlerimin derimin altında zıplamasını durduruyor. "Hayır, korkmuyorum," diyorum dişlerimi sıkarak. "Ve benim hiç param yok. Patricia'nın var. Bunu onunla hallet."

Bir an bana baktı. "Biliyor musun, küçük büyür," diyor, yüzgeçleri üst kolumda gevşiyor. "Annesi hakkında böyle konuşan başka bir çocuk tanımadım. Bayağı büyümüşsün, değil mi? Kadın gibi davranıyorsun. Bana ne yapacağımı söylüyorsun. Bunu sadece sikimi yalayan orospular yapar."

İğrenerek yüzümü buruşturuyorum. *Bu asla ben olmayacağım,* diye düşünüyorum. "Kaç yaşındaydın?" diye soruyor.

"On dört." Yaşlı gözlerinin bana böyle bakması için çok genç.

Boşta kalan eliyle bir kez daha sakalını sıvazlarken boğazından bir şeyler . Kendimi ondan koparmaktan başka bir şey istemiyorum ama elini bilerek gevşetmediğini düşünecek kadar aptal değilim. Bir şey bekliyor. Tam olarak yapmak istediğim şeyi yapmamı mı bekliyor? Kendimi onun elinden kurtarıp kaçmamı mı? Arkamdaki paravan kapı itilerek açıldığında gıcırıyor. İstemesem de içime bir rahatlama doluyor. Umut. Patricia boktan bir anne, ama eğer buradaysa, belki de beni tekrar içeri girmeye zorlamamasını sağlar.

Arkama bakıyorum ama bakışları benim üzerimde değil. Roger'a ve gözleri grotesk bir şeyle canlı. Bir anda içimdeki rahatlama, umudumla birlikte yok olup gidiyor. Beni kurtarmak için burada değil. Ona verebilecekleri için burada. Ve eğer ona yeterince uyuşturucu teklif etseydi, muhtemelen beni ona şişman bir hindi gibi sunardı.

Şükran Günü. Konuyu henüz zorlamamış olması bir mucize. İçimde bir fırtına koptu.

"Roger?" Patricia'nın sesi tiksindirici bir mırıltıya dönüşüyor ama sonunda Roger'ın eli benden tamamen uzaklaşıyor ve ben de kör tırnaklarımla gözlerini oyma isteğimi geri itebiliyorum. "İhtiyacım olan şey sende mi?"

Roger bana bir kez daha bakıyor ve bakışlarını onunkilerle buluşturmada önce koca dilini alt dudağının üzerinde gezdiriyor. "Evet bebeğim," diyor öne doğru adım atarak. "İhtiyacın olan her şey bende var."

"Avalon." Annem adımı seslenince duruyorum ve arkama bakıyorum. "Artık pencereden sürünerek girmek yok. Bu gece eve geleceksen ön kapıyı kullan. Pencereyi kırarsan, bedelini ödersin."

Ön kapıdan gelin ve Roger ya da arkadaşlarından biri onun kurumuş amına girerken onu tüm görün demek istiyor. Cevap olarak onu tersliyor ve yürümeye devam ediyorum. Ama Roger karavana girerken ve kapı hem onun hem de Patricia'nın arkasından kapanırken bile kalbim hala hızla atıyor, göğsümde kararsız bir melodi. Korku, güçsüzlüğün varlığıdır ve benim gibi kızlar için -yaşayıp yaşamamaları umurunda olan tek bir lanet insan olmadan

-Her zaman mevcuttur.

Nefret ediyorum. Varlığımın her zerresiyle nefret ediyorum. İçimde uğursuz ve iğrenç bir şeylerin pıhtılaşmasına neden oluyor. Başka hiçbir şeye benzemeyen bir öfke. Patricia'nın karavanına girip mutfaktaki bıçaklardan birini alırım ve kirli camından kokain çekerken Roger'ın boğazını kesesim geliyor. Bu, on dört yaşındaki bir kızın yanında taşınması gereken bir imaj değil. Bu onu gülümsetecek bir şey değil ama ben gülümsüyorum.

Buralarda, Roger bir balyozdur. Uyuşturucu onda. Onda Para. Yetkisi var.

Bende hiç yok.

Ama ölümden bile, o ve ben aynıyız. Zengin. Fakir. Erkek. Kadın. Fark etmez.

Elimi yumruk yapıp tırnaklarımı avucumun etine geçiriyorum. Tırnaklarımla deriyi parçaladığı ve elimi kanın kapladığı anı bekliyorum. Acıyı hissediyorum. İçime çekiyorum ve vücudumda dolaşan diğer hislerle karışmasına izin veriyorum. Kalbimin çarpması

yavaşlıyor. Uyuşan öfkenin karıncalanması zihnimin karanlık derinliklerine çekiliyor.

Yalan söyledim. Ondan nefret *ediyorum*. Ondan nefret ediyorum. Ondan *nefret* ediyorum. NEFRET EDİYORUM. ONDAN.

Ve bunu yaptığım gerçeğinden daha da nefret ediyorum. Çünkü çocuklar ebeveynlerinden nefret etmemeli ve ebeveynler de çocuklarını fahişelik tehdit etmemeli. İçimde o kadar çok nefret var ki, beni içten dışa yakıyor. İşte o zaman Patricia gibi olmaya çok yakın olduğumu fark ediyorum. Dönüşü olmayan bir uçurumun kenarında duruyorum. Bir hata yaparsam, muhtemelen onun yıllar önce beni doğurmadan önce düştüğü karanlık çukura düşeceğim ve bundan on yıl sonra ya ölmüş olacağım ya da hala burada, bu lanet kasabada, o lanet karavanda uyuyor olacağım. Ama o zaman, hatırlamayacağım bir adamdan bir çocuğum olacak.

Caddenin kenarında durduğumda, parlak sarı okul otobüsü yolun karşısından geçiyor ve durağıma doğru kıvrılana kadar aşağı dönüyor. Kendimin görüntüsü zihnimde o kadar gerçek ki. Patricia'ya hiç benzemesem de, yapabileceğim her şeyde sadece onu görebiliyorum. Kalbim hızla çarpmaya başlıyor.

Kendime izin veremiyorum. Gözlerimin arkasındaki sıcak yaşlar yanıyor ve onları geri emiyorum, düşmelerine izin vermeyi reddediyorum. Onun gibi zayıf olmayı reddediyorum. Roger Murphy gibi bir adamın iznim olmadan bana dokunmasına bir daha asla izin vermeyeceğim. Eğer denerse, onu öldürürüm. Bu kadar basit.

AVALON

4 yıl sonra.

ÖFKE KAN DOLAŞIMIMA KARIŞIYOR.

okul binasının ön kapısı. Sağlıklı bir dozda *oh lanet olsun hayır ve bu kaltak ne düşünüyordu* ile , Plexton Lisesi'nin ana salonundaki dolaplara karşı toplanan öğrencilerin arasından geçiyorum.

"Hey, Ava, bu gece bire bir aksiyon için köşene uğramamın sakıncası var mı?" diye sesleniyor biri yanından geçerken.

Ona mutlu orta parmağımı çeviriyorum ve yürümeye devam ediyorum. "Üzgünüm, Avalon Ekspresi'ne binmek için bu kadar uzun olmalısınız," diye cevap veriyorum, parmağımı bırakıp elimi aptalın boyunun çok üzerinde tutarak. "Ah, bir de sikim var, onlardan da bir tane almalıyım."

"Siktir git!"

"Git kendini becer," diye karşılık veriyorum. "Çünkü bunu yapmayacağımdan emin olabilirsin, kalem sikli."

Adam bana hırılıyor ama ben onu görmezden gelip yıkıma hazır bir şekilde yoluma devam ediyorum.

Kafeteryanın hemen içinde duruyorum, gözlerim odayı tarıyor ve hedefimi gördüğümde duruyorum. Boynumu kırıyorum. Bu iş annemin içki alemlerinden daha çirkin bir hal almak üzere.

"Görünüşe göre fahişe girişini yapmış." Bu yorum masanın sonunda oturan kısa saçlı bir sarışından geldi.

gözler kilitlendi. Hedefime. Ona doğru yürüyorum ve o aptal kaltak, önünde durduğumda gülümsüyor. Tepki vermesine ya da yumruğumun geldiğini görmesine fırsat bile vermedim. Bir saniye orada oturuyor, kendini beğenmiş tavrı, başını bana doğru eğerken cilalı makyajını çatlatıyor ve bir saniye sonra yumruğum yüzüne doğru uçuyor.

"Seni kaltak!" Sandalyesinden düşüp elleri kışının üzerinde geri çekilirken attığı şok ve dehşet çığlığı kulaklarıma müzik gibi geliyor. Odada bir dalgalanma oluyor ve gözler bana çevrilince tüm konuşmalar kesiliyor. İstenmeyen ilginin merkezi olmaya alışkınım. Patricia beni istenmeyen bir dışlanmış haline getirecek kadar çok çocuğun babasını sikti. Her okulda böyle oldu. Normal bir günde, umurumda değil. Benim hakkımda ne düşündükleri önemli değil. Bugün, normalde umursadığımdan daha az umursuyorum. Neden mi? Çünkü sinirlendiğimde, bu lanet olası okulda -ve bu lanet olası kasabada da- beni umursayan kimsenin olmadığını unutuyorum.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Brooke yerde kalmaya devam ederken birkaç adım daha geri çekilmesini istiyor.

Sürtük masasındaki herkes aynı anda ayağa kalktı. Futbol takımından iki kişi beni durdurmak istercesine ileri atılıyor. Tereddüt etmedim. En yakın şeyi -birinin sırt çantasının yanındaki çıkıntıda duran ders kitabını- alıp yerden bana bağırarak sürtüğü susturmak için kullanıyorum. Boğazına çarparak önünü kesiyor ve ayağımı karnına sokuyorum.

"Beni gördüğüne gerçekten o kadar şaşırdın mı Brooke?" Başımı yana eğiyorum ve o boğulurken ona bakıyorum. "Yani, bunun için resmen yalvardın."

"Kahretsin"- sözünü kesiyor, öksürüyor ama ne söylemeye çalıştığını anlıyorum.

"Ama sen yaptın," diyorum, ayakkabımın tabanı ile yüzüne bastırırken. "Genelde tepede Bayan Prenses olursun, ama bu sefer gerçekten alçaldın ve tahmin et ne oldu? Ben Kraliçe Kaltak'ım."

Hırılıyor, kitapla verdiğim zararı yatıştırmaya çalışırken eli boğazına sürünüyor. İşe yaramayacak. Ve işimiz bitmeden önce onu çok daha fazla mahvedeceğim. Genelde insanların ne dediği umurumda olmaz. Umursamak onlara güç verir.

Ancak kayıtsızlığın saygısızlık karşısında ağır bastığı bir nokta var.

Şimdi, eğer onun küçük dedikoduları lanet olası okulda kalsaydı, belki -belki- bunu görmezden gelebilirdim. Ama öyle olmadı. O küçük tiki kışını benim mahalleme götürmüştü -kirli karavanlar, kokainman fahişeler ve hepsi- ve bu boku orada yaymıştı. Bunu nasıl yaptığını bilmiyordum çünkü ona bakınca, bunu yapacak cesareti olduğunu düşünmemiştim. Ama Roger'ın yordakçılarından birinin dün gece annemin karavanına uğrayıp fiyatlarımı sorması kanımı yeniden kaynattı.

Brooke henüz farkında değil ama kışına tekmeyi basmak için imza attı ve ben de bunu yapmaya hazırım.

"Dinle beni kaltak," diye tıslayarak kitabı bırakıyorum. Öne eğildim, elimi boğazına doladım ve sıktım. "Peşimden gelerek büyük bir hata yaptın."

Ellerimi tutarken hırıltılı bir ses çıkartıyor, zayıf elleriyle yukarı uzanırken bir başkası arkamdan geliyor ve beni sürüklemek için boşuna bir çabayla kollarını göbeğime doluyor. Görünüşe göre futbolcular sonunda bu kadarının yeterli olduğuna karar vermişler. Evet, sanki bunun olmasına izin verecekmişim gibi. Ben yeter dediğim zaman yeter. Kafamı geriye atıyorum ve o pisliği gafil avlıyorum. Sırtımdan erkeksi bir homurtu duyulurken belimdeki kollar neredeyse anında çözülüyor ve sürpriz, lanet olası sürpriz, bana bir daha dokunmuyor.

Ancak benim bariz öfkem elimdeki kızı caydırmışa benzemiyor. "Çöpten başka bir şey değilsin," diye tükürüyor bana. "Tıpkı fahişe annen gibi. Artık herkes biliyor."

Gözlerimi deviriyorum. Patricia bir fahişe değil. Geleneksel tanıma göre değil. Para için kendini satmaz. Hayır. Uyuşturucuyu seviyor. Kafayı bulmaktan çok sikilmekten hoşlanıyor. Kokain. Eroin. Ecstasy. Aklınıza ne gelirse, bir şekilde denemişti.

Sıkılmış dişlerimin arasından "Gerçekleri öğrenin" diyorum. "Annem bir fahişe değil, sadece bir bağımlı. Ve sen de erkek arkadaşı onu pantolonunun içinde tutamayan zavallı küçük bir sürtükten başka bir şey değilsin." Yumruğumu yüzüne bir kez daha indirmeden hemen önce sözümü bitiriyorum. Parmak eklemlerimin altında bir şey kırılıyor ve ılık bir kan fışkırıyor. Bu manzara çok güzel.

"Demek onunla yattın!" diye avazı çıktığı kadar bağılıyor, kan ve mukus akıntısını durdurmak için bir elini yüzüne götürürken bile. "Biliyordum!"

"Denemediği için değil," diyorum bir adım geri çekilerek, "ama bilgin olsun, hayır. Dünyadaki son erkek olsa bile erkek arkadaşına dokunmazdım. Senden kaptığı o frijit amcık sendromuna yakalanmak istemem."

Kanlı parmağını bana doğru uzatmadan önce ayağa kalkmaya çalışırken öfkeyle soluyor, sesi genizden geliyor. "Artık bir önemi yok," diye dudaklarından kan damlarken alay ediyor. "Senin işin bitti. Ailem sana her şey için dava açacak-"

Yüksek sesle güldüm. *Vay* . Aptallığın komik olabileceğini biliyordum ama bu tam anlamıyla komedi altınıydı. Eğilip ellerimi karnıma bastırdığımda cümlesini yarıda kesti. "Denemeye gelsen iyi olur." Kelimeler arasında gülmeye devam ediyorum. Bir araya getirecek iki kuruşum yok ve bu kaltak beni dava edebileceğini mi düşünüyor? Gülünçten de öte. Çok saçma.

"Yapacağım!" diye bağırıyor. "Dedikoduların kötü olduğunu mu sanıyordun? *Seni mahvedeceğim.*"

Onu mu? Beni mahvetmek mi? *Çok geç*, diye düşünüyorum . "Senin lanet dedikodularından korkmuyorum," diyorum. "Sinir bozucular. Hepsi bu. Ama sen ve o söylentilerin birkaç ortak noktası var; ikiniz de sahtesiniz ve ikiniz de ortalıkta dolaşıyorsunuz."

"Sen-" diye soluk soluğa kalıyor ve burun deliklerinden hala kan akarken bile ağzı kendini beğenmiş bir sırıtışla kıvrılırken durup omzumun arkasından bakıyor.

Dönüp ne için durduğunu görmek için arkama bakıyorum. *Lanet olsun.*

Müdür Delaney tam arkamda duruyor, ince kollarını göğsünde kavuşturmuş bana ölümcül bakışlarını yöneltiyor. Daha dün gördüğümünden daha kötüydü -muhtemelen daha dün gördüğüm için ve bu kadar kısa sürede tekrar çuvallamamı beklemediği için. Öte yandan ben de eve yürürken kasabanın uyuşturucu satıcılarından biri tarafından numaralar teklif edilmesini beklemiyordum, yani... Sanırım ikimiz de bu hafta alışılmadık sürprizlerle karşılaştık. "Avalon Manning," Müdür Delaney'nin sesi kafeteryada yankılanıyor, kendi kulaklarım için bile yüksek - muhtemelen Brooke'un burun soluması ve müdürün sözleri dışında neredeyse ölüm sessizliği olduğu için.

O bana bakıyor, ben de ona bakıyorum, gözlerimi indirmeye ya da en ufak bir pişmanlık belirtisi göstermeye zahmet etmeden. İkimiz de pişman olmadığımızı biliyoruz. Söyleyecek başka bir şeyi yokmuş gibi görüldüğünde, ya da belki de benim gösterimden dolayı uygun bir şey bulamayacak kadar şok olduğunda, elimi selamlamak için kaldırıyorum ve ona bir gülümseme . "Günaydın, Müdür Delaney."

Gözleri arkamdaki kıza gitmeden önce beni tarıyor. "İyi misin, Brooke?" diye soruyor.

Arkamdaki sürtükten bir burun çekme sesi geliyor ve gülümsememin büyümesine engel olamıyorum. Eminim o küçük burnunu çekiyormuş gibi yapmak bile şu anda kırık olan burnunu düşününce canını acıtıyordur. "Hayır, Müdür Delaney," diye bağıyor Brooke. "Avalon bana saldırdı! Yüzüme bakın!"

"Awww, endişelenme prenses," diyorum alaycı bir şekilde. "Söz veriyorum burun estetiğim öncekinden çok daha iyiydi. Ve bu babana hiçbir şeye mal olmadı. Müessesenin ikramıydı." Dönüp arkama bakıyorum ve soğuk bakışlarımla onu merkeze alıyorum. "Ancak bir dahaki sefere bu kadar şanslı olmayacaksın." Brooke'un ağzı kapandı.

Müdür Delaney gözlerini kapatıyor, sonra tekrar açıyor ve dikkatini bana yöneltiyor. "Ofisime," diye homurdandı. "Şimdi."

Omuz silkip geldiğim yoldan geri dönüyorum. On beş dakika sonra, Müdür Delaney ofisine hışımla giriyor, gözleri beni arıyor. Verdiği talimatları yerine getirdiğimi görür görmez biraz sakinleşiyor ve kapıyı çarpmadan arkasından kapatıyor.

"Seni bir daha burada görmek istemediğimi söylemiştim Avalon," diyor bir süre sessiz kaldıktan sonra.

Ellerimi karnımın üzerinde birleştirmeden önce bacaklarımı bileklerimden çaprazlıyorum. "Demek yaptın." Dürüst olmak gerekirse ben de bir daha burada olmak istemiyordum. Yine de hayat eğlenceli küçük boktan sürprizlerle dolu.

Müdür Delaney'nin gözünün altında, sinirlendiğinde zıplayan bir kas var. Nabız gibi atmasını izliyorum. Güzel bir kadın olduğunu kabul etmeliyim; seğiren göz kasları falan. İnce, hoş bir zeytin teni ve badem şeklinde gözleri var. Zeki ve açık tenli. Son dört yılda gittiğim tüm okullarda -toplam beş okulda- şu ana kadar en sevdiğim müdür o oldu. Gerçekten umurundaymış gibi görünüyor. Eğer herhangi bir konuda kendimi kötü hissedecek olsaydım -ki gerçekten hissetmiyorum- bu ona daha fazla iş vermek olurdu.

"O zaman neden?" diye soruyor masasına uzanıp stres topunu yüzeyden kaptığı gibi kabaca sıkarken. O stres topu ve ben bu tür olayların çoğunu birlikte yaşadık - genellikle eğlenceli ama bazı yarı arkadaşlarımdan bana söylemekten hoşlandığı gibi biraz psikotik bir şey yaptıktan sonra. Onlar gerçek arkadaşlarım değil, sadece sonunda çuvallayıp bir sonraki okula gidene kadar takıldığım insanlar.

"Söyle bana, son görüşmemizin üzerinden *yirmi dört saat geçmeden* okul kafeteryasında o kızın burnunu hangi nedenle kırdın?"
O kız

Stres topu avucunun içine yapıyor, parmaklarının arasından dışarı çıkıyor.

"Muhtemelen, kafanızın içinde size bir şey yapmamanızı söyleyen o küçük sesi biliyorsunuzdur?" Gözleri kısılıyor ve ben gülümsüyorum. "Evet, benimki tam tersini yapıyor. Bana 'Yap şunu, sürtük' diyor."

"Bu söylentiyle mi ilgili?" diye soruyor. Tabii ki duymuştur. Cevap vermedim. Gözlerini kapatıp yavaşça nefes almadan önce bir süre daha bana bakıyor. Aldı ve verdi. Nefes alıp veriyor. Neredeyse onun için üzüleceğim. Neredeyse. "Avalon, söylentilerin sadece söylenti olduğunu biliyorsun. Sana zarar veremezler."

İşte burada yanılıyor. Doğruyu söylemek gerekirse, Brooke'un bir süredir kışının tekmelenmesine ihtiyacı vardı. Geldiğimden beri benimle uğraşıyor. Dolabımda kullanılmış tamponlar. Ders kitaplarım çalındı ve içlerine iğrenç şeyler yazılarak geri getirildi. Kayıp ödevler. Ben aptal değilim. İlk gün, erkek arkadaşı bana asıldı ve aldatan, yalancı orospu çocuğunu suçlamak yerine beni suçlamayı seçti. Bu nasıl bir kız gücü? Ama bu son numara benim için her şeyin sonu oldu. De- laney dedikoduların zarar verebileceğini düşünmedi mi? Hayır. Çok daha kötüsünü yapabilirlerdi.

Eğer mahallemdeki şerefsizler bir hatunun satılık olduğunu düşündülerse -ki benim durumumun böyle olmadığını bilmelerini sağlamak için çok çalışmışım- o zaman öyle olmadığını öğrendiklerinde işler hiç de iyi gitmezdi. Ben bir horoz alaycısı değilim, ama beni bir tanesine dönüştürmekle tehdit etmesi benim gibi bir kızı tehlikeye attı ve bu uçmayacaktı.

"Dün sana bu okulun son şansın olduğunu söylemiştim ve şaka yapmıyordum," diye söze girmeyi başarıyor sonunda. "Gidebileceğin başka bir yer yok. Bölgede seni kabul edecek başka bir okul yok, özellikle de bu sicilinle." Stres topunu biraz daha sıkıyor ve bir an sessizleşiyor. Bunu tahmin etmediğimi söyleyemem. Gözlerimi kapatıp iç çekiyorum ve son cümleyi bekliyorum. "Çok zekisin Avalon," diyor, sesi yorgun geliyor. Yorgun olduğunu biliyorum. Söyleyeceği şey için kendinden nefret ettiğini de biliyorum. Onu suçlamıyorum, işinde çok iyi. Ama bu benim için yolun sonu. Kararımı verdiğim anda bunu biliyordum. Kabul ediyorum. "Seçeneklerin tükendi." Ses tonunda azımsanmayacak bir isteksizlik vardı ama hemen ardından tanımadığım ve beklemediğim bir sestən cevap geldi.

Müdür Delaney ve ben ofisinin kapısı açıldığında sıçradık. açılır. "Belki bu konuda yardımcı olabilirim." Hep birlikte döndük.

kapıdan içeri girdiğinde uzun boylu, yüksek kırmızı stiletolar giymiş ve tertemiz beyaz bir pantolon takım elbise giymiş bir kadınla karşılaşılıyor. Müdür Delaney'nin sekreteri Bayan Blevins onun arkasında duruyor.

Bayan Blevins orada olduğunu fark eder etmez, "Özür dilerim, Müdür Delaney," diye kekeleyor. "Dışarı çıktım ve burada bir öğrenciniz olduğunu bilmiyordum. Bir kargaşa oldu."

"Sorun yok Bayan Blevins," diyor Müdür Delaney, şu anda stres topunu ezmeyen elini kaldırarak. "Ve evet, kargaşayı kontrol altına aldım." Bana bir bakış fırlattı.

Beyazlı kadın gülüyor ve hepimizin gözleri ona dönüyor. "Bu *kargaşanın* şuradaki genç hanımla bir ilgisi olduğundan şüpheleniyorum, Müdür Delaney," diyor ve ben kaşlarımı ona doğru kaldırıncaya kaşlarını çatıyor. "Haksız mıyım?"

Müdür Delaney iç çekerek, "Maalesef," diye yanıtlıyor. "Ve çok üzgünüm ama bunu bitirmem gerekiyor, Bayan...?"

"Çocuklar," diyor kadın, mükemmel manikürlü bir el uzatarak.

"Şey, Bayan Bairns, bugün bir tür randevumuz varsa özür dilerim, ama gördüğünüz gibi bir öğrenciyle birlikteyim ve korkarım en azından birkaç saat daha meşgul olacağım." Müdür Delaney, kadının uzattığı tutarken bile gözlerini bana dikeyor ve stres topunu boşta tutuyor.

"Aslında," diyor Bayan Bairns, "bunun gerekli olacağını sanmıyorum. Ben Eastpoint Üniversitesi'nin işe alım uzmanıyım ve aslında sizinle Çift Kayıt programımızın çok ilgilendiği bir öğrenciniz hakkında konuşmaya geldim. Tam zamanında geldiğime de inanıyorum. Bu Bayan Avalon Manning olamaz, değil mi?"

"Sizi gelecek haftaya kadar beklemiyorduk," diyor Müdür Delaney, şaşkınlığını gizleme zahmetine girmeden. Ona şaşkın bir bakış fırlatıyorum ama o bunu göremeyecek kadar kadına odaklanmış durumda.

Bayan Bairns gülümsüyor. "O bölgedeydim."

"Şu anda ne haltlar dönüyor?" Ayağa kalkıp ikisiyle de yüzleşirken ayak bileklerimi çözerek talep ediyorum.

Müdür Delaney kadının elini bırakıyor ve şüpheli bir şekilde hırlamaya benzeyen bir ses çıkarıyor. Bana ters ters baktığını anlamak için ona bakmama gerek yok, yanık hissini tenimde hissedebiliyorum ama umurumda değil. Bakışlarımı beyazlar içindeki kadına kilitliyorum.

"Neler oluyor, Avalon, işe alınıyorsun," diye yanıtlıyor. "Gelecek haftadan itibaren seni Eastpoint Üniversitesi'ne kaydettirmek istiyorum." Ağzımı açıyorum ama benden önce davranıyor. "Eastpoint, liseden henüz mezun olmamış seçkin öğrencilerin kayıt yaptırıp yüksek lisans derecesi için kredi alabilecekleri ve aynı kredilerin lise diplomanıza sayılacağı eşsiz bir fırsat sunuyor." Bana gülümsüyor ama benim kafamda bir 'ne oluyor lan' esiyor. "Bu son döneminiz olduğu için" -duraklıyor, onaylamak istercesine Müdür Delaney'e bakıyor ve Müdür Delaney de başıyla onaylıyor- "sadece bir dönem devam etmeniz gerekecek, ancak Eastpoint'in umudu, diplomanızla mezun olduktan sonra bizimle kalıp eğitiminize devam etmek istemenizdir."

Ağzımı açıyorum ama o . "Ve eğer endişeleniyorsan zahmet etmene gerek yok. Az önce annenizin evinden geldim. Anlaşmayı çoktan imzaladı."

Çenem düştü. Bembeyaz giysiler içindeki bu kadının 'annemin evine' bir santimetre bile yaklaştığını hayal edemiyorum. Çatlak kapının üzerinde neredeyse bir santim kalınlığındaki kir ve pislik izlerini görmüş ? Ya da belki de karavanın bayat havasındaki günlük kustumuk ve ot kokusunu almış mıydı? Ve yine de beni *işe almak* için buraya mı gelmişti? Zeki olduğumu biliyordum ama bu çok şüphe çekiciydi.

"Ava?" Müdür Delaney'nin tereddütlü sesi beni geri getiriyor. Başımı iki yana sallıyorum. "Ciddi olamazsınız."

"Tamamen ciddiym Avalon," diye yanıtlıyor Bayan Bairns. "East Point seçkin bir okuldur ve sadece programlarımıza uygun olanları işe alırız."

Elimle üstümü işaret ediyorum. "O zaman belli ki bir hata var," diyorum. "Ben elit *bir şey* değilim. Söylediğiniz gibi evime gelmiş olsaydınız bunu bilirdiniz."

Bayan Bairns topuklu ayakkabılarının üzerinden bana bakarak sırtıyor. Dişlerimi sıkıyorum. Böyle bir sırtış bende bir şeyleri yumruklama isteği uyandırıyor. Tekrar. "Bence Eastpoint gibi bir yerde elit olmanın geldiğiniz yerden daha önemli olduğunu göreceksiniz. Elit, nereye gittiğini ifade eder. İşe aldığımız herkes daha önce bulundukları her yerden çok iyi bir yere gidiyor."

"Bu hâlâ beni neden işe almak istediğinizi açıklamıyor," diyorum gözlerimi kısarak. "Üniversiteye bile param yetmiyor." Ve bu

bir üniversitenin beni işe almaya çalışmasının bir anlamı yok. Okullarla olan sicilim iyi olmaya yakın bile değil. Dört okuldan atıldım-şu anda bulunduğum okulu da sayarsak beş. Tam olarak işe alım malzemesi değilim ve bunu biliyorum.

Bayan Bairns bilmiş bir gülümsemeyle, "Eastpoint önemli olana odaklanıyor," diyor. Belirsizliği hiç de sevimli değil. "İşe alındığınıza göre, size burslu bir pozisyon teklif ettiğimizi anlamalısınız. Tüm program öğrencilerine aynı paket sunuluyor. Eastpoint'e gelirsın, notlarını şu anki seviyesinde tutarsın ve muhtemelen eğitimine bizimle devam etmen için ikinci bir burs teklifi alırsın."

Homurdanıyorum. "Sağ ol ama almayayım," diyorum. "Benim bir planım var." "Aslında, korkarım bugünden sonra yapamayacaksın, Ava." Müdür De-

Ianey'nin sözleri başımdan aşağı dökülen buz gibi bir su gibi, bana neden bu ofiste olduğumu hatırlatıyor. "Bugün olanlardan sonra, idari bir karar almak zorundayım."

İdari işlem, sınır dışı edilme anlamına geliyor. *Hay sikeyim.*

"Dahası," diye devam ediyor, "olası bir hakaret suçlamasıyla karşı karşıyasınız. Brooke'un ailesi bugün olanlardan hiç memnun olmayacak."

Bunu biliyordum ve bu sabah buna hazırdım. Ama şimdi, bu kadının üniversite ve diplomalardan bahsetmesiyle, notlarımı neden bu kadar yüksek tuttuğumu yeniden anladım. Buradan siktir olup gitmek istiyorum ve kadının gülümsemesinin genişlemesinden anladığım kadarıyla o da bunu biliyor.

Bayan Bairns, "Öğrencinin ailesiyle başa çıkabileceğime inanıyorum," diyerek beni şaşırttı.

"Onları idare etmek mi?" Ona bir kaşımı kaldırıyorum.

Omuz silkiyor. "Eastpoint -ve dolayısıyla *ben-* seni okulumuza getirmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım, Avalon. Eğer biraz zaman alacaksa, o zaman ne gerekiyorsa. Sizi temin ederim, suçlamalarımı daha kötü durumlardan kurtardım." Bayan Bairns eğildi ve gözlerimin içine baktı. Sarsılmıyorum ya da kaşlarımı çatmıyorum. Sadece bakıyorum ve işinin bitmediğini bilerek bekliyorum. "Peki, bu durumda seçiminiz ne olacak?"

Seçim mi? Konuşma tarzına bakılırsa, bana pek bir seçenek bırakmıyor. Cevap oldukça açık. Eastpoint Üniversitesi, ıslahevi ya da muhtemelen hapisane.

Eastpoint, öyle.

AVALON

2 hafta sonra.

RICH-PEOPLE-VILLE'E HOŞ GELDİNİZ. NÜFUSU EN YÜKSEK YÜZDE BİRLİKLER, onların şeytani çocukları ve şimdi de ben. Pek de sevinçli olmadığımı söylemek hafif kalır. Eastpoint Üniversitesi'ni gördüğüm anda buradan nefret edeceğimi anladım. Binalar mini kalelere benziyor. Yığma tuğla. Çivili çatılar. Uzun kemerler. Demir ön kapılardan geçerken bir saat kulesi ve kampüsün çeşitli yerlerine yerleştirilmiş heykeller bile var.

"Üniversite dönemleri alıştığınızdan biraz daha geç başlıyor, ama derslerinizin Pazartesi günü başlamasını ayarladım, böylece kampüse göz atmak ve yerleşmek için hafta sonunuz olacak," diye duyurdu Bayan Bairns, son iki saattir keyfini çıkardığım lanet olası sessizliği bozarak - çünkü Eastpoint şöyle Eastpoint böyle diye gevezelik ederken çenesini kapatması neredeyse sekiz saat sürmüştü. "Çabucak yetişeceğinden hiç şüphem yok, özellikle de aka-demik transkriptlerinle." Kıkırdadı. "Yine de bilmeni isterim ki, yurda gitmeden önce öğrenmemiz gereken birkaç kural var."

"Tabii ki var," diye mırıldanıyorum ve devam etmesi için elimi sallıyorum. Onlara uyup uymayacağıma daha sonra karar vereceğim. Bana kalırsa gerçekten uyulması gereken sadece benim kişisel kurallarım var. Geri kalan her şey sadece öneri.

"Resmi sponsorunuz olduğum için dersleriniz sırasında benimle iletişim halinde olmanız beklenecek. On sekiz yaşındasın, bu yüzden bazı genç çift kayıt öğrencilerinin sahip olmadığı çok fazla özgürlüğe sahipsin. Ancak, dönem boyunca benimle en az bir ya da iki kez görüşmeniz gerekecek, böylece derslerinizi takip ettiğinizden emin olabilirim ve son okulunuzdaki rehberlik danışmanınızla yaptığınız gibi geleceğe yönelik planlarınız hakkında konuşabiliriz" diyor.

Geçen manzarayı seyretmek için başımı pencereye doğru çevirdiğimde bir esneme çenemi geriyor. "Senden akademik olarak iyi bir performans göstermen bekleniyor," diye devam ediyor. "Ama transkriptlerine baktıktan sonra, ekstra öğretmenlere ihtiyacın olmadığına karar verdim. Eğer AP derslerinde bu tür notlar alıyorsan, buraya gayet iyi uyum sağlayacaksın."

Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüye direniyorum. AP dersleri sadece iş yükü nedeniyle zor görünüyor. Derslerin kendisi ille de zor olmak zorunda değil. Yapacak daha iyi bir şeyiniz yoksa hiçbir şey zor değildir. Bu kadar etkilenmiş gibi konuşmasına gerek yok.

"İkili kayıt ve burs programlarına katılan diğer öğrencilerle aynı yurttaki kalacağınız için, yurdun kendisi karma olsa da, katınızın tamamen kadınlara ait olduğunu bilmelisiniz. Bu da demek oluyor ki, arkadaşlarınız gelebilir ama hiçbir erkeğin gece kalmasına izin verilmeyecek."

Bunu tahmin etmiştim sanırım. Sorun olacağından değil. Hiçbir erkeğe gece kalmasına izin verecek kadar güvenmedim. Aslında, ben de aynı odayı paylaşmaya can atmıyorum. Sanal bir yabancından sadece birkaç metre uzakta gözlerimi kapatmaya çalışma fikri dizlerimin zıplamaya başlamasına neden oluyor. Uyku programım her türlü boku yemek üzere.

"Bunun dışında her şey basit olacak. Burası lise gibi değil. Kavgaya izin verilmeyecek. Ne oda arkadaşınla ne de kampüsteki başka biriyle. Tutkuna hayran olsam da, yerinde olsam buradayken mümkün olduğunca sakin olmaya çalışırdım."

Gözlerimi ona doğru çeviriyorum ve direksiyonu ne kadar sıkı tuttuğunu görünce gözlerimi kısıyorum. Öyle ki ellerinin üzerindeki deri hızla solgunlaşıyor.

"Tutku," diye tekrarlıyorum kelimeyi sessiz bir kahkahayla. "Böyle mi diyorsun?"

", Avalon," diyor arabayı yüksek pencereleri ve koyu renkli camları olan bir binanın yanından döndürürken. Bayan.

Bairns başını bana doğru çeviriyor ve gözlerini benimkilere dikerek daha dik oturmamı sağlıyor. "İşe alındın ve tabii ki seni burada istiyoruz ama hata yapma, eğer önceki okullarında yaptığın seçimleri yaparsan gerçekten gidebileceğin başka bir yer Eastpoint senin son seçeneğin ve bunu kabul etmene sevindim ancak uyulması gereken kurallar var ve kampüste şiddete müsamaha gösterilmeyecek. Bu yolun sonu."

Yolun sonu, ha? Neden bilmiyorum ama bu bana iyi . İpin ucunda olmayı seviyorum. Her şeyi biraz tehlikeli hissettiriyor. Kalp atışlarım hızlanıyor. Ter kollarımın altında ve avuçlarımın ortasında toplanıyor. Göğsümde karanlık bir özlem filizleniyor. Plexton'da Brooke'a karşı verdiğim mücadele onu biraz dizginlemişti ama küçük bir kaos yaratma ihtiyacı hissetmeye başladığımdan beri - belki de Roger'ın müşterisinin çocuklarından biriyle yatmaktan çekinmediğinin bilinmesine izin verdiği gün- bu istek yok olmamıştı.

Bakışlarım Bayan Bairns'ten uzaklaşıyor. "Evet," diyorum dalgınca, zihnimin dolaşmasına izin verirken. "Anladım. Merak etme. Kimse benimle uğraşmazsa, ben de onlarla uğraşamam."

Sözlerime hemen cevap vermeyince ona doğru bakıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. Kasları hiç gevşememişti. Aslında, ellerinin hâlâ direksiyonu sıkıca kavramış olması, sözlerimin onu her şeyden daha fazla gerdiğini düşündürüyor. Başka bir şey söylemeyi düşünüyorum ama söyleyecek başka bir şeyim yok. Bunun yerine, araba durmak için yavaşlarken önümüzdeki binaya yeniden odaklanıyorum.

Havers Yurdu.

Kampüsteki diğer tüm binalar arasında Havers Yurdu en az bozulmamış, estetik açıdan en az hoş olanıdır. Aslında, mimari bir ıskartaya benziyor. Ya da gerçekten bakımsız. Çatı kadar eğimli ki, tüm bina sanki yeni bir açıyla eğiliyormuş gibi görünüyor. Pencereler kirli ve önündeki yürüyüş yolu -kampüsün geri kalanı boyunca gördüğümde farklı olarak- çatlaklarla dolu. Yurdun ön yüzünün etrafındaki çimler aşırı büyümüş ve ön kapıların yanındaki levha o kadar çok kirle kaplanmış ki okunması zor.

Önemli değil. Yine de içinde büyüdüğüm boktan karavandan daha iyi görünüyor. Bayan Bairns'i içeri kadar takip ediyorum ve bana odamı, anahtarımı ve öğrenci kimliğimi tahsis etme sürecinden geçerken biraz sabırsızlıkla bekliyorum. Öğrenci harçlığını açıklarken yarı dinliyorum

Gıda ve diğer ihtiyaçlar için, bunların hepsi kimlik kartımla satın alınabilir.

Sonunda benim katıma çıkan merdivenleri tırmandığımızda - program çocukları için süslü bir asansör yok, fark ettim - derimden atlamaya hazırım. Koşuya falan çıkmam lazım. Yeniden kiralamaya ihtiyacım var. Beni buraya getiren kadının arkasından yürürken parmaklarım kalçama vurarak ritim tutuyor.

"İşte " diyor Bayan Bairns, sağ üst köşesinde boyası dökülmüş düz beyaz bir kapının önünde durduğumuzda. Yatakhane görevlisi -yani muhtemelen hakkımda bilgi almış ve gözünü dört açması söylenmiş olan kadın- bakışlarını omzunun üzerinden kaydırıp formumu tarıyor. Kaşlarımı çatıyorum ve başımı eğerek ona doğru bakıyorum. Ancak ben bir şey söyleyemeden cep telefonu çalıyor ve Bayan Bairns yerinden sıçrayarak çantasından sesin kaynağını alıp ekrana bakıyor. Bayan Bairns, "Seni Bayan Lowery ile yalnız bırakmak zorundayım, Avalon," diye anons ediyor. "Buna bakmam gerek." Telefonunu açmak için kaydırıyor ama bana açıklamasının geri kalanını aceleyle anlatırken hemen kulağına götürmüyor. "Seni oda arkadaşınla tanıştıracak. Herhangi bir sorun yaşarsan, ofisimin yerini ve telefon numaramı kâğıtlarına yazdım."

Ona başımı salladım ve koridorda aceleyle geri dönmesini izledim. Topukları yıpranmış vinil görünümlü fayanslara sertçe vuruyor. Bayan Lowery öne doğru bir adım atıp kapıyı çalarken bana bir kez daha bakmıyor. Bir süre sonra kapı açıldığında soluk mor saçlı, kısa boylu, sıska bir kızla karşılaşıyorum. Beni görünce kaşlarını çattı.

"İyi günler Rylie, bu Avalon, yeni oda arkadaşın." Ms. Lowery bana eliyle işaret etti. "Avalon, bu Rylie."

Orada durmaya ve antalarımı tutmaya devam ettikçe kollarım ağrımaya başlıyor, bu yüzden hatun yakın zamanda hareket edecek gibi görünmediğinde gözlerimi deviriyorum ve tek kelime etmeden, ileriye doğru sürünüyorum ve onu odaya doğru itiyorum. Eşyalarımı, benim için olduğu belli olan, yapılmamış yatağın ucuna bırakıp arkamı dönüyorum. Kız -Rylie- gözlerini indirip beni tepeden tırnağ a taramadan önce bana kaşlarını çatmaya devam ediyor. Buna yeterince alışkınım - bir tehdit gibi bakılmaya. İyiliğinin karşılığını verdiğim için onun da bunu fark etmesini takdir ediyorum. Bairns'in ne yapmaya çalıştığını biliyorum, bana bir

Benzer bir geçmişten gelen bir hatunla arkadaş olmayı umuyorum ve görünüşe göre diğer kurbanı da bu fıkre benim kadar hevesli.

Rylie benden bile zayıf. Sert bir rüzgâr onu ikiye bölebilmış gibi görünüyor. Gözlerinin altında koyu halkalar var ve bu halkalar solgun teni ile açık lavanta rengi saçlarıyla tam bir tezat oluşturuyor. Bu kız için pahalı kuaför gezileri yok. Kaldığı yurt ve benimle oda arkadaşı olacağı gerçeği yeterince açık değilse bile, yırtık pırtık şortu ve ikinci el dükkânından fırlamış gibi duran büyük boy 80'ler grubu tişörtü her şeyi açıklıyor. Beni incelemeyi bitirmiş gibi görüldüğünde, kaşlarımı çatarak meydan okuyorum ve bekliyorum. Dönüp kapının arkasında asılı olduğunu görmediğim bir postacı çantasına uzanırken ela gözleri başının içine doğru dönüyor.

"Harika," diyor sakınmadan. "Sadece dokunmayın Her şey girecek. Derse gitmem gerek. Görüşürüz."

Neredeyse koşarak odadan çıkarken arkasından sırtıtıyorum. Eşyalarımı geri dönmeden önce özellikle kimseye kuru bir şekilde "Güzel hatun," diye yorum yapıyorum.

Çantalarımın birine uzanıp fermuarını açıyorum, içinden bir top kıyafet çıkarıp yerleştirme işlemine başlamaya hazırlanıyorum. Bunu yaparken Bayan Lowery'nin varlığının kaybolmasını bekliyorum ama çantadan giysileri çıkarmaya başladığımda, onun dikkatli gözlerini sırtımda hissetmeye devam ediyorum ve bu beni sinirlendirmeye başlıyor.

Ayağa kalkıp dönüyorum ve onun bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Söyleyecek bir şeyin var mı?" diye soruyorum.

Bakışları sertleşiyor ve belli belirsiz bir korunma hareketi gibi görünen bir hareketle kollarını geniş göğsünün üzerinde bana dik dik bakıyor. "Eminim Bayan Bairns sizi uyarmıştır, Bayan Manning," diyor yavaşça, "ama ben de kendi uyarımı yapmam gerektiğini hissediyorum."

Başımı yana eğip bekliyorum. Yüzündeki ifadeden -bükülmüş dudakları ve kısılmış gözleri- cevap vermemi bekliyor. Sessizlik pek çok insanı tedirgin eder ve belli ki o da bundan pek hoşlanmıyor. Gözlerimi yavaşça kırıştırıyorum ve onu beklemeye devam ediyorum. Ne kadar sürdüğünü tam olarak ölçebileceğim bir saatim yok ama sonunda tekrar konuşana kadar birkaç uzun dakika geçmiş gibi geliyor.

"Eastpoint Üniversitesi eski ve saygın bir kurumdur, Bayan Manning," diye söze başladı. "Ve bunu hatırlamanız iyi olur.

burada kurucuların ve onların ailelerinin lütfuyla bulunuyorsunuz - ki onlar sizin eğitim, oda ve yemek masraflarınızı karşılıyorlar. Burada yapabileceğiniz, görebileceğiniz veya duyabileceğiniz herhangi bir şey hakkında başınızı eğmeniz ve ağzınızı kapalı tutmanız sizin yararınıza olacaktır. Anlaşıldı mı?"

Dudaklarımı yukarı doğru kıvrımla tehdit eden gülümsemeye karşı koymak çok zor. *Tedbirli olmakta fayda var.* "Elbette, Bayan Lowery," diyorum ona.

Sanki derimin soymaya ve kafamın içini görmeye çalışıyormuş gibi beni incelemeye devam ediyor. Gerçi kafamla ilgili olan şey, benden başka kimsenin o yerin anahtarına sahip olmaması. Dilinde uyarı olan bir kaltağın içeriye göz atmasına bile izin vermeyeceğim - görebileceği şey onun hassas duyarlılıklarını şok eder ve dehşete düşürür. Ve büyük ihtimalle doğrudan Bayan Bairns'e koşup, kurumsallaştırılmamı ve genel, yasalara uyan, berbat olmayan halktan uzak tutulmamı talep edecektir.

Gitmek için döner ama durur ve omzunun üzerinden geriye bakar. "Eastpoint Üniversitesi'ne hoş geldin, Avalon." Bazı nedenlerden dolayı, gerçek bir karşılamadan çok bir tehdit gibi geliyor ve bu benim için sorun değil. Hayatımdaki her şeyle nasıl başa çıkıyorsam tehditlerle de öyle başa çıkıyorum.

-Kendimce, vahşi bir şekilde.

AVALON

SIGARAYI DUDAKLARIMA GÖTÜRÜYORUM VE DUMAN YUKARI DOĞRU YÜKSELİRKEN İÇİME ÇEKİYORUM.

Birkaç öğrenci kaşlarını çatarak yanımdan geçiyor. Bakışları görmezden geliyorum ve önümde duran şeye odaklanıyorum. Asıl yapmak istediğim şey tehlikeli bir şeyken şu anda beni sakın tutan tek şey bu saçmalık. Ayağım huzursuzca kaldırıma vururken, yanımdan geçerken bana doğru alay etme cüretini gösteren bir kıza ters ters bakıyorum. Sanki ben onun yanındaymışım gibi.

Buranın hiyerarşisi düzgün bir şekilde düzenlenmiş. Kimin üstte olduğunu anlamak için inek olmaya gerek yok. Lekesiz, marka kıyafetleri her şeyi anlatıyor. Gucci kemerler ve Chanel çantalar, onları takan öğrencileri ortalama sınıfların üstünde gösterir; tavırları ve kendilerini nasıl taşıdıkları gerisini hemen hemen halleder. Yenilmez olduklarını düşünüyorlar çünkü zenginlikleri var ve zenginlik güçle birlikte geliyor. Sigaramın ucundaki külün düşebileceği yere düşmesine izin verirken onlara sırtıyorum. Kafamın içinde bir çarpıntı başlıyor.

Bir de benim gibiler var. Program çocukları ve burslu öğrenciler. Eski ceketleri ve modadan değil kullanımdan yıpranmış kotlarıyla arka planda kalıyorlar. Her ne kadar görmemi istemeseler de ben de onları görüyorum.

Burası berbat bir yer. İtiraf etmekten nefret ediyorum ama buraya gelirken küçük bir parçam yeni bir başlangıç yapmayı, yani kişiliğimi yenilemeyi düşündü. Görünüşe göre nereye gidersem gideyim, herhangi bir şekilde zayıf görünmek bir seçim değil. İhtiyaç

Biraz tahribat yaratmak nabzıma lanet olası bir boğulma gibi baskı yapıyor, kaçmak istiyorum.

Düşüncelerimi başka bir şeye zorluyorum -kısa bir süreliğine de olsa kendi zihnimin karanlık iç işleyişini dağıtmaya çalışıyorum.

Tam zamanında, diye düşünüyorum önüme bir gölge düşerken. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye bağırıyor belli belirsiz tanıdık bir ses.

Başımı yavaşça kaldırdığımda, bir çift parlayan ela yeşili gözle karşılaşıyorum. Oda arkadaşım. "Hiçbir şey yapmıyorum," diyorum, arkama yaslanıp rahatlamış gibi yapıyorum, oysa hissettiğim tek şey rahatlamaktan başka bir şey değil. "Sadece takılıyorum. Manzaranın tadını çıkarıyorum." Sigaramdan bir nefes daha çektikten sonra onu beyaz tuğlalı kaldırıma doğru söndürüyorum. Koyu bir leke bölgeyi iz bırakarak yaralıyor. İzmariti yakındaki bir çöp kutusuna atıyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Hayır, bununla demek istiyorum," diyerek yerde bıraktığım siyah izi işaret ediyor. "Bölgeni mi işaretliyorsun? Nesin sen, kaltak mı?"

Omuz silkiyorum ve giderek daha fazla öğrenci kendi binalarından çıkıp kampüs boyunca ilerlerken çevredeki yürüyüş yollarına bir bakış atıyorum. "Nikotin aşermiştim."

"Yapma," diye cevap veriyor ters bir şekilde. "Bu alışkanlığı bırak. Nasıl olsa seni öldürecek."

Kıpırdamadan duruyorum ve ona tekrar bakıyorum. "Sana ne lan?" Kaşlarımı kaldırarak söylüyorum.

Bana hemen cevap vermek yerine, sonunda kaç kişinin bizi izlediğini fark etmiş gibi görünüyor. Omuzları geriliyor, fazla zayıf bedenine gömülmeye çalışırken kalkıyor - cidden, ben- tabolizmi tavan yapmış olmalı. "Benimle gel," diyor usulca, bir adım geri çekilerek.

Şaşkın ama eğlenen bir ilgiyle ona bakıyorum. Kendi başıma kalkıp onun dediğini yapmayacağımı anladığında, uzanıp bileğimi avucunun içine alıyor ve beni çekiyor. Normalde sırf bana dokunduğu için birinin suratını dağıtırdım ama kendimi meraklı buluyorum. Bu yüzden beni arkasından sürüklemesine izin veriyorum, ne yapacağını ya da söyleyeceğini merak ediyorum, bir köşeyi döndüğümüzde beni gizli bir oyuğa itiyor, böylece meraklı gözlerden kurtuluyoruz.

"Dinle," diyor, yalnız olduğumuzdan emin olduktan sonra bana dönerek. "Normalde umurumda olmazdı ve zor yoldan öğrenmene izin verirdim ama sen benim oda arkadaşımsın ve-"

Gölüyorum, sözünü kesiyorum. "Her ne söyleyeceksen, saklayabilirsin," diye alay ediyorum. "Aynı odada yaşamak zorunda kaldık diye bana iyilik yapmaya kalkma."

Şaşırtıcı derecede düz beyaz dişlerini göstererek bana kaşlarını çatıyor. "İnan bana, bunu senin için yapmıyorum," diye cevap veriyor. "Benim için yapıyorum. Havers'ta oda arkadaşları değiştirilmez. Bizler program öğrencileriyiz. Ne olursa olsun bununla başa çıkmak zorundayız. Yani başın belaya girerse, hedef tahtasında ben olacağım. Sen hiç umurumda değilsin. Bunu kendim için yapıyorum," diye tekrarlıyor.

"Peki o zaman," diyorum sahte bir ciddiyetle. "Lütfen devam edin." Devam etmesini işaret ederek bir kırbaç gibi keskin bir bakış daha kazandım.

Rylie başını sallıyor, mor saçlarının dalgaları omuzlarının üzerinden kayıyor. "Kampüste sigara içemezsin. Ya da içemezsin. Ya da sorun çıkaramazsın. Kampüs dışında istediğini yapabilirsin ama izin verilmediği sürece Eastpoint'ten uzak duracaksın."

Bir el salladım. "Yurttaki kadın için endişeleniyorsan, endişelenme. O dışarıda bir bok yapamaz."

"Lowery hakkında konuşmuyorum," diye araya giriyor sinirli bir homurtuyla. "Tanrım, gerçekten , değil mi?"

Boynumu kırıyorum ve tüm dikkatimi ona veriyorum. "Görünüşe göre değil," diyorum dikkatli bir telaffuzla. "Neden benim için hecelemiyorsun?"

Rylie bana bakıyor. Gözlerimiz buluşuyor, sarılıyor ve ben bekliyorum. Bu bizim gibi insanların yaptığı şeylerden biriydi. Bir canavarla yüzleşirsiniz ve hanginizin önce kırılacağını görmek için beklersiniz. *İpucu*. Ben asla ilk kırılmam.

Sonunda dişlerini sıkarak bakışlarını başka yöne çeviriyor. "Dinle," diyor tekrar, bu sefer daha sessiz ama daha az sinirli olmayan bir tonda. "Pislik olmaya çalışmıyorum."

Homurdanıyorum. "Beni kandırabilirdin. İlk tanıştığımızda beni küçültmek istediğini Sana izin verdiğimden değil elbette, ama sürekli dinlenen sürtük suratını kontrol altına aldığın kesin."

Rylie göz ucuyla bana bakarken kirpikleri titriyor. Hızlı bir nefes üflüyor. "O Lowery'nin hatırı içindi," diye tersledi. "Fark ettin mi bilmiyorum ama yurttaki öğrenciler onun umurunda bile değil. O bizi hizada tutmak için orada, başka bir şey için değil. O bir bekçi köpeği, arkadaş değil."

Fark etmişim ama bir şey söylemedim, onun yerine devam etmesini bekledim.

"Eastpoint özel bir üniversite," diyor bir süre sonra, "ve burayı yöneten ailelerin hepsinin burada bir payı var. Sadece seçkinlerin seçkinlerini kabul ediyorlar." Duraklıyor ve bana bir kez daha dikkatle bakıyor. "Bunu anlıyor?"

Kaşlarımı çatıyorum. Bunların hiçbirisi yeni bilgi değil. Bunları Bairns'ten duymuştum ama Rylie'den duymak pazarlama taktiğinden çok rahatsız edici bir gözdağı gibi geliyor. " muhtaç olduğumuzu anlıyorum." Omuz silkiyorum. "Vergilerine yazacakları ya da terfi veya seçimlerde iyi görünmelerini sağlayacak bir şey. Bunun ne önemi var ki?"

Rylie, "Biz hayır yapmıyoruz," diyor. "Bizler işe alınanlarız."

"Evet," diye cevap veriyorum, "üniversite için. Ne için? Bu, zengin çocuklarının notlarını yükseltmek için çok aptal oldukları ve genel zekalarını artırmak için zeki fakir çocuklara ihtiyaç duydukları anlamına mı geliyor?"

Rylie nefesini içine çekiyor ve sonra bırakıyor. "Hayır, buraya gelip seçkinlerin çocuklarıyla birlikte ders almak için işe alındık çünkü hepimiz mezun olduktan sonra bize bir fırsat sunulacak."

"Ne tür bir fırsat?"

"Dünyanın en zengin insanları için çalışacak türden" diyor. "Bizim gibi insanları işe almalarının bir nedeni var ve bu sadece geçmişimizden . Programdaki pek çoğumuzun gidecek başka yeri yok, bu doğru ama aynı zamanda aptal da değiliz. Neden burada olduğunuzu bilmiyorum ama yakında programdaki herkesin bir nedenle seçildiğini anlayacaksınız."

Alay ederek bir adım geri çekiliyorum. Beni isteme nedenlerinin ne olduğunu ancak tahmin edebilirim. Durum her ne olursa olsun, onların ihtiyaç ve isteklerine boyun eğmeyeceğim. Ne beklerlerse beklesinler, kimsenin peşinden körü körüne gitmem. "Evet, siktirip gidebilirler," diye avaz avaz bağırıyorum. "Eğitim için buradayım ve evet, haklısın, başka türlü gidecek bir yerim yok ama buraya kimse için çalışmaya gelmedim."

Gitmek için dönüyorum ve Rylie bir kez daha uzanıp koluma yapıyor. Duraksayarak arkama bakıyorum ve eline sert bir bakış atıyorum. "Sorun değil," diyor. "Bunu dışarı çıktığında da yapabilirsin ama buradayken onların otoritesine saygı duymalısın."

Dudaklarımın köşesi . "hiç otorite figürü görmedim," diye . "Hiçbir neden yok-"

"Senin onları görmemiş olman onların da seni görmediği anlamına gelmez," diyerek sözümü kesti. "Hasta Çocuklar her şeyi bilir ve onlara saygısızlık ettiğini düşünürlerse pişman olursun. Güven bana."

"Kim?" Elini kolumdan çekerken gülüyorum. "Kendilerine 'Hasta Çocuklar' diyen herkes muhtemelen belalı olmaya çalışan bir avuç tiki pisliktir. Böyle pisliklerle her gün başa çıkabilirim."

Rylie iç geçiriyor. "Kendilerine Hasta Çocuklar demiyorlar," diyor. "Herkes öyle diyor. Çünkü onlar hasta. Zalimdirler. En son biri onların boktan listesine girdiğinde üniversiteden ayrıldı ve o zamandan beri kendisinden haber alınamıyor. İnsanları ortadan kaldırabiliyorlar."

"Ne?" Gülümsemem kayboldu.

Rylie bir adım geri çekiliyor, sanki gitmek üzereymiş gibi hareket ediyor. "Onlar sıradan insanlar değil," diyor. "Onlar zenginlerin en zenginleri ve bazı kötü insanlarla bağlantıları olmadığını düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. Bu ülkedeki zenginlerin hemen hemen hepsi bir şekilde yolsuzluk yapıyor. Bu insanlar da farklı değil. Eğer siz de benim gibiyseniz, yıkık dökük bir yurtta ortak bir odada kalmak muhtemelen yaşadığınız en iyi yerlerden biridir. Bunu kaybetmek istemiyorsanız, özgürlüğünüzü kaybetmek istemiyorsanız, akıllı olacaksınız. Başınızı eğin ve onları kızdırmayın."

AVALON

BAŞIMI EĞİP ONLARI KIZDIRMAYAYIM MI? İNSANLARIN NESİ VAR?

bana ne yapacağımı söyleyebileceklerini mi sanıyorlar? Rylie'nin sözleri günler sonra bile aklımdan çıkmıyor. Sırt çantamı omuzlayıp kampüsteki ilk resmi dersime doğru yürürken dudaklarımın yukarı doğru kıvrıldığını hissediyorum ve meraklı bakışları üzerime çekiyorum. *Onları kızdırmayayım mı?* Bu gülünç. Bu tiki zengin çocuklar her kimlerse, *beni* konusunda uyarılmalılar. Çünkü eminim, onların aksine, ben gecenin bir vakti evleri yanarken uyandıkları türden bir psikopatım.

Oditoryum benzeri odaya girer girmez gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum. Yeni kız. Yeni okul. Aynı saçmalık. Durup nereye oturacağımı tasarlıyorum.

Garip bir şekilde, sınıfın büyük bir kısmı çoktan dolmuş olmasına rağmen, odanın arka tarafında bütün bir sıra boş bırakılmış. Diğerlerine tepeden bakan bir sıra. Bu insanların üzerinde oturup onları izleme fikri ne kadar hoşuma gitse de, sırtımı duvara dayayabilme fikri daha da hoşuma gidiyor. Tereddüt etmeden, sıralara ulaşana kadar adımlarımı ikişer ikişer atıyorum ve en sondaki koltuğa kayıyorum, çantamı yanımdaki boş alana bırakıyorum ki biri gelip bana katılmayı düşünürse mesajı alsın. *Rahatsız etmeyin* mesajını.

Parmaklarımı çenemin altında birleştirip esnedim. Eastpoint'e geleli sadece üç gün oldu ama hâlâ oda düzenine alışmaya çalışıyorum. Karavanda kendimi odama kilitlemiş, okuldan çaldığım bir kapı tıpasını kapının altından içeri sokmuştum.

odun ve yatak odamın köşesinde tuttuğum boktan radyoyu açıp birkaç saat boyunca uyukluyordum. Ancak odada başka biri varken, uyku çok zor bir piç kurusu haline geldi.

Öğretmenin gelmesini beklerken gözlerimin kapanmasına izin veriyorum ve sınıfta benimle birlikte olan diğer öğrencilerin telaşını dinliyorum. Fısıltı sesleri kulaklarıma çarpıyor ve benim hakkımda konuştuklarını fark ettiğimde ilgiyle diken diken oluyorlar. İç çekiyorum. Hiçbir şey değişmiyor.

...yaptığını düşünüyorum...

...yeni, hiçbir fikri yok...

...ne yapacaklarını görmek için sabırsızlanıyorum...

Kapı açılır ve fısıltılar kesilir. Öğretmenin girişini ve dersin başladığını haber veren normal doğal konuşma yavaşlaması değil. Hayır, bunun yerine, rahatsız edici derecede yüksek sesli ve neredeyse çok açık dedikodulardan ölüm sessizliğine geçiyor. Gözlerimi açıyorum. Öğretmen geldi, ama nedense sınıfa hakim olan ölüm sessizliğinin ondan değil, hemen ardından içeri giren iki adamdan kaynaklandığı hissine kapılıyorum.

Eğitmen olduğunu tahmin ettiğim uzun boylu kadın tek kelime etmeden kürsüye çıkıyor ve yanındaki çantadan eşyalarını sessizce indirmeye başlıyor. Birinin farkındalığının içimi sızlattığını hissediyorum; birinin yıldızlaştığını bildiğinizde hissettiğiniz türden bir his. Bakışlarım öğretmenin arkasından gelen iki adamı takip ediyor, sıralara çıkan basamakların dibinde duruyorlar, başlarını arkaya eğip yukarı bakıyorlar ve gözleri benimkilerle buluşuyor.

Kaşlarını çatıyorum ve koltuğuma yerleşiyorum. İkisi hareket etmeye başladığında oda nefesini tutmuş gibi görünüyor. Merakla odada açtıkları izleri takip ediyorum; kızların şehvet dolu gözlerle onları süzüşünü, erkeklerin ya doğrudan bakmaktan kaçınışını ya da tapınan ifadelerle bakışlarını izliyorum. Sanki bu ikisi sadece öğrenci değil de varlıklarıyla bizi şereflendiren tanrılarıymış gibi.

İki adamdan daha uzun olanı geride duruyor, arkadaşının liderliği ele almasına izin veriyor. Yine de ondaki bir şey beni huzursuz ediyor. Her haliyle tam bir Amerikan sporcusuna benziyor - parlak ela-gri gözleri, yontulmuş çenesi ve hatta alnının üzerindeki siyah saçlarının çocuksu kıvrımları. Belki de rahat tavırları ve ilgiyi görmezden gelen yarım gülümsemesiyle pek çok insanı kandırmıştır ama beni değil. Hareketlerinde bir vahşilik seziyorum. Nasıl? Kaos kaosu çağırır, değil mi?

Her gün aynada gördüğünüz vahşeti bir başkasında görmek zor değil.

Bakışlarımı öndeki adama çevirdiğimde merdivenleri yarılamlışlardı. Her ne kadar sporcudan biraz daha kısa olsa da ve arkadaşı gibi akli dengesi yerinde olmayan bir şiddete sahip olmasa da, benzer bir yoğunluğa sahip. Yine de Bay Tam Amerikalı yerine, daha çok beyaz perdeden fırlamış bir Rock Tanrısı gibi görünüyor. Vücudu kıvrak bir panter gibi hareket ediyor, okyanus mavisi gözleri dikkatli bakışlarıyla beni delip geçiyor. Saçlarının üst kısmı daha uzun, pırıl pırıl bir sarı, ama önümde durduğunda saçlarının geri kalanının biraz daha koyu olduğunu fark ediyorum.

Son sırada durduklarında başım omuzlarıma düşüyor. *Benim sıram.* Tam önümde. O daha tek kelime etmeden, ne olacağını biliyordum. Gerçekten bunun önlenebileceğini ummuştum, ama öyle görünüyor ki bu olmayacak. Bu ikisinin açıkça önemli olduğu gerçeğinden habersiz olamayacak kadar çok okulda bulundum - sadece odadaki herkesin onların varlığına tepki verme şekli.

Hasta Çocuklar mı? Adamın bakışlarıyla karşılaştığımda dalgınca merak ediyorum.

Belki de. Sanırım üzereyim.

Solistin dudakları seğiriyor, bir köşesi kalkıp sırtıyor. "Yeni olmalısın," diyor.

Ben de gülümsüyorum ve tek kelime etmiyorum, sırf bunun insanları kızdırdığını bildiğim için tam bir sessizlik içinde onu kendi varsayımlarını yapmaya bırakıyorum.

Birkaç dakika sonra hâlâ konuşmadığımda kaşlarını çatıyor; bu da tabii ki gülümsememi artırmaktan başka bir işe yaramıyor. Gözleri omzunun üzerinden arkadaşına kayıyor, o da omuz silkiyor ve sonra frontman tekrar bana bakıyor. İçini çekiyor. ", " diyor. "O zaman birinci ders. Bu bizim sıramız. Biz izin kimse buraya oturamaz." Bir elini masaya vuruyor. "Haftanın lezzeti değilsen, davetli değilsin. Ayağa kalk ve çekil. Şimdi."

Yer değiştiriyorum, koltuğumda daha rahat ediyorum. "Hiç sanmıyorum," diyorum. "Olduğum yerde rahatım ve şu anda kışımın altında bulunan koltuğun hiçbir yerinde senin adını göremiyorum." Omurgamda bir teneke kayıyor ve zihnimin arkasındaki o küçük kaos fısıltısını durduramadan sonraki sözlerimi ağızımdan kaçırıyorum. "Ama beni yapmaya çalışabilirsin."

Mavi gözler genişliyor ve arkasında All-American kıkırdıyor. "Ölmek mi ?" diye soruyor solist, elini

masaya.

Omuz silkmeden önce arkama yaslanıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Pek sayılmaz."

Sessizleşiyor ve ben de bu arayı etrafa bakıp odadaki diğerlerinin nasıl tepki verdiğini ölçmek için bir fırsat olarak değerlendiriyorum. Öğretmen arkasını dönmüş, belli ki hiçbir şey olmamış gibi davranmak için elinden geleni yapıyor. Bir lise öğretmenin oturma odasına derse hazırlanmamız için bize bağırmasına neden olacak bir şeyi görmezden gelmeye bu kadar istekliyse, bu adamların yeniden müttefikinin kim olduğunu merak ediyorum. Bayan Bairns haklıydı, burası kesinlikle lise değil ama normal bir üniversite de olmadığı hissine kapılıyorum. Odadaki diğer herkes bu değiş tokuşu pek de belli etmeden izliyor. Bazıları endişeli bakışlarla. Diğerleri ise sadece kana susamış olarak tanımlanabilecek ifadelerle.

Ne kadar ilginç...

Dikkatimi tekrar elimdeki konuya, daha doğrusu elimdeki adamlara veriyorum. "Dinleyin," diyorum elimi onlara doğru sallayarak, "bu sıranın diğer ucuna oturabilirsiniz, ama yerimden kıpırdamam mümkün değil. Eğer bu koltuğu istiyorsan, önce buraya gelmeliydin."

Öndeki adamın eli tekrar masaya iniyor, bu sefer daha sert bir şekilde ve yaklaşıyor - öncekinden çok daha yakına. Kıpırdamıyorum, bedenimi yeniden harekete geçmemek için zorluyorum. "Sana zarar görmeden kaçman için son bir şans vereceğim," diyor, sesi karanlık ve alçak. "Minnettar olmalısın. Asla ikinci bir şans vermeyiz ve belki yerini anladıktan sonra sana daha iyisini gösterebilirim, ha? Kartlarını doğru oynarsan belki o davetlerden gerçekten alabilirsin."

Gözlerimin vücudunda gezinmesine izin verdim. Çok seksi, bunu inkâr edemem. Tişörtünün omuzlarını ve göğüs kaslarını germesinden belli ki kaslı bir vücudu var. Yüzücü vücuduna sahip ve muhtemelen kadınların aklını başından alan o seksi Vs'lerden biriyle sivriltilmiş bir bele sahip. Ama spor salonu üyeliği olan her erkeğin bana ne yapacağımı söylemesine izin verseydim ne olduğum yerde olurum ne de kim olduğumu bilirdim. Herhangi bir zamanda onun *haftanın favorisi* olmak istediğimi düşünüyorsa, o zaman başka bir şey geliyor.

"Bana bir şey söyle," dedim. "Kıçın ağzından çıkan her boku kıskanıyor mu?"

Hafif sersemlemiş yüzü şeytani bir neşeye dönüşüyor. "Kendimize küçük bir ukala bulduk, değil mi?"

"Ah, tatlım." Başımı sallıyorum. "Ben ukala değilim. Bariz olanı ifade etme konusunda yetenekli ve eğitimli bir profesyonelim. Ve belli ki sen bana söylediğin için kalkıp gideceğimi düşünüyorsun. Ama yapmayacağım çünkü seni tanımıyorum ve buraya ilk ben geldim. Bu yüzden kırım tam diktiğim yerde duracak. Eğer bununla bir sorunun varsa, bunu verecek bir siki olan biriyle konuşabilirsin. İşte sana bir ipucu: O kişi ben değilim."

Uzun boylu adam gülüyor, ses o kadar yüksek ve gür ki odadaki birkaç kızın sıçramasına neden oluyor. Öğretmen bile, yine de arkasını döndüğünü fark ettim. Makul inkar edilebilirlik. Başımı tekrar sallıyorum. Yetişkinler tam bir ibne. Öndeki adam yaklaşıyor, bana doğru eğilirken diğer elini sandalyemin arkasına vuruyor, hakaretime rağmen gülümsemesi hala yerinde.

"Böyle bir meydan okumayla karşılaşmalı uzun zaman olmuştu," diye itiraf ediyor. "Beni tahrik ediyorsun prenses."

Dişlerimi göstererek kaşlarımı çatıyorum. "Bana prenses deme."

"Takma adımı sevmedin mi?" diye soruyor sırtarak. "Sen busun, değil mi? Fakir Prens? Yeni program öğrencilerimizden biri, değil mi? Sana bir şey söyleyeyim *prens*es." Sırf eşeklik olsun diye tatsız lakabını vurgulayınca dudaklarımı daha da geriye kıvrıyorum. "Burada olmanızın tek nedeni benimki gibi aileler. Sizi buraya biz getirdik ve sizi sürünerek çıktığınız gettoya geri gönderebiliriz. Güç bizde ve bizim vermediğimiz hiçbir şey sizde değil. Anladın mı? Şimdi o muhteşem kışını kaldır, ama merak etme, bu sefer senden hareket etmeni istemeyeceğim. Sadece altına kayacağım ve biz istatistikleri öğrenirken sikime binmene izin vereceğim, tamam mı? Lanet Eastpoint Kalesi'nin Kralları'ndan kendi kişisel hoş geldiniz."

Gözlerim arkasındaki adama kayıyor ve seçeneklerimi değerlendiriyorum. Dilim dişlerimin önünde yavaşça kayıyor, sonra dışarı çıkıp alt dudağımı yalıyor. Frontman'ın gözleri hareketi takip . Böyle adamlarla başa çıkmanın gerçekten tek bir yolu var.

Öne doğru uzanarak parmaklarımı solistin tişörtünün yumuşak pamuklu kumaşına geçiriyorum. Gözleri bir parça açılıyor ama onu daha yakına çekmek için tutuşumu kullanırken direnmiyor.

"Sikine binmemi ister misin?" Sesimi fısıltının biraz altında tutarak soruyorum, böylece beni duymak için eğilmek zorunda kalıyor. "Seni becermemi mi istiyorsun? Bu amcığı sikinin üzerine koyup sana cennetin tadını verene kadar aşağı kaymamı mı?"

Sırıtişını görmekten çok hissedebiliyorum. "Evet, prenses." Sesine boğuk bir nota giriyor -tahrik edici. "Senin gibi bir kızın neler yapabileceğini bana göstermeni istiyorum."

"Bundan emin misin?" Göğsümü kaldırarak dudaklarımı onunkilere bir kıl kadar yaklaştırıyorum. "Benim gibi bir kızın neler yapabileceğini gerçekten öğrenmek istiyor musun?"

"Siktir..." Kelimeyi dişlerinin arasından tıslıyor. "Evet, öyle."

Gülümsememe engel olamıyorum. Dudaklarım geriliyor ve tekrar konuşmak için dudaklarımı ayırdığımda, ağzının benimkine değdiği yeri hissedebiliyorum. "Bu çok kötü oldu," diye fısıldıyorum. "Çünkü ben çaresiz pisliklerle yatmam." Bununla birlikte sandalyemden kalktım ve onu öyle bir ittim ki, arkadaşı son saniyede onu yakalamasaydı, kışının üstüne düşecekti. "Ve ne istediğine dikkat et. Benim gibi bir kız bir sürü yol açabilir. Daha önce de , yine söyleyeceğim, seni tanımıyorum ve umurumda da değil. Sen benim yolumdan çekil, ben de senin yolundan çekileyim."

Hem onun hem de arkadaşının bakışlarıyla karşılaştığımda aramızda sessizlik uzuyor - gerçi arkadaşı daha az kızgın ve daha çok eğlenmiş görünüyor. Garip bir etki, ama onun bariz zevki dikkatimin odaklanmasına ve ihtiyatımın daralmasına neden oluyor. Ayaklarımın üzerinde kayıyorum, bir patlamaya hazırlanırken yumruğumu sıkıyorum. Eğer bugün Plexton'a geri gönderilirim, o zaman ne olacaksa olsun - ama hiçbir zengin puştun benden daha iyi olduğunu düşünmesine izin vermeyeceğim, hele de aptal bir sandalye yüzünden.

Frontman'ın tepkisi yavaş bir kıkırdamayla başlıyor. Göğsünden yukarı ve ağzından dışarı doğru yankılanan bir kahkaha. Bir avucunu karnının üzerine koyup gülmeye devam ederken çıkan sesle birlikte karnı şişiyor. Neredeyse sessiz bir odada durup bir manyağın kahkahasını dinlerken ön kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. Beklentiyle dişlerimi bir kez daha yalıyor, yumruklarımı iki yanımda sıkıyorum.

"Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi prenses?" Öndeki adam kahkahaları arasında şöyle diyor. "Kesinlikle hiçbir fikrim yok."

Omuz silkiyorum ama tek kelime etmiyorum. "Senin adın ne?" diye soruyor.

"Seni ilgilendirmez," diye . Kendininkini bana vermedi.

Önce benimkini teklif etmemin imkanı yok.

Yine de bu yüzündeki sırıtmayı silmiyor. Sadece başını sallamasına neden oluyor. "Fark etmez. Öğreneceğiz. Ama şu andan itibaren prenses, kilit altındasın."

Ne sikimden bahsettiğini soramadan, solist sınıfın geri kalanına dönüyor ve onları işaret ediyor. "Herkes bunu duydu mu?" diye sesleniyor. "Bu kaltak kilitlendi. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsunuz." Herkesin gözleri açılıyor ve sonra teker teker her öğrenci dönüp ön tarafa bakıyor. Sanki hepsi birden öğretmenin hâlâ tahtaya yazmakta olduğu şeye ilgi duymaya başlamış gibi.

Öndeki adam dönüp bana bakarken parmaklarım masanın kenarına vuruyor. "Merak etme prenses," diyor o sonsuz sinir bozucu sırtışıyla, kolunu tekrar yanına bırakarak. "İstersen bugün ve diğer günler boyunca bu koltuğa oturabilirsin."

"Harika," diye kestirip attım. "Cömertliğiniz için çok teşekkür ederim."

"Seninle işimiz bittiğinde bundan çok daha fazlası için minnettar olacaksın."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Elinden gelenin en kötüsünü yap," diye meydan okuyorum.

Beni işaret ediyor. "Öyle yapacağız prenses," diye cevap veriyor. "amına koyayım. Sonra görüşürüz."

Arkasını dönüp uzaklaşırken cevap verme zahmetine girmiyorum. Arkadaşı sadece başını sallıyor ve ikisi de sınıftan çıkarken peşinden koşuyor. Ders nihayet başladığında ben de yerime yerleşiyorum. Sinir oluşmaya başlıyor ve ensemdeki kaşıntı şiddetle geri geliyor.

DEAN

ABEL'İN AĞZINDAN ÇIKAN İLK SÖZLER "YENİ BİR KALTAĞI KILITLEDİM" OLDU. Ağız.

Braxton kendini yanımdaki koltuğa atarken başımı telefonumdan kaldırıyorum. "Onu sen de görmeliydin dostum," diyor. "Çok ateşliydi. Abel onu kesinlikle becermek istiyordu."

"Hâlâ öyle," diye kabul ediyor Abel. "Öyle bir ağzın sikimin etrafına dolandığını hayal ediyorum ve..." Masanın altına uzanıyor ve sikini ayarladığını anlamak için dahi olmaya gerek yok.

Gözlerimi onlardan ayırıyorum ve onlar gelmeden önce yaptığım işe dönüyorum. Brax ve Abel bir süreliğine de olsa normal üniversite öğrencileri gibi davranıyor olabilirler ama ben daha iyi biliyorum. Yaşlı adamların rakiplerinin gözlerini bize çevirmesi an meselesi... tabii henüz çevirmediyse. Bir mesaj geldiğinde kaşlarımı çatıyorum.

Braxton, "Tavır, dostum," diyerek dağıtıyor. "Bunu görmek için sınıfa gelmeliydin. Küçük bir fişek gibiydi."

"Sence paylaşmak ister mi?" Abel soruyor.

Braxton güler. "Bacaklarını açmasını bile sağlayabilirsen," diye yanıtlıyor. "Kahretsin, eğer onu yalnız yakalayabilirsen duvarda bir sinek olmak isterdim. Seni katlederdi."

Abel çenesinin kenarını kaşıyarak, "İsterse deneyebilir," diyor. "Beni yıkmaya çalışmasını izlemek isterdim. Eminim seni uğraştıracak türden bir kızdır."

Bakışlarımı onlara doğru çeviriyorum ama telefonumun ekranı yanıyor ve dikkatimi geri çekiyor. Üstteki isme bir bakış attıktan sonra telefonu kapatıp kenara koyuyorum. "Diğerlerinin kilitten haberi var mı?" diye soruyorum.

Abel, "Bunu sınıfta duyurdum," diyor. "Haber yayılacak. Birkaç saat ya da daha kısa bir süre içinde dışlanacak." "Kızın adı ne?"

Abel omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Vermezdi. Yeni olduğundan ve programlardan birine dahil olduğundan eminim."

"O zaman Havers'ta olacak," diyorum başımı sallayarak. "Ne gerekiyorsa yap için."

Brax, "Onu bu hafta sonu partiye davet edeceğim," diye duyurdu. "Sence gelecek mi?"

Abel kıkırdıyor, sesi uzun zamandır duymadığım kadar eğlenmiş geliyor. "Tecritten çıkmak istiyorsa çıkacak."

"Bilmiyorum dostum." Braxton arkasına yaslandı ve uzun bacaklarını masanın altından uzatarak bana çarptı. "Bana kilitlenmeyi o kadar da dert etmeyecek bir tip gibi geliyor."

"Gelmek isteyip istemediğinden bağımsız olarak, eğer onu davet ediyorsanız mutlaka gelmesini sağlayın. Dikkatlerini çekmek istediğimizde insanların seçme şansları olduğunu düşünmelerine izin veremeyiz," diyor Abel.

Brax hınzır bir sırıtışla, "Onu test edeceğim," diye cevap veriyor. "Ve seninle bahse girerim ki buna karşı koyacaktır."

Abel telefonunu çıkardı. "Sıra sende," diyor, tıklayarak. "İşte. Hatta bir K var. Fıstık, ama sen ve ben, orospu çocuğu." Brax sadece gülüyor. "Ne, kazanamayacağımı mı düşünüyorsun?" diye meydan okuyor.

Brax'ın cevap verme şansı olmadı. "Ona ne yaptığınız umurumda değil," diyorum ve başımı sallayarak sözlerini kesiyorum. "Eğer dengeyi -ya da lanet olası otoritemizi- tehdit , onunla uygun gördüğünüz şekilde ilgilenin."

"Peki ya onunla baş edemezsek?" Abel telefonunu cebine geri koyarak soruyor.

Bunun üzerine kaşlarımı çatıyorum. "Gerçekten yapamayacağını mı düşünüyorsun?"

Gözlerini deviriyor. "Tabii ki hayır. Sadece diyorum ki... ya olursa?"

Sırıtiyorum ve boynumu kırmak için bir elimi çenemin altına koyuyorum. "O zaman onunla uğraşacak kişi ben olacağım ve hiç hata yapma Abel." Dönüp Braxton'ı da bakışlarıma dahil ediyorum. "İkiniz kadar kibar olmayacağım. O yüzden ben onu ele geçirmeden önce sen kızla sevişsen iyi olur." Masadan kalktım, sandalyemi geriye iterek

Çantama uzandım. "Onu partiye davet et," diyorum onlara. "Ben de onu uyaracağım."

AVALON

"SEN AKLINI MI KAÇIRDIN?"

Bir dolarlık gözlükleri gözlerimden kaydırıyorum ve yurdun ön bahçesinde uzanırken üzerimde gezinen figüre bakıyorum. "Ben de seni gördüğüme sevindim Ry," diyorum dalgınca, gözlüğümü tekrar gözlerimin üzerine kaydırıp yayılmadan önce. "Ama bu şekilde buluşmayı gerçekten bırakmalıyız. Çekilebilir misin? Güneşi engelliyorsun."

Bir saniye sonra, güneş gözlüklerimi gözlerimden çıkarırken parmakları şakağıma değiyor. "Kesinlikle delirmiş olmalısın," diye devam ediyor ve gözlüğünü başımın üzerinde tutarak bana dik dik bakıyor. "Delirmiş olmalısın. Sana özellikle yapmamamı söyledikten sadece birkaç gün sonra en kötünün en kötüsünü kızdırman için başka bir neden yok!"

Ayaklarımı tekmeleyip bacaklarını altından çekmeden hemen önce iç geçiriyorum ve yanımdaki çimlere yuvarlanışını izliyorum. Düşen güneş gözlüğünü kapıp tekrar gözlerimin üzerine yerleştiriyorum.

"Söyleyecek önemli bir şeyin varsa söyle, yoksa siktir git," diyorum esnerken. "İyi ruh halimi mahvediyorsun."

Şaşırtıcı bir şekilde Rylie ayağa fırlayıp bana bağırıyor ya da vurmaya çalışmıyor. Yerde düz bir şekilde duruyor ve parlak güneş ışınlarını engellemek için bir kolunu yüzüne atıyor. "Bunu hak etmek için ne yaptım ben?" diye mırıldanıyor. "Geçmiş hayatımda kimi öldürdüm? Bu ilahi cezayı almam için gerçekten bu kadar önemli miydiler?" İnsanların varlığımdan bir ceza olarak bahsetmesine alışık değilim ama

Yine de dramatikliği beni kıkırdatıyor. Bunu yaptığımda, ön kolunu yüzünden kaldırıp bana hırlarken, bu bana kara bir bakış kazandırıyor. "Ben ciddiylim," diye tersliyor. "Eğer Havers yurdundaki insanların yerini değiştirseleldi, senin yüzünden hemen şimdi nakil isterdim."

Omuz silkiyorum. "Neden bahsettiğini bilmiyorum ama bu bir 'ben' sorunu değil de 'sen' sorunu gibi görünüyor. Bu nedenle, gerçekten umurumda değil."

"Kilit altındasın," diyor.

Kaşlarımı çatarak dirseklerimin üzerinde doğruluyorum ve ona doğru bakıyorum. "Bu da ne demek oluyor şimdi?"

"Bu yasaklandığın anlamına geliyor," diye homurdanıyor. "Kimsenin seninle konuşmasına izin yok. Kimsenin sana yaklaşmasına izin yok. Ve artık herkes Abel Fra- zier'i reddeden ve aşağılamaya çalışan hatunun *benim* oda arkadaşım olduğunu biliyor."

Ahhh, sanırım. Sosyal intihar. Ya da daha doğrusu, yapacak daha iyi bir şeyi olmayan bir sikiğin sosyal cinayeti. Oh neyse. Berbat bir durum, sanırım. "Eminim iyi olacaksın," diye yatıştırıcı bir teklifte bulunuyorum, her ne kadar ondan gelen kızgınlık homurtularından keyif alıyor olsam da. Dalgınca çantamı karıştırıp içine uzanıyorum ve daha önce orada sakladığım şişeyi buluyorum. Bir yudum alıp ona fırlatıyorum. "Al, bu yardımcı olabilir."

Herhangi bir duygudan yoksun yüzüyle doğruluyor, su şişesinin kapağını açıyor ve dudaklarına götürüyor. Bir yudum aldıktan sonra gözleri açılıyor ve ağzında kalan her damlayı çimlerin üzerine kusuyor, buruşuk plastikten bana bakarken nefes nefese kalıyor. "Bu lanet olası votka!" diye bağıyor.

Bir omzumu kaldırıyorum ve şişeyi geri alırken omzumun düşmesine izin veriyorum. "Sakinleşmene yardımcı olacak bir şeye ihtiyacın var gibi görünüyordu," diyorum sırtarak.

"Başına gelenleri gerçekten bu kadar umursamıyor musun?" Sesi şok olmuş gibiydi. "*Gerçekten* mi?"

Kapağı açılmış şişeyi çantama tıktırıyorum ve ayağa kalkıyorum. "Asıl soru," diyorum sertçe, "neden umursuyor görünüyorsun?"

Rylie'nin yanakları geriliyor ve o ayağa kalkmak için çabalıyor. Alçakta durmama arzusu benim kadar onun da içine işlemiş. Sıkılmış dişlerinin arasından, "Umurumda değil," diyor, "ama şimdi ne olursa olsun benim üzerime kalacak."

Gözlerimi deviriyorum ve kollarımı çantamın halkalarından geçiriyorum. "Merak etme," diyorum ve bana hırladığında tekrar sırtıyorum.

"Ciddiyim. Bir ve iki numaralı sikiklerin yaptıklarını ne kadar umursarsanız, onlara o kadar güç vermiş olursunuz."

Gözleri açılıyor ve çenesi düşüyor. "Az önce Abel Fra- zier ve Braxton Smalls'a... fuckboys mu dedin?" diye soruyor hayretle.

Omuz silkiyorum. "Olduğu gibi söylüyorum."

Başını şiddetle sallıyor. "Onlar-"

Sinirlenerek sözünü kestim. Bir sonraki sözlerinin ne olacağını tahmin edebiliyorum. "Sadece çocuklar," diye çıktım, "ve gerçek dünyanın nasıl işlediğine dair hiçbir fikirleri yok. Ellerini kirletmiyorlar. Muhtemelen hayatlarında bir gün bile kendi yataklarını yapmak zorunda kalmamışlardır. Onlar yaşamak için savaşmanın ve didinmenin nasıl bir şey olduğuna dair hiçbir fikri olmayan sevimli küçük prensler."

Bu düşünce içimde daha da derin bir öfke uyandırıyor. Yüzüne gelene kadar ilerledim.

"Yani, bir şey talep edebileceklerini ve bunu onlara vermemi bekleyebileceklerini düşünüyorlarsa siktirsinler. Ben kimsenin kaltağı değilim." Derin bir nefes alıyorum. "Seni bilmem ama onlar benim lanet saygımı kazanmadılar ve ben de bunu bedava şeker gibi dağıtırsam lanetlenirim. Bu dünyanın benden almayı beklediği yeterince şey var zaten."

Bana bön bakıyor ama ben söylediğimi söyledim ve geri almayacağım. Gerçek bu.

Onu çimenlikte bırakıp dönüyorum ve yurdun önüne doğru ilerliyorum, kapıyı açıp merdivenlere doğru ilerlerken kartımı okuyucudan geçiriyorum. Eşyalarımı odaya bırakıp yatağın altına atıyorum, cüzdanımı, anahtarlarımı ve cep telefonumu alıp hepsini ceplerime ve sütyenime yerleştirirken kapıyı daha tam kapanmadan yakalıyorum ve dışarı çıkarken arkamdan çekip kapatıyorum.

Ayaklarım kaldırıma çarptı ve Bayan Bairns'in ofisine doğru yola çıktım. Kampüsün karşısında tabii ki. En uzak bina orası. Yine de yürüyüş, içimde hala devam eden kaşıntıyı yatıştıracak kadar uzun. Gerçekten birine vurmam ya da uçurumdan atlamam gerekiyor - beni çok tehlikeli olmaktan alıkoyacak bir şey. Plexton'dayken bu duygudan kurtulmak yeterince kolaydı. Seks bazen işe yarıyordu. Rastgele bir yabancıyla kavga etmek de öyle. Komşumun arazi bisikletini çalıp yerel dere yatağının çamurunda sürmek ve gerçekten düşmeden vadinin kenarına mümkün olduğunca yaklaşmak da öyle.

Bazı insanlar tehlikeden kaçınırken, ben sadece zevk almadığımı, ona *ihtiyaç duyduğumu* fark ettim. Bu hayatta kalma telaşı, sade ve basit. Herkes bir reklamcı - annem, Eastpoint'teki öğrenciler ve hatta ben. Onlar uyuşturucu ve parayı severken, ben kaosu arzuluyorum. Ve eğer bu açlığı bir an önce gidermezsem, bu hiç kimse için iyi olmayacak - en azından benim için.

Birkaç öğrenci grubunun güneşin altında yayıldığı kampüsün yeşil alanından geçiyorum. Bazıları ders çalışıyor, bazıları ise sadece güzel havanın tadını çıkarıyor. Ben geçerken neredeyse hepsi başını kaldırıp bakıyor. Bakışları tenimi yakıyor. Buna karşılık olarak hafif bir koşuya başlıyorum ve hızımı artırıyorum.

Tam Bayan Bairns'in ofisinin bulunduğu binanın ön kapısına ulaşmıştım ki, kapı içeriden itilerek açıldı ve sağa doğru dönerek çarpmaktan kıl payı kurtuldum. Karanlık bir figür ortaya çıkıyor - gözleriyle tanışmak için başımı geriye doğru eğmemi gerektirecek kadar uzun.

Bekliyorum. Bekliyorum. Ama özür dilemek yerine dudakları sırtmanın bir kopyasına dönüşüyor - tam olarak değil ve yine de ... aynı zamanda bana gülüyormuş gibi geliyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor. Gözlerimi kendi bakışlarıyla karşılıyor. Gözleri koyu erimiş bal renginde, çikolatayla karıştırıldığında parlayan altın gibi - ya da bakır rengi olmasaydı öyle olurdu. Ona ters ters bakıyorum.

"Eee?" Şak diye söyledim.

Güçlü, kara bir kaşını kaldırıyor. "Peki, ne?" diye soruyor.

Tüylerim diken diken oluyor ve ne kadar geri itmeye çalışsam da diken diken olmaya devam . Bir şeyleri mahvetme ihtiyacı kafatasımın içine çarpıyor ve onu aşağı itiyorum, ama sadece zar zor. "Özür dileyecek misin, ben de yoluma gideyim?" diye soruyorum.

"Ne zaman istersen yoluna devam edebilirsin. Seni durdurmayacağım."

Gözlerimi deviriyorum, dönüyorum ve kapıyı tutup çekerek açıyorum. "Pislik herif," diye mırıldanıyorum içeri süzülürken. Cam arkamdan kapanırken, adamdan gelen derin bir kıkırdama bana geri dönüyor ve midemde bir şeylerin açılmasına neden oluyor. Dişlerimi sıkıp yürümeye devam ediyorum.

Neyse ki bu binada -yurttan farklı olarak- bir asansör var. İçeri girer girmez küçük alandan dışarı fırlayan kızı görmezden geliyorum ve beni doğru kata götürecek düğmeye parmağımı sıkıştırıyorum. Saniyeler sonra asansörün sesi duyuluyor ve kapılar kayarak açılıp uzun, fayans kaplı bir koridor ortaya çıkıyor.

Başımı iki yana çevirerek asansörden ilk adımı atıyorum ve etrafımı tarıyorum. Alçak bir ıslıkla ileriye doğru yürüyorum. Pahalı şeyler konusunda uzman değilim - şimdiye kadar sahip olduğum en pahalı şey muhtemelen cep telefonumdu - ve o da birkaç yıllık, zaten ekranı çatlamış bir şekilde piyasadan satın alındı. Yine de bu koridorun pahalı olduğunu söyleyebilirim. Parlak bir şekilde aydınlatılmış -ayakların altındaki mermer beyaz fayansları aydınlatıyor. Alanın bir tarafı tavana kadar uzanan bir dizi pencereyle kaplı, diğer tarafında ise hepsi resmi olan çeşitli modası geçmiş giysiler içindeki yaşlı beyaz adamların büyük portreleri yer alıyor.

Zengin pisliklerin nesillerini tek tek sıraya dizilmiş görmek ilginç. Rylie'nin zenginlerin yozlaşmış olduğu konusunda haklı olduğuna eminim. Acaba bu adamlardan herhangi biri hayattayken parası için cinayet işledi mi? Tahminimce evet. Herkes öldürür. Patricia ile yaşamak bana bunu öğretti. Bazen çocukça hayaller öldürülür, bazen de sadece bir ceset. Sonuç aynı. Ölüm ve umutsuzluk.

Düşüncelerimin yönünden rahatsızlık duyarak dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve ilerleyerek koridorun sonuna ulaşp Bayan Bairns'in ofisini buluyorum. Hafif aralık kapının hemen dışında durup kapıyı bir kez çalıyorum ve başımı içeri uzatıyorum. Bayan Bairns'in tanıdık yüzü bana doğru dönüyor.

"Avalon," diyor bana gülümseyerek. "İçeri gel."

Kapıyı daha da iterek açıyorum ve lüks ofise adım atıyorum. Lanet olsun, burası benim yurt odamdan daha büyük. Paylaşmak ve orada yaşamak zorunda olduğum için pek de adil görünmüyor ve o sadece günde sekiz saat kadar burada olmak zorunda, ama ağzımı kapalı tutuyorum.

"Çok meşgul bir kızmışsın," diyor Bayan Bairns, kığım önündeki koltuğa yerleşir yerleşmez.

"Oh?" *Sınıftaki sıkik herifleri zaten biliyor mu?* Sessizce merak ettim.

"Evet." Başını salladı, bir çekmeceyi açtı ve içine uzandı. Bir dosya çıkarışını izliyorum. "Daha birkaç gün önce taşındın ama ilk derslerine girdin bile. Nasıl gidiyorlar?"

Vücudum otomatik olarak gevşiyor ama çok az. "İyiler."

Dosyayı avuçlayıp açarken gözleri benimkilerle kısa bir süre buluşmak için yukarı kayıyor. "Sorun yok mu?" diye soruyor. "Arkadaş ediniyor musun?"

. Cevap vermeyince başını tekrar kaldırıyor ve merakla bana eğiyor. "Beni buraya arkadaş edinmek için getirmedi," diyorum. "Beni buraya istatistiklerini yükseltmek ve üniversitenin vergi makbuzlarında iyi görünmek için getirdin."

Ben daha konuşmamı bitirmeden başı titremeye başladı bile. "Bu kesinlikle doğru değil, Avalon. Buraya potansiyelin yüzünden getirildin."

"Notlarım mı?" Alay ediyorum. "İyiler ama hiçbir şey sabıka kaydımı silemez Bayan B."

Bayan Bairns'in yüzü şekil değiştirir, gözlerine bir parıltı girerken bile gülümsemesi sıcaklaşır. Kollarını yukarı kaldırıp dirseklerini masaya dayıyor ve çenesini dik parmaklarının arasına yerleştiriyor. "Peki ya yapabilseydi?" diye soruyor.

"Affedersiniz?" Kaşlarımı çattım.

"Ya sabıka kaydın sadece" -parmaklarını oynatmak için bir elini "ortadan kaybolsaydı." Bayan Bairns bir an için bana bakıyor, bir tepki bekliyor ama tepki alamayınca eğiliyor. "Bunu gerçekleştirebiliriz, biliyor musun?"

İşte oldu. Bir nefes çekiyorum ve gözlerimdeki etkilenmemiş bakışı görmesine izin veriyorum. *Rylie'nin beni uyardığı şey. Çok haklıydı.* Omurgamı sandalyenin arkasına yaslayıp kollarımı kavuşturuyorum ve bekliyorum.

Bayan Bairns bunu devam etmek için bir işaret olarak kabul etmiş olmalı, çünkü konuşmaya başlarken bana sırtıyor. "Peki ya sana buradaki lise kredilerini bitirdiğinde seni birinci sınıf öğrencisi olarak transfer edebileceğimizi söylesem?" diye soruyor. "Burada üniversiteye gidebilirsin, çok prestijli bir üniversiteye."

"Bunu karşılayamayacağıma eminim," diye kestirip atıyorum.

"Şu anda değil," diye kabul ediyor. "Ama burslar ve-" "Bana sadece ne yakalayacağımı söyle," diyerek sözünü kestim.

"Yakalamak yok, Avalon," diyor, masanın öbür ucuna uzanıp elini önüme koyarken ses tonu ciddiye. Elinden tekrar yüzüne bakıyorum. "Bu harika bir fırsat. Evet, tabii ki üniversite genel test ve puan ortalamasını yükselten öğrencilere sahip olmaktan fayda sağlayacak ve bursu kabul ederseniz dört yılı da bitirmeniz beklenecek. Öğrencileri üniversitede tutma oranımız bizim için çok önemli."

Hiç etkilenmedim. Aslında, o konuştukça ben daha çok kaşınıyorum - sanki binlerce küçük karınca cildimde geziniyor. Bu iğrenç bir şey. "Başka?" Enseme kaşıyarak kendimi tutamıyorum. Hiçbir şey istemiyorum-

Ayağa kalkıp bu odayı terk etmekten daha fazlasını istiyorum, ama aynı zamanda onun dürüst olmasını da istiyorum. Bana açılmasını ve benden gerçekten ne istediğini söylemesini istiyorum. Kimse sadaka vermez. Bunlar gerçek değil. İnsanlar her zaman karşılığında bir şey ister.

Ses tonuma şaşırmış gibi göz kırptıyor, ama gerçekten umurumda değil. İşte burada, bu fırsatın ne kadar harika olduğundan bahsediyor, ama tek görebildiğim ipler. Tavandan sarkan, kollarını ve bacaklarını saran ve hareketlerini çeken ipler. Acaba o kadar sıkı bağlanmışlar ki beynine giden dolaşımı mı kesmişler diye merak ediyorum - belki de bu benim neden aptal olduğumu düşündüğünü açıklar. Bayan Bairns'i yeterince severim ama onun da lanet olası bir kukla olduğu açık. Ve hareketlerini başkalarının belirlemesine izin veren insanlardan nefret ederim.

"Mezun olduktan sonra, cömert bağışçılarımızın şirketlerinden birinde sana bir iş teklif etmeyi çok isteriz-"

Bu kadar. Benden bu kadar. "Hayır." Ayağa kalkıyorum. "Sanırım bu toplantı sona erdi. Teklifiniz için teşekkürler Bayan B, ama ben böyle iyiyim. İşe ihtiyacım yok."

Şok yüzünü kaplıyor. "Peki ya burs ne olacak?"

Omuz silktim ve kapıya yöneldim. "Oraya vardığımda bir yolunu bulurum." "Avalon!" Arkamdaki sandalyesinin gıcirtısı bana bu konuşmanın bitmesine hazır olmadığını söylüyor. Ama ben hazırım. Beni durdurmak için çekerken parmakları kolumu çevreliyor. Olduğum yerde duruyorum, başımı çevirip dokunduğu yere , sonra da dikkatle tekrar ona bakıyorum. Çabucak anlıyor ve beni serbest bırakıyor.

"Bunu düşünmek zorundasın," diye ısrar ediyor. "Burada senin geleceğinden bahsediyoruz. Çift kayıt kredilerini bitirdikten sonra gerçekten eve dönmek istiyor musun?" Aramızda derin yarıklar oluşmaya başladı

Kaşlarını.

"Neden olmasın?" Ben soruyorum.

Nefesini içine çekiyor. "Avalon, sen akıllısın," diyor. "O yerden daha iyisin."

Ama işte burada yanılıyor. Kendimi daha iyi görmek beni birdenbire sınıftaki o puştlar gibi birine dönüştürüyor-Abel Frazier. Ya da daha önce neredeyse bana çarptıktan sonra özür dilemeyi reddeden adam gibi. Kendinizi üstün görmeye başladığınızda, bir tanrı olduğunuzu düşünmeye başlarsınız ve ben tanrı falan değilim. Olsa olsa bir şeytanım.

Kapı koluna uzanırken başımı sallayarak, "Teklifin için tekrar teşekkürler," diyorum. "Ama ben görevimi yerine getirdim, seninle görüştüm."

Sana derslerimin iyi olduğunu söylemiştim. Biz iyiyiz."

Koridora çıkıyorum, beni takip etmeyi seçtiğinde o kadar da şaşırmiyorum. "En azından bir düşün," diye bastırıyor, topukları fayanslara vuruyor. Asansöre kadar beni takip etmeye devam ediyor, bana bunun ne kadar büyük bir fırsat olacağını söylüyor ve yol boyunca tek düşünebildiğim, böyle bir günün ardından gerçekten rahatlatıcı bir şeye ihtiyacım olduğu.

Asansörün kapıları kayarak açılıyor ve ben içeri giriyorum, o kapıları açık tutmak için bir elini kapılara vururken dönüyorum, gözleri yalvarıyor. "Lütfen, bana bu kadar söz ver."

Alt kat için düğmeye bastığımda onun meraklı tepkisine kaşlarımı çatıyorum. "Elbette Bayan B, bunu düşüneceğim," diye yalan söylüyorum ama kapılar kapanırken tek düşünebildiğim onun çaresizliği oluyor.

Çaresiz insanlar genellikle istediklerini elde etmek için her şeyden vazgeçmeye hazırdırlar. Beni en çok tedirgin eden şey ise Bayan Bairns'in beni neden burada istediğini tam olarak kestirememem. Çılgınlık. Yalvarışının yoğunluğu.

Nasıl bir okula gitmeyi kabul ettim ben?

DEAN

ONUN KİM OLDUĞUNU BILİYORUM VE ABEL ONUN HAKKINDA HAKLI. O SADECE BİR Kötü bir tavrı olan program kızı, aynı zamanda sikişmek için yaratılmış bir vücuda sahip. Bunu kaba tişört ve kotların altında saklıyor, ancak göğüsleri ve böyle bir kıcı gizlemek kolay değil. Herhangi birimizin kim olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığı da açık. Aksi takdirde benden özür dilememi beklemezdi. Hatırladıkça karanlık bir şekilde kıkırdıyorum. O soğuk, kesici gözler. O siktiğimin ağzı.

Zavallı şey. Babamın ve diğer aile reislerinin kampüse gelmeye tenezzül ettiklerinde ofislerini tuttukları binaya vals yaparak girişini izliyorum. Kapı arkasından kapanmadan hemen önce mırıldandığı "göt herif" beni uzun zamandır hiçbir şeyin eğlendirmedığı kadar eğlendiriyor. Çenemin kenarını kaşırken dudaklarımın yukarı kalktığını hissediyorum.

Normalde Brax ve Abel'in oynadıkları gibi oyunlara karışmam. Yine de onun uzaklaşmasını izlerken, kıcının sallanması dikkatimi çekiyor. Arkadan bakıldığında bile omurgası düz ve sert, meydan okurcasına duruyor. Benim gibi bir erkek için, o tam bir kışkırtmadan başka bir şey değil. O bir meydan okuma ve ben uzun zamandır bir şeyi fethetme ihtiyacı şey zaten elimin altındayken değil. Neredeyse her şey.

Hatırlatma karşısında kaşlarımı çatıyorum, dönüp binanın ön merdivenlerinden aşağı iniyorum ve park yerine doğru ilerliyorum. SUV'ye ulaştığımda telefonum ötüyor ve onu çıkarıyorum - sanki sürtüğü Araf'ın derinliklerinden çağırmışım gibi, Kate Coleman'ın adı ekranımda yanıp sönüyor. Son mesajını ve diğerlerini siliyorum.

Bakmaya zahmet etmediğim sesli mesajlarla birlikte. O kendi yatağını yaptı ve ben onu pişman edeceğim. *Yakında*, kendime söz veriyorum. Yakında yatağı yanacak ve ben de Luc Kincaid'le uğraşmak zorunda kalmayacağım.

E-postalarım ve oradan da öğrenci dosyalarına erişim sayfama ilerliyorum. Birkaç saniye içinde, ofis binasındaki kızın bir resmini ve Avalon Manning'le ilgili bir dosyayı telefonuma indirdim. Önceki okullarının listesi neredeyse tam bir sayfa uzunluğunda ve her transferin ayrıntıları sonraki sayfalarda yer alıyor. Cipin kapısını açıp içine girerken yavaş bir ısıklık çalıyorum ve anahtarı kontağa sokuyorum. Birisi çok kötü bir kız olmuş. Beş okul. Çok sayıda sevk. Kavg, geç kalma, ot içme yüzünden uzaklaştırma. Gülüyorum. Dostum, devlet okulları en önemsiz şeyler için bile çok sinirleniyor.

Tam otoparktan çıkarken telefonum çalıyor ve cevap veriyorum. "Hey," Abel'in sesi hoparlörlerden içeri süzülüyor. "Par-Ty her şeyi ayarladı. Eli kapı görevinde, diğerleri de piliçleri topluyor. Bir şey buldun mu?"

"Evet. Dosyasını aldım ve piliçle karşılaştım."

"Yaptın mı?" Sesi heyecanlı geliyor. "Ne düşünüyorsun?"

"Sanırım bunu kişisel bir dava olarak alıyorum," diyorum.

"Siktir git, adamım!" Ama ses tonundaki hafiflik dağılmıyor. Telefonum tekrar bip sesi çıkarıyor ve bekleyen yeni çağrıya baktığımda donup kalıyorum. Engellenmiş bir numara. Ve sadece tek bir bloke numara cep telefonumu arar.

"Gitmem gerek." Bitirme düğmesine basıp yeşile geçmeden önce cevap beklemiyorum. "Ben Dean," diye cevaplıyorum yeni arayanı.

"Warehouse 14. Cuma gecesi. Gece yarısı. Geç kalmayın." Hat kesiliyor.

Sikeyim.

Ellerim direksiyonu sıkıyor ve nabzım hızlanıyor. Derin bir nefes aldığımda ciğerlerim genişliyor. Telefon görüşmesinin tek bir anlamı olabilir. Yapmamız gereken lanet bir iş var.

AVALON

BİR ESNEME AĞZIMI GERİYOR. KAHRETSİN, ÇOK YORGUNUM. YAPABİLİRİM Saatlerdir ayakta olmama rağmen uykunun tek tek taneciklerinin hala devam ettiğini hissediyorum. Önümdeki kelimeler bulanıklaşıp unutuluyor, ta ki tek seçebildiğim ders kitabımın sayfalarındaki koyu çizgiler olana kadar.

Nefesimin altında bir küfür mırıldanıyorum ve gözlerime daha fazla hayat sürmeye çalışıyorum.

"Avalon Manning?" Tam karşımdaki koltuğa biri otururken başımı kaldırıp bakıyorum.

Önümdeki kızı inceliyorum, omurgamı düzeltirken bakışlarımı yeniden odaklıyorum. Koyu renk gözler, sarı saçlar, güzel kıyafetler ve 'Ne düşündüğün umurumda değil' diye bağırان bir tavır.

"Kimin sorduğuna bağlı," diyorum.

Masaya bir kart çarpıyor ve kırmızı boyalı tırnaklarını kartın üzerine vuruyor. "Bu senin için." Kız kartı bana doğru kaydırıyor.

Bana vermeye çalıştığı şey her neyse ona bakacak zihinsel enerjim bile yok. Bunun yerine nefes alıp çantama uzanıyorum ve oturduğum yerden kalkarken kitaplarımı ve eşyalarımı çantama dolduruyorum. Kütüphanenin bir şeyler yapmak için iyi bir yer olacağını düşünmüştüm ama görünüşe göre değilmiş. "Hayır, teşekkürler." Toparlanmayı bitirirken esnemeye karşı koyuyorum.

İlgisizliğime şaşırdıysa da belli etmiyor. Aslında, orada durmam bile umurunda değilmiş gibi görünüyor. ", " diye cevap veriyor. "Bu bir emirdir. Bu gece Frazier House'da olacaksın. Parti dokuzda başlıyor. İster geç kal, ister erken gel. Gerçekten umurumda değil. Ama orada olacaksın."

"Pek olası değil," diyorum. "Ben emir almam."

"Eastpoint varislerinden" diye belirtiyor.

"Sick Boys'u mu kastediyorsun?" Açıklığa kavuşturmak için soruyorum. Başını sallıyor ve bu cevabımı pekiştiriyor. "Peki o zaman," diyorum ve çantamdan bir kalem çıkarıp davetiyeye uzanıyorum. Bir mesaj karalıyorum ve kıza geri veriyorum. "Onlara bunun benim an- swer'ım olduğunu söyleyebilirsin." Davetiyeyi masanın üzerine bırakıp çıkışa yöneliyorum.

Kaldırıma çıktığımda bir esneme daha beni hazırlıksız yakalıyor. Bir elimi yüzüme sürerek başımı yukarı kaldırıyorum ve binaların üzerinde asılı duran bulut tabakasına bakıyorum. Bu en- tire haftası bir savaş oldu. Hasta Çocuklar. Alışma süreci. Aynı odada sanal bir yabancıyla uyumaya çalışmak-imkansız. Akvaryumdaki bir balık ya da mikroskop altındaki bir böcek gibi sürekli izlendiğimi hissediyorum. Bu sadece içimdeki istekleri daha da kötüleştiriyor.

Yorgunluktan ölmek üzere olan kışımı sürükleyerek yatakhaneye geri dönüyorum ve bir çeşit lanet olası tanrı bana olumlu bakıyor olmalı çünkü ilk defa Rylie burada değil. Bunun benim için tek bir anlamı olabilir. Bir saniye bile düşünmeden çantamı bırakıyorum, panjurları kapatıyorum, kapıyı kilitliyorum ve yatağımın yorganının altına giriyorum. *Sadece birkaç saat*, kendime söz veriyorum. Gözlerim kendiliğinden kapanıyor ve artık yalnız olduğum için günlerdir uyuduğum en güzel uykuya dalıyorum.

Ne kadar yorgun olsam da uykum hafiftir; Patricia ve onun sinir bozucu derecede ısrarcı bağımlı erkek arkadaşlarıyla yaşadığım yıllar bunu içime işlemişti. Kapının kilidi açıldığında gözlerim açılıyor ve tam Rylie elinde kare bir zarfla içeri girerken doğruluyorum. "Hey," diyor, "bu kapının altından çıktı. Üzerinde senin adın yazıyor."

Yatağımın ucuna atıyor ve sonra masasına gidiyor. Göz ucuyla onu ders kitaplarını ve oldukça kaliteli bir dizüstü bilgisayarı boşaltırken izliyorum. Onunla ilgili fark ettiğim bir şey de bu - eşyalarının geri kalanı eski ve genellikle kırık ya da yıpranmışken - bomba gibi bir dizüstü bilgisayarı var. Bunun nedenini merak ediyorum ama bizim gibi kızların bildiği bir şey varsa o da merak etmenin doğru olmadığıdır. Beni etkilemediği sürece ne yaparsa yapsın bu onu ilgilendirir.

Kartı kaldırıyorum ve ne olduğunu anladığımda dişlerimin arasından bir sinir tıslaması çıkıyor. Kütüphanedeki kızın bana vermeye çalıştığı lanet davetiyenin aynısı. İlginçtir , üzerine yazdığım not gitmiş. Yani tam olarak aynısı değil. Yepyeni bir davetiyeye.

Meraktan zarfı açtım ve kartı içinden .

*Frazier House 1400 Eastpoint Avenue'ye
davetlisiniz.
Akşam 9'da.*

Rylie masasındaki dizüstü bilgisayarını açtığında, bakışlarını ekrana ve özellikle de benden uzak fark ediyorum. Sırıtiyorum. "Bunun ne olduğunu , değil mi?" Kartı ona doğru sallayarak soruyorum.

yön.

"*Hayır.*" Kelimeyi söylerken çıkardığı küçük ses her şeyi açıklıyor.

"Yalancı." Gülüyorum, başımı sallıyorum ve kartı zarfıyla birlikte yakındaki çöp kutusuna atıyorum. "Fark etmez zaten. Ben gitmiyorum."

Parmakları hâlâ klavyenin üzerinde ve sanki aklından geçenleri söylememek için kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi alt dudağını sertçe ısıırıyor. Kafamda zihinsel bir geri sayım başlatıyorum:

Beş.

Dört.

Üç... İki...

Tam son rakam aklımdan geçerken vücudunu bana doğru çeviriyor. "Eğer gidip bu işi halletmezsen kendi başına çok daha kötü şeyler açacaksın," diye tersliyor.

"Neyi ?" Masumca sordum.

Gözleri kısılıyor. Cevap vermek yerine, "Başını çok büyük belaya sokacaksın," diyor.

"Güzel," diye yanıtlıyorum. "Bu kesinlikle çok iyi olduğum bir konu ve sağlıklı bir doz almayalı çok uzun zaman oldu." Belki de bu Hasta Çocuklar tarafından kontrol edilemeyeceğimi kanıtlamak bana özlemine çektiğim adrenalin patlamasını yaşatır.

"Evet, belki senin için eğlenceli olabilir ama benim için değil. Başıma bir bela geldiğinde bundan kaçınmaya çalışırım."

"Şimdi biliyor musun?" Ses tonumda biraz alaycılıktan daha fazlası var.

Cevap vermeye fırsat bulamadan midem gurulduyor, söylediği her şeyi bastırıyor ve ben de bunu konuşmayı bitirmek için bir işaret olarak kabul ediyorum. Yorganı fırlatıp atıyorum ve ayakkabılarıma uzanıyorum. Dışarısı artık karanlık ve telefonuma bir göz attığımda kafeteryanın çoktan kapandığını görüyorum. Yapılacak tek şey caddenin aşağısındaki benzin istasyonuna uğramak ve memleketimin lezzeti olan ucuz, henüz bayatlamamış, önceden paketlenmiş bir sandviç bulmayı ummak.

Anahtarlarımı alıp cebime sokarken, "Sonra dönerim," diye sesleniyorum.

Mırıldandığı yanıtı duyduğumda kapıdan çıkmanın yarısına gelmiştim bile. "Pek mümkün değil."

Koridorda durup arkama bakıyorum. Acaba gerçekten onların aptal partisine gideceğimi mi düşünüyor? *Çünkü bunun olma ihtimali sıfır. En azından isteyerek değil.*

Midem yine gurulduyor, rahatsız edici bir sızlanma sesi çıkarıyor ve hızla binadan çıkıyorum. Dakikalar sonra hızımı artırırken benzin istasyonunun kırmızı beyaz neon tabelası görünüyor. *Sosisli sandviç*, sanırım. Sandviç yerine lanet olası bir sosisli sandviç yiyebilirim.

Uzakta bir arabanın motoru gürliyor ve eski hoparlörlerden rap ve rock karışımı bir ses yükseliyor. Giderek yaklaşıyor, ta ki üstü açık kırmızı bir Mustang yanımdan hızla geçip tam önündeki kaldırıma çıktığımda benzin istasyonunun otoparkına girene kadar. Kapılar açıldığında ve üç tanıdık figür ortaya çıktığında donup kalıyorum.

Arabanın üstü açık olduğu için onları görmek çok kolaydı ve durakladım. Sürücü, sınıf arkadaşım olan solist Abel Frazier'den başkası değil ve arka koltuktan, iri yarı uzun boylu arkadaşı arabanın kenarından atlıyor; ayakları üzerinde biraz zıplarken ayakkabıları kaldırıma sertçe çarpıyor. Ama duraksamamın tek nedeni onlar değil. Aracın kenarından sürünerek geçen diğer ikisinin aksine, yolcu kapısı açılıyor ve uzun bir çizme yere çarpıyor.

O sersemlemlerle arkadaş olacağını bilmeliydim.

Abel'in başı dönüyor ve duruyor, dudakları sırtıtmaya başlamadan önce gözleri kısa bir an için bana kilitleniyor. "Vay, vay, vay, bu bizim prensesimiz değil mi?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Vay, vay, ," diye karşılık veriyorum, "bu aptalca ve salakça değil mi? Bak, bir arkadaşını getirmişsin. Dur tahmin edeyim, adı en aptal mı?"

O da buna gülüyor. "Bu geceki küçük partimizin davetiyesini aldın mı?" diye soruyor.

Kaldırımdan iniyorum ve benzin istasyonunun ön kapısına doğru ilerlerken arabalarının arkasından dolaniyorum. "Elbette," diye geri sesleniyorum. "Umarım cevabımı beğenmişsinizdir."

İstasyonun kapısına ulaştığımda başımı kaldırıyorum ve o hafta başında neredeyse bana kapıyla vuracak olan pisliğin gözleriyle karşılaşıyorum. Karanlık ve dikkatliydiler. Neredeyse yırtıcı. Abel cevap verse bile duymuyorum. Adamın yüz ifadesine odaklanmıştım. Gülümsemesi küçük ama tüylerimi diken diken etmiyorsa ne olayım.

O orospu çocuklarını aşağı itiyorum ve midemin sıkışmasını görmezden gelerek kapı kolunu tutuyorum ve mağazaya girerken biraz fazla sert bir şekilde çekiyorum.

Beni takip ettiklerinde istasyonda ancak beş dakika kalabildim, poşetlenmiş cips bölümünü inceliyordum. Görevli onların girişine bir göz atıyor -muhtemelen haftalık maaşından daha pahalı kıyafetler giymiş üç geniş omuzlu hıyar- ve onlara çıkış yapmaya hazır olduklarında zili çalmalarını söyleyerek arka tarafa doğru hızla ilerliyor.

Homurdanarak bir paket cips -ekşi krema ve soğan aromalı- kapıyorum ve bir içecek almak için buzdolabının kapılarına doğru ilerliyorum. Bir kapıyı açıp gazozu uzanırken sağımdan ve solumdan ayak sesleri geliyor. Bir el bardağa vuruyor ve kapı çarparak kapanınca irkiliyorum.

Kaşlarımı çatarak kızgınlığımın kaynağına dönüyorum. "Sorun mu var?" Gözleriyle buluşmak için başımı eğerek soruyorum.

Abel sırtarak bana bakıyor, sonra omzunu önünde durduğum kapıya dayayıp kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Sadece kendimi tanıtmak istedim, *Avalon Manning*," dedi. "Biliyorsun, artık senin ismini biliyorum ama benimkini bilmiyorsun."

Gözlerim arkadaşlarının -özellikle de bana kendimi mikroskop altında hissettiren durduğu tarafa kayıyor. "Kim olduğun umurumda bile değil," diyorum. "Adın olsun ya da olmasın, babasının parası var diye her şeyden paçayı sıyrabileceğini sanan bir pislikten başka bir şey değilsin."

Gitmek için dönüyorum ve bir saniye sonra elimdeki cips poşeti aniden yakalanıp buzdolabının kapılarından birinin soğuk camına itilirken elimden düşüyor. Elleri başımın her iki yanına düşüyor. "Adım Abel," diyor bana doğru eğilip gülümseyerek. "Frazier."

"Adını bilmediğimi hiç söylemedim," diye cevap veriyorum soğukkanlılıkla. "Sadece umurumda değil."

Kaşlarını çatıyor. "Umursamalısın," diye yanıtlıyor. "Akıllı bir kaltak umursardı."

"Sanırım ikimiz de zeki olmam gerekmediğini anladık," diye başlıyorum, omuzlarına uzanırken ona gülümsüyorum, ellerimi omuzlarının üzerinde kaydırıyorum ve dizimi tam bacaklarının arasına getiriyorum. Gözleri irileşiyor ve yana düşüyor, aletini avuçluyor ve acıyla öksürüyor. "Ben lanet olası bir dahiyim," diye bitiriyorum başımı kaldırıp diğer ikisine bakmadan önce.

Uzun boylu olan arkasına yaslanıp gülüyor. Bu sesle kaslarımın gerildiğini hissediyorum ama o arkadaşına yardım etmek için hiçbir şey yapmıyor. Bunun yerine parmaklarını gözlerinin altına siliyor, başını sallayarak arkadaşına bakıyor, sonra da Abel'i ayağa kaldırmaya yardım etmek için hareket etmeden önce bana göz kırpmıyor. "Onu arabaya geri götür, Brax," diye emrediyor ekibin üçüncü ve son üyesi.

Brax, Abel'i bir koluyla omzundan tutup kaldırarak, "Tamamdır dostum," diyor. Ayrılmadan önce bana bir kez daha bakıyor ve başını bir kez daha ileri geri sallıyor. "Sen bir belasın, küçük kız." Bu sözler onun ağzından çıktığında bir hakaret olsa da, daha çok heyecanlı bir anons gibi geliyor kulağa, özellikle de dönüp arkadaşını dışarı çıkarmadan önce sonuna "Sanırım hoşuma gitti" cümlesini eklediğinde. Nedense en sevdiğim bela türünü sevdiği hissine kapılıyorum ve bahse girerim bela da onu seviyordur. Ne yazık ki o arkadaş seçiminde boktan bir zevke sahip zengin bir ve ben de yolların yanlısı tarafından gelen bir program öğrencisiyim - eğer işler farklı olsaydı arkadaş olabilirdik.

Onlar kapıdan çıkar çıkmaz ve ben son adamla yalnız kaldığımda, bu düşünceden sıyrılıp üçüncü adamla yüzleşiyorum. Birkaç uzun an boyunca ikimiz de bir şey söylemedik. Bakışlarını yavaşça aşağı indirirken sol kaşını kaldırıyor ve keskin gözlerini yırtık tişörtümün ve yırtık kotumun üzerinde gezdiriyor.

"Avalon Manning," diyor öne doğru bir adım atarak. Her hareketini izlerken sırtımı kapıya daha da yaslayarak kaskatı kesiliyorum. Bir sonraki adımda ne yapacağını hesaplıyorum. Bakışlarını benimkilerle buluşmak için kaldırdığında beni şaşırtıyor ve bana şimdiye kadar gördüğüm en göz kamaştırıcı gülümsemeyi veriyor; öylesine yırtıcı bir yoğunlukla dolu ki salyalarımı akıtmamak için dilimi ısıırıyorum. Başka bir kız olsaydım, böyle bir gülümseme karşısında muhtemelen dizlerimin üzerine düşerdim. Bu büyüleyici. Tehlikeli. Kanımı pompalıyor.

Ama ben herhangi bir kız değilim. Ben Avalon Manning'im ve hiç kimse için dizlerimin üzerine çökmem, özellikle de kadınların kendisini ona atmasına alışmış gibi görünen bir hıyar için. "Senin hakkında çok şey biliyorum," diyor sessizliği bozarak.

"Oh?" Bakışlarıyla karşılaştığımda nefesim göğsümden serbest kalıyor, dişlerimin arasından sessiz bir tıslamayla kayıyor.

"On sekiz yaşında. Plexton, Georgia'dan. Babası yok. Uyuşturucu bağımlısı anne. Beş okuldan atılmış-"

"Dört," diye araya giriyorum.

Kaşlarını çattı. "İşverenimiz sizi bulmadan önce son okulunuzdan atılmış olacağınızı düşünürsek, bu sayı beş olurdu."

Omuz silkiyorum. "Yanılıyorsun. Teknik olarak hiç kovulmadım. Kendi isteğimle ayrıldım."

"mi?" diye meydan okuyor. "Yoksa seçeneklerin mi tükendi?"

Mırıldanıyorum, ses göğsümde titreşiyor. "Hmmmm," diyorum. "Merak ediyorum."

Bir adım daha yaklaşıyor ve cips poşetini tekmeleyerek önümden çekip benden sadece birkaç santim uzaklaştığında, ayaklarının altında çıtırdayan plastiğin sesi kulaklarıma ulaşıyor. Brax kadar uzun olmasa da daha geniş. Kocaman. Tüm gövdesi benimkini yutuyor. Omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor. *İlgilendiğim o değil*, diyorum kendime, *onun üzerinde ikinci bir deri gibi duran tehlikenin ipucu*.

Aniden kuruyan dudaklarımı yalıyorum, istemeden de olsa dikkatini oraya çekiyorum. Dilim ağzımın bir tarafından diğer tarafına geçip alt dudağımın üzerinde kayarken koyu kahverengi gözlerini indirip bakıyor. Birkaç saniye bu şekilde kalıyoruz, aramızdaki boşlukta gerilimin nabızı atıyor. Parmaklarımı kotuma bastırıyorum, avucumun ortasında ter boncuklarının oluştuğunu hissediyorum. Heyecan, göğüs kafesimin içinde sabit bir ritimle nabız gibi atıyor.

Ne yapacağını görmek istiyorum, farkındayım. Diğerlerinin ona neden Hasta Çocuklar dediğini bilmek istiyorum. Ne kadar berbat olabileceklerini bilmek istiyorum.

Ve daha da önemlisi, *onlarla uğraşmak bana istediğim türden bir kafa verecek mi?*

Ne yazık ki, birkaç vuruşluk sessizlikten sonra geri adım atıyor. Hayal kırıklığı içime işledi. Daha iyi bilmeliydim. Hasta çocuklar mı? Ha. Muhtemelen gangster olmaya çalışan zavallılardır. Muhtemelen hayatlarında hiç silah tutmamışlar, daha sonrasını hiç görmemişler-

aşırı dozdan ölmüş ya da bir çete lideriyle aynı çöp mahallesinde yaşadıkları polisler tarafından sorgulanmak zorunda kalmışlardı. Ön tarafa doğru ilerlerken bana gülümsüyor ve tamamen ayrılmadan hemen önce resepsiyonun önünde durup avucunu zile vurarak servis zilini çalıyor. Ses, ucuz, kiremitli tavana yüksek ve tiz bir şekilde yankılanıyor.

"Yakında görüşürüz, Avalon," diye geri sesleniyor.

Ona elimden gelse beni hiç görmeyeceğini söylemek için ağzımı açıyorum ama o çoktan dışarı çıkıyor. Görevli izliyor olmalı, çünkü o dükkândan çıkana kadar adam sürünerek geri geliyor. Gözleri biraz endişeli bir şekilde bana takılıyor.

"Çıkış yapmaya hazır mısınız?" diye soruyor.

Dudaklarımdan tiksinti dolu bir ses çıkıyor ve onu görmezden gelerek kapılara doğru ilerleyip kapıları iterek açıyorum. Abel, Brax ve şeytan gibi gözleri olan adam çoktan Mustang'in yanındaydı. Sürücü tarafındaki kapıyı kavıyor ve bacakları yere değene kadar yukarı kaldırıyor, sonra başını çeviriyor ve motor küklerken gözlerimle buluşuyor. Sonra kafasını kaldırıyor ve yanımda bir şeye bakıyor.

Ne olduğunu anlamam için bir saniye bile geçmeden başıma siyah bir torba atılıyor ve görüşümü engelliyor. Şiddetle tepki verip yumruk atıyorum. Yumruğum birinin yan tarafına çarpıyor ve tek hissedebildiğim kaslar oluyor. Sonra kollarım arkamdan sürükleniyor ve hızla fermuarla bağlanıyor. Vücudumu saldırganlara doğru savurarak tekme atıyorum ama çok fazla kol var, çok fazla beden benimle boğuşuyor. Ayaklarımdan çekiliyorum ve ter ve deri kokan geniş bir arka koltuğa atılmadan hemen önce bir araba kapısının açılma sesi kulaklarıma ulaşıyor. Bilinmeyen bedenler her iki yanıma tırmanıyor, kaçmaya çalışmamı engellemek için kollarıyla beni yerimde sabitliyorlar.

Çırpınmaya ve dövüşmeye devam ederken nefesim kesik kesik geliyor. Ve bu piçleri bunun için geri alacağımı *bilmeme* rağmen, şu anda düşünebildiğim tek şey *iyi oynadınız, Hasta Çocuklar*.

İyi oynadın amına koyayım.

AVALON

BENİM VİCDANIM YOK. SANIRIM BUNU SADECE BAZI INSANLAR ANLIYOR.

lüks ve evet, bence ahlaki bir pusulaya sahip olmak bir lüks. Aç ve bitkin olduğunuzda ve uyandığınızda yatağınızda sizi neyin ya da kimin bulacağı gözlerinizi kapatmaya korktuğunuzda, neyin doğru neyin yanlış olduğu duygusunu kaybetmeye başlarsınız. Çarpık, çarpıtılmış ve geleneksel görüşlerden farklı hale gelir. Sick Boys'un neyin doğru neyin yanlış olduğu konusunda çarpık bir anlayışa sahip olduğu açık ve bunun ilgimi çekmediğini ve beni meraklandırmadığını söylersem yalan söylemiş olurum.

Kalbim göğsümde hızla çarpıyor, ter, içki ve gerginlik kokusu onu aşırı hıza geçiriyor. Bir başkası için bu koku korkuya benzeyebilir ama benim için ev kokusu. Baş döndürücü. Bağımlılık yapıyor. Adrenalinimi yükseltiyor. İçimdeki o karanlık şeyin ortaya çıkmasını sağlıyor. Eksik olan tek şey biraz kan.

"Dean yeni bir piliçten ne istiyor ki?" diye soruyor aracın ön tarafındaki biri.

Yani adı Dean. Bu bilgiyi . Bunun bedelini ödeyecek olan kişi Dean. Elbette, eğleniyorum ve evet, yöntemlerini biraz merak ediyorum, ama bu, şimdi bu küçük numara için uygun bir geri ödeme planlamam gerektiği gerçeğini ortadan kaldırmıyor.

"Bilmiyorum," diye cevap veriyor başka biri. "Kilit altında ama - Abel onu oraya koydu. Onu kızdırmış diye duydum."

"Karakoldan nasıl topallayarak çıktığını gördün mü?" diye soruyor hemen yanımdaki üçüncü bir ses. "Sanırım taşaklarına diz çöktürdü."

Başımdaki siyah torba yüzünden hiçbir şey göremiyorum ama bu konuşamayacağım anlamına gelmiyor. "Yaptım," diyorum.

Sanki ön tarafta biri dönüp bana bakıyormuş gibi yumuşak bir hareket sesi geliyor. "Konuşabileceğini söylemiş miydik?" diye soruyor.

Ellerim arkamdan bağlı olsa da omuz silkmeyi başarıyorum. "Konuşamayacağımı söylememiştiniz." Zaten böyle bir emir beni durdurmazdı.

Kendimi olabildiğince sessiz ve dikkat çekmeden tutarak, bileklerimi bir o yana bir bu yana çeviriyor, bağların sert plastığını hissediyorum. Bu adamlar profesyonel değil - eğer öyle olsalardı beni biraz daha sıkı bağlardı. Bu haliyle bana ellerimi birbirinden bir santim kadar uzaklaştıracak kadar yer bırakmışlar, bu da muhtemelen kelepçeleri çıkarabileceğim anlamına geliyor. Bunu şimdi mi yapsam yoksa beklesem mi diye düşünürken araç aniden durdu.

"Onu dışarı çıkarın," diye emrediyor ilk adam. Kapılar açılıyor ve biri kolumdan tutup beni arabadan sert bir kaldırıma çekiyor. Çanta başımdan çıkarılıyor ve yeni çevremi incelerken gözlerimi kırıştırıyorum.

Kampüsten o kadar uzakta olamayız -arabada beni aldıkları yerden on ya da on beş dakikadan fazla uzaklaşmamız için yeterli zaman yoktu- ama etrafa bir göz attığımda hiçliğin ortasında olduğumuzu fark ediyorum. Ya da en azından öyle görünüyor çünkü yakınlarda başka hiçbir bina yok ve her yer sık bir ormanla çevrili.

"Frazier Evi'ne hoş geldiniz," diyor biri sırtıma bastırarak. "Şimdi, kımılда."

Önümdeki üç katlı binaya bakarak bir adım öne çıkıyorum. Ev demek hafif kalır. Burası acayip bir otele benziyor. Uzun dikey pencereler katların her birine uzanıyor ve beyaz sütunlar ön tarafta sıralanıyor. Müzik ve kahkahalar gibi içeriden de altın rengi ışık yayılıyor. Görünüşe göre parti tüm hızıyla devam ediyor.

Dışarıda müzik sesi yükseliyor ve mülkün etrafını saran insan kalabalığının arasından geçerken birkaç tuhaf bakışla karşılaşsak da kimse durup neden bir kızın fermuarlı kelepçelerle partiye götürüldüğünü sormuyor. Bunun düzenli bir olay olup olmadığını merak etmeye başlıyorum.

Adamlar beni evin yanından dolaştırarak, bitkiler ve kayalarla dolu geniş bir alandan geçirdiler ve

doğal bir kaynak. Gerçi değil, çünkü doğal kaynaklarda ısıtılmış havuzlar ya da mükemmel kesilmiş kayalardan fışkıran jakuziler bulunmaz. Göğsümden alçak bir ısıklık çıkıyor. Bu adamlar sadece zengin değil, fark ediyorum, çok zenginler.

Ellerinde martini bardaklarıyla dekolteli, zar zor görünen bikinili kızlar -Bu insanlar için Solo bardak yok; suyun kenarında etek giyiyorlar. Cam arka kapıların karşısında derme çatma bir dans pisti kurulmuş ve görünmeyen hoparlörler arka çimenliğe müzik yayıyor.

Biri beni arka kapılara doğru itiyor ve kapılar ben içeri itilmeden hemen önce kayarak açılıyor. İnce tabanlı Converse'lerim bembeyaz fayanslara çarpıyor ve durup başımı arkaya eğiyorum. Tepemde ışıltılı bir avize asılı, klima devreye girip soğuk hava çıplak kollarımın üzerinden geçerken çınlıyor. Evin ön tarafındaki bir başka kapı açılıyor ve benzin istasyonundan gelen üç serseri köşeyi dönerken gürültülü kahkahalar devasa yüksek tavana doğru yankılanıyor.

Ev tepeden tırnağa dolu. Birkaç kız mutfakta oyalanıyor, kıkırdıyor ve Abel kapıdan girer girmez ona uzanıyor.

"Abel!" diye bağırıyor bir kız, neredeyse kollarına atlıyor. Benimle birinci raunttan sonra benzin istasyonunda olduğundan çok daha az solgun görünen Abel, kıza sırtıyor ve bacakları genişçe açılıp beline dolanana kadar onu kaldırıyor. Bir saniye sonra dili kızın ağzındaydı ve ardından ıslak inleme sesleri geliyordu.

Dudaklarımı büzüyorum ve ayaklarımın üzerinde kayıyorum. Elimi dışarı doğru kaydırırken bileklerimin etrafındaki plastik başparmağımın altındaki deriyi ısıyor. Abel sonunda dudaklarını önünü okşayan kızdan ayırmayı başarıyor. Kızın kulağına kıkırdamasına neden olan bir şeyler fısıldıyor ve kışını tokatlayıp gözlerinde aç bir bakışla uzaklaşmasını izlemeden önce onu tekrar ayaklarının üzerine düşürüyor.

Brax, artık üçü de burada olduğu için mekâna devasa insan kalabalığının arasından kolaylıkla geçiyor ve beni getiren iki adam da onu takip ediyor. Birlikte, annemin karavanı büyüklüğündeki mutfağın ortasındaki adaya yaklaşıyorlar ve shot bardaklarını ve uzun bir şişe berrak sıvı tekilayı boşaltmaya başlıyorlar.

Abel onlara doğru ilerliyor ve bana pis bir bakış atıyor. Ben de ona gülümsüyorum. "Görünüşe göre geceni tamamen mahvetmemişim, solist," diyorum.

Brax ona bir kadeh uzatırken, "Denemediğim için değil," diye hırlıyor. Çenesini sallayarak etrafta dolanan diğer kızlara bakmadan önce bir nefeste içiyor, dikkatlerini çekmeye çalışıyor. "Bize yer açın," diye emrediyor ve onlar da hemen açıyorlar.

Hâlâ arkamda duran iki kişi, bu kaçırma olayını düzenleyen üç pislik ve ben hariç, çevredeki herkes, kızlar ve erkekler odayı terk ediyor. Dikkatimi Brax ve Abel'dan ayırıyorum ve odadaki en tehlikeli adamın gözleriyle karşılaşıyorum. Belki öyle, belki de değil ama içimden bir ses bu şerefsizler taburunun liderinin o olduğunu söylüyor. Bu nedenle, dikkatimin odağında o var.

"Evet *Dean*," diyorum adını vurgulayarak. Kollarımı büküyorum. "Beni buraya getirmenin neden gerekli olduğunu düşündüğünü söylemek misin? Beni kızdırmak mı *istiyorsun*?"

Yüzünde soğuk bir gülümseme beliriyor. "İkimiz de biliyoruz ki bu konuda kızgın değilsin," diyor. Damarlarımdaki kan donuyor. Ben bunu biliyorum ama o nereden biliyor? Dean kollarını kavuşturuyor ve sanki bir şey bekliyormuş gibi bana bakıyor. Ne olduğunu bilmiyorum ve cevabımı düşünürken zamanımı bekliyorum.

Bakışlarım yanımda nöbet tutan iki adama kayıyor; sanki bir kulübün fedaileriymişler ve kimsenin bana yaklaşamayacağından emin olmak istiyorlarmış gibi... ya da daha doğrusu, patronlarına yaklaşmayacağımdan. Bence *onlar için çok kötü*. Benim gibi küçük bir kızın neler yapabileceğine dair hiçbir fikirleri yok. Belli ki bir tür atletler -boylarına bakılırsa futbol ama cüssenin zeka üzerinde hiçbir etkisi yok.

Bunu kanıtlamak için en iyi zamanın şimdi olduğuna karar verdim. Bir kolumu fermuarlı bağlardan kurtarıyorum ama iki elimi de arkamda tutarak plastik halkaya tutunuyorum. Brax yukarı bakıp bana kilitleniyor ve sırtım düzeliyor. Dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve başını hafifçe sallayan Dean'e bakıyor. Gözlerimi kısıyorum ama hiçbirini tek kelime etmediği için planımı durdurmuyorum. Yeşil ışık yanıp sönüyor ve ben öfke ile hevesin baş döndürücü bir karışımını hissediyorum.

"Peki," diye başlıyorum, "hanginiz gerçekten kafama çantayı geçirip beni fermuarla bağladı?" Korumalara soruyorum. "Sizden biri miydi yoksa diğerlerinden biri mi?" Eğer şans benden yanaysa, ya onlardan biri ya da ikisi birden olacak.

Birbirlerine bakıyorlar ve sonra beni ne kadar az tehdit olarak gördüklerini belli eden bir omuz silkme hareketiyle sağdaki konuşuyor. "Yaptık," diyor. "Emir emirdir."

Sırıttıyorum. *Ahhh, tatlı bayan şans. Ne de olsa beni seviyordu.* "Sorun değil. Sadece bunu yapmadan önce emin olmak istedim."

Kaşlarını çatıyor ve yere bakıyorlar. "Ne yaptın?" diye soruyor soldaki, ellerimi önüme getirip suratına bir yumruk atmadan bir saniye önce ve dönüp arkadaşının kafasının arkasından tutup dizimi kaldırdığım gibi indirmeden önce. Bacağımdan boğuk bir çıtırtı geliyor ve sonra itilip kakılıyorum.

"Lanet

olsun!"

"Orospu!"

Gülüyorum, onlardan uzaklaşıp kasap tezgahına doğru bir adım atıyorum. Abel, Brax ve Dean, üçü de adanın etrafında dönüp bıçaklardan birine uzanmamı izlerken kıllarını bile kıpırdatmıyorlar. Belki daha kızgın ve daha az eğleniyor olsaydım, endişelenmeleri için daha fazla nedenleri olurdu ama şu anda her şeyden çok merak ediyorum. Beni böyle tehlikeli bir noktaya getirmek için çok şey gerekiyor. Daha keskin olanını kullanarak kalan fermuarı kesiyorum ve plastiği tezgâhın üzerine bırakıyorum, sonra da içkilerden birine uzanıp onu indiriyorum.

Kırmızı sıcak ateş boğazımdan aşağı kayıyor. Misket limonu ve tuz olmadan o kadar iyi değil ama yine de... fena değil. "Ahhh," diyorum iç çekerek. "Bu birinci sınıf bir şey."

Brax sırtıyor ve bana bir tane daha uzatmadan önce kendi shot'ını alıyor. Bu kez bana kesilmiş bir misket limonu ve bir tuzluk uzatıyor. "O zaman parti için kalıyorsun?" diye soruyor.

"Hayır." Elime tuz döküyorum, yalıyorum ve içiyorum. Limon ağzıma girerken bardağı tezgâha geri koyuyorum ve dönüp kapıya doğru ilerliyorum. "Ama eğlence için teşekkürler."

Tam geçerken sert bir el kolumu tutuyor. "Gitmiyorsun, Avalon." Dean'in sözleri tenimin üzerinde kayıyor ve içimdeki o sağlıksız karanlığın karşılık vermesini sağlıyor. Başımı arkaya eğip sırtıyorum.

"Oh?" Ben soruyorum. "Peki beni kim durduracak?"

Gözleri parlıyor. Dumanlı ve puslu, bilinmeyen bir şeyle. Merak beni bağlı tutuyor. İznim olmadan beni yakalamasına aldırmiyorum bile. Şimdilik... her neyse.

"Hiç kimse," diyor, "ama sen kalacaksın." "Öyle mi? Nedenmiş o?"

Sonunda sırtıyor ve beni serbest bırakıyor. Teninin benimkinden ayrılma hissinden neredeyse nefret ediyorum. Kollarını iki yana açıp bir shot bardağı aldı.

Brax ona uzatıyor. Yutkunurken, boğazının işleyişı nedense beni büyölüyor. "Çünkü merak ediyorsun," diye yanıtlıyor.

Bununla birlikte diğerklerine başını sallar. Brax ve Abel adamlarının peşinden gider.

-Beni küçümseme hatasını yapanlar ve onları odadan dışarı sürüklüyorlar. Dean çıkmadan hemen önce dönüp bana sırtıyor. "Partinin tadını çıkar, Avalon."

DEAN

"SENCE BURADA KALIR MI?" BRAXTON SORUYOR.

Gerçekten bilmiyorum. O vahşi biri, bu çok açık. Tam da istediğimi söylediğim gibi bir meydan okuma. İlk davetiyeyi kırmızı kalemle karalanmış kocaman bir "*Siktir* " yazısıyla geri göndermişti. Braxton bunu kesinlikle komik bulmuştu ama bu onu burada daha çok istememe neden olmuştu. Sahip olduğumuz gücü görmesini istiyorum. Ona birkaç şey öğretmek istiyorum; bunlardan ilki kimsenin bana hayır diyemeyeceği, hele de onun gibi bir hiç kimsenin.

Havuzu çevreleyen kaya platformlardan birinin üzerindeki şezlonga sırtımı yaslayıp başımı arkaya yatırıyorum ve çıkıntının tepesine bakıyorum. İçimden derin bir kızgınlık geçiyor. Daha fazlasını, bu gece içine gireceğimiz şeyden uzaklaşmayı arzuluyorum.

"Hey, o geldi," diyor Abel, başımı tekrar aşağı indirirken dikkatimi yeniden odaklıyor.

"Sadece konuyu zorladığımız için," diye hatırlatıyorum ona. Bu da şaşırtıcı değil.

Eastpoint'in amigo kızlarından biri aşağıdan geçiyor ve bize doğru bakışlar fırlatıyor. Abel öne eğilip ona göz kırpmıyor. Kıkırdıyor ve yanağını çeviriyor ama gece bitmeden onun yatağında olacağını biliyorum. Tabii henüz . Hepimiz gibi onun da kendi kuralları var, bunlardan biri de aynı amcıyı asla iki kez sikmemek.

"Eee?" Brax bastırır. "Bana hiç cevap vermedin. Sence burada kalır mı?"

Omuz silkiyorum. "Belki."

"Eğer giderse onu geri getirecek miyiz?" diye soruyor.

Yaslanıyorum ve biramı elime alıp parmaklarımın arasında sallanmasına izin veriyorum. "Henüz bilmiyorum. Ne yaparsak yapalım dikkatli olmamız gerekecek. Çok alıngan."

Abel cevap olarak homurdanıyor. "İstasyondaki o şey bir şanstı. Taşaklarıma böyle saldıracağını bilmiyordum."

Braxton'dan bir kahkaha patlıyor. Bir elini aramızdaki masaya vuruyor ve başını ileri geri sallıyor. "Yüzünü görmeliydin dostum," diye kıkırdıyor. "Kusmuk yeşiline döndün!"

Abel onun yan tarafına yumruk atar. "Kapa çeneni, orospu çocuğu! Sanki taşaklarını vücut boşluğuna soksa daha iyi olacaktıydın gibi."

"Hassas noktaları var," diye yorum yapıyorum. "Ona dokunmandan hoşlanmadı."

Bana bakıyor. "Evet, ama sen olduğunda pek aldırıyor gibiydi." Bu doğrudu. Arka kapı kayarak açıldığında ve tartışmamızın nesnesi varlığını belli ettiğinde gözlerim kısıldı. Yani henüz gitmemişti. Bakışları benimkilerle buluşmadan önce başını çevirip bahçeyi tararken onu izliyorum. İçim daralıyor. Onda bilincimin gerisinde beni rahatsız eden bir şey var. Ne olduğunu bilmiyorum ama ilginç. Tehlikeli de. Kontrol etme ihtiyacıma karşı bir am- brosia gibi. Onu sıkıştırmak ve kıvrınmasını izlemek istiyorum.

"Hâlâ onu becermeyi düşünüyor musun?" Kendimi sorarken buldum.

Abel'in başı bana doğru dönüyor ama hemen cevap vermiyor. Cevap verdiğinde sesi düşünceli. "Neden? Parçalamak mı istiyorsun?"

Biramdan bir yudum alıyorum ve masaya geri koyuyorum.

"Belki." "Artık kişisel olduğunu söylemiştin," diyor.

Evet, ama bu telefon görüşmesinden önceydi. Bu gece her ne olacaksa, o orospu çocukları bizden her ne talep etmeyi planlıyorsa, emin olmamız gereken tek şey buradaki kuralımızın sağlam olduğudur. Onu isteyip bağımsız olarak, onu ya da Abel ve Brax'ı riske atmayacağım. Bu benim tek kuralım.

Bir süre bekliyorum ve sonra bir kez daha, meydan okurcasına çenesini bana doğru kaldırmasını izliyorum. Acaba bunun onu daha az çekici yaptığını mı düşünüyor? Ona herhangi bir yanıt vermek için hareket etmiyorum ve o da sadece başını çevirip evin yan tarafında kayboluyor. Sonunda cevabımı verdim.

"Onu tecritten çıkarın," diyorum. "Ne yapacağını görmek istiyorum. Onu buraya gözünü korkutmak için getirdik ama gördüğünüz gibi böyle bir şey olmayacak."

"Tecrit dışında ona güvendiğine emin misin?" Abel merakla soruyor.

Başımı sallıyorum. Bu zerre kadar güvenmiyorum. "Elijah ya da Raz ona göz kulak olsun. 7/24 gözümün üzerinde olmasını istiyorum."

Abel başını sallamadan önce bir süre daha bana bakıyor. "Anladım."

"Saat on bir," diye aniden duyuruyor Brax. Başımı kaldırıp arkaya yatırıyorum ve yavaş bir nefes alıyorum. "Hemen gitmeliyiz."

Haklı olmasından nefret ediyorum. Bu gece neyle karşılaşacağımızı bilmemekten nefret ediyorum. Parti burada devam edecek ve eğer birkaç saat içinde dönmezsek, ekibin insanları dışarı atmaya başlayacağını biliyorum. Zaten burada kalacak değiliz ya. Abel'in evinde kıyafetlerimiz ve odalarımız var ama burası ev değil. Burası bir parti sarayı. Burası Eastpoint üzerindeki gücümüzü gösterdiğimiz yer. En sadık takipçilerimizi ödüllendirdiğimiz, bize yakın olduklarını düşünmelerini sağladığımız yer. Ve burası, hiç kimseler şehriden güzel küçük hiç kimseleri getirdiğimiz ve onlara gerçeği gösterdiğimiz yerdir. Onlara krallığın anahtarlarının bizde olduğunu gösteririz ve eğer uslu küçük kızlar olurlarsa belki... sadece belki... içeri bakmalarına izin veririz. Ama sadece sıraya girerlerse, sadece benim otoriteme eğerse.

Açıkçası, bunun sanmıyorum. En azından henüz değil. Sorun Avalon'un umurunda değil gibi görünüyor. Ve lanet olsun ki bu beni rahatsız etmiyor ve aynı zamanda onun kışını duvara çarpma isteği uyandırmıyor.

"Dean." Abel'in ses tonu vücudumun sertleşmesine neden oluyor. Nadiren bu tonda konuşur. Ciddi olmak onun düzenli olarak yaptığı bir şey değil. "K.C. saat on ikide."

Hemen bakmıyorum, onun yerine neden bahsettiğini bulana kadar gözlerimin altımdaki kalabalıkta dolaşmasına izin veriyorum. Damarlarımda buz gibi bir öfke köpürüyor ve Avalon Manning'in aksine, gerçek şeytanımın yüzeye çıktığını hissediyorum. Bu kaltak için, içimdeki acımasızlığın ortaya çıkmasına izin vermekte bir sorun görmüyorum.

"Evet çocuklar," diyorum yavaşça. "Görünüşe göre hain bir kuş aslanın inine girmiş." Onlara doğru bakıyorum, hem soğukluk hem de vahşet duygularının eşit fark ediyorum. "Onu öldürmeden önce biraz oynayalım."

AVALON

BANA SÖYLEDİKLERİ İÇİN KALMIYORUM. KALİYORUM ÇÜNKÜ HALA HUN-çok kızgınım ve o beni tek fırsatımdan mahrum bıraktıklarından beri yemek yeme şansım olmadı. Onlar gittikten sonra mutfaklarını yağmaladım. Pislik oldukları için en azından bunu yapabilirlerdi ve bunu karşılayamayacak gibi de değillerdi.

Artık erkekler aradan çekildiğine göre, mutfak kısa sürede insanlarla doldu. Daha önce herkesin önünde Abel'in kucağına binen sarışın hatunun başını çektiği birçok kız geri geldi. Elllerinde süslü içkilerle adanın karşısında durup sohbet ediyorlar ve beni görmezden geliyorlar. Sanırım bu hâlâ tecritte olduğum anlamına geliyor.

Buzdolabında biraz şarküteri eti ve güzel bir BLT için gerekli malzemeleri buluyorum ve kendime bir sandviç yapmaya başlıyorum. Buzdolabında ve dolaplarda tonla yiyecek ama bu bir parti ve insanlar yemekten çok içkiyle meşgul görünüyor. Her neyse. Benim için daha fazla.

Sandviçi ağzıma atıp mideye indiriyorum, arkadaşlarıyla konuşan sarışın duraksayıp tiksintiyle alay ederken kaşlarımı çatıyorum. Arkadaşlarından biri Brax'ın geride bıraktığı tekila şişesini alıyor ve shot'ları doldurmaya başlıyor. Sarışın bana düşmanca bakışlar atmaya devam ediyor. Yine de benim sorunum değil, çünkü yemeğim biter bitmez buradan gideceğim.

Sandviç kayboluyor ve kızlardan birinin doldurduğu son kadehi kapmadan önce karnımı takdirle sıvazlıyorum. "Hey!" Ona bakmadan geri emiyorum - tuz yok, limon yok. Umurumda değil.

"Teşekkürler," diyorum sırtarak ve arka kapıya yönelirken bardağı tezgâha geri koyuyorum.

"Bunu yapamazsın," diyor arkamdan biri.

Elim kapının kolundayken geriye bakıp konuşmacıya odaklanıyorum. Tabii ki sarışındı. Bir adım öne çıkıp bana bakıyor. "Evet?" Cevap veriyorum. "Beni kim durduracak? Sen mi?" Yüzümü ona dönüyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "İstersen deneyebilirsin."

"Kilit altındasın," diyor sanki bu bana bir şey ifade ediyormuş gibi. Bir ipucu vereyim, bir şey ifade etmiyor. Ama onun ve diğer ahbabları için bir şey ifade ettiğini biliyorum. Bu yüzden kollarımı açıyorum ve tüm dikkatimi ona veriyorum.

Dudaklarım aralanıyor ve dilimi dişlerimin arasından geçirip ona sertçe bakarken ileri geri sallıyorum. "Ve?" Meydan okuyorum.

Yanaklarında bir kızarıklık oluşuyor, loş ışık altında bile pembe görüne kadar öfke onları ısıtıyor. "Bu senin bir hiç olduğun anlamına geliyor," diye karşılık veriyor. "Sen ayaklarımızın altındaki çakılsın. Buraya ait değilsin. Seni cezalandıracaklar. Kampüsümüze hiç adım atmamış olmayı diletecekler."

Birkaç adım öne çıkıyorum ve arkasındaki kızlardan birinin temkinli bir adım geri çekilmesini izlerken sırtıyorum. *Akıllı kız*, sanırım. Arkadaşları gibi değil. Birkaç adım ötede durdum ve öne doğru eğildim. Bakışları benimkilerle buluşuyor ve ne kadar kayıtsız hissettiğimi görmesine izin veriyorum. Gözlerimde ölü bir bakış olsun ya da olmasın, onda olmayan bir şey olduğunu biliyorum - tam ve mutlak bir küçümseme. Bir insanı çok temkinli yapacak türden. Çünkü karanlığın gerçek şekli kayıtsızlıktır.

"Sana cezalandırılmış *gibi mi görünüyorsun?*" diye soruyorum. "Ya da iyisi, gerçekten umurumdaymış gibi mi görünüyorsun?" Cevap vermeyince, göğüslerimiz birbirine değene kadar tek bir adım daha yaklaşıyorum. Keskin bir nefes alıyor. "Mesele şu ki," diyorum sesimi alçak ve eşit tutarak, "onların tüm küçük emirlerine uymak zorundasın. Sana ne onu yapmayı seçiyorsun. Bu seni ne yapar biliyor musun?" Koyun. Küçük kayıp koyunlar. Lanet olası kesime giden kuzular. Gözlerini bana dikmiş, kelimeleri söylememi bekliyor ama söylemiyorum. Onun yerine, tepkisini görmek için bekledim. Ve bu beni en ufak bir şekilde bile şaşırtmıyor.

"Her neyse," diye çıkışıyor sonunda ve arkasını dönüyor. "an meselesi. Sick Boys Eastpoint'in sahibi ve eğer sıraya girip dediklerini yapmazsanız, er ya da geç sürünerek çıktığınız geneleve geri gönderileceksiniz."

Yine o saçma isim vardı. Bana ne kadar *hasta* olduklarını göstermek için henüz hiçbir şey yapmamışlardı. Bunun sadece bir takma isim olduğunu düşünmeye başlamıştım. Tavırları ve kontrol sorunları olan bu tiki zengin çocukların yoktu.

"O zaman endişelenecek bir şey yok," diyorum kirpiklerimi kırıştırarak, ama onunla konuşmam da bitmedi ve o çok kaba davranıyor. Kolundan tutup yüzüme doğru döndürüyorum. Boğazından bir akbabanın kine benzer öfkeli bir ciyıklama sesi çıkıyor. Gözlerimi deviriyorum ve onu itiyorum. Tökezleyerek geri çekilirken yüzünü bir şok kapladı. Ben de onu takip ettim. Arkadaşları yolumdan çekilmek için çırpınırken sadece ben ve o kaltak kaldık. Sırtını tezgâha ve dolaplara dayamışken iyice yaklaştım - tıpkı o gün sınıfta Abel'la yakınlaştığım gibi. Nefesindeki tekila kokusunu alabiliyordum.

"Onlara yaptığım uyarının aynısını sana da yapacağım," diye teklif ediyorum. Devam ederken uzanıp parmaklarımı yanağına gözleri açılıyor. İstesem parmaklarımı göz çukuruna sokup çıkarabilirim herhalde. Ellerimi boynuna dolayıp sıkabilirim ve arkadaşlarından herhangi birinin onu kurtaracağından şüpheliyim. Bunun yerine, bu şiddetli istekleri bastırıyorum ve gülümsememle yetiniyorum. Uzuvarları benimkilerin yanında titriyor. "Sen benim yolumdan çekil, ben de senin yolundan çekileyim."

Ben geri çekilip onu bıraktığımda boğazı bir yutkunmanın etrafında hareket ediyor. Neredeyse rahatlayarak sarkıyor. En azından rahatlamış olmalı. Henüz ona neler yapabileceğimi göstermem için beni yeterince kızdırmadı. Hayır, daha yeni başlıyoruz. Hafifçe kıkırdıyorum, arkamı dönüyorum ve arka bahçeye doğru ilerliyorum. "İyi eğlenceler!" Nemli gece havasına adım atarak geri sesleniyorum.

DURUYORUM VE ETRAFI TARIYORUM. İNSANLAR BİR ARAYA YİĞİLMİŞ dans pistinde, sarhoş bir sersemlikle birbirlerine sürtünüyorlardı. Birkaç kız bana iğneleyici bakışlar gönderiyor. Kaşlarımı çatarak ve sessiz bir cesaretle cevap veriyorum. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, hiçbiri bana meydan okumayı kabul etmiyor.

Havuzdan yükselen buhar serin havaya karışırken, bikinili kadınlar havuzun yanına inip zarif ayak parmaklarını daldırıyor.

Yakınlardaki adamlar ellerinde biralarla olanları izliyor. Başımı çeviriyorum ve bakışlarım beni buraya getiren pisliğin bakışlarıyla çarpışınca donup kalıyorum. Dean'ın koyu renk gözleri esrarengiz bir duyguyla parlıyor. Her ne , içimde süregelen şiddetin bir kısmını harekete geçiriyor ve beni gülümsetiyor. O bakışların içine düşüp karanlığında boğulmamak için başımı başka yöne çevirmek zorunda kalıyorum. Bunu nasıl bildiğimden tam olarak emin değilim, ama belki de... sadece belki de, bu çocuklar hakkında tamamen haklı olmadığımı dair içimde bir şüphe var. Onlar çocuk değil, erkek. Ve bana dikkatli olmam gerektiğini söyleyen yırtıcı bir derinlik var. En azından Dean konusunda. İçlerinde en büyük tehdit o gibi görünüyor.

Jakuzinin ve havuzun sıcaklığı etrafımdaki havaya karışıyor. Arka kapıdan bir adım uzaklaştığımda partinin ne kadar büyüdüğünü fark ediyorum. Her yerde insanlar var. Havuzda. Dans pistinde. Hatta yolun karşısındaki bir çift gölgeli palmiye'nin arkasında biraz daha fazlasını yapan birkaç çift bile görüyorum. Gözlerimi deviriyorum. Bir üniversite partisinden beklediğim aşağı yukarı buydu. Buraya istemeyerek geldiğim için talihsizim, yoksa gerçekten eğlenmek için kalabilirdim.

Bu söz konusu bile olamaz. Bu orospu çocuklarına güvenmiyorum ve gerçekten deneyecek havamda değilim. Sola, daha önce yönlendirildiğim patikaya doğru dönüyorum, kampüse ne kadar yürümem gerektiğini merak ediyorum. Tam yolu yarılamıştım ki omzuma ağır bir kol düştü.

"Nereye gittiğini ?" Brax başını benimkine yaklaştıracak şekilde eğilerek soruyor.

"Yurduma dönüyorum," diyorum, elinin üst kısmını çimdiklemek için uzanıyorum ve hızla üzerimden çıkarıyorum.

Gülüyor, onun yerine belimi kavıyor ve beni etrafında döndürüyor. "Hiç sanmıyorum," diyor ön tarafıma sürtünerek.

Mu- sic'in ritmiyle bana çarparken kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

Yüzüne bir sırıtış yayılıyor. "Bir an için dikkatini dağıtıyorum," fısıldıyor neredeyse komplocu bir tavırla.

"Ne-"

"Braxton!" Arkadaşı Dean'ın tanıdık sesi bir sonraki sorumu durduruyor.

Brax'ın gözleri parlıyor. Sanırım *bu adamı* sevebilirdim. Yüzündeki kimsenin göremediğinden emin olduğum hafif dengesiz ifadeye rağmen. Bu dövüşte yanlış tarafta olması çok kötü.

"Zaman doldu," diyor ve bana göz kırpmıyor. "İyi ol. Rolünü oyna ve biz de kilitlenmeni kaldıralım."

Gözlerimi deviriyorum. "Sende kalsın ya da kalmasın," diye hayıflanıyorum. "Benim için hiç fark etmez."

Brax bana bakıyor ve dudakları seğiriyor. "Komik," diyor. "Sanırım bunu kastediyorsun."

"Evet," diye cevap veriyorum.

Bana sadece gülümsüyor, sonra beni çeviriyor ve beni bekleyen bir çift kolun içine itiyor. Geniş bir göğsün üzerine düştüğümde homurdanıyorum. Karşı koyarak, yukarı bakıp kim olduğunu görene kadar itiyorum. Abel.

Aşağıya bakmıyor, bunun yerine beni avludaki insan kalabalığının arasından geçirmeye başlıyor, ta ki dışarı çıktığımda fark ettiğim platforma gelene kadar. Dean orada bekleyen bir kral gibi duruyordu.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Abel, Brax'ın yaptığı gibi belimi avuçlarken soruyorum. Abel beni kaldırırken cevap vermiyor. Dean beni yakalıyor ve yanına oturtuyor.

"Tek kelime bile etme," diye emrediyor Dean.

"Ne istersem söylerim." Daha ne olup bittiğini anlamaya fırsat bulamadan otomatik bir tepki olarak kelimeler ağzımdan dökülüyordu.

Dean hırlıyor ve ben bile itiraf etmeliyim ki - sessizce de olsa - sistemimde heyecan verici bir karıncalanma yaratıyor. Bana karşılık vermek yerine beni daha yakına çekiyor, bir kolunu yanıma atıyor ve ben onun yanına yaslanana kadar tutuşunu sıkılaştırıyor. Farkındalık beklenmedik bir uyuşturucu gibi içime giriyor. Görünmez. Zar zor fark ediliyor. Ve yine de, tüm bu süre boyunca, bir şeylerin ters gittiğini hissedebiliyorum. Bir şeyler doğru değil. Yüzüne bakıyorum. Sertliğini. Bana bakmayışını. Beni bir insandan çok bir dekor gibi tutuyor gibi görünmesi.

Meraklı, sanırım. Çok meraklı.

Beni gerçekten bir insan olarak görmediği için olabilir. Bu tamamen akla yatkın. Sayılamayacak kadar çok kez oldu. Paralı erkekler ya da daha iyi olduklarını düşünen erkekler benim gibi kızlara bakar ve varsayımda bulunurlar. Geçmişimden dolayı ucuz bir fahişe, bir oyuncaktan başka bir şey olmadığımı varsayıyorlar. Benim gibi bir kız sadece ilgi arar çünkü karşılayabileceği başka bir şey yoktur. Bu adamlar her zaman yanılıyor ve bunu anladıklarında onlar için çok geç oluyor.

Normalde Dean'in kolunu koparır, suratına bir yumruk atar ve hiç düşünmeden oradan uzaklaştırdım ama merakım beni olduğum yerde tutuyor. İçimden bir ses Dean'in diğer salakların düşündüğünden tamamen farklı bir şey düşündüğünü söylüyor. Bana bakmıyor çünkü bana hiç odaklanmıyor. Dikkati başka bir yerde ve bakışlarının yönünü takip ediyorum, ta ki kalabalığın tek bir kızın geçmesine izin vermek için ayrıldığını ve müziğin fısıltıya düştüğünü görene kadar.

Kızın uzun, ince buğday sarısı saçları gelişigüzel bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmış ve gözleri ince yarıkları daha büyük gösterecek şekilde etrafa bulaşan koyu renk eyeliner ile kapatılmış. Kırmızı ruj ve kısık gözleriyle olduğundan daha sert görünmeye çalışan zengin bir kıza benziyor. Aşağı bakıyorum ve hem Brax'ın hem de Abel'in yaklaştığını fark ediyorum. Platformun hemen altında duruyorlar, kollarını neredeyse aynı pozda kavuşturmuşlar. Krallarını koruyan sen- tineller gibi görünüyorlar. Bu düşünceye sessizce kıkırdamaktan kendimi alamıyorum.

Dean de eğlendiğimi hissedince sanki bu beni durduracakmış gibi yan tarafımı sıkıyor. Bir nefes çekiyorum ama ne planladığını merak ettiğimden dudaklarımı kapalı tutuyorum.

Önce Abel konuşur, sesi sert ve öfkeli. "Burada ne halt ediyorsun Coleman?" diye bağıyor.

Onların önünde yavaşça durur ve orada bulunan herkesin bakışları altında kaskatı kesilir. Başını geriye atıyor ama sessizliğin ya da bakışların altında ezilmiyor. Aksine, bundan güç alıyor gibi görünüyor. Omuzlarını geriye itiyor, klasik kötü kız rutinlerinden bir ipucu alarak sahip olduğu küçük göğsünü dışarı çıkarıyor ve kollarını çaprazlamadan ve kalçasını dışarı çıkarmadan önce at kuyruğunu bir omzunun üzerinden atıyor.

"Konuşmaya geldim," diye cevap veriyor aynı sertlikte bir ses tonuyla.

"Kincaid'e söyleyecek bir şeyimiz yok. Kaybolun," diyor Abel.

Kızın mavi gözleri ona dikilmiş, dudakları onu tam olarak itici kılmayacak ama en azından hoşnutsuzluğunu gösterecek şekilde bükülmüş. Başını kaldırıp beni fark ettiğinde, işte o zaman çirkin bir şeye dönüşüyor. Mükemmel boyanmış kırmızı dudaklarını bir hırıltı kaplıyor. Kısa bir an için dişlerini gösteriyor, sürmeli gözleri yarıklara dönüşüyor.

Dean'in beni bu şekilde tutmasının nedeninin bu olduğunu azımsanmayacak bir eğlenceyle fark ediyorum. Ona tekrar bakıyorum, al-

Yüzündeki sert ifadeyi görünce ona küçük bir iyilik yapmaya karar verdim. Elbette beni sinirlendirdi, ama bundan da öte, beni biraz eğlenebileceğim bir yere getirdi ve gece bitmeden, özlemini çektiğim adrenalin patlamasını yaşayacağımı biliyorum.

Orada öylece durup Dean'in beni olduğu gibi tutmasına izin vermektense, uzanıp avucumu göğsünün üzerine koyuyorum. Dikkati kısa bir süreliğine başka yöne kayıyor, ben kendimi ona yapıştırırken parlayan gözleri bana dikiliyor. Gördüğü anda istediğimi alıyorum.

"Bu da kim?" diye soruyor kız, başını bana doğru sallayarak. "O senin işin değil," Brax diyor, sesi sadece gibi çıkıyor. gibi eğleniyor.

Sanırım *anlıyor*. Kendisine söylenmeden ne yapmaya çalıştığımı anlayacak kadar deli.

Yavaşça, tek bir tırnağımı Dean'in göğsünün ortasından aşağı doğru çekiyorum, sırt kaslarının, kıcının hemen üzerinde omurgasına yerleştirdiğim avucumun altında zıplayıp sertleşmesinden zevk alıyorum. Tam olarak baştan çıkarıcı bir kıyafet giymiyorum ama gömleğim göğüs dekoltesini belli edecek kadar dekolteli ve eğer bu hatun düşündüğüm gibiyse, onu kesinlikle çıldırtacağını biliyorum.

"Ben Avalon," diyorum ona yavaş ve tembel bir gülümsemeyle.

"Kimsin sen?" "Ben-"

"O hiç kimse değil," diye araya giriyor Dean ve yavaşça pantolonunun önüne doğru inen elini yakalıyor. Elini tutup anlamlı bir şekilde sıkıtiğında sessizce kıkırdıyorum.

"İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz," diyor kız. Dudakları hafifçe titriyor ve gözlerini kaçırıp tekrar konuşmadan önce hızlı bir nefes alıyor. "Özür dilerim. Sana söylemeye geldim-"

"Neden geldiğin önemli değil Kate," diyor Dean. "Umurumda bile değil. Artık Kincaid'in sürtüğü sensin." Kincaid'i iğrenç bir lanet gibi söylemesi bu ismi ezberlememe ve zihnimin karanlık bir köşesine tıkmama neden oluyor. Buna daha sonra geri döneceğim, diye karar veriyorum, çünkü önemli bir anlamı olduğunu biliyorum. Eğer bir şey varsa, bu Kincaid denen kişi kesinlikle onun düşmanı ve düşmanımın düşmanı benim dostumdur - ya da eski bir deyiş böyle der.

"Bunu kastetmediğini biliyorum," diyor bir adım öne çıkarak. Daha fazla ilerleyemiyor. Bir sonraki anda, Abel ve Brax safları sıklaştıırıp önünde durdular, öncekinden daha yakındılar ve kesinlikle yolunu kapatıyorlardı.

Sinirli bir nefes veriyor ve bakışlarını yukarı kaldırıyor. Soğuk ve sert bakışlarını bana yöneltiyor, sanki aşağıda olması benim suçummuş gibi. Sonra gözleri günün adamına kaydı. "Ne oluyor lan Dean?" diyor sıkılmış dişlerinin arasından. "Gerçekten bu şekilde mi oynayacaksın? Ucuz bir fahişeye benden intikam almaya mı çalışıyorsun?"

Dilimi dişlerimin arasında gezdiriyorum, onları taşıyorum. Dean'in eli sanki içimde yükselen öfke dalgasını hissedebiliyormuş gibi yan tarafımda sıkılaşıyor.

Dean tembelce, "Senin oyunlarını oynamıyorum Kate," diye cevap veriyor ve parmaklarını teker teker belimden çekip elimi hâlâ onunkinde tutarken bırakıyor. Yan tarafa eğilip sanki fiziksel olarak onu parçalamaya hazırlanıyormuş gibi boynunu kırarken belli belirsiz geriye itiliyorum. "Tatil boyunca St. Augustine'e transfer oluyorsun ve yeni yılın ilk gününde ortaya çıkıyorsun? Senin için bile cesur bir hareket."

Ağzı açık kalıyor. "Ben oyun oynamıyorum," diyor. "Saçmalık." Dean . Öne doğru bir adım atar ve bir panter çevikliğiyle platforma iniyor. Yere indiğinde doğrulur, omuzları genişleyerek ona doğru adım atar. Dean ona soğuk bir gülümseme veriyor, bir adamın boğazını kesmeden hemen önce birine verdiği türden bir gülümseme. Bana hissettirdikleri yüzünden içim neredeyse titriyor. Kaşlarımı çatıyorum. Bundan hoşlanmadım. Hem de hiç hoşuma gitmiyor.

Brax ve Abel hep birlikte ters yönde birer adım atarak onun avına doğru ilerlemesine izin veriyorlar. Merakla, platformun kenarına oturmak için hareket ediyorum, önümde gelişen olaylar dizisini izlerken ayaklarımın sallanmasına izin veriyorum. Sahnede bir dizi oyuncuyu izlemek gibi. Her biri bir rol oynuyor ve şu anda Dean bu zengin prensesin genç kızına karşı kötü bir adamı oynuyor. Bunu hareketlerinde görebiliyorum, sözlerinde duyabiliyorum. Onu incitmek istiyor.

"Sen amsın, bebeğim," diyor. "Ateşli bir amcık, bunu kabul ediyorum, ama amcık yine de sadece amcıktır. Ne kadar inanmak istersen iste, sen özel bir şey değilsin." Bu hakaret karşısında nefesi kesiliyor ve yanakları kararıyor. "Bana bir şey söyle," diye devam ediyor, uzanıp bir omuz uzunluğundaki sarı saç telini parmaklıyor. "Luc Kincaid bugünlerde nasıl? Seni becermedi mi daha? Benim yarım yamalak saniyelerimde güzel bir gezinti yapmasına izin verdin mi?"

Müzik tamamen kesiliyor ve bu ifadeden sonra sessizlikten başka bir şey hüküm sürmüyor. Kızın yüzünü görmüyorum ama omuzları sertleşip geri çekildiğinde bunu anlayabiliyorum. "Sen lanet olası bir pisliksin, Dean

Carter," diyor sertçe. "Başka seçeneğim olduğunu mu sanıyorsun? Birleşmeye karar verdi. Ben değil. Seçme şansım yoktu."

"Hayır mı?" Dalgınca omuz silkiyor, başını başka yöne çeviriyor. "Şanslısın, şimdi bir seçeneğin var; ya kendi isteğinle gidersin ya da ben seni zorla gönderirim. Bu sana bağlı Coleman."

"Böyle olmasını istememiştim Dean." Ona doğru uzanıyor ve dondurma kamyonunun giderek yaklaşmasını izleyen şişman bir çocuk gibi bu hareket tüm dikkatimi üzerine çekiyor. Özellikle de eli ona dokunmadan hemen önce yakaladığında.

"Kincaid benim pasaklı saniyelerimi sikmekte bir sakınca görmeyebilir Kate," diyor soğuk bir sesle, "ama ben lekeli amları sikmem."

Bununla birlikte Dean elini bırakıp arkasını dönüyor. Müzik tekrar başlıyor ve cebinden telefonunu çıkarıp kaşlarını çatarak ekrana bakıyor, sonra tekrar bana bakıyor. Kaşlarımı çatarak meydan okuyorum.

"Dean-" Kate tekrar ona doğru ilerlemeye çalıştı ama birden karışısında iki iri yarı dev adam belirdi; beni bu taçra parti sarayına getiren adamlardan ikisi. Onlara şöyle bir baktı, nefesinin altından bir şeyler homurdandı ve fırlayıp gitti.

"Gittiğinden emin olun," diye emrediyor Dean. Başlarını sallarlar ve onu takip ederler.

"Kahretsin, dostum," diyor Abel, dişlerinin arasından bir nefes üfleyerek. "Bu gece dumanı üstündeydi. Eminim deneseydin onu sikebilirdin. Luc Kincaid'in nişanlısını sikmek onu kızdırabilir."

Cevap verdiğinde Dean'in başı yukarı ve arkaya doğru eğiliyor, bakışları benimkilerle buluşuyor. "Söylediğimde ciddiydim. Buna değmeyecek bir amı sikmem."

Dudaklarım seğiriyor. "Onun hakkında ne yapacağız?" Brax onun bakışlarının yönünü ve benim hâlâ burada oturduğumu fark ederek soruyor.

"Bana aldırmayın çocuklar," diyorum. Ayağa kalktım ve kayalık kürsüden atlayarak gerindim. "Gidip eve dönmenin bir yolunu bulacağım."

"Hayır, değilsin." Abel önümü kesti ve yoluma çıktı.

Yavaşlamıyorum. Aslında, tüm önüm onunkine değene kadar ilerlemeye devam ediyorum. "Beni durduracak mısın, öncü?" diye soruyorum.

Mavi gözlerini bana dikti. "Neden bana böyle seslenip duruyorsun?" Omuz silkiyorum ama cevap vermemem onu kızdırmışa benziyor. Homurdanıyor ve kafasını arkadaşına doğru savuruyor. "Onu buraya bir ders vermek için getirdik," diye tersliyor. "Dersini almış gibi görünmüyor."

"Ne dersi?" Merakla sordum.

Brax kıkırdıyor ama cevap veren Abel oluyor. "İstedğimiz zaman istediğimiz şeyi yapabiliriz prenses," diye ısırtıyor, göğsünü öne doğru itip bana çarpıyor. "Tıpkı bu gece olduğu gibi, sokakta yürüyor olabilirsin ve bir anda kafana bir çanta geçirmiş ve bizim alanımıza girmiş olabilirsin."

Gülüyorum. "Bu gece bunu başardığını mı düşünüyorsun?" Onların -hepsi otoriter olsa da- bana haddimi bildirmeye çalışmaları fikri çok saçma. "Ama tabii, tamam, iyi. Diyelim ki sizin küçük kurallarınıza uydum." Parmaklarımı onlara doğru salladım. Böyle bir şey olmayacak ama bunu bilmiyorlar. "O zaman ne olacak?"

Abel, "Nefes almaya devam edebiliyorsunuz" diyor.

"Flaş haber, şekerim," diye cevap veriyorum. "Belki kaçırmışsındır diye söylüyorum, şu anda nefes alıyorum ama senin emrin altında değilim."

Eli uzanıyor ve bileğimi yakalıyor. Avucumu yüzüne yaklaştırıp yavaşça yalıyor ve kaşlarımın saç çizgime doğru fırlamasına neden oluyor. "Bunun seksi olması mı gerekiyor?" Belden aşağı vuruyorum.

"Hâlâ , değil mi?" diye soruyor.

Ben bir cevap oluşturmaya vakit bulamadan Dean'in sesi yükseliyor. "Yeter," diye homurdanıyor ve sinirli bakışlarını Abel'a çeviriyor. "Onu serbest bırak," tersledi. "Şimdi." Abel hemen bırakır ve geri çekilir. "Uğraşmamız gereken daha önemli şeyler var." Dean, ona meydan okumam için beni cesaretlendiren bir bakışla bana bakıyor. Bu zengin çocuk iyi bir meydan okumayı sevdiğimi pek bilmiyor.

AVALON

BİRİNİN GERÇEKTEN DİKKATİNİ VERMEDİĞİNİ ANLAMAK KOLAYDIR. BEN OLSAM Sıkıcı lise sınıflarında, bir insanın odak noktasının olması gereken yerde olmadığını anlayacak kadar zaman geçirdim ve şu anda Dean Carter'ın dikkatinin -tam adı için teşekkür ederim gizemli ama şirret eski kız arkadaş- benim üzerimde olmadığını biliyorum. Ve henüz farkında olsun ya da olmasın, bu bir hata.

Çünkü eğer beni yeterince yakından izlemiyorsa -ki izliyor olsa bile- beni aptal Sick Boys partisine gelmeye zorlamasının intikamı olarak küçük bir yaramazlık yapmaya hazırım.

Belki de o ve arkadaşları her emirlerinin yerine getirilmesine fazlasıyla alışmışlardır. Aklıma gelen tek açıklama bu. Belli ki beni giydirmeye tenezzül edene kadar olduğum yerde kalmamı istiyor, ama ben öylece oturup bir erkeğin ona zaman ayırmasını bekleyecek türden bir kız değilim. Hayır. Ben tam tersiyim.

Arkadaşı Brax'ın ona söylediği şeye daha fazla odaklandığından emin olur olmaz, gidiyorum. Rüzgârdaki bir fısıltı gibi.

Tamam, pek sayılmaz, ama müzik tekrar yükselip bedenler dans pistinde yeniden gıcırdamaya başlayınca kaçmayı çok kolay buluyorum. Sanki aralarında bir avcı olduğunu sezmiş gibi, partililer benim için ayrılıyor ve ben eve dönene kadar kolayca geçmeme izin veriyorlar. *Akıllı küçük sarhoş kuzular*, sanırım.

Frazier Evi'nin alt katından geçerek ön kapıya ulaşıyorum. Burada bulunduğum süre içinde daha fazla araba geldi. Uzun bir araba yolunun sağ tarafına yığılmışlar, birbiri ardına, kimsenin çıkabileceği uygun bir alan kalmayana kadar,

ve onu orada görüyorum. İlginçtir ki, evin karşı tarafına uzanan ikinci bir yol daha var ama o boş.

Bunu umursamadan, kendimi malikânenin ön verandasının sütunlarından birine yaslıyorum ve yepyeni bir Mercedes'e benzeyen şeye kızgın bir öfkeyle kaşlarını çatan sarışına bakıyorum. Tamponuna birkaç santim mesafede devasa bir SUV park etmiş durumda. Sanki geri dönüp birilerine haddini bildirmeye hazırmış gibi eve doğru dönüyor ama beni görünce duruyor ve ben de kıkırdamaktan kendimi alamıyorum.

Zengin olabilir ama bu partiye ev sahipliği yapan Kralların gözünde benden daha iyi olmadığı açık. Bundan hoşlanmadan edemiyorum. Onların kraliyetine göre bir köylü olduğumu düşünmekle yanılıyor olsalar bile.

"Neye gülüyorsun lan sen, kaltak?" diye hırlayarak ileri atıldı.

Kollarımı kavuşturuyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Sen," diyorum, önümde durmak için bıraktığı sıcak arabayı başımla işaret ederek. "Ve senin çıkmazın."

Güzel mavi gözleri kısılıyor. "Dean Carter seni becermek istiyor diye özel biri olduğunu mu sanıyorsun?" diye soruyor. "Sadece geçici bir ilgi olduğun için mi?"

Gözlerimi deviriyorum ama onu düzeltmiyorum. "Özellikle değil," diyorum. Krallar Kralı'nın bana gerçekten ilgi duyduğundan değil. Henüz farkında değil gibi görünüyor ama ben onun için sadece bir dikkat dağıtıcıydım, bir sinir bozucuydum. Bir araç ve bir piyon. Çok sık izin verdiğim bir şey değil, ama ruh halim beni etkilediğinde -ve bu gece yaptığım gibi biraz eğlence bulabildiğimde- buna aldırmiyorum.

"Değilsin," diyor.

Ön kapı çarparak açıldığında ve bir adam tökezleyerek dışarı çıktığında burnuma keskin alkol, sigara ve kusmuk kokusu geliyor. Bize şöyle bir bakıp kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor ve cebini karıştırırken bir şişe romu çimlere düşürüyor. Bir saniye sonra nihayet çakmağını buluyor ve yakalı gömleğinin cebinden bir çıkarıyor. Başımı sallıyorum. Nerede olursanız olun, yozlaşmış insanların var olduğunu gösteriyor.

"Bir fırt ister misin?" diye soruyor merdivenlerdeki kıza-Kate. "İşine yarayacak gibi görünüyorsun."

Ona dudak büküyor, ben de konuşuyorum. "Evet," dedim. "Bir tane alacağım." Omuz silkiyor ve uzatıyor.

Kate'in yüzü tekrar bana dönüyor. "Vay canına, gerçekten gidip kendine birinci sınıf bir fahişe bulmuş," diyor, ben otu içime çekerken yüzündeki tiksintiyi gizleme zahmetine bile girmiyor. Oldukça da sert bir şey. Kafamın daha da berraklaştığını hissedebiliyorum.

"Orospu değil," diyorum, verandanın kenarına oturup başını arkaya yaslayarak gözlerini kapatıp bir firt daha çekerken esrarı adama geri veriyorum. "Ne Dean Carter'ın ne de bir başkasının."

Kate gözlerini bana dikeyyor ve taş basamakları tırmanarak tam yanıma geliyor. "Burada arkanı kollasan iyi edersin, yeni kız," diye tıslıyor yanımdan geçerken. "Günlerin sayılı. Gücü olan tek kişi Dean Carter değil."

Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz geçip eve giriyor ve muhtemelen kendisini engelleyen cipin sahibini buluyor. Boğazımda alçak sesle mırıldanıyorum. "Gücü olan tek kişi o değil, ha?" Yüksek sesle merak ediyorum. Bu zengin çocuklar güç hakkında ne bildiklerini sanıyorlar? Güç bir oyundan başka bir şey değildir. Seks güçle ilgilidir. Zeka güçle ilgilidir. Para da güçle ilgilidir. Herkesin bir çeşit gücü vardır. Sadece o henüz bunun farkında değil.

"Kate'i merak etme," diye sesleniyor merdivenlere yaslanmış olan adam ve düşüncelerimin yönünü değiştiriyor. "Carter artık ona zaman ayırmadığı için kızgın sadece -onu suçladığımdan değil."

Aşağı baktım. "Oh?"

Gözleri aralanıyor ve bakışlarımla buluşmak için başını geriye eğiyor. "Yine de oldukça cesursun," diye devam ediyor. "Bu hoşuma gitti. Kimse Eastpoint varislerine 'hayır' diyemez. Yani, elbette bunun için hayatını cehenneme çevirecekler ama en azından benim için eğlenceli olacak."

"olabildiysem ne mutlu," diye alaycı bir şekilde cevap veriyorum.

Başını merakla bana eğiyor, bakışları sanki bir şey arıyormuş gibi beni bir aşağı bir yukarı tarıyor. Buldu mu bulmadı bilmiyorum ama yine konuştu. "Senin yerinde olsaydım uyum sağlamaya çalışırdım. Öyle bir tipe benzemiyorsun ama bu senin için işleri kolaylaştırabilir. Hasta Çocuklara kimse söz geçiremez."

Bu lakap karşısında gözlerim seğiriyor ama yorum yapmıyorum. Onun yerine, başımı onunla aynı şekilde arkaya eğerek, "Sen bile mi?" diye soruyorum.

Gülüyor ve sarhoşken söylediği sözlere rağmen sesi rahatsız edici değil. "Hayır, dostum," diyor. "onların sahip olduğu türden

var. Babamın parası var ama Eastpoint'in parası yok. Şanslı bir orospu çocuğu olduğumu biliyorum."

Gözlerimi çimlerin gezdirirken dilimi yanağımın içinde yuvarlıyorum. Hâlâ orada duran yarı dolu rom şişesini gördüklerinde kafamda bir fikir oluşuyor. Güzel ve hınzırca bir fikir. Dudaklarım yukarı kıvrılıyor.

"Hey," dedim, "çakmağını ödünç alayım."

Adamın kaşları havaya kalkıyor ama hayır demiyor. Onun yerine elini cebine atıyor, o şeyi alıyor ve başını meraklı bir şekilde eğerek uzatıyor. Eğilip rom alıyorum. "Elinde bir bez var mı?" Her zaman umutlu bir şekilde soruyorum.

"Kahretsin," diyor, gözleri açılıyor ve sistemindeki içki ve otun sonucu olan çapraz soluk bulanıklıktan arınıyor. "Ne yapacaksın?"

Omuz silkiyorum, sırtıyıyorum ama henüz bunu belli etmeye hazır değilim. "Paçavra mı değil mi?" diye soruyorum.

Cebini karıştırıyor. "Bunlardan bir tane var" diyor ve bir tane uzatıyor.

Gülüyorum, külotu elinden kapıyorum. "Bilmek istiyor muyum ki?"

Yüzünde bir gülümseme beliriyor ve ben onu hiçbir şekilde aşırı çekici bulmasam da, hiç de fena görünmüyor. "Buraya gelmeden önce biraz eğlendim," diye itiraf ediyor hiç de utangaç olmadan. "Ve ne demek istediğimi anlıyorsanız özel değildi. Bunları aradan çıkarayım dedim, eve gittiğimde atacaktım."

"Elbette öyleydin, sapık," diyorum gülerek. Külotun bir tarafını - sağolsunlar ıslak ya da kirli hissettirmiyorlar- şişenin üst kısmına sokuyorum ve çimenlerin ortasına doğru adım atmadan önce pamuğun alt kısmının güzelce ıslanmasını sağlıyorum.

"O şeyi fırlattıktan sonra kaçsan iyi edersin," diye sesleniyor geri çekilirken. "Çünkü kimi kızdırmak üzereysen seni öldürecek."

Çakmağı çakıp alevi külotuma doğru tuttuğumda içimden kaba bir homurtu çıkıyor. Tam ön kapı açılırken ve bir çığlık havayı delerken yanıyor. "Ne yapıyorsun!"

Sırtarak arkama bakıyorum. "Sick Boys partisine hoş geldiniz," diyorum Kate ön merdivenlerden koşarak inip bana doğru kıcını kaldırırken.

Beni profesyonel bir defans oyuncusu gibi yere sermeye niyetli olduğu apaçık ortadayken bile durmuyor ya da tereddüt etmiyorum. Garaj yolundan çıkarmaya çalıştığı Mercedes'e doğru dönüyorum ve elimdeki ev yapımı Molotof kokteyli fırlatıyorum. Camlar metal çerçeveye çarparak parçalanıyor ve alevler arabanın yan tarafına doğru fırlayarak Kate'in kulakları yırtan bir ııııık daha atmasına oluyor. Ben gülüyorum.

"Senin derdin ne lan!" Sıska bedeni kıymetli Mercedes'ine doğru fırlıyor ama hiçbir şeye dokunamadığını fark edince kısa kesiyor. "Ohmygod. Ohmygod." Arkasını döner ve evin yan tarafına doğru koşar, acelesinden tökezler, yüksek topuklu ayakkabıları yere batır. Dev malikânenin yan tarafındaki hortumun ucunu bulup arabasına doğru çekmeye başladığında toprak ve çamur yığınları ayağına dolandır.

"Sanırım bana fahişe dememeliydin, ha?" Gülüyorum; göbekli, kendimi durduramadığım bir kahkaha. Suyu bile açmadığını fark ettiğinde toprakta kaymasını ve kaymasını izlemek... gerçekten çok fazla. Yere düşüyorum ve orada öylece yatıyorum, yangın arabasının üzerinde şiddetlenirken gökyüzüne bakıyorum. Lastikler sıcaklığın baskısıyla patlıyor ve tüm şasi bir tarafa doğru sarkıyor.

Ateş benzin deposuna ulaşana kadar belki yirmi dakikası daha var. Yine de onu daha öne doğru fırlattım. Su fışkırırken kadınsı küfürler kulaklarıma ulaşılıyor, hızla araca yönelmeden önce yüzümden ve göğsümden vuruyor.

"Sen delisin!" diye hırlıyor ateşi söndürmeye çalışırken.

Ayağı kalktım ve sırlıklam olmuş önüme baktım. Umurumda bile değil. Tişörtümü karnımdan çekiyorum, yukarı kaldırıyorum ve el işimi izlerken suyu çınlatıyorum.

"Evet," diyorum, o bana bakarken ona göz kırpmıyorum. "Bunu bir dahaki sefere hatırlamalısın."

Sonra erkeksi bir ses araya girer. "Burada ne haltlar dönüyor?"

DEAN

"HEY, KIZ NEREYE GİTTİ?"

Soru Abel'in ağzından çıkar çıkmaz müzikten bir çığlık duyuyorum. Arka kapılar açılıp Eli ve Griffin kızlarını kaldırıp evden çıkarken kafalarımız eve doğru dönüyor. Eli başını kaldırıp bana bakıyor ve adımı söylüyor. "Carter!" diye bağıyor ve etraftaki birkaç kişiyi ürkütüyor. "Bir sorunumuz var dostum." Onu eve kadar takip etmemi işaret etti.

Braxton ve Abel onu takip ederken ben de peşinden gidiyorum.

"Ne haltlar ?" diye soruyorum. Önce kız kendi başına kalkıp gözden kayboluyor, sonra da Abel'in evinin ön basamağında duruyorum.

Alaycı bir pislik olma ve bariz olanı gösterme ihtiyacından bunalmış gibi, Abel homurdanıyor. "Boş ver, buldum onu."

"Ne halt o?" Brax soruyor, sesi hayranlık dolu , umarım bu hayranlık değildir. Bu şu anda ihtiyacım olan bir şey değil.

"Sen delisin!" Kate, yanmış Mercedes'ine su püskürten hortumu tutarken tüm vücudu titriyor. Mercedes'in yan tarafında siyah izler var ve çimlerin üzerinde hâlâ küçük alevler var.

"Bu bir şişe rom mu?" Abel dalgın dalgın soruyor.

Bir başkası "Molotof kokteyli yapıp Kate'in arabasına mı attı?" diye soruyor. Kim olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim Brax olmadığı ve benim ekibimden biri olmadığı, bu da bizim mülkümüzde bizim sözümüz olmadan harekete geçen bir kaltağa tanıklık eden çok fazla insan olduğu anlamına geliyor ve bu lanet olası bir sorun.

"Eli," diye bağırdım. "Herkesi içeri al."

Koca adam hiç vakit kaybetmeden dönüp insanları gütmeye başlar. "Pekala, orospu çocukları, adamı duydunuz. Burada görecektir bir şey yok. Partiye dönün."

"ama, bir kedi dövüşü görmek istiyorum!" diye bağıyor biri.

Hiçbir şey yapmama gerek yok. Brax arkasını döndü ve hırladı. "Gitmek mi istiyorsun?" diye çıkıştı. "Çünkü kendi isteğinle ya da ceset torbasıyla gidebilirsin, seçim senin."

Ondan sonra kimse bir şey demedi. Saatime bakıyorum. "Otuz dakikamız var," diyorum. "Bu işi bitirmeli ve buradan gitmeliyiz."

,"" diyor Abel ve evin içinde kayboluyor. Brax'a dönüyorum. "Sen-"

Gülüyor. "Hayır," diyor başını sallayarak. "Sen kaltaklarla ilgilen. Ben sadece destek olacağım."

"Şerefsiz," diye mırıldanıyorum ama tartışmanın ne anlamı ne de zamanı var. Kate'in gözleri kalkıyor ve Avalon'un başının üzerinden bana bakıyor.

"Dean," diyor, alt dudağı titriyor, ama bunun öfke mi yoksa başka bir şey mi olduğunu anlayamıyorum. Dürüst olmak gerekirse, pek de umurumda değil. "Senin psikopat kaltağın az önce arabamı havaya uçurmaya çalıştı!"

Civciv arkasını dönüp benim ve Brax'ın ötesine bakarak bahçeyi tarıyor. Duraklıyor ve sırtıyor. Arkamı dönüp kime gülümsediğini görmemek için kendimi zor tutuyorum. "Başarısız olması çok kötü," diyor Brax. "Müthiş bir gösteri olurdu."

Kate ona saf nefret dolu bir bakış fırlattı -ne biliyorsun ki, sonuçta öfkeydi. "*Bir şeyler yap,*" diye tıslıyor ben bahçeye inerken.

"Sana gitmeni söylediğimi sanıyordum," diyorum olayları düşünerek. Aklımda bir plan oluşuyor. Bu aslında benim işime yarayabilir. Kate, Kincaid ona kendi kilidini takana kadar etrafı koklamaya devam edecek ve bunun yakın zamanda olacağını sanmıyorum. Onun beni olabildiğince kızdırmasını isteyecektir. Yeni biriyle birlikte olduğumu düşünmesini sağlamaktan daha iyi bir yol var ? Tohumları çoktan ektim. Tepkisini anlamak için Avalon'a bir bakış fırlatıyorum. Ama gözleri tişörtündeydi ve ön tarafının sırlıklam olduğunu fark ettim, göğüs uçlarının sert küçük noktaları tişörtünün ince kumaşının altında dikkatle duruyordu. Gözlerimi ayırıp Kate'e dikiyorum. "Gördüğüm kadarıyla sana bir şey yapmanı söyledim ve sen yapmadın."

"Deniyordum!" Kate arabasını işaret ederek "Deniyordum" diyor. "İçeri giremiyorum."

"Bu senin sorunun gibi görünüyor, Coleman," diyorum, bir Mustang'in devir sesini duyuyorum, ikiz farlar evin karşı tarafından, kimsenin girmesine ya da park etmesine izin vermediğimiz yoldan geçerek geliyor. "Benim değil."

Avalon'un kolunu tutuyorum ve yere bakmadan onu Mustang'e doğru sürüyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, hiç karşı koymadı. "Çekici çağır," diyorum, "ama döndüğümüzde burada olmadığından emin ol." Yolcu tarafındaki kapıyı açtım ve kızı arka koltuğa doğru ittim.

Tek kelime etmeden içeri tırmandı. Kapıyı açık tutuyorum ve Brax'ın koca gövdesini arkasına katizin veriyorum.

Kate bana doğru bir adım atıyor. "Dean," diyor, ses tonu yatıştırıcı, "lütfen, bunu yapma. Birlikte iyiydik. Luc'la ilişkiyi kesebilirim - aptalca bir nişan bile istemedim."

"Umurumda değil Coleman," diyorum ve uzanıp arabanın döşemesinden bir şapka alıyorum. Takıyorum ve faturası arkaya bakacak şekilde çeviriyorum. "Sen hiçbir zaman özel biri olmadın. Evlenme teklif edecek değildim. Kincaid ile iyi eğlenceler." Gülümsüyorum ve bunun kaba olduğunu biliyorum. "Cidden, çok geç olmadan ve seni ve tüm aileni bir kenara atmadan önce hamile kalmayı ve düğünü aceleye getirmeyi düşünebilirsin."

Yüzü şok içinde gevşiyor. *Evet, bebeğim, sanırım. Her şeyi biliyorum.* Sadece nişanı değil, nedenini de biliyorum. Çünkü Kincaid olmadan Colemanlar bir gecede Amerika'nın en zengin ailelerinden birinden önemsiz ve beş parasız bir aileye dönüşmek üzereler. Bir ya da iki kez sevişmiş olsak bile, içimde bunu umursayacak bir sempati bulamıyorum. Bana kalırsa sadakatsiz bir sürtük, uyutulması gereken bir köpektir.

AVALON

SEĞİRMekte OLAN DUDAKLARIMI ISIRIYORUM, İÇİMDEN GELEN DÜRTÜYE KARŞI KOYMA ZAHMETİNE BİLE GİRMİYORUM.

Abel gaza basıp boş araba yolundan aşağı, yola doğru kayarken arkasına bakıp Kate'in yüzünü izliyor. Kate orada, büyük malikânenin çimenlerinin ortasında duruyor; arabasının yanındaki yerde hâlâ duman tüterken gözleri kocaman ve ağzı açık. Dean'in arabaya binmeden önce ona ne söylediğini bilmiyorum ama her ne söylediyse belli ki bir etki bırakmış çünkü o anda yıkılmasına iki saniye kalmış gibi görünüyor.

Geri döndüm ve Mustang'in arka koltuğuna yerleştim. Bu adamlardan birinin sahip olması için garip bir araba. Bakımlı olmasına rağmen eski bir araç, en az yirmi yaşında. Yorum yapmayı düşündüm ama vazgeçtim. Bunun yerine öne doğru eğilip başımı ikiz ön koltukların arasına sokuyorum.

"Pekâlâ, yeterince uzaklaştık," diyorum. "Artık beni çıkarabilirsin." Abel bana bakmıyor. "Otur," diyor.

"Yapamam, solist," diyorum. "Çıkmak istiyorum. ." "Hayır, çıkmayacaksın," diyor Dean, sesi derin bir hırıltıya dönüşüyor.

"Bahse var mısın?" Dönüp ona bakıyorum. Dean dönüyor ve bana ancak derin bir uyarı olarak tanımlanabilecek bir bakışla bakıyor. Görmezden geliyorum. "Ya beni şimdi çıkarırsın ya da ben seni çıkarırım. Seçim senin, D-man."

Bakışları daha da şiddetleniyor ve evet, tamam, belki de bin dolarlık kapüşonlu bir katile benzeyen herhangi bir adam için külotunu indirecek türden bir kız olsaydım, mutlu kıcımlı geri oturtmamı sağlardı. Ama değilim. Bundan daha sertim.

"Gerçekten beni denemek istiyor musun?" Ben soruyorum.

Arkasına yaslanıp bana bakıyor ve kazandığımdan emin oluyorum - ta ki ağzının sağ tarafı seğirip dudaklarının arasından kendini beğenmiş bir "Brax" sesi çıkana kadar.

Ben daha ne olduğunu anlamadan büyük, devasa pençeler yanlarımı kavrayıp beni geriye doğru çekiyor. Omurgam koltuğa çarpıyor ve uyluğum kadar kalın, sert, kaslı bir kol önümden geçerek emniyet kemerini kavlıyor ve beni yerime bağlıyor. Öfkem kabarıyor.

"Büyük. Lanet olası. Hata," diyorum, tam arkamı dönüp Brax'ın suratına bir yumruk atmadan hemen önce, o önümde durmuş, emniyet kemerimin ucunu yerine takmaya devam ederken. Ve lanet olsun, yüzü taştan yapılmıştı. Parmak eklemlerimden yayılan acıyla dişlerimi sıkıyorum ama etmiyorum. Durdu, sanki bunu yaptığıma inanamıyormuş gibi gözlerini kırıştırdı - ama evet, yaptım. "Bırak beni," diye bağıyorum, onun pençesinde çırpınıyorum.

Brax başını sallıyor ve sonunda bana bakıyor. Yumruğa kızmış gibi bile görünmüyor. "Sakin ol, küçük psikopat," diyor başımın üstünü okşayarak. "Seni sadece bırakıyoruz."

"Sen nesen?" Çırpınmayı bırakıp kafasının arkasına bakıyorum. "Oh. Peki, o zaman. Neden öyle söylemedin?" Dikiz aynasından Abel'in bakışını yakalıyorum.

"Onun arabasına molotof kokteyli attığına inanamıyorum," diyor kıs kıs gülerек.

Omuz silkiyorum ve koltuğa iyice yerleşiyorum. Artık beni tam olarak gitmek istediğim yere götürdüklerini bildiğime göre, iyiyim. "İnanılmazdı," diye katılıyor Brax. "Benzin deposuna daha yakın bir yere çarpmış olsaydın ve o da hortumu tutacak kadar akıllı olmasaydı, araba alevler içinde kalırdı."

"Bunu hak etmişti," diyorum, umursamadan.

"Oh?" Brax öne doğru eğildi ve bana doğru döndü. "Nasıl yani?" "Bana saygısızlık etti."

Arabada bir süre sessizlik oluyor ve sonra Abel ve Brax kahkahayı basıyor. İkisini dinlerken gülümsüyorum. Sessiz kalan tek kişi Dean. Kıkırdamaları azalınca koltuğunda dönüp bana bakıyor.

"Ne yaptığın umurumda değil," diyor, "ama bir şeyi açıklığa kavuşturman gerekiyor."

"Oh?" Başımı eğiyorum ve sırtıyorum. "Peki bu ne , D-man?"

Lakabıma kaşlarını çatıyor ve bunun onu rahatsız ettiğini bilmek bile bundan sonra onu her gördüğümde bu lakabı kullanacağımı garantiliyor

açık. Onunla benim aramdaki boşlukta yüklü bir his -bir elektrik akımı- akıyor.

"Bu tür hareketleri minimumda tutmanız gerekiyor," diyor. "Aslında, biz emretmedikçe bunları yapma arzusunu tamamen silmeniz gerekiyor."

Dudaklarımdan kaba bir homurtu çıkıyor. "Tamam, tabii." Alaycılık o kadar ağır ki dilimde ekşi bir tat hissedebiliyorum.

Kaşları çatılır. "Seninle oyun oynadığımı mı sanıyorsun?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum. "Öyle olup önemli değil," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Benim gibi birini kontrol edebileceğini düşünüyorsan, başına başka bir şey gelecek demektir."

Kaşlarını çattı. "Gerçekten mi?" Dean dönüyor, öne doğru eğiliyor ve torpido gözünü açıyor. Yana doğru eğildim ve bir sürü kâğıt ve diğer şeylerin arasında tanıdık bir silah kabzası gördüğümde gözlerim açıldı. Kalp atışlarım hızlanıyor ve elimi şarjöre götürüyorum, modum en üst seviyeye çıkıyor. Başka bir el beni durduruyor ve Brax başını sallarken başımı kaldırıp ters ters bakıyorum.

Dean silaha dokunmadı bile. Altından bir zarf alıyor ve bölmeyi kapamadan önce zarfı gevşetiyor. Biraz zaman alıyor ama arkasını dönüp Brax'ın elinin benimkinin üzerinde olduğunu ve ikimize de kötü baktığını fark edince rahatlamaya başlıyorum.

"Bu da ne?" Dean zarfı açıp kâğıtları yeniden karıştırmaya başlayınca soruyorum. Kafasını kaldırmadan kâğıtları karıştırıyor.

"Bilmek ister misiniz?" diye sorar.

Gözlerimi deviriyorum. "Hayır, sadece kıkırdamak için sordum," diyorum küçümseyerek.

"Senin üzerinde çalışıyorlar, küçük bayan Ava," diye cevap veriyor, yorumumu görmezden gelerek.

"Ne?"

"Avalon Marie Manning. 3 Ekim doğumlu. On sekiz yaşında. Plexton, Georgia'dan. Bilinen bir babası yok. Annesi Patricia Manning. Biri hırsızlıktan, diğeri de uyuşturucu bulundurmaktan olmak üzere iki kez tutuklanmış."

Gözlerimi deviriyorum. "Ot aslında bir uyuşturucu değil," diyorum.

Dalgınca omuz silkiyor, başka bir sayfayı karıştırıyor. "Burada pek erkek arkadaş yok," diye yorum yapıyor. "Son dört yılda beş okul. Çok sayıda sevk."

"Bunu zaten konuştuğumuzu sanıyordum." Esniyorum. "Sadece dört okul var."

"Buna göre değil." Dosyasına dokunuyor, tsking. "Birisi çok yaramaz bir kız olmuş."

"Sadece canım istediğinde," diye cevap veriyorum, elindeki kâğıtlara dönmeden önce hızlıca başını kaldırıp bakarken kirpiklerimi kırıştıyorum.

Belli etmemeye çalışıyorum ama gözleri çarşafın üzerinde gezindikçe kaslarımın daha da gerildiğini hissediyorum. Benimle ilgili bir çalışması var. Geçmişimle ilgili koca bir tablo. *Sorun değil*, diyorum kendime. *Umurumda değil*. Bir şey saklamaya çalışmıyorum.

Beni rahatsız eden bu değil. Beni rahatsız eden Dean Carter'ın benim hakkımda her şeyi bildiğini düşünmesi ve benim onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmemem. Bunu düzeltmem gerekecek.

"Küçük *çalışman* başka ne anlatıyor?" diyorum, kelimenin son hecesini ağızımdan çıkarırken, "benim hakkımda başka ne anlatıyor?"

Tekrar bana bakıyor. "Yeter," diye sözünü kesti.

"Öyle mi?" Gülümsüyorum. "Bahse girerim hayatımdaki her şeyin senin düşündüğün gibi kanlı detayları yoktur."

"Öyle düşünmüyor musun?" diye soruyor. Arabanın içini bir baskı kaplıyor ve diğer ikisinin de aynı şekilde gerildiğini hissedebiliyorum. Abel'in elleri direksiyonu parmak eklemlerinin üzerindeki deriyi beyaza çevirecek kadar sıkı kavriyor. Brax'ın gözleri ön cama sabitlenmiş. İkisi de tek kelime etmiyor.

"Hayır, bilmiyorum." Aşağı uzanıp emniyet kemerimi açarken bakışlarını üzerimde tutuyorum. Brax gözlerini ön camdan ayırmadan tekrar uzanıyor.

"Bırak onu," diye emrediyor Dean ve Brax sarsılıyor, sonunda bakışlarını önden ayırıp şok içinde arkadaşına bakıyor. Ama elini bırakıyor ve ben öne doğru eğilip bir ayağımı koltukların arasındaki döşemeye koyarken ve tüm vücudumu ön koltukların arasındaki boşluğa doğru yaylandırırken emniyet kemerini geri çekiyorum.

"Ne oluyor lan?" Abel gözlerini yana kaydırarak ters ters bakıyor.

"Sürmeye devam et," diyor Dean, ben vücudumu boşlukta sürünecek şekilde eğip ön koltuğa, sırtım ön cama dönük ve kalçalarım Dean'in bacaklarının iki yanında olacak şekilde yerleşirken. Bana bakıyor ve ne yapacağımı görmek için beklediğini biliyorum.

Zarfı ve içindeki kâğıtları alıp arka koltuğa fırlatıyorum ve döşeme tahtalarının üzerine saçılmalarına izin veriyorum. Dean'in elleri yanlarında, bana dokunmayı reddediyor ve bu beni gülümsetiyor. Abel'in

Yola bakma ve neler olup bittiğini görme ihtiyacıyla savaşıırken kafasını tekrar tekrar çeviriyor. Brax'ın gözlerini ikimizin üzerinde hissedebiliyorum. Elimi Dean'ın koltuğunun arkasına koyarak, kendimi onun bedenine tehlikeli bir şekilde yakın tutarken onu kavıyorum. Eğiliyorum.

"Kaç kişiye para verdiğin önemli değil, D-man," diye fısıldıyorum. "Ben istemediğim sürece sırlarımı asla öğrenemeyeceksin."

"Herkes satın alınabilir," diye karşılık veriyor.

Gülüyorum. Bu normal insanlar için doğru olabilir, ama ben normal değilim. Araba yavaşlamaya başlıyor ve çevresel görüşümde yanından geçmekte olduğumuz binaları fark ediyorum. "Beni satın almak ister misin?" diye soruyorum.

"Fahişe satın almak zorunda değilim," diye yapıyor.

Başımı arkaya eğiyorum ve parmağımla alt dudağıma dokunuyorum. "Şimdi, bu kullanılacak doğru kelime değil," diyorum. "Bu tam da kız arkadaşının başını belaya sokan türden bir dil." Sırıtiyorum. "Onun peşinden gittiğim gibi senin de peşinden gelmemi istemezsin, değil mi?"

Bana dişlerini gösteriyor, koltuğunun kenarlarını kavrarken kol kasları geriliyor. Bulunduğum yerden kolonyasının misk kokusunu alabiliyorum, koyu ve baharatlı bir şey. Burun deliklerimi odunsu bir kokuyla dolduruyor.

"Tehlikeli bir oyun oynuyorsun," diyor, Mustang yan yola saparken sesi derin bir hırıltıya dönüşüyor.

"Hayır, ," diyorum. "Çünkü ben oyun oynamıyorum. *Sen oynuyorsun.*"

Araba bir kasisten geçerken bir elim koltuktan ayrılıp yan tarafımı kavradı. Tüm araç kalkıyor ve düşüyor. Otomatik olarak kalçalarım alçalıyor ve aniden artık havada asılı durmuyorum, tam ona yapışmış durumdayım. Ve lanet olsun ki Dean Carter'ın nasıl bir silah taşıdığını tam olarak hissetmiyorum.

Kaşlarını çatıyor ve dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Oyun oynamadığını düşünüyor olabilirsin tatlım," diyor, nefesinin sıcaklığı dudaklarıma değene kadar öne eğilerek. "Ama şu anda yaptığın şey tam olarak buna benziyor."

"Dean." Abel'in sesi bir uyarıydı.

Araba yavaşlıyor ve sonra tamamen duruyor. Dean arkadaşını görmezden gelirken gözleri benimkilere odaklanıyor ama Abel'in işi bitmemiş. Arabayı park ediyor, uzanıp kolumu tutuyor ve dikkatimi çekiyor.

"Bu gece bir sınavdı," diyor Abel bana. Tek kaşımı kaldırıyorum. Sanki bunu zaten anlamamışım gibi.

Hafifçe gülüyorum ve karşı tarafa uzanıp Mustang'in yolcu kapısını açarken elini sıkıyorum. Ben alamadım

Ama henüz çıkmamıştı. Dean'in sikine biraz daha sıkı yerleşmeme izin veriyorum, tepkisini görmek için hafifçe gıcırdatıyorum. Tüm yüzü taşa dönüyor, sırtışı bir anda kayboluyor ve geriye sadece gözlerindeki zalim bakış kalıyor. Umursamaz olmaktan biraz daha fazlasını istememe neden olan bakış - gözlerindeki o bakış bende kesinlikle vahşi bir şey yapma isteği uyandırıyor.

"Üçünüzün ne yapmaya çalıştığınızı biliyorum," diye bilgilendiriyorum onları, bakışlarımı diğer ikisini de kapsayacak şekilde çevirerek. "Eastpoint'i siz yönetiyorsunuz, değil mi?" Cevap vermelerini beklemiyorum. "Ve ben yeni bir kızım. İçeri girdim. Kurallara uymuyorum. Eğilmiyorum ya da 'atla' dediğinizde 'ne kadar yükseğe' diye sormuyorum. Bu bir sorun ama bu *senin sorunun*, benim değil. Bana söylediğinizde hareket etmeyeceğim. Çağırdığında gelmeyeceğim. Ben senin küçük kölelerinden biri değilim. Buradayım çünkü şu anda gidecek başka yerim yok." Omuz silkiyorum. "Ve beni kovdurmakla tehdit edebilirsin -tamam, bunu yapabileceğinden hiç şüphem yok, ama mesele şu ki- o küçük zarfında ne olduğunun bir önemi yok. Bana karşı kullanabileceğin hiçbir şey yok - şantaj malzemesi yok - beni hizaya getirmek için. Kalmak istiyor muyum? Belki de. Ama kendimden başka kimseyi takip etmem."

"Sorun çıkarmana ihtiyacımız yok," diyor Abel öfkeyle. Onun Bana kaşlarını çatarken kaşları yüzünde aşağıya doğru iniyor ve biliyorum ki bunun nedeni gözlerimdeki gerçeği görmesi.

Omuz silkiyorum. "Sorun yaratmıyorum," diyorum.

"Sen değilsin," diye karşılık veriyor. "Bize alenen meydan okudun. Bunu görmezden gelemeyiz."

"Saygı duymadan itaat talep eden sizlersiniz," diyorum.

Brax arkadan sessizce, "Çoğu insan aşırı güçlendiğini anlayacak kadar akıllıdır," diyor. Beni ne kızgın ne de şaşkın gözlerle izliyor. Onun yerine bakışlarında bir merak var. Ve biraz da eğlence.

Ona doğru sırtıyorum. "Ben çoğu insan gibi değilim," diyorum ve araçtan inerken bacağımı Dean'in kalçalarının üzerinde sallıyorum. Ayağım yan yürüyüş yoluna geçiyor ve arkama yaslanırken bir elimi kapının üst kısmına sıkıştırıyorum. "Bunu ne kadar çabuk anlarsan, beni o kadar çabuk çözersin."

Dean uzun bir sessizlikten sonra nihayet konuşarak, "Anlaşılabilecek bir şey yok," diyor. Gözlerinden ateş ve kararlılık fışkırıyor. "Senin hakkında her şeyi zaten biliyorum, küçük kız."

Yüzüm ona yaklaşana kadar eğildim. Sözleri diğerlerinin duyabileceği kadar yüksek sesle söylemiyorum; onun yerine yanağına doğru fısıldıyorum. "Eğer bu doğru olsaydı, o zaman benim küçük bir kız olmadığımı bilirdin, Dean Carter," diye nefes alıyorum. "Ben lanet olası bir silahım."

Bir çırpıda kapıyı çarparak kapattım ve yol boyunca gözlerinin kışımında olduğunu hissederek uzaklaştım.

DEAN

"NE SIKIM O-"

Abel bu lanet düşünceyi tamamlayamadan sözünü kestim. "Sür."

Ağzı kapanıyor ama göz ucuyla bana nasıl baktığını görüyorum. Bir şey söylemek istiyor ama bu ses tonunu biliyor. Bunun ne anlama geldiğini biliyor. Rahatsızca geriniyorum, şortumun içindeki taş gibi sertleşmiş sikimi ayarlamak için uzanıyorum. Avalon Manning çok tehlikeli.

Onu ilk gördüğümde eğlenceli biri olabileceğini düşünmüştüm ama *bunu* hiç beklemiyordum. İnsanlar şimdiden onun hakkında konuşuyor. Böyle bir vücut. Böyle bir gülümseme. Böyle bir tavır. Bu sadece tek bir şey ifade ediyor.

Sorun var.

Ve sorun şu anda ihtiyacım olan bir şey değil.

Abel ve Braxton yolculuğun geri kalanında tek kelime etmediler. Avalon'la başa çıkmanın yollarını düşünmeye çalışıyorum. Etrafta istediği her şeyi yapmasına izin veremeyiz, ama onu kontrol edemeyeceğimiz doğruysa, başka ne yapabiliriz? Arabanın sessizliğinde iç geçiriyorum. Onu ortadan kaldırmamız gerekecek. Eastpoint artık onun için bir seçenek değil. O gidince her şey normale dönecek. Bu düşünceyle bile, yine de pişman olmaktan kendimi alamıyorum. Değişiklik olsun diye onun gibi bir kızı yanımızda tutmak iyi olabilirdi. En azından o diğerleri gibi değil, işbirlikçi ya da sıkıcı değil. Her şeyi ortaya döküyor. İstemeden de olsa itiraf ediyorum. Ona hayranım.

Depo bölgesine -genellikle bu tür toplantılar için kullanılan bölge- yanaştık.

Dünyanın bizim gibi insanlardan yapmasını beklediği oda anlaşmaları, zengin ve güçlülerin televizyonda gösterilen gerçekliği değil, gerçek gerçekliğidir. Herkes bir şekilde yozlaşmış durumda. Ne kadar zengin olursanız, o kadar kirli olursunuz.

"Bunun ne hakkında olduğunu söylediler mi?" Abel arabanın üstünü indirirken soruyor ve Brax hemen dışarı atlıyor. Brax'ın metal kapılara doğru koşmasını izlerken rölantide çalışan aracın içinde oturuyoruz. Kilit sistemini buluyor, kodunu giriyor ve kilitlerin açılma sesi kulaklarıma çarpıyor.

"Söylemediler." Ön cama bakıyorum, yüzgeçlerimi uyluğuma vuruyorum, zihnim Avalon'un vücudunu hissetmeye geri dönerken kasların zıpladığını hissediyorum. Ateş ve daha da olası ateş gibi, patlamaya hazır bir tabanca gibi ve tetiği çekersem ne olacağını bilmek istediğimi fark ediyorum. "Asla yapmazlar."

Abel dişlerini sıkıyor ve kapı yeterince açılınca gaza hafifçe basıyor. Brax kapıyı kapatmadan önce biz tamamen geçene kadar bekliyor. Ancak o zaman Abel motoru kapatıyor ve ikimiz de dışarı çıkıyoruz. Deponun içindeki soğuktan korunmak için ceketimin kapüşonunu yukarı kaldırıyorum ve anahtarlarımı çıkarıyorum.

Üçümüz deponun en arka tarafına doğru ilerliyoruz, orada kirle kaplanmış pencerelerden gelen loş aydınlatıcı ışığı şimdiden görebiliyorum. Anahtarlarımı yerine koydum. Buna gerek yok. Zaten buradalar.

Gıcırdayan metal basamaklardan cehennemin girişini işaret eden pas renkli kapıya doğru ilerlerken kimse ses çıkarmıyor.

"Hoş geldiniz çocuklar." Dişlerimi gıcırdatıyorum ama artık hiçbirimizin çocuk olmadığı ve birinin kafasına ilk kez kurşun sıktığımızdan beri olmadığımız gerçeği hakkında yorum yapmıyorum. Bunun yerine odanın ortasındaki yuvarlak masaya doğru ilerliyorum. Karşımızdaki üç adamın her biri Eastpoint ailelerinin şu anki liderlerini işaret ediyor.

Elric Smalls.

Lionel Frazier.

Ve ortadaki adam, Nicholas Carter. Babam. "Zamanında gelebilmenize sevindim," diyor Lionel. Saat beşten az.

Gece yarısına dakikalar var ve biz genellikle on beş dakika erken geliriz, bu yüzden keskin ve iğneleyici ses tonundan değişiklikten memnun olmadığını anlıyorum.

Ağzı dolu ve kıcı daha da dolu sıska bir veletle uğraşmak zorunda olmasaydım, her zamanki programımıza sadık kalabilirdik. Ama bu üç adam Avalon Manning'in şu anda

tüm sistemimizi altüst ediyor. Program öğrencilerini bulan ve işe alan onlar. En iyinin en iyisi. *Bizim* için çalışmaları için. Ama bu piçlerden hangisi onun gibi vahşi bir kızı evcilleştirebileceğini düşündüyse, gerçekten çuvalladı. Onu tanıyalı daha bir hafta bile olmadı ve şimdiden tüm sömestr boyunca burada kalmayı başarabileceğinden şüphe duyuyorum. Bu durumda, onun hareketlerini Kate'e karşı nasıl kullanacağıma çok dikkat etmem gerekecek.

Yerimize oturuyoruz ve birkaç uzun an boyunca bizi sessizlikten başka bir şey karşılamıyor. Elric Braxton'ı izliyor. Lionel, Abel'i izliyor. Ve babam beni izliyor. Dönüp duruyoruz, işte böyle. Bu döngüler hiç bitmiyor. Her zaman bizi test ediyorlar, beni test ediyorlar.

"Buraya neden çağrıldığımı biliyor musun?" İlk konuşan Elric oluyor ve o konuşurken dikkati Braxton'a odaklanıyor. Bakmakta tereddüt ediyorum. Brax'in bakışlarının, babasıyla karşı karşıya kaldığında hep yaptığı gibi bulanıklaşıp bulanıklaşmadığını görmek istemiyorum. Elric Smalls'u düşündüğümde genellikle yüzeyimin derinliklerinde kaynayan eski bir öfke kaynamaya başlıyor. Nicholas boktan bir baba olabilir ama asıl canavar Elric ve onun hakkındaki gerçeği sadece bu odadaki insanlar biliyor. Lanet olası dünyada başka biri olsaydı, çoktan öldürülmüş olurdu. Ama para ilginç bir şey - bazı insanlar paranın size her şeyi satın alamayacağını söyler, ama kesinlikle sizi koruyabilir ve onun için yaptığı da bu.

Yanağımı çeviriyorum ve adama bakıyorum. "Neden bize bilgi vermiyorsunuz?" diyorum.

Daha fazla sessizlikten başka bir şey yok ve artık canıma tak ettiğinde, babam sonunda her zaman yanında taşıdığı - her zaman gözden uzak bir yerde tuttuğu - evrak çantasına uzanıyor ve bir dosya çıkarıyor. "Okuldaki yeni bir öğrenci hakkında bilgi toplamışsın," diye başlıyor.

Omurgam sertleşiyor. "Evet," diye çıkıştım. "Sorun çıkarıyor, ne olmuş ona?"

Ses tonum karşısında kaşlarını çattı. "Durumu idare edebilir misin?" Bu soru bir hakaret.

"Tabii ki yapabilirim," diye cevap verdim. Birkaç gün içinde görevden alınacak ve serseri küçük kasabasına geri dönecek. "Halledildi. Bunun konuyla ne alakası var?"

Lionel, "Bu öğrenci özel olarak işe alındı ve onu daha da yakınlaştırmak istiyoruz," diyor. "Ne pahasına olursa olsun."

Bütün vücudum dondu. "Bu ne anlama geliyor?" Açıklığa kavuşturuyorum.

"Lionel sözlerine şöyle devam ediyor: "Bu, bu kızın biraz farklı olduğu anlamına geliyor. Şu anda lise diplomasını tamamlıyor ve tamamladığında ona tam burs teklif edeceğiz. Kabul etmezse, onu ikna etmenin bir yolunu bulacağınızı umuyoruz."

Kızdan kurtulmak için yaptığım tüm planlar suya düştü. Lionel öne doğru eğiliyor ve Abel'a anlamlı bir bakış atıyor. "Ve 'her yol mübah' dediğimizde bunu kastediyoruz," diyor.

Abel'ın sırtı sertleşir. Dünyadaki tüm insanlar arasında, öldürmekten gerçekten zevk alacağıma inandığım en fazla üç kişi vardır. Ve üçü de bu odada.

Bizden ne beklediklerini biliyorum. En kötüsünü bekliyorlar.

Braxton'dan şiddet.

Benden cinayet.

Abel'dan seks.

Bu roller için doğmuş, büyümüş ve yetiştirilmişlerdir. Her erkek Hy- dra'nın kendi başıdır. Birini kesersen iki tane daha çıkar. Her biri farklı. Her biri ölümcül. Kafalarına bir silah tetiği çekmek istesem de bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyorum.

Öne doğru eğilip elimi Abel ve Lionel'ın arasındaki masaya indiriyorum. "*Halledildi*," sözlerini daha güçlü bir şekilde tekrarlıyorum.

Babamın bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum. Lionel başını çevirip hafif bir şaşkınlıkla bana bakarken bile. "Senin tarafından mı?" diye mırıldanarak soruyor. "Şey, bu beklenmedik bir şey."

Babam dosyayı masanın ortasına doğru kaydırırken, "Tam olarak değil," demeyi başarıyor. Yine de henüz ona uzanmıyorum. Bildiğim kadarıyla, ona dokunmak bu testin başarısız olmasına neden olabilir.

"Kız neden önemli?" İkimizin de merak ettiği soruyu soran Abel oldu. Braxton'ın umurunda olduğunu sanmıyorum. Toplantı için burada olmak zorunda çünkü o varislerden biri ama kadınlar onun uzmanlık alanı değil. Kan onun uzmanlık alanı.

"Neden olduğu önemli değil," diye yanıtlıyor Lionel. "Bunu bilmek bize, doğru zaman geldiğinde öğrenmek de sana düşer ve o zaman şimdi değil."

"Onu becermemiz mi gerekiyor yoksa korumamız mı?" Talep ediyorum.

Eğer onu becerecek biri varsa, bu Abel olmayacak. Aletim, giysilerimizin kumaşının arasından amının ona doğru bastırıldığı hissini hâlâ hatırlıyor. Beni aptal yerine koyan şey ise, Kate Coleman'ın Mer'ine alevli bir şişe fırlattıktan sonra parti evimizin bahçesinde sırlıslıkla dururken daha da ateşli olmasıydı.

hayatımda gördüğüm tüm kadınlardan daha fazla. Bu küçük vahşi çılgınlık, onun görüntüsünün zihnimde geri tepmesine, şaftımı karıştırmasına ve beni biraz daha fazla kaşındırmasına neden olan şeydir. Yanımdan geçerken bir tren enkazına benziyor ve elimde olmadan bakıp yanışını izliyorum. Ölümcül. Ölümcül. Keder dolu. Ama aynı zamanda çok da güzel.

"İkisi de değil," diyor babam soruma cevap verirken. "Şimdilik onu gözetim altında tutmak istiyoruz. Onu orada tutmanın tek yolu onu becermekse, o zaman tamam."

"O değerli mi?" Abel soruyor.

Nicholas cevap vermek yerine gülümsüyor ve çantasını yerden alıyor. Ayağa kalkarken bana döndü. Lionel ve Elric de ayağa kalkınca üçümüz de -Abel, Braxton ve ben- ayağa kalkıyoruz. "Seni görmek güzeldi evlat," diyor başıyla masanın üzerindeki dosyayı göstererek. "Aramanızın gözden kaçırdığı diğer her şey burada. İstersen göz atabilirsin."

Bununla birlikte, üçü teker teker odadan çıkar. Elric sonuncusu. Braxton'ın yanında duraklıyor ve bakışlarını bize çevirmeden önce kısa bir süre ona bakıyor. "Umarım siz üçünüzü bu yılki oyunlarda görürüm," diyor ve sonra gidiyor.

Onlar ayrıldıktan sonra odada duyulabilen tek şey, tepemizdeki eski vantilatörün, onu çalıştıran mekanizma ile aynı anda sallanarak dönmesidir.

"Şimdi ne olacak?" Abel soruyor.

Uzanıp dosyayı alıyorum. "Şimdi," diyorum, ileriye doğru yürüyorum ve elimi Brax'ın omzuna koyuyorum. Tepki vermiyor. "Sarhoş olacağız."

"Kızdan bahsediyorum," diye Abel.

Bunun gerçekten tek bir cevabı var. Onu . Ondan kurtulamayız. İmkânsızdan başka yapabileceğimiz bir şey yok. Dilimi dişlerimin üzerinde kaydırıyorum, parmaklarım elimdeki dosyayı kavlıyor. "Onu sahipleniyoruz," diyorum ona. "Şu andan itibaren Hasta Çocuklar'ın malı."

AVALON

BİR SONRAKİ HAFTANIN ORTASINA GELİNDİĞİNDE, ÇOĞUNLUĞUN Eastpoint'teki herkes partiyi ve molotof kokteyli olayını duydu. Bakışları ya da en azından *birinin* sürekli beni izlediğini hissedebiliyorum. Kim olduğunu anlayamamak beni yavaş yavaş çıldırtmaya başlıyor. Buna rağmen, olayın kendisi beni tam olarak Bayan Popüler yapmamış olsa da, sınıf arkadaşlarımdan gelen şiddetli bakışların belirgin bir şekilde azaldığını fark ettim. Artık beni görmezden gelmiyorlar ama kimse de etrafımda dolaşmaya hevesli görünmüyor. Özellikle de Rylie.

"Seninle yemek yemeyeceğim," diyor ders için çantasını hazırlarken. "Kafamı aşağıda tutmam gerekiyor ve sen," diye duraklıyor ve beni suçlayarak işaret ediyor, "çok fazla dikkat çekiyorsun." Her cümleyi ısırtıcı bir kızgınlıkla söylüyor. Söylüyor ama bir parçası bunu kastetmiyor. Nasıl olduğunu bilmiyorum -hayatının muhtemelen benimki kadar berbat olduğunu düşünürsek- ama olması gerekenden biraz daha yumuşak olduğunu biliyorum. Başımı öne eğmem için başımın etini yiyor. Bunu asla yapmayacağım ama bizim gibi kızlar için en iyisinin bu olduğunu düşünmesi çok hoş. Neredeyse... birilerinin umursadığını hissetmek güzel, biraz alışılmadık olsa da.

Bir ders kitabını karıştırırken ve yaklaştığını bildiğim bir sınava hazırlanırken kon- tentleri tararken hafifçe kıkırdıyorum. "Ciddiyim," diyor.

"Elbette," diyorum. "Beni istediğin kadar görmezden gel. Beni rahatsız etmez."

Kapının hemen yanında duraklıyor, postacı çantası bir omzuna asılı. Soğuk ela gözleri bana dik dik bakıyor. Sonunda ellerini havaya kaldırdı ve fırtına gibi çıktı. Birkaç dakika daha bekledim.

Ders kitabını yere atıp ayağa kalkmadan önce bir şey için geri gelmeyeceğinden emin oluyorum. Ayak parmaklarımın ucuna kadar uzanıyorum, esniyorum ve eklemelerimi patlatıyorum.

Bir sonraki adımda ne yapacağımı düşünürken midem gurulduyor ve bu öğleden sonraki planlarımı sağlamlaştırıyor. Hızla bir kot pantolon ve yeni bir tişört giyip anahtarlarımı ve kimliğimi kaptığım gibi öğrenci yemekhanesine doğru yola çıkıyorum.

Yemek alanının yarısında, partiden beri görmediğim tanıdık bir yüz görüyorum durup yönümü değiştirerek ona doğru ilerliyorum. "Hey," diyorum, önüne düşüyorum.

Adam başını cep telefonundan ve beyzbol şapkasının altından kaldırdı. Yüzümü görür görmez sırtıttı ve şapkasını . "Bakın kedi ne getirmiş." Sırıttıyor. "Hakkında çok şey duyduğum kız."

Gözlerimi deviriyorum ve elimi ileri geri sallıyorum. "Oh, her neyse." "Yaptığın o numara tüm okulda duyuldu," diyor.

"Evet, sen olmasan bunu yapamazdım" diyorum. "Yardımanın için teşekkürler... yoksa külot mu demeliydim?"

Gülüyor, başını arkaya atıyor ve elini taşa vuruyor. "Lütfen, bana teşekkür etmene gerek yok, izlemesi çok komikti. Ama Kate'den hiç hoşlanmamıştım."

"Awww." Surat asmış gibi yapıyorum. "Sikin için çok mu iyi?" Yalan söylemeye bile çalışmıyor. "Evet, oldukça ."

"Bütün zengin puştların aynı olduğunu sanırdım," diye yorum yapıyorum.

Bu bana inanmadığım için bir nefes aldırdı. "Carter, Frazier ve Smalls potadayken mi?" diye soruyor. "Hiç şansın yok."

"Hangisi hangisi?" Ben soruyorum.

Ciddi olup olmadığımın emin değilmiş gibi duraksıyor, ama yüzümü eşit tuttuğumda kaşlarını çatıyor. "Vay be," diyor. "Burası gerçekten de hiç umurunda değil, değil mi? Buraya geleli ne kadar oldu? Birkaç haftadır mı? Ve buradaki en zengin ve en güçlü üç adamı kızdırmakla kalmadın, soyadlarını bilecek kadar bile tanıyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Önemli olduğunda anlarım." İnanmayarak başını sallıyor.

"Ayrıca," diye devam ediyorum, "adını bile bilmiyorum ve sana gerçekten katlanabilirim."

"Çok memnun oldum," diyor kuru bir sesle. Bir süre geçiyor ve sırtıttıyor. "Bu arada adım Jake. Jacob Hayes."

"Avalon," dedim. "Sadece Avalon." "Güzel isim," diye yorum yapıyor. "Neyse o."

"Evet, bu senin söyleyeceğin bir şey gibi görünüyor." Jake başını salladı ve masadan kalktı. "Benim derse gitmem gerek ama seni görmek güzeldi. Başını daha fazla belaya sokmamaya dikkat et. -Kate'in arabasına yaptığın şey seni kurtardı. Bundan faydalan. Birkaç arkadaş edin-içimden bir ses senin gibi bir kızın onlara ihtiyacı olacağını söylüyor."

Tam olarak neden bahsettiğini bilmesem "benim gibi kız" yorumuna gülerdim. Ben de ayağa kalktım. "Bekle," diyorum, tam telefonunu cebine koyarken onu yakalıyorum, "Sana bir şey sormak istiyorum."

Başını arkaya yatırıyor ve merakla bana bakıyor. "Ne oldu?"

"Burası hakkında benden daha çok şey biliyor ," diye dikkatlice konuştum. "Sadece biraz hızlı para kazanabileceğim bir yer olup olmadığını merak ediyordum."

Jake bir elini cebine sokarken diğerini çenesinin altını kaşımak için kaldırdı. "Ne tür bir paradan bahsediyoruz?"

Göğüs göğüse gelene kadar yavaşça ilerliyorum ve sonra uzanıp cebini göğsüne değdiriyorum, orada olacağını bildiğim eklemi hissediyorum. "Sanırım ne türden biliyorsun."

O savaşıyor. Bunu görüyorum. Çok mücadele ediyor, ama ben orada durup ona sırttıkça, onun daha çok boyun eğdiğini görüyorum. Sırıttıyor. "Tamam, tamam," diyor, telefonunu bir kez daha çekerek. "Bana numaranı ver. Sana bazı zamanları ve yerleri mesaj atacağım. Sadece biraz eğlence. Eğer dövüşmek istiyorsan, seni bahisçiyle tanıştıtabilirim, böylece davaya katılabilirsin, ama-"

Onu orada durdurdum. "Ben dövüşçü değilim."

Parmağı telefonunun ekranında gezinirken duraklıyor ve kaşlarını çatıyor. "Saçmalık," diyor.

Omuz silkiyorum. "Peki o zaman," diyorum. "Açıklığa kavuşturayım. Ben para için dövüşmem."

"Huh." Dudakları seğiriyor. "Bunu asla tahmin edemezdim."

Merak ediyor ama başka bir şey söylemiyorum ve akıllı bir adam olduğu için sormuyor. Telefon numaralarımızı değiştiriyoruz ve o kendi yoluna giderken ben de kendi yoluma gidiyorum.

Hızlıca bir sandviç alıp kampüste dolaşmaya başladım, amaçsızca yürüyordum - yurda dönmeye hazır değildim ve buralarda yapacak başka ne olduğundan emin değildim. Yolun yarısındayım.

Birinin bağırdığını duyduğumda sınıflarla dolu bina sırasından aşağı iniyordum.

"Hey! Hey, yeni kız!" Merakla dönüyorum, kısa, dalgalı saçlı bir kız kaldırımdan aşağı koşarak geliyor, elinde tasarım bir kitap çantası -Kahretsin, tasarım kitap çantaları moda mı oldu? "Evet! Sen!" İşaret ediyor ve ben bu hatunun kimi takip etmeye çalıştığını merak ederek tekrar dönüyorum. Arkamdaki birini değil de aslında *beni* işaret ettiğini fark ettiğimde kaşlarım saç çizgime doğru fırlıyor ve önümde şaşırtıcı bir şekilde aniden durduğunda yavaşça dönüp ona bakıyorum.

Bir eli göğsünde, hırıltılı bir sesle, "Üzgünüm, sadece... bana iki saniye verin. Tanrım, daha çok çalışmam lazım."

"Neye ihtiyacın var, zengin sürtük?" Ben soruyorum.

Donup kalıyor ama şaşırtıcı bir şekilde alınmak yerine bana mahcup bir gülümseme veriyor. "Yeni kız yorumuydu, değil mi?" diye soruyor. "Bunun için üzgünüm," diyor doğrulurken. "Adını bilmiyorum, yoksa onu kullanırdım." Mükemmel mani tedavili bir eli dışarı fırlıyor. "Ben Corina Harrison."

Dilimi dişlerimin arasına sıkıştırıyorum ve gözlerimi ona dikiyorum. "Hayır, teşekkürler," diyorum uzanan elini görmezden gelerek. "İlgilenmiyorum."

Gitmek için döndüğümde kız uzanıp kolumu tutarken nefes almakla homurdanmak arasında bir ses çıkarıyor. Bir kez daha kaşlarım havaya kalkıyor. "Lütfen bekle!" diyor.

"O elin sende kalmasını ister misin?" Onu uyarıyorum.

Yüzünü buruşturuyor ama bana kilitleniyor. "Söz veriyorum, buraya kötü bir şey yapmak için gelmedim."

Sanki yapabilirmiş *gibi*, sanırım. Yine de, bir adım uzaklaşmaya çalıştığımda beni takip ederken kelimeleri nefes nefese çıkıyor. Onu uyuz bir köpek gibi silkeleyip atmak dışında, şiddete başvurmak istemediğim sürece yapabileceğim pek bir şey yok. Bunu tartışıyorum, ama onun iri gözlerine ve pürüzsüz yüzüne bakınca, bu biraz zor. Bu kızın Eastpoint'e ait olduğu çok açık olmasına rağmen -pahalı sırt çantası, yüzündeki kilolarca mükemmel makyaj, manikür ve ayağındaki muhtemelen annemin kirasından daha pahalı olan üç inçlik takozlar- onda bu komşu kızı havası var. Ona zengin bir sürtük dediğimi biliyorum ama nasıl bir kız benim gibi birinin peşinden koşar ki? Merakım, parmaklarını kırmamı söyleyen şiddet eğilimlerime engel oluyor. Beni kızdırırsa, yine de bir seçenek.

Bir nefes çektim. "Ne istiyorsun?" Sonunda sordum.

Yüzü aydınlanıyor. "Benimle çıkıp çıkmayacağını merak ediyordum."

İçimden bir şok geçiyor. "Um... Gururum okşandı, ama üzgünüm, ben -ne yazık ki- sadece sık seven bir kaltak. Talihsiz bir durum ama ben am değil sık severim."

Ne söylediğini fark edene kadar yüz hatlarında şaşkınlık dalgalanıyor. "Oh, hayır!" diye bağırır. "Hayır! Öyle demek istemedim. Aman Tanrım, demek istediğim Urban'a gidiyorum ve senin Sick Boys'la aranda bir şeyler olduğunu duydum, o yüzden-"

"Dur." Bir elimi havaya kaldırarak onun kelime kasma gösterisini etkili bir şekilde susturuyorum. "Sick Boys'la aramda bir şeyler olduğunu nereden duydun?" O aptal lakap ağzımdan çıkarken yüzümü buruşturdum. Hasta Çocuklar, kıcımın kenarı. Ama olsun, her neyse, herkes onlara böyle diyorsa ve herkes onları anlıyorsa, ben de öyle derim. Ama bu doğru anlamına gelmez.

Dondurma kamyonu geldiğinde eski mahallemdeki küçük veletleri hatırlatan büyük kahverengi gözler bana bakıyor. "Onlardan," diyor.

O piçleri öldüreceğim, diye düşünüyorum. Kolumu tuttuğu yerden çekiyorum ve zıplamayacağımı anladığı anda beni serbest bırakıyor. "Seni kırdığım için üzgünüm" -gerçekten hiç üzgün değilim- "ama verdiğin bilgi yanlış. Ben onlar için bir bok değilim, onlar da benim için bir bok değil."

Dudağını ısıyor. "Yani onlarla birlikte değil misin?" diye açıklıyor. "Bir uçurumdan düşmeyi tercih ederim," diyorum parlak bir şekilde.

"Oh." Alt dudağını sessizce çiğneyerek takozlarının üzerinde sallanıyor. "Yani, hâlâ gelmek istiyor musun?"

. "Bunu gerçekten bana mı soruyorsun?"

Omuzları bir aşağı bir yukarı hareket ediyor. "Neden olmasın? Çok fazla arkadaşın , değil mi? Ve daha önce hiç Urban'a gittin mi? Gerçekten eğlencelidir."

Urban'ın ne olduğunu bile bilmiyorum. Cevabım kollarımı kavuşturmak ve ona spekülatif bir şekilde bakmak oluyor. "Tehlikeli mi?" diye soruyorum.

Başını iki yana sallar. "Hayır, tabii ki hayır." "O zaman hayır, teşekkürler." Kollarımı indirdim ve yola koyuldum.

Peşimden gelirken sağlam ayakbaşılarının tıkırtısı kaldırıma vuruyor. "Emin misin?" diye yalvarıyor. "Dans var ve-"

Adımlarımı uzatırken homurdanıyorum ama bir şey söylemiyorum, yetişmeye çalışırken biraz geride kalmasına neden oluyorum. Topuklu ayakkabı giyince böyle oluyor işte, Converse giyen herkes senden hızlı koşabiliyor.

"Yine de Carter ailesi tarafından işletiliyor!"

Duruyorum, yavaşça yüzümü ona dönüyorum ve sonunda yetişip tam bana çarptığında irkiliyorum. Sırt çantası narin bir omzundan aşağı kayıyor. "Oomph, üzgünüm," diye mırıldandı.

"Dean Carter?" Ben soruyorum.

Sanki yeni keşfettiğim ilgimi hissetmiş gibi gülümsüyor. "Evet. Tam da o. Eğer futbol antrenmanı yoksa ve bir parti vermiyorsa, o ve çocuklar genellikle giderler. İstersen gidip onlarla aranı düzeltebilirsin."

Evet, kulağa harika bir fikir gibi geliyor. "Tamam," diyorum, "ama bir arkadaşımı getireceğim."

Neredeyse ışınlanıyor. "Harika! Cuma günü sizi yurdun önünden alırım." Corina zıplayarak uzaklaşıyor ve sırt çantasının askısını tekrar omzuna atıyor.

"Nereden biliyorsun?"

Kıkırdıyor, arkasına bakıyor. Ben daha sorumu tamamlamadan, "Havers Yurdu'ndasın," dedi. "Program öğrencilerinin orada yaşadığını herkes bilir."

Bununla birlikte, topukları yere vurdukça bacakları düzleşiyor ve kasıla kasıla yürüyor. Topuklu ayakkabılarla koşmak oldukça etkileyici, bunu ben bile kabul etmek , ama çoğu kız bunu yapamazdı ve neden biri sakar bir geyik gibi dolaşmak ister ki? Orada durmuş bunu düşünürken sözleri beni gerçekten etkiledi. Program öğrencilerinin Havers yurdunda kaldığını herkes biliyor ve benim de program öğrencisi olduğumu herkes biliyor. Dolayısıyla bu kampüsteki herkes nerede yaşadığımı biliyor.

Hayatımı sikeyim. Kahretsin, umarım ortalık karışmaz, yoksa dibe vurmak zorunda kalacağım. Ve eğer bu olursa, Hasta Çocuklar'ın beni nasıl bir tehditle karşı karşıya bırakacağının hiçbir önemi kalmayacak. Avalon kimsenin bulaşmak istemeyeceği bir sürtük.

AVALON

İKİ GÜN SONRA, O ZENGİN KIZDAN BİR MESAJ ALDIM.

beni işaretledi. Telefon numaramı nereden bulduğunu sormayacağım bile. Şüphelerim var. Aklıma Jake geliyor. Bu insanlar istedikleri her şeyi elde ediyor gibi görünüyor ve ona belirli bir tür bela aradığımı söyledim. Eastpoint o kadar da büyük bir okul değil. Ayrıca, bahse girerim bu çocuklar için, eğer paraları varsa -ki var- istedikleri her bilgiyi alabilirler. Dean kesinlikle yaptı.

Yatağımdan kalkıyorum ve dolabıma doğru ilerlerken Rylie'nin yatağının ucunu tekmeliyorum. "Kalk," diyorum. "Dışarı çıkıyoruz."

Kulaklığını çıkardı. "Ne?"

Tişörtümü başımın üzerinden kaydırıp bir atlet alıyorum ve geçiriyorum. "Dışarı çıkıyoruz," diye tekrarlıyorum.

Gözleri kısılır. "Nerede?" diye soruyor hemen.

Gülüyorum ve pijama şortumdan sıyrılıp dizleri delikli, dar kesim bir kot pantolona uzanıyorum. "Dışarı," diyorum.

Rylie gözlerini deviriyor ve kulaklıklarını tekrar kulaklarına takıyor. "Olmaz," diyor.

Giyinmeyi bitiriyorum ve uzun saçlarımı at kuyruğundan çekip çıkarıyorum. Sırtımdan aşağı sarkıyor, neredeyse kıcıma kadar geliyor. Kahretsin, bir an önce kestirmem lazım. Ona karşı koyma şansı verme zahmetine bile girmeden Rylie'nin bacağını kavriyorum ve alt yarısı yere çarpana kadar onu yataktan çekiyorum.

"Ne oluyor lan?" diye .

"Bak, ayağa kalkmışsın," diye homurdanıp ayağa kalkmaya çabalarken ben de ters ters bakıyorum. Telefonumu elime alıp saate bakıyorum. "Acele etsen iyi olur, aracımız yirmi dakikadan kısa bir süre içinde burada olacak."

"Binmek mi?" diye ağzından geçiriyor. "Eğer planladıysan neden bana bundan bahsetmedin? Ve bizi kim alacak?"

"Sana söylemedim çünkü emin olmak istedim." Gülümsedim. Eğer bakışlar öldürebilseydi... Rylie şu anda bir cesetten kurtulmanın bir yolunu buluyor olurdu.

Tam bir dakika boyunca bana bakıyor, ela gözleri kısılmış ve kızgınlıkla dolu. Ona yavaşça göz kırpıyorum, bekliyorum ve istediğimi alacağımı biliyorum. Corina Harrison'ın arabasına tek başıma binmemin imkanı yok. O hatuna güvenmiyorum ve Rylie benden pek hoşlanmasa bile Corina' şüphelendiğimden çok daha dürüst davrandı. Dean'yardakçıları bir şeyler yayıyorsa adımı bilmemesine imkân yok.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor ve sonunda pes edip yatağından kayarak kendi dolabına yöneliyor.

Corina'nın bana bahsettiği kulübün adını hatırlamaya çalışarak geçmişini düşünüyorum. "Urban."

Donup kaldı ve bana baktı. "Kent mi?" Sanki ağzında ekşi bir tat bırakıyormuş gibi kelimeyi tekrarlıyor. "Dalga mı geçiyorsun benimle?"

"Şu anda değil." Parmaklarımı siyah saçlarımda gezdiriyor, düğümleri ve kırıkları elimden geldiğince açmaya çalışıyorum. Fırçam bu odada bir yerdeydi ama hızlı bir araştırmayla bulamadım. Oh neyse.

Rylie dönüyor, dolap kapısının çerçevesine yaslanıp kesik gözlerle beni izliyor. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Peki Urban'a gidecek parayı nereden buldun? İçkiler ucuz değil, biliyorsun."

"Ben parayla ilgili bir şey söylemedim," diye cevap veriyorum. Eski makyaj malzemeleri ve eski eyeliner kalemlerinden oluşan çantayı alıp işe koyuluyorum. Birkaç dakika boyunca yan tarafını kapı çerçevesine dayayıp makyajımı bitirmemi izliyor. Fazla bir şey değil ama yine de dikkat çekmemek için makyaj yapıyorum. Bu gece bir bilgi avı görevindeyim.

"Urban'a gitmek istemiyorum," diye açıkça belirtiyor.

"Ne istediğin gerçekten umurumda değil," diyorum. "Ya gideceksin ya da gideceksin." Bana dişlerini gösteriyor. "Yoksa ne?" diye karşılık veriyor.

Sırıtiyorum, yavaşça dönüp ona bakıyorum. Arkama uzanarak saçlarımı bir yumruk haline getiriyorum; saçlarım kalın ve başımın arkasına doğru toplarken birkaç tutam kayıyor. "Yoksa Dekan Carter'a tecritte olduğunu söylerim."

Gözleri büyür ve kolları iki yanına düşer. "Hassiktir!" Bana bakakaldı. "Doğru mu lan bu?" Hiçbir şey söylemiyorum. Bu bir kumar ama Eastpoint'te dolaşan bu söylentilerin Dean ve benimle bir ilgisi olduğuna dair bir his var içimde. Corina dışında kimse bunu açıkça söylemedi elbette ama Dean'in benim üzerimde hak iddia ederek kışımı damgalamayı ve yaptığım her şeyin Hasta Çocuklar tarafından bir şekilde onaylanmasını sağlamayı düşündüğünü hissediyorum.

Dalgınca omuz silkiyorum ve kapağını tekrar açıp koridora açılan kapıya yönelmeden önce ağzıma hızlıca bir kat chapstick sürüyorum.

"Geliyor musun, musun?" Omzumun üzerinden sesleniyorum. "Kahretsin!" Panikle söylediği sözler kulağıma ulaştığında sıırıtiyorum. Koridora çıkarken sırtımı duvara yaslayıp onun üstünü değiştirmek için çırpınma seslerini dinliyorum. İki dakika geç-Odamızın kapısı açıldı ve nefes nefese dışarı çıktı.

Rylie'nin göğsü, atleti örten file siyah bir bluzun altında inip kalkıyor. Uzun, soluk bacakları floresan salon ışığının altında parıldıyor ve savaş botları onu bir kulübe gitmekten ziyade kış tekmelemeye gidiyormuş gibi gösteriyor. Soluk mor saçları geriye doğru toplanmış ve sırtından aşağıya doğru örülmüş. Parmağıyla beni işaret ettiğinde sıırıtiyorum.

"Sen lanet olası bir kaltaksın, bunu biliyorsun," diye . "Ve yemin ederim beni herhangi bir pisliğine bulaştırırsan seni uykunda öldürürüm."

Nefesi tam çeneme değene kadar ona yaklaşıyorum ve başını kaldırıp bana bakıyor. "Sende o taşaklar yok Ry," diyorum gülerek.

Hırlıyor. "Dene beni."

Yapabilirim. Gerçekten yapabilirdim. Ama onunla dalga geçmeyi ne kadar sevsem de, Ry'ın olabildiğince gerçek olduğunu düşünüyorum. Telefonum ötüyor ve hızlıca kontrol ettikten sonra ona devam etmesini işaret ediyorum. "Hadi gidelim," diyorum ona.

Bir nefes daha çekiyor ve bu kez konuşurken sesi ciddileşiyor. "Umarım ne yaptığını biliyorsundur, Aval- on," diyor, "çünkü eğer gerçekten Sick Boys'la taşak geçiyorsan,

iyi sonuçlanmayacak. Onlarda sizin bilmediğiniz çok daha fazla şey var."

Merdivenin başında durup arkama bakıyorum. "Peki ya sen?" Bu soruda ciddiym. Rylie, başını öne eğmekten başka bir şey istemediğini söyleyen bir kızıdan beklediğimden çok daha fazla şeylerin farkında görünüyor. Bu sadece onun geçmişinden mi kaynaklanıyor -ne olursa olsun- yoksa daha fazlası mı var bilmiyorum.

Gözlerimiz buluşuyor ve bir an için birbirimizi anlıyoruz. Bir şey biliyor. Her ne ise, yine de söylemiyor. Korkudan mı yoksa kendini korumak için mi, bilmiyorum. Kendini korumak istemenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Zihnimin arkasında eski bir anı beliriyor - soğuk ve uğursuz bir şey, uzun zaman önce gömdüğümü sandığım bir şey. Oraya gitmek istemeyerek, onu aşağı itiyorum ve gülümsüyorum.

"Boş ," dedim. "Unut ."

Rylie başka bir şey söylemiyor - en azından biz dışarı çıkana ve birlikte kaldırıma park etmiş kırmızı bir Ferrari görene kadar. Biz yaklaşırken Corina başını kaldırıp el sallıyor. "Bu ne lan..." Rylie'nin sözleri Corina'nın duyabileceği kadar yüksek değil ama ona doğru bakmama neden oluyor.

Gömleğinin kollarındaki ince kumaşın üzerinde yumruk yaptığı ellerinin ne kadar gergin olduğunu fark ettiğimde kaşlarımı . "Hey!" Corina eğiliyor ve açılmış camdan bağılıyor. "Hadi gidelim! Geç kaldık!"

Dikkatimi Rylie'nin yüzünden çekerek arabadaki kıza dönüyorum. "Zaman sınırı yok," diyorum kapıyı açarken.

Corina, "Evet ama ben oraya gitmek istiyorum," diye sızlanıyor. Ona bakıyorum. "Henüz içmedin, değil mi?"

Başını iki yana sallıyor. "Hayır, ama bunu planlıyorum. Yani, eğer yapabilirsek "Bu senin arkadaşın mı?"

"Evet, o-"

Rylie yanımda belirirken, "Ben arkaya bineceğim," diye anons ediyor. "Elbette..." Önünü ittirmeden önce kelimeyi zar zor söyleyebildim.

Yolcu koltuğunu öne çekip küçük arka bölüme tırmanıyor. "En azından birisi annemin ne zaman öleceğini anlayacak kadar akıllı. bir margaritaya ihtiyacı var," diyor Corina. "Hadi gel." Bana el sallıyor ve milyon dolarlık bir araba olması gereken inanılmaz küçük iç mekana girerken gözlerimi deviriyorum. Deri kışımın altında altın gibi hissettiriyor. Belki bir milyon dolardan daha fazla.

Kapı arkamdan kapanırken Corina sırtıyor ve motoru çalıştırıyor. "Urban işte geliyoruz!" diye bağılıyor heyecanla.

Emniyet kemerim yerine oturuyor ve ayağını gaza dayadığında arkama bakıyorum. Rylie sadece saf korku olarak tanımlanabilecek bir şekilde Corina'nın kafasının arkasına bakıyor. Nedeninden tam olarak emin değilim ama şimdi kesinlikle sormanın sırası değil. Araba trafiğe girip hızlanarak beni koltuğa doğru fırlattığında arkamı dönüyorum. Umarım hepimiz ölmeden önce o lanet kulübe varabiliriz.

AVALON

KULÜBÜN IŞIKLARI LOŞ, AMA BOYAYA BENZEYEN BİR ŞEY SIÇRIYOR- zemine, duvarlara ve hatta bara yayılmış. Ağır rock-pop müziği kırılganlığa doğru yankılanıyor. Corina hem Rylie'yi hem de beni kalabalığın arasından çekerek doğruca iki barmenin vızır vızır gidip gelerek içki siparişlerini doldurduğu ve hesapları dağıttığı uzun tezgâha doğru ilerliyor.

"Üç rom ve kola," diye sesleniyor Corina barın ucundan, elini havaya kaldırarak. Bize en yakın barmen onu -daha doğrusu, neredeyse tişörtünden fırlayacakmış gibi sallanan kocaman memelerini- görüyor ve kartını almak için aceleyle yanımıza geliyor.

Gözlerimin dolaşmasına izin verdim. Burası çok büyük. En az üç katlı, ama sadece ilk katta tam bir düzen var. En üstteki iki kat, etrafı çevreleyen açık balkonlara benziyor. Şezlonglarda ve zemine bakan masalarda oturup aşağıda kalan bizleri izleyen insanları zar zor seçebiliyorum. Yine de gözlerin çoğu, tüm mekânın merkezini oluşturan dans pistinde. Bu erken saatte bile pist insanlarla dolu.

"Al bakalım!" Bir saniye içinde elime bir içki tutuşturuldu ve başımı kaldırıp bakmaya fırsat bulduğumda Corina kendi içkisinin yarısını bitirmişti bile.

Rylie elindekini tezgâha bırakırken, "Ben içki içmem," diyor. "Ama yine de teşekkürler." Garip ve rahatsız görünüyor. Kısa bir an için onu gelmeye zorladığım için pişmanlık duydum ama doğruyu söylemek gerekirse burada Corina ile yalnız kalmak istemiyordum. Beni buraya getirmek için onu kullandım ama

Gerçek şu ki, ona güvenmiyorum. Ve Rylie, benden hoşlanmadığı yönündeki tüm iddialarına rağmen, arkamda olması gereken en kötü kişi gibi görünmüyor.

Sanırım *daha önce hiç arkamda bir arkadaşım olmamıştı. Kahretsin. Belki de onu yanımda getirmek gerçekten kötü bir fikirdi.*

Ben bir şey söyleyemeden Rylie başını kaldırıyor ve bana bakıyor. Tüm vücudu kaskatı kesildi. "Hey, um, şu anda bana ihtiyacın var mı?" diye soruyor.

Bakışlarını takip ediyorum ama her neye göremiyorum. Ben de ona dönüp kaşlarımı çatıyorum. "Pek sayılmaz..."

"Harika, ben . Çıktığında ya da bir şeye ihtiyacın olursa mesaj at, sana yetişirim."

Gözümü kırpyorum ve o gitmiş oluyor. Corina kıkırdarak, "Çok uzun sürmedi," diyor ve içkisinin geri kalanını Rylie'nin bıraktığı içkiyle değiştirmeden önce çarpıyor. "Yine de şaşırmadım. Bu tür yerlere hiç gelmez. Pek onun tarzı değil."

Gözlerim Corina'ya takılıyor. "Ne istiyorsun?"

Yeni içkisinden bir yudum alıyor ve omuz silkiyor. "Ah, pek bir şey yok." Bakışları uzaklaşıyor ve içimde yalan söylediğine dair belirgin bir his beliriyor.

Kaşlarımı çatarak kendi içkimi tezgâhın üzerine bırakıyorum. "Buraya iyi vakit geçirmeye gelmedim," diyorum. "Sadece o pislikleri bulmak ve bazı cevaplar almak için buradayım."

Corina bana bakıyor ve gülümsüyor, dudakları hala bardağındaki pipetin etrafında mühürlü. "Şimdi bakma ama sanırım senin için onları buldum" diyor. Başıyla hemen arkamdaki üst katta bulunan bir yeri işaret ediyor ve ben de dönüp onun bakışlarını takip ediyorum. Ve o haklı. İşte oradalar.

İlk karşılaştığım iki fuckboy, King'lerinin yanında oturmuş, kızların üzerlerine tırmanmasına izin verirken sırtlanlar gibi gülüyorlardı. Ne kadar arkadaş canlısı olduklarını ve etrafındaki alanın ne kadar boş olduğunu görmek şaşırtıcı. Bundan hoşlanmadığımı söyleyemem.

İçkiyi ve Corina'yı geride bırakıp oturdukları yerin hemen altındaki karanlık merdivene doğru ilerlerken, "Bekleme," diyorum dalgınca. Umarım beni doğruca onlara götürür.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum ve tepeye geldiğimde tanıdık, geniş omuzlu bir mankafa yoluma çıkıyor. Sırıtiyorum. "Merhaba," diyorum, onu bir aşağı bir yukarı süzerek. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

Kim olduğumu anladığında adamın gözleri açılıyor ve alt bedenini bir adım geri çektiğinde bir başarı hissi duyuyorum. Akıllıca bir hareket. "Bırak geçsin Eli." Dean'in sesi yankılanıyor

bize doğru. Dev bana bir kez daha bakıyor, sanki silahlarla donatılmamı bekliyormuş gibi beni tepeden tırnağa tarıyor ve burada benden başka bir şey olmadığını görünce nihayet kenara çekiliyor.

"Teşekkürler... *Eli*," diyorum yanından geçerken adamın omzunu okşayarak. "Bana bir iyilik yap ve diğer herkesi bir dakikalığına dışarıda tut, olur mu?"

"Senin emirlerine uymuyor, küçük kız," diyor Dean ben ilerlerken. Balkona doğru ilerlerken gözlerim onunla çarpışıyor. İkinci katta belli ki başka insanlar da var ama etrafa baktığımda bu bölümün sadece onların kullanımına ayrılmış olduğunu görüyorum. Sanırım ev sahibinin oğlu olmanın avantajları. Corina buranın ailesinin kulübü olduğunu söylemişti.

"Ben küçük değilim," diyorum alçak bir masanın etrafından dolaşıp tam önünde dururken.

O karanlık gözleri uzun, aynı derecede koyu kirpiklerinin arasından bana bakıyor. Sonra ayağa kalkıyor, ona bakmak için başımı arkaya eğmek zorunda kalacağım kadar üzerimde yükseliyor. "Bu ifadeyi düzeltmek ister misin?" soruyor.

"*Hayır*." Ellerim kalçalarımın yerleşiyor ve gözleri hareketlerini takip ederken yavaş ve şeytani bir şekilde gülümsüyorum. "Ve dikkatli olmalısın, senin daha uzun olman benim küçük olduğum anlamına gelmez. Unutma, ben cehenneme daha yakıным ve bu dar vücudun içinde çok fazla öfke var."

Kelimelerimi dikkatle, özellikle seçiyorum ve gözleri bir parça açıldığında doğru kararı verdiğimi anlıyorum. Tekrar yüzüme gelmeden önce aşağıya doğru iniyorlar. Kaşlarını çatıyor. "Ne istiyorsun?" diye .

Hiç vakit kaybetmeden küçük bir adım geri atıp . Tam salonun önündeki masanın yüzeyine. Akıllıca bir seçim çünkü tam yere çöktüğümde, kasıklarıyla göz hizasında kaldığım için aklımdan geçenleri görüyorum. Başım geriye eğiliyor ve gülümsemem genişliyor.

Başını kaldırmadan önce koyu renk gözleri bana dik dik bakıyor. Hem Abel'ın hem de Brax'ın kucığında sürtünen kızlara "Çıkın dışarı," diye bağıyor. Abel'ın cevap niteliğindeki hayal kırıklığı iniltisi kulaklarıma ulaşıyor ama gözlerimi adamdan ayırmaya cesaret edemiyorum. Ortaya koymamız gereken bir skor var ve henüz eşit bile değil.

Kızları iyi eğitmiş olmalılar çünkü gece için müstakbel eşlerinden ayrılıp merdivenlerde gözden kaybolurlarken onlardan tek bir çıt bile duymuyorum. Dean o anda gözlerini benimkilerden ayırıyor. "Başka kimsenin yukarı çıkmadığından ya da karşıya geçmediğinden emin ol," diye emrediyor. Eli cevap verirse de duymuyorum. Sadece tekrar bakışlarımla buluşmasını bekliyorum. Ve bunu yaptığında, sistemimde dalgalanan bir orman yangını gibi oluyor.

Bazen o kontrolcü zihninin içinde neler olup bittiğini anlamak zor oluyor ama şu anda biliyorum. Çok kızgın.

"Peki, bu işi bitirecek miyiz, bitirmeyecek miyiz?" İkimizden biri konuşmadan birkaç dakika daha geçtiğinde Abel tersliyor. "Bu gece bir ara sevişmek istiyorum."

Kaşlarımı çatıyorum. "Bu patronuna bağlı," diye cevap veriyorum. "Ne diyorsun D-man, bu işi bitirmek ister misin?"

İç geçiriyor ve bir adım geri çekiliyor, koltuğuna gömülürken pantolonuyla örtülü sikini yüzümden kaldırıyor. "Ne istiyorsun lan?"

Ben ne istiyorum? Bir sürü şey istiyorum. İnsanların beni rahat bırakmasını istiyorum. Herhangi bir yatağa girebilmek ve neye uyanacağımı düşünmeden kütük gibi uyuyabilmek istiyorum. Özgürlük istiyorum. Ama daha azıyla yetiniyorum çünkü başka seçeneğim yok.

"Gerçeği," diye açıkça ifade ediyorum.

Kaşlarını ve buraya geldiğimden beri ilk kez diğerlerinin tepkilerini görmek için sağa sola bakıyorum. Tıpkı Dean gibi onların da yüzlerinde işe yarar hiçbir şey yoktu. Duygu yok. Sanki yılmaz pislikler gibi görünmek için eğitilmiş gibiler. Muhtemelen öyledirler.

"Hangi gerçek bu?" Dean sorar.

Gözlerim kirpiklerimin altından onunkilerle buluşuyor. "Aptalca davranmayın Bay Carter," diyorum. "Eğer o orta koltukta oturan sizseniz," diye başımı ona doğru sallıyorum, "ikimiz de öyle olmadığınızı biliyoruz. Neden benim sizin malınız olduğuma dair bir söylenti dolaştığını bilmek istiyorum."

Hiç tereddüt etmiyor. "Çünkü öylesin."

Ellerim yumruk şeklinde kıvrılıyor ve o zalim yakışıklı suratına yumruk atma isteğimi kendimden uzaklaştırmak zorunda kalıyorum. Onun gibi puştların bu şekilde görünmesi hiç de adil değil. "Şuna bakın," diyorum, sesimi kasıtlı olarak hafif ve mütevazı tutarak. "İki değil

Sana aptal olmadığını söyledikten dakikalar sonra yanıldığını kanıtladın. Aferin sana."

Göz ucuyla bir hareket görüyorum. Başımı çevirdiğimde Brax'ın öne doğru eğildiğini, dirseklerini dizlerinin üzerine koyarak bana baktığını görüyorum. Bakışlarımı karşılıyor ve bir eliyle arkaya uzanarak arka cebinden bir sigara paketi çıkarıyor. Paketi avucunun içine bir, iki, üç kez vurduktan sonra plastik ambalajını yırtıyor ve şu anda oturduğum masanın ucuna fırlatıyor. Bir tanesinin ucunu dolgun, erkeksi dudaklarının arasına sokup yakıyor.

Bir el çenemi kavlıyor ve Dean bakışlarıyla buluşmam için beni geri çekiyor. "Bundan hoşlanmayabilirsin küçük kız," diyor, "ama bu şekilde olmasını sağlamamızın nedeni sensin."

Gözlerimi onunkilere dikeyorum. "Bu da ne demek şimdi?"

Gülümsemiyor. Aslında, üzerimde herhangi bir hak iddia etmektense beni boğmayı tercih ediyormuş gibi görünüyor. "Hizaya gelmeyi reddediyorsun," diyor. "Kurallarımıza uymuyorsun. Gerçeği mi istiyorsun bebeğim? Gerçek şu ki sana güvenmiyoruz."

"O zaman neden beni kovmuyorsun?" diye sordum. Bunu istediğim için sormuyorum ama merak ediyorum. Tüm sorunlarının en kolay çözümü bu gibi görünüyor. Neden kabul etmedi?

Kaşlarını çatıyor ve çenemi bırakıyor. Göz kırıpıyorum. *Vay anasını.* Bana dokunduğunu fark etmemiştim bile. Normalde insanların, özellikle de erkeklerin bana dokunmasına izin vermezdim. *Benim neyim var böyle?*

"Yaptığım şeyi neden yaptığımı bilmene gerek yok," diye homurdanarak arkasına yaslandı. "Bilmen gereken tek şey, daha fazla soruna yol açmadığın sürece, tecrit dışında kalmana izin vereceğimiz. Böylesi senin için daha iyi. Minnettar olmalısın."

"Minnettarım..." Bu kelimeyi azımsanmayacak bir şüphecilikle tekrarlıyorum. Hayatım boyunca minnettar olduğum tek şey uyum sağlama yeteneğimdir. Beni kurtların önüne atın ve sürünün lideri olarak geri döneyim. Fark ettim ki *bu da öyle bir şey. Başka bir test daha.* Sick Boys'un yöntemiyle oynamaktan bıktım. Kralcılık oynamak istiyorlar, ben de aralarına bir vahşi girdiğinde nasıl tepki vereceklerini görmek istiyorum. Şimdi ne olacağı hakkında hiçbir fikirleri yok.

Sırıtiyorum. "Anladım," diyorum. "Eylemlerimi onayladınız, değil mi?" Gülüyorum. "Yapmak zorundaydın," diye fark ettim. "Çünkü bu şekilde, birini kızdıracak ya da başımı belaya sokacak bir şey yaparsam

Sanki sen izin vermişsin gibi." Ayağa kalkıyorum ve onların gözleri beni takip ediyor ama benim gözüm sadece Dean'in üzerinde. Eğilip elimi göğsünde gezdiriyorum, o da sertleşip bana bakıyor ve hiç konuşmuyor. İki parmağımı yakasının açıklığına sokuyorum ve dudaklarım dudaklarına birkaç santim yaklaşana ve nefesindeki votka kokusunu duyana kadar onu öne doğru sürüklüyorum. "Hepsi *kontrol* sende kalsın diye." Son kelimeyi em-phasize ederken karanlık bir şekilde kıkırdıyorum.

Eğer bakışlar öldürebilseydi.

Eğer bedenler taştan yapılabilseydi.

Tanrı gibi görünen ve kral gibi davranan pislikler gerçekten var olabilseydi...

"Sana beni kontrol etmeye çalışmayı öğreteceğim, Dean Carter," diye fısıldıyorum ağzına karşı. "Ve bu dersten keyif alacağını sanmıyorum."

DEAN

SIKTIR, SANIRIM. SIKTIR. SIKTİR. SİKTİR! LANET OLSUN ONA.

Balkonun korkuluklarına yaslanıyorum, gözlerim onun kışına yapışmış, vücudunu yeni bulduğu arkadaşına karşı sallıyor. Ondan nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum. Ve aynı zamanda ... hoşuma gidiyor. Beni dışarı çağırdı. Beklediğimden çok daha hızlı anladı. Ona verdiğim krediden daha zeki ve babamın bana verdiği dosyanın içeriğini gördüğümünden beri bu bir şey söylüyor. Avalon Manning'de muhtemelen onun bile bildiğinden çok daha fazlası var. Aksi takdirde, Plexton'daki o boktan karavan parkında büyümezdi.

"Şimdi ne olacak?" Abel soruyor.

Dudaklarımdan yanmamış bir sigara sarkıyor. Arkama baktığımda Brax'ın geceyi çoktan bitirdiğini görüyorum. "Değişen bir şey yok," diye cevap veriyorum. "Hâlâ gözetim altında. Onu burada istiyorlar, o da burada kalıyor." Kim olduklarına dair aramızda hiçbir şüphe yok ama sadece yeniden bakıcı lafı bile kaslarımın gerilmesine neden oluyor.

Etrafında dolaşmaya başladığı insanlardan hoşlanmıyorum. Henüz bilmiyor -belki de şüpheleniyor- ama Frazier House partisinden beri onu gözümüzün önünde tutuyoruz. Konuştuğu her bir kişiyi tanıyorum. Onu bu gece buraya kimin getirdiğini biliyorum. Gözlerim söz konusu kadını arıyor. Onunki gibi bağları olan Avalon'un o sürtüğün yakınında olmasını istemiyorum. Ancak bunu söylemek çok fazla şeyi açığa çıkarır. Ve bu kız aslında benim değil. Sadece isim olarak. Bunun beni nasıl hissettirdiğine de bakmıyorum. Bunu yapmak başıma gereğinden fazla bela açmak olur.

Ancak ilgimi çeken şey oda arkadaşı. Acaba bunu Gloria mı planladı? O değilse bile, yaşlı adamlardan biri kesinlikle yapmıştır. Mor saçlı hatunun söylediğinden fazlasını bildiğine hiç şüphem yok. Zavallı Fakir Prenses. Sürüden ayrıldığına dair hiçbir fikri yok. Yine de bununla savaşıyor. Gerçek bir kraliçenin yapacağı gibi.

"Hayes'le temasa geçtiğini duydum," diyor Abel, yanında bir garson belirttiğinde. Garsonun uzattığı içkiyi alıp dudaklarına götürüyor. "Bunun nereye gittiği hakkında bir fikrin var mı? Sence buna bir son vermeli miyiz?"

"Hayır," diyorum. "Ne yaptığını görmek istiyorum. Eğer sadece kısa yoldan para kazanmaya çalışıyorsa, bırak öyle olsun. Eğer daha zor işlere girerse..." O zaman tam olarak nasıl biri olduğunu bilirdim. Tıpkı annesi gibi. Çöp. "Eğer bir sorun olursa bununla ilgileniriz."

bakarken bakışlarını yüzümde hissedebiliyorum. O kot pantolonun içinde kışının sallanışı aklımı başımdan alıyor. Bakışlarımı ayırmaya çalışıyorum ve bunu yapamadığımı fark ediyorum. Kollarını kaldırırken gömleği yukarı kayıyor. Gözlerim hemen karnının etrafında ortaya çıkardığı deri şeridine gidiyor. Bir erkeğin göbek deliğinin gölgesine ne yapmasına izin vereceğini hayal etmekten kendimi alamıyorum. Yalarsam itiraz eder miydi? Başımı aşağı indirmemi ister miydi? Hay sikeyim. Bunu düşünmemeliydim. Onu hiç düşünmemeliyim.

Oraya gittiğinden beri birkaç kadeh içti. Sanırım şu anda vızıltıyı hissediyordur. Almak için olgunlaşmış olmalı. Zihnim bu düşüncelyi alıyor ve onun yatağında uzandığı, sistemindeki içkinin etkisiyle bulanıklaştığı, kalın kalçalarının genişçe açıldığı bir senaryo üretiyor. Her şeyi almak için.

"Ondan hoşlanmadığını iddia eden biri için onu çok sıkı izliyorsun," diyor Abel. "Ondan bir darbe alamayacağıma emin misin? Yaşlı adamlar 'ne pahasına olursa olsun' demişti." Bir hırıltı boğazıma doğru ilerliyor. Kıkırdıyor, arkasını dönüp korkuluktan bir adım uzaklaşırken omzuma vuruyor. "Sakin ol, kardeşim. Sadece seninle taşak geçiyorum. O tamamen senin. Sen ."

"O benim değil," diye çıkıştım. "O iş için ilgi çekici bir kişi. Başka bir şey değil."

"Onlar için belki," diye kabul etti ve bana bir bakış attı. "Ama senin için değil. Onu becermenin ne zararı var?"

Gerçekten ne zararı var ki... içimden bir ses Avalon Manning ile yatakta iki saniye bile çok fazla zarara yol açabileceğini söylüyor.

Eğlenmek için hiyerarşileri altüst eden türden bir kadın. Ve o bilmesede, ben onun küçük kirli sırrını biliyorum. Kanını neyin pompaladığını biliyorum. Kayıtlarının bir kısmının silindiğini ve nedenini biliyorum. Annesi bile kızını benim kadar iyi tanıdığını söyleyemez. Yine de bağımlılar seçtikleri uyuşturucudan başka bir şey bilmezler.

Şimdi Avalon'u bulduğuma göre, bize ne olacağını merak ediyorum.

Bunu düşünürken bir kez daha aşağıya bakıyorum ve başka bir adamın onun arkasına geçtiğini görüyorum. Elleri onun mükemmel kalçalarına ve dudakları boynunu sıyrana kadar başı aşağı eğiliyor.

Kırmızı görüyorum.

AVALON

TER SAÇLARIMI ISLAK DALLARA DÖNÜŞTÜRÜYOR VE KIZARMIŞ SAÇLARIMA YAPIŞIYOR. Boynum. Yine de dünyada damarlarımdaki öfkenin acısını dindirecek kadar ve alkol yok. Co- rina'nın yanında dans ediyorum, vücudum ayaklarımın altında ve etrafımdaki havada çalan müziğin ritmiyle kolayca hareket ediyor.

"İşte bundan " diye bağıyor Corina müzik eşliğinde.

Onu görmezden geliyorum. Öfke ve alkolün etkisiyle gözlerimin kapanmasına izin veriyorum ve istediğim gibi hareket ediyorum. Sırtımı kamburlaştırıyorum ve ellerimi saçlarıma götürüp tellerini tenimden uzaklaştırıyorum. Gözlerim yeniden açıldığında Corina'nın bakışlarının başımın üzerinde sıfırlandığını fark ediyorum. Kime baktığını anlamak için arkamı dönmeme gerek yok. Bana dönüp baktığında sırtıyor, gülümsemesi sol tarafımızdaki birkaç adamın dikkatini çekiyor. Yaklaşıyorlar, omurgamın sertleşmesine neden oluyorlar. Mesafelerini korudukları sürece sorun yok. Öne doğru eğildiğinde kaşlarımı çatıyorum, dudakları kulak mememi okşuyor ve kulaklarımda çınlayan müziğin ancak bir seviye üstünde bir sesle bir şeyler söylüyor. "İzliyor."

Güzel, sanırım. Bırak onu. Şu anda en çok istediğim şey Dekan Carter'ın gözlerinin üzerimde olması. Okulun geri kalanına karşı kıçım üzerinde hak iddia etmiş olabilir ama ikimiz de gerçeği biliyoruz. Bana sahip değil ve beni kızdırdığı için pişman olacak. Bunun olması için ne yapmam gerektiğinin önemi yok.

Kendimi kötü ve yaramaz hissediyorum, kendimi dansın içinde kaybediyorum. Canavar kamyonları ve radyoları insanları coşturmak için bangır bangır müzik çalan cahiller tarafından düzenlenen şenlik ateşi danslarının olduğu taşra partilerinde bulundum.

ple berbat. Bir kulüp farklıdır. Müziğin ritmi iyi, sert bir sikişin temposunu taklit eder ve insanlar bunun farkındadır.

Kızlar kızlara asılır. Erkekler izler. Kızlarla birlikte olan erkekler müziğin hızına aldırmadan yavaş hareket ederler. Sert eller kalçalarını buluyor ve donup kalıyorum. Corina aldırış etmiyor; onun dikkati daha önce onu dansa kaldıran adamlardan birine yönelmiş durumda.

Hemen dansı bırakıyorum. Adamın kollarını yuvalarından çıkarıp onunla dövmek için içimde bir arzu kabarıyor. "Çek o lanet ellerini üzerimden," diye bağıyorum.

Ama Bay Aptal bunu yapmaz. Hayır, o kadar zeki değil. Onun yerine daha da yaklaşıyor, başını eğip ağzını boynuma dayarken ereksiyonu bariz bir şekilde kıcıma bastırıyor. "Hadi ama, tatlım. Böyle yapma. Seni dans ederken izliyordum. Çok güzel dans ediyorsun," dedi. "Söylesene, yalnızken de bir erkek için böyle dans eder misin?"

İçimde soğuk bir öfke dolaşıyor ama tepki vermeye fırsatım bile olmuyor. Birden elleri kayboldu ve ben doğru itildim. Yere düşerken avuçlarım yere çarpıyor, dizlerim dans pistinin sert yüzeyine çarpıyor ve yumrukların ete çarpma sesi kulaklarıma ulaşıyor. Yavaşça ayağa kalkıyorum ve az önce ne görmek için arkamı dönüyorum.

Dean orada durmuş, göğsü hızla inip kalkıyor, gözleri vahşi ve öfkeli. Neden öfkeli olmak zorunda ki? Bu duygu sadece bana ait olmalı. Pislik herif. Düşüncelerim Dean'in eğilip yerde yatan bir adamı yırtık gömleğinin önünden tutarak ayağa kaldırması ve bir yumruk daha atmasıyla bölünüyor.

Büyüleyici.

Onun izlerken yerimde duramıyorum. Ama bu gerçek bir dövüş değil çünkü çok tek taraflı. Dean'in öfkesini boşaltmasını izlemenin beni tahrik ettiğini söylemem beni sapık yapar mı?

"Ona dokunmayacaksın, beni anlıyor musun?" Sözleri beni şimdiki zamana geri getirdi.

"Özür dilerim!"

Gözlerim elindeki adama takılıyor. Yüzü kan revan içindeydi ve dürüst olmak gerekirse, bu konuda hoşuma gitmeyen tek şey

bir şey yapacak kişi değildi.

"Senin olduğunu
bilmiyordum."

"Dean hırlıyor ve kapalı yumruğunu son bir kez adamın suratına öyle bir indiriyor ki gözleri yuvalarından fırlıyor ve adam yere yığılıyor. Bana dönüyor ve konuşurken omzumun üzerinden bakıyor. "Bu pisliği temizlemesi için güvenliği çağır. Biz gidiyoruz," diye çıkıştı.

Kaşlarımı çatıyorum ve o bana uzanırken geri çekiliyorum. "Sakın bana dokunma."

Dean'in gözleri parlıyor ve bana tekrar uzanmak yerine öne doğru bir adım atıp eğiliyor ve beni kaldırıp üzerinden atarken omzunu karnıma saplıyor. "Hey!" diye bağıriyorum. "Beni yere bırak!"

Ama Dean dediğimi yapmak yerine yürümeye devam ediyor, ben kaçmaya çalışırken hareketleri beni omzunda zıplatıyor. "İstedğin bu muydu?" diye homurdanıyor.

"Sen neden bahsediyorsun?" Kolları bacaklarımın arkasına kenetlenirken bile omurgasına doğru iterek cevap veriyorum.

Kulüpten ayrıldığımızı sadece havanın aniden boğucu olmaktan çıkmasından ve insanların ve müziğin sesinin neredeyse anında azalmasından anlıyorum. "Git arabayı getir," diyor göremediğim birine.

"Ciddiyim," diyorum tekrar, "beni yere indir, Dean. Hemen şimdi."

Sonunda beni serbest bırakıp ayağa kaldırdığında tüm dünyam bir kez daha alt üst oluyor. Ayaklarım yere değdiğinde bacaklarım bükülüyor ama işimizin bitmediği çok açık çünkü daha ayağa kalkar kalkmaz sırtımı binanın tuğla dış cephesine dayıyor, kızgın kahverengi gözleri bana dik dik bakıyor.

"Az önce yaptığın gösterinin ne işe yaradığı hakkında bir fikrin var mı?" diye soruyor. Ona ters ters bakıyorum. "Ben öyle bir şey yapmadım," diye soğuk bir şekilde cevap veriyorum. "Ama istersen şimdi geri dönüp çok daha kötü bir şey yapabilirim, bunu hak ettin.

Eğer bunun -ki bu arada benim hatam değildi- kötü olduğunu düşünüyorsan, ne planladığım hakkında hiçbir fikrin yok- o küçük dedikoduların için sana ne yapacağımı bilmiyorum."

"Beni dinle, küçük kız." Yüzü önümde geziniyor. Bir tutam saç alnına düşerken, yakındaki sokak lambasının gölgesi yanağında dans ediyor. "Senin kıçın benim, ama sadece ismen. Sen Hasta Çocuk'a aitsin. Başka bir şey değil. Ama bu

kimsenin size dokunmasına izin verilmediği anlamına geliyor, anlıyor musunuz? Yani, her ne eğlence planladıysanız, unutabilirsiniz. Eastpoint'te kaldığınız süre boyunca yatağınızın çok soğuk olmasını bekleyin. Seks, sevişme ya da *erkek arkadaş* olmayacak." Bu kelimeyi ağzında iğrenç bir tat bırakıyormuş gibi tükürüyor. "Anlaşıldı mı?"

"İşte orada," diyorum, yüzüne bakarken başımla onu onaylıyorum. Herhangi bir talebine boyun eğceğimi sanıyorsa hayal görüyor demektir. "O küçük kararlarını vermek seni bu soruna sokan şey." Göz göze gelene kadar parmak uçlarımda yükseliyorum. "Ben senin köylülerinden biri değilim ve kesinlikle senin *mallarından* biri değilim."

Yanaşan bir arabanın sesi ikimizin de donup kalmasına neden oluyor ama başını kaldırıp arkasına baktığında yüzünde hiçbir endişe ifadesi yok. Aslında görebildiğim kadarıyla hiçbir duygu yok. Dean'in kolu ortama dolanıyor ve tıpkı kulüpteki gibi beni hiç sorun çıkarmadan kaldırıyor. Beni kaldırmak için harcadığı tüm çabaya rağmen bir çuval çamaşır bile olabilirdim.

Sırtım deriye çarpıyor ve dirseklerimin üzerinde doğrulmaya çalışırken, benimle birlikte hangi arabadaysak onun arka koltuğuna biniyor ve beni tekrar aşağı itiyor. "Senin derdin ne lan!" Onun altında debelenirken çığlık atıyorum.

Küfür ediyor ve elleri bileklerime doğru uçuyor. Parmakları kollarımı sarıyor ve başımın üzerinde sabitliyor ve bunu hissettiğimde dünya çığlık atarak duruveriyor. Gözlerim açılıyor ve aşağı bakıyorum.

"Şaka yapıyor olmalısın," diye tersliyorum onu. "Şu anda ciddi misin?"

Tepki vermiyor, ama onu hala iç uyluğumda hissedebiliyorum. Yine de en şok edici şey sert olması değil, sert olmasının beni kızdırmaması. Başımı sallıyorum. Muhtemelen zaten sinirli olduğum içindir.

Kalçalarımı yukarı fırlatarak onu yerinden oynatmaya çalışıyorum ve tutuşuna karşı kıvranıyorum. "Eğer hareket etmeyi kesmezsen," diye homurdandı. "Kıçını ters çevirip tokatlayacağım."

"Dene bakalım," diye meydan okuyorum. "Ve ben de taşaklarını kesip ."

Hiçbir şey yapmıyor ve ben karanlık bir şekilde kıkırdıyorum. Gözlerinden birinin üzerinde tek bir kara kaş kalkıyor. "Olan biten her şeyde bir tür kararın olduğunu düşünüyor gibisin," diyor, "ama sana haberlerim var, tatlım." Eğiliyor ve dişlerinin kulak mememi sıyırdığını hissedince keskin bir nefes alıyorum. "Olan biten her şey

Senin yüzünden. Bunların hepsi senin çocukça davranışlarının sonucu. Eğer bir velet gibi davranmayı bırakmazsan, seni gerçekten tokatlayacağım. Taşaklarımı kesmeyi deneyebilirsin, ama sana söz veriyorum onları başka bir şey için isteyeceksin, bu yüzden erkeklik organlarımı rahat bırakmanı öneririm."

"Seni asla becermeyeceğim."

Başını kaldırdığında, yüzünü kaplayan gülümseme nazik olmaktan başka bir şey değildir. Zalim ve tehditkâr. Karanlık ve kötücül. Rylie'ye bir keresinde gerçekten bu adamların tiki zengin göt deliklerinden başka bir şey olmadıklarını söylemiş miydim? Yüzündeki ifade aksini söylüyor. Bu bakış ve sırf bana dokunduğu için bayılttığı adamın parmak eklemlerini kaplayan kan, bana belki de... sadece belki de Hasta Çocuklar gibi saçma bir lakabı hak ettiklerini düşündürüyor.

"Sana seçme şansını vereceğimi kim söyledi?"

Kanım dondu. "Az önce beni tecavüz etmekle mi tehdit ettin?"

Dean'in dudakları aralanıyor ve bana bakarken dili mükemmel düzlükteki bembeyaz üst dişlerinin üzerinde geziniyor. O gülümseme hâlâ duruyor. Araba duruyor ve Dean geri çekiliyor, arabanın kapısı açılıyor ve Dean içeri uzanıp beni üst kollarımdan tutarak arabadan dışarı çekiyor. Beni aşağı atarken sırtım Havers yurdunun ön bahçesine çarpıyor.

"Hiçbir zaman iyi bir adam olduğumu söylemedim," diyor bana tepeden bakarak. Abel'in şoförümüz olduğunu, cipin ön camını indirip - bu kez Mustang olmaması ilginç- etrafı seyrederken anlıyorum. "Aslında," diye devam ediyor Dean, "bu senin resmi uyarın. Kurallarımıza uyun, daha fazla gürültü yapmayın ve benim ne kadar hasta olabileceğimi öğrenmek zorunda kalmayın, Avalon."

Bununla birlikte arkasını dönüyor ve cipe geri biniyor. Abel bana bir bakış atıyor, Braxton yan taraftan omzunun üzerinden bakıyor ve yola çıkmadan önce camı açıyor.

Islak, çimli çimenlerin üzerinde uzanırken kolumu yüzüme atıyorum. "Korkaklar," diye tükürdüm. Üçü de inekten başka bir şey değil. Kendilerini yenilmez sanıyorlar. Kolumu indiriyorum ve gözlerim gece gökyüzüne bakıyor. Yıldızlar uzaklarda parlıyor.

Güçlü olabilirler ama kimse yenilmez değildir.

Bunu ben bile biliyorum.

AVALON

BANA . BU DİKENLİ HİS BENİ SADECE RAHATSIZ EDİYOR.

Daha da fazla. Yanağımı çevirerek, yıldızlama yapan adamı - gerçek bir sakaldan çok bir fino köpeğinin kıcına benzeyen kırışmış sakallı, kirli elli bir adam - kara bir bakışla düzeltiyorum. Gözlerini kırıştırıyor, donuk mavi gözleri şaşırmış görünüyor. Şaşırmamalı. Son üç duraktır gözlerini dikmiş bana bakıyor. Sonunda başını eğip başka tarafa bakıyor ve ellerini kapüşonunun ceplerine sokarak otobüs koltuğunda ayağa kalkmadan ve koltuk değiştirmeden benden olabildiğince uzaktaki kirli pencereye doğru ilerliyor. Bir nefes çekiyorum ve bir saat önce bindiğimde otogardan aldığım haritayı çıkarıyorum.

Rylie bu sabah kalkmadan gitmiştim ama umurunda değildi. Urban'da onu ektiğim için bana hâlâ kızgın. Yine de başka seçeneğim yoktu. Dean Carter'ın yüz hatları gözümün önüne geliyor ve bu hatırlatmayla yüzümde bir kaş çatma ifadesi oluşuyor. Elim uzatıp o mükemmel burnuna bir yumruk indirdiğimi hayal ediyorum. Eğri ve kırık görmek istiyorum. Dişlerinde kan. Acaba onu son gördüğümde yüzünde hâlâ aynı duygusuz ifade var mıydı?

Siktiğimin piçi. Eminim yapardı.

Eastpoint'in yaklaşık beş mil dışındayım -şehir, üniversite değil- ve uzaklaştıkça nefes almak daha kolay geliyor. Onların parmağı altında boğulduğumu fark etmemiştim bile. Başta sadece parti içindi, ama sonra kulüpte olanlarla birlikte, artık sadece anonim kalmama izin verilmiyor gibi görünüyor.

Eğer bir orospu daha sınıfta bana sarılmaya çalışırsa, gözlerini kalemle oyacağım, içimden yemin ediyorum. Yapmak üzere olduğum şey için onları suçluyorum. Bu tamamen onların suçu. Hasta Çocuklar.

Dean'in bildirisi olmasaydı, şu anda kampüsteki herkes ve onların lanet olası kardeşleri mecazi olarak pantolonuma tırmanmaya çalışmıyor olacaktım. Oh, hayır. Kimsenin bana dokunmasına izin yok. Bana dokunmak kalenin kralını kızdırmak anlamına gelir. Ama herkes benimle arkadaş olmak istiyor ve niyetlerini gizlemeye bile çalışmıyorlar. İnsanlardan nefret ediyorum.

Otobüs yavaşlayarak duruyor ve ayağa kalkıp ön tarafa doğru ilerlemeye başlamadan önce haritayı bir kez daha kontrol ediyorum. Yabancı'nın gözleri yukarı fırlıyor ve beni kendisine doğru bakarken yakalayınca bir kez daha eğiliyor.

"Hey!" diye bağırır şoför. "Otobüs hareket halindeyken hareket yok." Ama otobüs neredeyse durmuştu bile. Ona ters ters bakıyorum, daha önce satın aldığım otobüs kartını okutuyorum ve beni daha fazla azarlamasına fırsat vermeden kapıları iterek açıyorum. Bugün onun saçmalıklarıyla uğraşacak enerjim yok.

Sokağın sonuna doğru ilerleyip daha önce ezberlediğim yolu takip ederek sağa döndüğümde bacaklarım bir amaç uğruna hareket ediyor. Orada, ikinci yolun sonunda, buraya kadar gelme sebebim olan yürüyüş parkuru var. Yürüyüş için doğru ayakkabıları giymiyorum, hatta hiç ayakkabım yok. Bu yüzden ilk tepenin yarısına geldiğimde ayaklarımın tabanında hissetmeye başlıyorum. Acıyı içime çekiyorum ve bacaklarıma doğru yükselmesine izin veriyorum. Bunların hepsi buraya asıl geliş sebebimin habercisi.

Lanet olası Dean Carter beni kontrol edebileceğini sanıyor. O ve arkadaşları dünyadaki tüm paraya sahip oldukları için etraflarındaki herkesin diz çökeceğini ve istediklerini yapacağını düşünüyor. Ama ben öyle biri değilim.

Ben kimsenin onu kontrol etmesine izin veren bir kız değilim. Ben çocuklarını uyardığın kızım.

Canavarlar gecenin bir yarısı ortaya çıkmaz, Avalon Manning çıkar.

Son tepenin zirvesine ulaşıyorum, baldırlarımdaki ağrıyı bir yüzücünün dalışından hemen önceki endişe dalgası gibi hissediyorum. Acıya rağmen, ne için geldiğimi gördüğüm anda diğer her şey kayboluyor.

Yaşlılık, yosun ve alglerle yeşillenmiş suları olan dev bir göl. Derinliklerinde ne olduğunu söylemek mümkün değil. Bir adım atıyorum

onu çevreleyen dev duvarların diğer tarafında düz, uçurum gibi bir yüzey görüyor. Yüksek görünüyor. Tehlikeli görünüyor. *Mükemmel* görünüyor.

Düz kayalığa ulaştığımda çantamı boşaltıyorum, onu ve pantolonumu yere bırakıyorum. İç çamaşırım ve sütyenimden başka bir şey giymeyene kadar gömleğimi başımın üzerinden sıyrıyorum. Bir elimi yüzüme sürerek kenara doğru bir adım atıyorum ve aşağı bakıyorum. Yanlış bir hareket yaparsam kayabilirim. Düşebilirim. Yüzeyin altında ne olduğu belli değil. Kayalar olabilir. Zehirli yılanlar. Kalbim hızla çarpmaya başlıyor ve saçlarımı geriye çekip atkuyruğu yaparken yüzümden serin bir esinti geçerken .

Her seferinde ilk sefer gibi. Gözlerimi kapatıyorum, Patricia ve benim değersiz karavan parkımda yaşayan diğer bağımlılar kadar berbat durumda olduğumu fark ettiğim ilk zamanı düşünüyorum. Herkes bağımlıydı. Bana bu kadarını öğretmişti. Bana bile.

Benim bağımlılığım farklıydı.

Kaşıntı. Özlem. Serbest bırakılma ihtiyacı hissi. Benimle çok yönlü. Yüzeyin hemen altında, dışarı çıkmak istiyor. Ve ben onu aşağı itiyorum. Daha fazla inkar edemeyene kadar saklıyorum.

Acele et.

Adrenalin sistemime akıyor.

Plexton'da her zaman kanımı pompalayacak çok sayıda yol vardı. Her köşe başında tehlikeler vardı. Uyuşturucu bağımlıları ve satıcıları. Fahişeler ve hırsızlar. Küçük kasabalarda herkesin saklamak istediği bir şey vardır. Ve kasaba ne kadar küçükse, o kadar bariz olur.

Patricia'nın siktiği şeylere hiç dokunmak istemedim. Arzuladığım şeyle karşılaşmak o kadar kolay değil. Atkuyruğumdan birkaç saç teli çözülüyor ama onları tekrar sabitlemek için uzanmıyorum. Eğer bunu yapacak, artık kendimi tutmama gerek yok.

Birkaç adım geri çekilerek derin bir nefes alıyorum ve farkındalığın damarlarımda dolaştığını hissediyorum. Kanım hızla akarken dudağımı ısıyorum. Kalbim göğüs kafesimin içinde gümbür gümbür atıyor. Sanırım beni hayatta tutan organımı bir kafesin çevrelemesinin bir nedeni var. Eğer orada olmasaydı, hareketsiz kalacağından şüpheliyim. Şu anda içimde titriyor, ne yapmak üzere olduğumu çok iyi biliyor.

Bir adım. İki. Üç. Dört. Beş. Kenara doğru koşarken ayaklarım yere vuruyor. Sıçradığım an, ayaklarım yerden ayrılıyor, işte o zaman beni vuruyor. Bir enerji patlaması. Adrenalin. Doğrudan kan dolaşıma karışıyor, en baş döndürücü uyuşturucu.

Rüzgâr saçlarımı savuruyor, başımın arkasına bağladığım tutacağı koparıyor ve aniden koyu dalgalar gözüme çarpıyor. Havada dönerek saç tellerinden kaçıyorum. Onu görmek . Su beni selamlamak için hızla yukarı çıkarken aşağı bakıyorum. Ve karaya çıkmadan sadece birkaç dakika önce gözlerimi kapatıyorum ve üzerime yıkanan mutlak huzur hissini içime çekiyorum.

Önce başım suya çarpıyor ve vücudum onu takip ediyor. Sanki yutuluyor gibiyim. Etrafım sarılmış. Kendimden daha büyük bir şey tarafından kapsanıyorum. Buna karşı koymuyorum. Bunun yerine, grotesk siyah-yeşil göle batarken beni tüketmesine izin veriyorum. Koluma bir şey takılıyor ve acı içime işliyor. Kalbim hala hızla atıyor, kapana kısılmış bir kuşun kafesinin içine çarpması gibi, dışarı çıkmaya çalışıyor. Çıkamıyor. Çıkamıyorum.

Ölüme olabildiğince yaklaşmak ve bedenimin ona karşı savaştığını hissetmek için duyduğum bu sapkın arzudan asla kaçamıyorum. Nefesimi birkaç dakika daha tutuyorum, ciğerlerim hava için çığlık atmaya başlayana kadar suyun altında kalıyorum. Ancak o zaman tekmeleyip yukarı doğru yüzüyorum.

Yüzeye çıktığımda nefes nefese kalıyorum ve kocaman ciğerlerime oksijen çekiyorum, tüm vücudumda karıncalanmalar hissediyorum. Sanki derime küçük iğneler batırılıyormuş gibi. Gülüyorum, bir çemberin içinde dönüyorum. Şu anda burada biri olsaydı, muhtemelen delirdiğimi düşünürdü. İnsanlar her türlü bağımlılığın kötü olduğuna inanıyor ama yanılıyorlar.

Zihnim nedenini bulmaya çalışırken suya basıyorum.

HAVA KARANLIK VE SICAK DAYANILMAZ. ALTIMDA TER BIRIKIYOR

Koltuk altlarımda, kışkımda ve düşünmek istemediğim diğer yerlerde. Arkamı dönüyorum ve yüzümü yastığa dayamadan hemen önce yatağımı diğer tarafa . Ancak saniyeler içinde yastığın tüm serinliği tenime işlemiş oluyor ve yeniden sıcaklığın içinde kalakalıyorum.

Karavanın içinde bir yerde, bir kapının açıldığını duyuyorum. Patricia'nın evine benziyor. İnliyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Ancak yatak odamın dışındaki koridorda bir tahta gıcırdayınca bir şeylerin ters gittiğini fark ediyorum. Patricia içeri girdiğinde genellikle gürültülü olur. Duvarlar ince ve neredeyse her zaman banyodan öğürdüğünü duyabiliyorum. Ama bu gece kasma sesi yoktu. Mutlak sessizlikten başka bir şey yok... ve o gıcırdayan kapı tahtasından başka.

Neler olduğunu düşünmeye bile gerek duymadan yataktan fırladım ve yatak odamın tek penceresine doğru koştum. Tahtayı hareket ettirdim

ve küçük parmaklarımı paravanın altından geçirip açıyorum ve dışarı çıkıyorum. Çıplak ayaklarım aşağıdaki çimlere değdiği anda yatak odamın kapısının tokmağının sallandığını duyuyorum. Kilit yerinde olduğu sürece kendimi hep güvende hissetmişimdir ama açık pencerenin altında durup nefesimi kesmek için ellerimi ağzıma götürdüğümde, kapı pervazı ile kapının kendisi arasında bir şeyin kaydığını duyuyorum. Saniyeler sonra yatak odamın kapısı açıldı.

Asla güvende değildim. Ne kadar kilit olursa olsun. Bunu düşünmek için durmuyorum. Sadece havalandım.

Sopalar ve taşlar ayağımın yumuşak alt tarafına batıyor ama acıyı hissetmiyorum. Zihnim yarıyor. Patricia hangi cehennemde? Birinin karavanımıza girdiğini biliyor mu? Gecenin bu saatinde genelde nerede olduğunu biliyorum. Eğer evde değilse, o zaman bakacağım yer orası.

Düşündüğüm yere varmam çok uzun sürdü. Sonunda Plexton Trailer Park'taki uyuşturucu batakhanelerinden birinin önünde duruyorum. Kirliyim, terliyim, yorgunum ve titriyorum. Sadece uyumak istiyorum. Yorgunluktan gözlerim ağlıyor.

Cılız ahşap basamakları çıkarken, başımın bir karış kadar üzerinde üçgen penceresi olan ucuz plastik kapıya vurmadan hemen önce duruyorum. Duruyorum çünkü onun sesini duyuyorum. Patricia'nın.

"-şimdiye kadarki en iyi şey," diyor ve rahatlama gibi bir sesle iç geçiriyor.

"Ve benim adamım senin evinde eğlendiği sürece daha fazlasını alacaksın," dediğini duyuyorum bir başkasının.

Patricia homurdanıyor ve ben de kulağa ne kadar seksi geldiğini düşünerek geri çekiliyorum. "Eğlenecek. O sadece küçük bir cüce. Karşı koyabilecek gibi değil. Sadece onu tut ve giderken bana söz verdiğin şeyi verdiğinden emin ol."

Kolum yanıma düşüyor ve beni duymadıklarından emin olacak kadar uzaklaşana kadar bir adım geri, bir adım daha ve bir adım daha atıyorum. Vakit geldi, yeniden alize oluyorum. İşte bu kadar. Sonunda oldu. Sonunda çatladı. İçten içe bunun olacağını biliyordum ama o ana kadar yanıldığımı ne kadar umduğumu fark etmemiştim.

Patricia biliyor. Farkına varmak bana bir ton tuğla gibi çarptı. Tüm açılardan bana çarpıyor. Sadece bilmekle kalmıyor. Onları o gönderdi.

Yürümeye başladım.

Ne kadar yürüdüğümü ya da ne kadar süre yürüdüğümü bilmiyorum. Tek bildiğim, durduğumda ayaklarımın kanlı ve morarmış olduğu, başımın ağrıdığı ve midemin guruldadığı. Ve tek düşünebildiğim her şeyin nasıl döndüğü.

"Hey!" Dünya yerinden oynamış gibi görünüyor. Başım dönüyor. "Hey, çocuk!"

Daireler çiziyor. Kontrolden çıktım. Kontrolüm yok. Burada beni hiçbir şey yok. Her şeyi unutabilirim. Hiçbir şey hatırlamıyormuşum gibi davranabilirim. Bunların hiçbirisi gibi. ne olur?

Kendi düşüncelerime cevap vermeyi düşünemedim, tanımadığım bir yüz önümde beliriyor. Geri sıçırıyorum, geri gelirken bağıriyorum ve ayaklarımın tabanının ne kadar berbat olduğunu yeniden fark ediyorum. Tökezliyorum ve sert bir şekilde yere düşüiyorum, kıcımın üzerine kaba çakıl ve betona iniyorum. Tekrar yukarı baktığımda bana yaklaşan kişinin bir kız olduğunu fark ediyorum.

Elleri kalçalarında, beyaz-sarı saçları başının arkasında sıkı bir atkuyruğu şeklinde toplanmış halde orada duruyor ve bana bakıyor. "Aptal mısın nesin?" diye soruyor.

Bu hakarete kızacak enerjim bile yok. Sadece gözümü kırpmadan ona bakıyorum. Yeşil gözleri ayaklarıma kaydı ve genişledi. "Vay anasını evlat, ayakların!"

"Ben çocuk değilim." Kelimelerin ağzımdan çıktığını duyuyorum ama sanki başka birinden geliyor gibi çünkü sesim çok kısık ve benimkine hiç benzemiyor.

Çömeliyor ve çıplak ayaklarımdan birinin üst kısmına hafifçe dokunarak beni ürkütüyor. "Kaç yaşındasın?" diye soruyor onları incelerken.

Neden ona izin verdiğimi ya da neden sorusunu yanıtladığımı bilmiyorum ama yanıtlamamak için bir neden düşünemiyorum. "On beş," diyorum.

Tekrar bana bakıyor ve sırtıyor. "On sekiz yaşımdayım," diye itiraf ediyor. "Yani senden üstünüm. Sen daha çocuksun."

Kaşlarımı çatıyorum ama bir şey söylemiyorum. Çok yorgunum. Öte yandan bu hatun uyumama izin vermeye pek hevesli görünmüyor, çünkü ben yığılıp başımı yolun ortasına bırakılmış eski bir ayakkabıya yaslıyorum.

"Hey!" diye tersledi, bileklerimden tutup beni tekrar oturur pozisyona çekti. "Bunların hiçbirisi değil. En azından bana adını söyle. Ben Micki. Nerede yaşıyorsun? Kayıp mı oldun?"

"Avalon," diye cevap veriyorum ona. "Ve hayır, kaybolmadım. Evsizim amina koyayım." Çünkü orası, yani Patricia'nın yaşadığı karavan bir ev değil. Hiçbir zaman ev olmadı.

Micki yavaşça vücuduma bakıyor, kıyafetlerimi ve ayakkabısız ayaklarımı inceliyor. Onun bilmiş bakışlarından kaçınıyorum. Öyle bir bakışı var ki, içimi görebildiğini söylüyor. Böyle birkaç öğretmenim oldu ama benim yaşımda başka bir hatun yoktu.

"Zor bir gece, ha ufaklık?" diye soruyor.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Bana öyle demeyi kes."

"Neden?" Micki dizlerinin üzerine çökerek kollarımdan birini omzuna doğru itiyor. "Sen busun."

"Hayır, değil." Beni bacaklarımın üzerine kaldırmaya zorlarken tıslıyorum ve ayaklarım bir kez daha kaldırırma basmanın acısını hissediyor.

Gülüyor. ", seni . Seni gördüğüm için şanslısın.
-Normalde sabahları bu şekilde koşmam."

Micki gevezelik etmeye başlıyor ve beni gideceğimiz yere kadar yarı taşıyıp yarı itmesine izin verirken, zihnimin dolaşmasına izin veriyorum. Koruyucu aile daha mı iyi olurdu? Düşünüyorum. Döndüğümde bir öğretmene Patricia'dan bahsetmeli miyim? Kendilerinin umurunda olmaz ama birine haber vermezlerse işlerini kaybedebilirler, değil mi? Sonra tekrar, koruyucu ailelerde olan bazı şeyleri duydum. Muhtemelen orada da daha iyi olmazdı. En azından Patty ile ne bekleyeceğimi bilirdim.

"Aklında çok şey mi var?" Micki, arka kapısı kirden ve yaşlılıktan gri ve kahverengi görünen köhne görünümlü bir çiftlik evine vardığımızda soruyor. "Bir süredir hiçbir şey söylemedin."

"Düşünüyorum," diye mırıldanıyorum kapıyı itip beni vinil fayanslı ve mavi tezgahlı eski bir mutfığa götürürken.

"Ne hakkında?" diye soruyor dalgınca, beni bir sandalyeye oturtup aceleyle lavaboya giderken ocağın yanındaki kancadan bir bez alıyor.

Ona doğruyu söylemeyi tartışıyorum. Bu hatunu tanımıyorum. Ne yapabilirdi ki? Kıkır kıkır gülmek için bunu yaptım. Ona tam olarak ne düşündüğümü söyledim.

Ona Patricia'yı ve neden yolda olduğumu anlattım. Ben anlattıkça Micki dinliyor. Kesiklerime daha yakından bakabilmek için el bezini suyla ıslatıp ayaklarımı kirden ve kandan temizlememe yardım ederken gözleri şaşırtıcı derecede sakin. Güneş gökyüzüne yükseliyor ve oda ısınıyor. Arada bir durup nefes alıyorum ama o beni asla acele ettirmiyor. Birinin aşağı inip ayakları kanlı bu kızın mutfaklarında ne işi olduğunu merak etmesinden endişeleniyormuş gibi davranmıyor. Kimse de merak etmiyor zaten.

"Peki, ne yapacaksın o zaman?" diye soruyor ben bitirdikten sonra.

Sorun da bu. Bilmiyorum. İçimde hep orada olan bir parça var. Geri dönüp Patricia'ya ve seks arkadaşlarına benimle uğraşılmayacağını kanıtlamam gerektiğini söyleyen dürtüsel bir yaratık. Benimle uğraşmak ölmek demek. Zihnimde Patricia'nın yüzünü ve elimde bir bıçak görmemin nedeni de bu küçük parçam. Onu öldürmek istiyorum. Bağırsaklarını deşmek ve kanamasını izlemek istiyorum. İç organlarını onun üzerinde görmek istiyorum.

ve bunu yapanın kim olduğunu bilmesini istiyorum. Beni bir yabancıya satmaya çalıştığı için bunu hak ediyor. Benim hissettiğim acıyı, ihaneti hissetmesini istiyorum.

Micki'ye bunu da söylediğimde hiçbir şey söylemiyor. Bunun yerine bir adım geri çekilip tezgahın üzerindeki kağıt havlu rulosuna uzanıyor. Bir tanesini koparıp bana uzattı. "Bununla ne yapmam gerekiyor?" Ben de- mand, sesim çatallaşıyor.

Bana yumuşak bir gülümseme veriyor ve yeni bir tane koparıyor. Sonra tek kelime etmeden yanağıma götürüyor ve silmeye başlıyor. Gözyaşları. Gözyaşlarımı siliyor.

... çünkü ağlıyorum. Hayır, sadece ağlamıyorum. Hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. Onun bu hareketi beni uçurumun kenarına gönderdi. Omuzlarım içe doğru çökerken tüm vücudum titremeye başlıyor. Micki'nin kolları bana dolanıyor ve beni kendine doğru çekiyor.

Ağlamayı bırakmam ne kadar sürüyor bilmiyorum ama bıraktığımda kendimi eskisinden daha da yorgun hissediyorum. Bedenim sandalyeye yığılıyor. Micki ıslanmış kağıt havluları çöpe atıyor ve sonra elinde kanlı bezlerle çamaşır odası olduğunu tahmin ettiğim yere doğru ilerliyor.

"Sonum asla onun gibi olmayacak," dediğimi duyuyorum yüksek sesle. Eğer o tavşan deliğine düşersem, geri dönüşü olmayacak.

"Sana bundan nasıl kaçınacağını öğretmemi ister misin?" Micki teklif ediyor.

O odaya geri adım atarken irkilerek bakışlarımı onunkilerle buluşturuyorum. "Sen mi?" Şüpheyile sordum.

Sırıttıyor ve sonra aşağı uzanıyor, parmakları atletinin eteğinin altından kıvrılıyor ve kaldırıyor. Her tonda ve her iyileşme seviyesinde çürükler cildini işaretliyor. Kaburgaları boyunca ve karnına doğru iniyor ve o zaman başka her yerde de olduklarını fark ediyorum. Fark etmemiştim ama bacaklarında ve kollarında daha hafif olanlar da var.

"Evet," diyor. "İstersen sana nasıl karşılık vereceğini gösterebilirim."

Ona bakakaldım. Neden? Düşünüyorum. Neden benim gibi bir yabancıya yardım etmeyi teklif etsin ki? O keskin bir kahkaha atana kadar bunu yüksek sesle söylediğimi fark etmedim.

"Çünkü," diye cevaplıyor, "karmaya inanırım."

"Karma mı?"

"Evet." Başını sallıyor. "Bir süre önce biri bana yardım . Eğer yardım etmeselerdi, muhtemelen burada olmazdım. Ve sanırım sana yardım etme sırası bende."

Bu kız kesinlikle deli. Belgelenebilir. Ama su sızdıran musluğu, mavi tezgahı ve beyaz zeminiyle onun tuhaf, boş mutfağında otururken, belki de haklıdır diye düşünmeden edemiyorum.

Patricia gibi biri için, karma muhtemelen benim olmam gerekenden daha büyük bir kaltak olacak. Ama tembel amcık kışını kaldırana kadar, meseleyi kendi ellerime almamın ne zararı var?

"Var mısın?" Micki elini uzatarak soruyor.

Ona bakıyorum ve kaslarım ağrılı ve yorgun olsa da kolumu onunkine doğru kaldırıyorum. "Ben de varım," diyorum.

ŞU ANDA, O ESKİ SESİ DUYDUĞUMDA GÖZLERİM AÇILIYOR. ONU ÖZLÜYORUM. Micki hayatımda bir ışık, gerçek bir dost olmuştu. Beni dövüş ringlerine götürmüş ve başkalarının hareketlerini nasıl tahmin edeceğimi öğretmişti. Hatta bazı çılgın adrenalin gösterilerine bile katılmıştı. Buna ihtiyacım olduğunu fark etmişti ve hatta dan- gerin kontrolünü elimde tuttuğum sürece her şeyin yolunda olduğunu kabul etmişti. Onu düşünmek bana artık buralarda olmadığını hatırlatıyor. Ne de olsa benden üç yaş büyüktü ve lise onun için bittiğinde hayatına devam etmişti.

Boğazım düğümleniyor ve çok uzun süredir suyun içinde olduğumu fark ediyorum, soğğun acısını kemiklerimde hissedebiliyorum. Dondurucu bir soğuk. Bir kolumu diğerinin önüne koyarak en yakın kıyıya yüzüyorum ve çıkıyorum. Siyah ve yeşil yapışkanlar tenime yapışıyor ve iç çamaşırlarımla uçurumun kenarına tırmanırken, yurda döndüğümde banyo yapmam gerekeceğini biliyorum.

Ne olursa olsun, buna değdi. Çünkü tırmanırken kafamın içinde duyabildiğim tek şey mutluluk verici bir sessizlik.

DEAN

İÇİMDE ACIYI SEVEN ÇARPIK BİR YAN VAR. DÖVÜŞÜ SEVDİM. BU

Tenimdeki kan hissi ve kavrayışımın altındaki kırık kemikler. Bu yüzden -Avalon'u Brax'ın cipinin arkasına sıkıştırdığımda sertleşmişim. Onun yumuşak bedeninin benim sert bedenimin altındaki hissiyle hiçbir ilgisi yoktu. Bana karşı savaşırken göğüslerinin üstünü zorlamasıyla da hiçbir ilgisi yoktu. Gözlerimi kapatıyorum ve anılar ilk seferinde yaptıklarını aynen yapmakla tehdit ederken nefes alıyorum.

Savaşın cazibesiydi. Nedeni buydu. *Mesele kan, kız değil* - bunu zihnimde bir mantra haline gelene kadar tekrarlıyorum.

Savaşma ve içimdeki şeytani besleme arzusu, her zaman boyun eğdirmek için geri püskürtmek zorunda kaldığım, sadece kısa aralıklarla dışarı çıkmasına izin verdiğim bir parçam. Gerçekte neler yapabileceğimi çok az insan biliyor, bunlardan ikisi şu anda rakibimin etrafında dönerken beni izliyor.

Troy Rodriguez yıllardır benim ve kardeşlerimin antrenörüdür. Eski bir askerken bodyguard ve kişisel antrenör oldu, kendini savunma ve saldırı manevraları hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyor. Eğitimli olmanın ötesinde ölümcüldür ve şu anda tüm bu tehlikeli yeteneklerini üzerime salmasını istiyorum. Beni lanet olası kafamdan çıkaracak bir şeye ihtiyacım var, böylece horozumun nabzını atan şımarık bir esmer hakkında düşünmeyi bırakabilirim.

İleri atılıyorum ve bir yumruk beklediğini anladığımda tek ayağımın üzerinde dönerek mükemmel bir yuvarlak yumruk atıyorum ve onu hazırlıksız yakalıyorum. Ayağım çenesine çarpmadan bir saniye önce yüzünde yankılanan şok ifadesi o kadar etkiliyor ki

Ayaklarımın üzerinde zıplıyorum ama saldırmıyorum. Adımı gerçekten incitmek istemiyorum. Birinin üzerine gittiğimde, ona verdiğim acıyı hak etmesini istiyorum.

Troy öksürüp inlerken bantla kaplı elini çenesine koyuyor ve hâlâ çalıştığından emin olmak istercesine aşağı yukarı hareket ettiriyor. "Giderek daha acımasız oluyorsun," diye yorum yapıyor. İltifat etmeyi sevmeyen bir adam için bu büyük bir övgü.

Odanın öbür ucundan Abel'in homurtusu kulağıma kadar geliyor. "Öyle olmalı. Zor birkaç hafta geçirdi."

Dönüp ona kara bir bakış fırlatıyorum. "Öyle mi?" Troy ayağa kalkıyor ve minderden inmeden önce bana bir kez daha bakıyor. "Gelecek hafta karşılaştığımızda formunun zirvesinde olmanı bekliyorum. Bugün dikkatin dağınık görünüyor."

Bu beni rahatsız ediyor. "Kıçına tekmeyi basacak kadar dikkatim dağıldı," diye

Troy yavaşça bana doğru dönmeden önce donup kalıyor. "Evet," diyor sözünü sakınmadan. Gözleri her zamanki gibi soğuk. "Ancak, beni yere yatırdığında bunu yapman gerekirdi ama yapmadın," diyor. "Seni defalarca uyardım." Bana doğru bir adım geri atıyor. Sertleşiyorum. "Artık büyümüş olabilirsin ve çocuk bezleri ve fidye telefonları daha az olası olabilir, ama senin iş kolunda - miras alacağın iş kolunda - seni yıkmak isteyenler her zaman olacaktır." Troy bana doğru yaklaşıyor, göğsü benimkine geliyor.

Benden yirmi yıl kadar daha yaşlı ama omuzlarının genişliği, göğsüne oyulmuş kas çizgileri, kurşun delikleri ve bıçak yaraları gibi çok sayıda eski yara izi yeterince uyarıcı. O bulaşılacak bir adam değil.

Mesele şu ki, ben de değilim.

"Bunu yapmak isteyen herkes," diyorum kollarımı iki yana açarak, "deneyebilir. Saygımdan dolayı devam etmedim ama bugün berbat bir ruh halindeyim. Bir raunt daha isterseniz, yeteneklerimi göstermeye fazlasıyla hazırım."

Kısa bir an için göz göze geliyoruz ve teklifimi kabul etmeyeceğini merak ediyorum. Babamın yıllar boyunca işe aldığı tüm adamlar arasında Troy en ilkeli olanı. Ayrıca hayatım pahasına güvenilebileceğim çok az kişiden biri. Defalarca güvendim. *Onu* incitmek istemiyorum. Sadece *bir şeye* zarar vermek istiyorum.

Sonra Troy gülümsüyor ve omzumu sıkıyor. "Bugün olmaz, evlat," diyor. "Baban için yapmam gereken işler var, ama eğer

Gelecek hafta hala böyle hissediyorsan, belki sana bir tur veririm."

"Ah, dostum," diyor Abel. "Değişiklik olsun diye gerçek bir aksiyon görmeyi umuyordum."

"Adama karşı nazik ol," diyor Troy, spor çantasına uzanıp onu omzunun üzerinden kaldırırken. "Görünüşe göre kadın sorunları yaşıyor."

İçimden küfrediyorum ve su şişemi yerden kapıp içindekilerin yarısını tek yudumda içiyorum. Troy gülüyor, bana sesleniyor, yaşlı piç. "Eğer biriyle yatmak daha iyi odaklanmanı sağlayacaksa, bunu teşvik ederim."

Abel homurdanır. "Bu pek mümkün değil. Görünüşe göre aniden özel bir kıza karşı sertleşti. Ona binmekten sıkını kesmeyi tercih eden bir kız."

Yumruğum su şişemi sıkarken plastik çatlıyor ama Troy'un geri kalan eşyalarını alıp kapıdan çıkarken veda etmesini bekliyorum, sonra dönüp şişeyi Abel'e fırlatıyorum. "Konuyu ona getirme," diye hırlıyorum.

Şişe göğsüne çarpıp kalan suyu üzerine sıçratınca Abel sarsılarak ayağa kalkıyor. Şişe yere düşüyor ve parmağıyla göğsümü işaret etmeden önce bana ters ters bakıyor. "Biliyordum lan!" diye tersledi. "Onu becermek istiyorsun."

O kadarını söylemiştim, değil mi? Yine de bunu kabul etmek yerine arkamı döndüm. "O benim sorunum. Nicholas onun dosyasını bana verdi-"

"Evet, o dosyanın tek bir parçasını bile bizimle paylaşmadığınızı fark etmediğimizi sanmayın," diyor Abel.

"Dosyayı gördün." Parmaklarımı kafa derimin tepesindeki terli saç tellerinde gezdiriyorum.

Kafamın arkasına bir şey çarptı. Kendi lanet olası su şişem. Dişlerimi göstererek döndüm ama Abel tam oradaydı. Benimle burun buruna duruyor, yüzü öfkeden kıpkırmızı. Dünyayı paramparça etmek istediğimde başka biri bu kadar yaklaştırmaya cüret etseydi, lanet boynunu kırardım. Hal böyleyken, kendime onun Abel olduğunu hatırlatmak zorundayım. En iyi arkadaşım. Kardeşim. Kan bağımlı olsaydı bile, bana şimdiye kadar sahip olduğum tüm akrabalarımın yanı sıra daha yakın.

"Yaşlı adamlar bizi depoya çağırmadan önce elimizdeki dosyayı gördük," diyor sıkılmış dişlerinin arasından, bana ters ters bakarak. "Sana verdikleri dosyayı değil. İpin ucunda olduğunuzu bildiğimiz için görmezden geldik ama ne zamandan beri birbirimizden sır saklıyoruz?"

Asla. Cevap bu. Bu ikisi benim ilk cinayetimde yanımdaydı, tıpkı benim de onlarınkinde yanımda olduğum gibi. Birbirimiz hakkında her şeyi biliyorduk. Hangi kızları becerip bıraktığımızı ve hangilerinin neredeyse daha derine indiğini biliyorduk. Nefes alıyorum ve nefesimi tutuyorum, dışarı itmeden önce yanığının ciğerlerime dolmasına izin veriyorum.

"Eğer o dosyada sizi ilgilendiren bir şey olsaydı, yani sizin için bir tehdit oluştursaydı, onu alırdınız" dedim.

"Onun bir tehdit olduğunu düşünmüyor musun?" Abel'in gözleri kuşkuyla açılır. "Eğer bu doğru olsaydı, onunla hiç ilgilenmezlerdi, ama ve şimdi sen de ilgileniyorsun." Elini göğsüme bastırdı. "Senin yerinde olsaydım, onu becerir ve bu işi bitirirdim. O sadece bir kız. Onu becer, sana aşık olmasını sağla ve sonra onun üzerinde tam ve mutlak bir kontrole sahip ol."

Elini tuttum ve üzerimden attım. "Oh, senin gibi mi? Ben fahişelik . Eğer onu becerirsem ve becerdiğimde, bunun yaşlı adamlarla hiçbir ilgisi olmayacak. Onlar beni kontrol edemez." Kelimeler ben daha tam olarak düşünemediğimden ağzımdan çıkıyor ve dudaklarımdan dökülürken bile onun üzerindeki etkilerini görebiliyorum.

İfadesinin üzerine soğuk bir maske düşüyor ve zar zor görebildiğim hasarlı şokun küçük bir ipucunu maskeliyor. Bir adım geri çekildi.

Kahretsin. Siktir. Bunu neden söyledim ki? "Abel-"

Bir yumruk yüzüme doğru uçuyor ve ben onu engellemeye bile çalışmıyorum. Abel'in parmak eklemleri yanağıma öyle bir kuvvetle çarpıyor ki birkaç adım geriye düşüyorum. Alt dudağımın derisi yarıyor ve ağzıma kan doluyor. Başımı kaldırıp tekrar deniyorum. "Abel, ben-"

Özrümü duymak için beklemedi. Abel arkasını dönüyor ve odadan çıkıyor. Minderin üzerine düşüyorum ve kolumu gözlerimin üzerine atıp ışığı engellerken inliyorum. Bir başkası üzerine bastığında minder titreyene kadar Braxton'ı hatırlamıyorum.

"Akıllıca değil, dostum." Yanıma düşmeden önce üzerimde gezindiğini hissediyorum.

Kolumu kaldırıyorum ama ona bakmak yerine kişisel spor salonumuzun karo kaplı tavanına bakıyorum. "Biliyorum lan. Öyle demek istemedim. Ben sadece..." *Ne yapıyorum ben böyle?* "O bir fahişe değil," diye yarım yamalak bitiriyorum.

Brax karanlık bir şekilde kıkırdar. "Öyle değil mi?" diye sorar. "Hepimiz öyle değil miyiz? Sırf bir gün onları geçebilmek için kendimizi babalarımızın emirlerine satıyoruz."

Buna söyleyecek bir şeyim yok. Bunu inkâr edemem. Dişlerimi sıkarken, dudağımdaki kesik genişledikçe ve dilime daha fazla kan çarptıkça yanmayı hissediyorum.

"Sonsuza kadar değil," diyorum. "Bunu güç elde etmek için yapıyoruz ve neredeyse oraya geldik. İnsanlar zaten bize geliyor. Yaşlanıyorlar. daha çok düşmanları var. Düşecekler ve bu olduğunda ... orada olacağız."

Brax bir an sessiz kaldı. Cevap vermesini bekliyorum ama sadece ayağa kalkıp sessizce odadan çıktığında şaşırdığımı söyleyemem. O asla inanmaz. O da benim kadar inanmak istiyor ama hayatın boyunca zincire vurulmuşken özgürlüğü düşünmek zor. Kolumu kaldırıyorum ve sağ elimin parmaklarını açıp başımın üzerinde tutuyorum.

Küçük yara izleri tenimi süslüyor. Yüzük parmağım orta parmağıma çok yakın, kırık bir kemiğin kalıcı hatırlatıcısı - düzinelercesinden biri. Hepimiz bu şans için acı çektik. Abel. Braxton. Ben.

Beni öldürse bile bizi zirvede göreceğim.

AVALON

YÜZÜMÜ GÜNEŞE DÖNMÜŞ, ONUN SICAKLIĞININ TADINI ÇIKARIYORDUM. İLK KEZ Eastpoint'e vardığımda, kışın kalıcı soğuğu hala her şeyin üzerinde asılı duruyordu. Ama şimdi, haftalar oldu ve baharın acele etmeye çalıştığını hissedebiliyorum. Plexton'dayken yaz mevsimi yılın dokuz ayına yayılıyordu ve diğer mevsimler kendilerini kalan üç aya sıkıştırmak zorundaydı.

Yanımdaki çimlerin üzerine bir beden düşüyor ama gözlerimi açmıyorum. Sesin ağırlığından Rylie olmadığını anladım. Bu da bana böyle herkesin içinde yaklaşacak kadar yüz­süz çok az insan bırakıyor.

Güneşi içime çekerken onu görmezden geliyorum. Güneyin aksine, buranın sıcaklığı çok daha az nemli. Daha keyifli ve katlanılabilir. Bana sıkışık karavan parklarını ve hava sirkülasyonu olmayan pencereleri hiç hatırlatmıyor. Bana izin verdiği sürece, o da benimle birlikte bu lanet sıcaklığın tadını çıkarabilir. Çok da umurumda değil.

"Değerinden çok daha fazla sorun yarattığını biliyorsun," diyor. Ve şimdi tam olarak kim olduğunu biliyorum. Cidden, bu hasta çocukların nesi var? Kıçımda bir takip cihazı mı var yoksa sadece takıntılılar mı?

Göz kapaklarımı aralayıp Habil'e bakıyorum. "Ve bu benim sorunum, nasıl?" diye soruyorum.

Başını eğip kristal mavisi gözlerini benimkilerle buluşturduğunda beyaz sarışın ve koyu kahverengi saçları başının üst kısmına doğru kayıyor. "Her nereden geldiysen oranın nasıl bir yer olduğunu bildiğimi söyleyemem," diye söze başlayınca güldüm.

"Bilmek ister misin?" Oturduğum yerden kalkıp birkaç parça çimi fırçalayarak soruyorum. Peyzajcılar kısa süre önce kesmişler ve hala etrafta ot parçaları var. "Ucuzdu, kirliydi ve benim bölgemdeki hiç kimsede burada gördüğüm gibi bir şey yoktu." Elimle etrafı işaret ediyorum. Yolun karşısında, birinin yepyeni Ferrari'sinden güneş ışığının parıltısını görebiliyorum. Ne olduklarını anlamak için birkaç arabaya yaklaşmak zorunda kaldığımı itiraf etmekten utanmıyorum. İsimlerin yarısını tanımıyorum ve tanıdıklarım da sadece inanılmaz pahalı olmalarıyla bilindikleri için. Boyasından çok pası olan kırık dökük kamyonetlere ve 60'lardan kalma bakımsız Cadillac'lara çok daha fazla alışkınım.

"Eğer sorun çıkarıyorsam, bunu bilerek yapmıyorum. Sen sadece sorun olmayan yerde sorun görüyorsun." Ayağa kalkıyorum.

Hemen peşimden gelmedi. Onun yerine orada oturmayı tercih ediyor, başını sallarken bana bakıyor. "Denemeden gittiğin her yerde sorun yaratıyorsun," diyor.

İç çekiyorum. "O zaman benden ne istiyorsun?" O ve arkadaşlarının, onları memnun etmek için her şeyi göze almayacağımı anlamaları için ne gerekiyor?

Abel bir an bana bakıyor ama cevap vermek yerine kendini yerden kaldırıp üzerimde yükseliyor. Yanında Braxton olmayınca, aslında ne kadar uzun olduğunu görmek daha kolay oluyor. Arkadaşının yanında hep daha küçük görünür; bu da bana tek başına ne kadar heybetli olduğunu unutturuyor.

"Birkaç saatliğine benimle gel," diyor.

Şaşkınlıkla göz kırpmıyorum. "Dersim var."

"Atla ."

Başımı yana eğiyorum ve homurdanıyorum. "Bu bir program öğrencisinin yapması gereken bir şeye benzemiyor," diyorum.

Dudakları birbirine yapışıyor ama bu sefer gülümsemeye karşı savaştığını görebiliyorum. "Senin yerine bakarım," diyerek beni bir kez daha şoke ediyor.

Bunu yapabilir mi? Bu üç adam üniversitede ne kadar güce sahip? Boş boş merak ediyorum. Çünkü ne kadar dünyadan bihaber olsam da bunun normal olmadığını biliyorum. Merak içimi yakıyor ve o elini uzattığında kendimi elimi ona doğru kaldırırken buluyorum.

"İyi," diyorum, "ama kaybolur ve bir çukurda ölürsem, kışına tekmeysi basmak için geri gelirim."

Benden çok onu ürkütmüş gibi görünen bir kahkaha atıyor. Başını sallayan Abel beni arkasından çekiyor. Yolun karşısına geçip daha önce baktığım otoparka doğru gidiyoruz. Kendimi bir kez daha onun kırmızı Mustang'inde ön koltukta otururken buluyorum. Ama bu sefer birinin kucağında değilim. *Yazık*, diye düşünüyorum kendime yardım edemedim.

"Neden bir araba kullanıyorsun?" Park çıkıp gaza basarken soruyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

Rüzgâr saçlarımı savururken parmaklarım kapıya çarpıyor. "Yani, hepiniz bu kadar zenginseniz, muhtemelen yeni bir şeyler alabilirsiniz. Güzel bir şey. Bu normal bir üniversite öğrencisinin sahip olabileceği bir araba. Muhtemelen milyoner olan birinin değil. Yeterince güzel ama klasik sayılacak kadar eski ya da çok değerli değil."

Birkaç dakika boyunca sessiz kalıyor ve ben tekrar yorum yapmadan rüzgârın ve etrafımızdaki trafiğin sesinin boşluğu doldurmasına izin veriyorum. Cevap verip vermeyeceğini görmek için bekliyorum. Birkaç dakika daha araba sürüyoruz ve eski bir lokantaya benzeyen bir yere girip arabayı park ettiğinde kaşlarım kalkıyor.

Arabanın üstünü açık bırakarak iniyor ve ben de gidiyorum. Ön kapıya çıkan merdivenleri yarılamıştık ki durdu ve bana doğru dönerek benim de durmama neden oldu. Konuşurken bana değil, Mustang'e bakıyor.

"Annemindi," diyor ve bunu söyleme şeklinden hikayenin daha fazlası olduğunu anlayabiliyorum. Ama sormuyorum. Bu bana düşmez. Eğer şimdi sorarsam, aramızdaki ateşkesi bozmuş olurum. Çünkü kimse ebeveynleri hakkında konuşurken böyle bakmaz, tabii ebeveynleri ölmemiş ya da gitmemişse.

Lokantanın kapısına doğru başımı sallıyorum. "Anladım," diyorum. "İçeri giriyor muyuz?"

Bana bakıyor, kaşlarını çatıyor ve başını sallıyor. "Evet."

Etrafından dolanıyorum ve yürümeye başlıyorum. "O zaman gidelim," diye sesleniyorum omzumun üzerinden. "Beni buraya getirdiğine göre, sanırım sen ödüyorsun ve ben de çok açım."

"Bu beni neden şaşırtmadı ki?" diyor beni içeri sokarken kuru bir sesle.

Lokanta 50'lerden fırlamış gibi görünüyor. Siyah beyaz fayanslar ve kırmızı deri koltuklar. Garsonlardan biri, başının arkasında gri ve sarı bir topuz olan yaşlı bir kadın ,

Birkaç menü aldı ve bizi arka taraftaki bir kabine götürdü, ancak içki siparişlerimizi verdikten sonra ayrıldı.

Gözlerim hemen menünün ön sayfasına gidiyor. Olasılıkları incelerken bakışlarının beni yaktığını hissedebiliyorum. Başımı sallıyorum ve kıkırdıyorum. "Söyle," diye emrediyorum.

"Ne diyeyim?" diye soruyor.

"Beni buraya her ne söylemek için getirdiysen." Yukarı bakıyorum.

"Bunun işle ilgili bir randevu olduğunu varsayıyorum."

Sırıtiyor. "Bunun bir randevu olduğunu kim söyledi?"

Beni orada yakaladı. Omuz silkiyorum. "Eğer bir randevu değilse, o zaman nedir?"

Abel cevap vermiyor ve ben de parmaklarının menüyü kavradığını ama gözlerinin menüye kaymadığını izliyorum. Garson kız siparişlerimizi almak için geri geldiğinde, o hiç bakmadan bir hamburger ve patates kızartması sipariş ediyor, ben de aynısından bir sepet sipariş ediyorum.

"Ne?" diye soruyor. "Salata yok mu?"

"Tavşan yiyen biri gibi mi görünüyorum?" Onun bıraktığı çikolatalı shake'ten büyük bir yudum alarak karşılık veriyorum. Soğuk içimi yıkarken titriyorum.

"Hayır, bilmiyorsun," diye itiraf ediyor ve sessizliğe gömülüyoruz, yemeğimiz gelene kadar bir daha konuşmuyoruz.

Konuşmaya başladığında ben hamburgerimin yarısına gelmiştim, o da hamburgerini bitirmişti. "Eastpoint Üniversitesi'ni kuran aileler hakkında ne biliyorsun?" diye soruyor.

Bir kızartmayı ketçaba batırıp ağzıma atarken omuz silkiyorum. Cevap vermeden önce çiğneyip yutuyorum. "Fazla değil."

"Ne kadar değil?"

"Aynen dediğim gibi." Bir kızartma daha batırıyorum, bu sefer kalan çikolatalı shake'ime. Üzerinde çikolata olan kızartmamın ucunu ısıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Neden senin hakkında yeniden araştırma yaptığımı düşünüyorsun? Bunu yapacak kadar önemsemişimi mi?"

"Çünkü sen zekisin," diye yanıtlıyor. "Ve sen de benim kadar iyi biliyorsun ki düşmanın hakkında ne kadar çok bilgiye sahip olursan o kadar iyidir."

Gülüyorum, yenmemiş kızartmamın kalanını sepete koyuyorum. "Şu anda gerçekten düşman gibi mi görünüyoruz, Abel?" Elimle etrafi işaret ediyorum. "Bana yemek yemeye çıkmış iki üniversite öğrencisi gibi görünüyoruz. Silahlar ve bıçaklarla birbirimizin boğazına sarılmış değiliz, değil mi?" Bu sözleri söylüyorum ama işin aslı tamamen doğru değil. O da bunu biliyor. Bu yüzden arabasının torpido gözünde bir silah var.

Mustang. Ayrıca bu yüzden yalan söylüyorum. Tabii ki, söylediğimden daha fazlasını biliyorum.

O haklı. Ben aptal değilim. Urban'daki o geceden beri Corina'yı pek görmedim ama onunla bir iki kez karşılaşmıştım ve Eastpoint aileleri hakkında bildiklerini anlatmaktan çok mutlu olmuştu. Şimdi sadece bana ne söyleyeceğini ve benim gibi bir yalancı olup olmadığını görmek için bekliyorum. Çünkü ben buyum. Bir yalancıyım. Bir hırsız. Ama bundan da öte, hayatta kalan biriyim.

Abel elindeki sepeti kenara itiyor ve kollarını kavuşturarak öne doğru eğiliyor. "Üç aile var," diyor. "Ve birlikte, hayal edebileceğinizden çok daha fazla paraya sahibiz."

Yine haklı. Bırakın onu daha önce sahip olmakla suçladığım milyonları, normal bir arabanın parasını ödeyecek kadar param olduğunu hayal bile edemiyorum. Banka hesabımda bir daha asla Plexton'a dönmek zorunda kalmayacağım kadar para olduğu düşüncesi içimde garip bir his uyandırıyor. Adrenalini yükseltmek için tehlikeli bir şey yapmak üzereyken hissettiğim duyguya benziyor. Ensem terlemeye başlıyor. Göğsüm sıkışıyor. Kalbim göğüs kafesimin içinde dört nala atıyor.

Daha yakına eğiliyor. "Para güçtür," diyor bana bakarak. "Ve hepsinin bizim elimizde olduğunu hatırlasan iyi edersin."

Tehdidine sırtıyıyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup ona bakıyorum. "Madem bu kadar güce sahipsin," diye meydan okuyorum, "ve benim bunu bozduğumu düşünüyorsun, o zaman neden beni kovmadın, hmmm?" Bunu sormak bir risk ama aynı zamanda bir cesaret.

Abel çenesini çalıştırıyor, ben yüzünde düşüncelerin süzülüşünü izlerken dişleri bir sıkılıp bir açılıyor. Garson kız geri dönüyor ve onun boş sepetini kaldırıyor. Benimki duruyor ve bir milkshake daha sipariş ediyorum - bu seferki gidecek, çünkü buradaki zamanımızın neredeyse dolduğuna dair içimde sinsi bir şüphe var. Cevabını beklerken tekrar yemeye başlıyorum.

Birkaç dakika daha geçtikten sonra cevap veriyor. "Bu senin kartlarında yok," diyor sonunda.

"Oh?" Hamburgerimin sonunu da bitirdim. "Nedenmiş o?"

Acı çekmiş görünüyor. Sanki sorunun kendisi ya da belki de cevabı -İstediği şeye karşı çıkıyor. Bu beni daha da meraklandırdı. Ancak bu cevabı vermek yerine bana başka bir soru yöneltiyor. "İstediğin bu mu?" diye soruyor. "Eastpoint'ten ayrılmak mı istiyorsun?"

Omuz silkiyorum ve yeni milkshake'imın strafor kabına soğuk bir patates kızartması koyup yemeye başlıyorum. "Pek sayılmaz," diyorum yemeğimin etrafında. "Sadece merak ediyorum, madem bu kadar büyük bir sorunum var, neden beni serbest bırakmıyorsunuz? Bu tüm sorunlarını çözerdi, değil mi?"

"Belki de," diye kabul ediyor ama beni izleme şekli gerçek düşünceleri hakkında bana bir ipucu vermiyor. Dean gibi onun da duygularını kapatma şekli var. Sanki düşündüklerini örtmek için bir perde iniyor. Dürüst olmak gerekirse bu oldukça can sıkıcı. İnsanları okuyabilmeye alışkınım - gettoda yaşıyorsanız bu yeteneğe sahip olmanız gerekir. Kimin size karşı olduğunu ve kimin müttefikiniz olduğunu bilmek daha iyidir. Müttefik ya da düşman, hiç dost yoktu. Onun dünyasında ne gibi farklılıklar olduğunu merak ediyorum. Zenginler arasında da bir o kadar, belki de daha fazla düşman olduğunu hayal ediyorum. Sonuçta, para güçtür diyebilir ama benim geldiğim yerde para tehlikelidir. Para düşmanlık ve kıskançlık doğurur. Para başka bir uyuşturucudan başka bir şey değildir.

Zenginler bağımlı olmadıklarını düşünebilirler ama onlar da tıpkı bizim gibiler. Sadece daha iyi giyiniyorlar.

"Bitirdin mi?" diye soruyor uzun bir sessizlikten sonra.

Çoğunlukla boş olan sepetime ve neredeyse bitmek üzere olan ikinci shake'ime bakıyorum ve onları iterek iç çekiyorum. "Evet."

Ayağa kalkıyoruz ve Formica masanın üzerine yüz dolarlık bir banknot atıyor. Bahse girerim yemeğimizin dört katıdır, ama bana kapıyı işaret ederken para üstü umurunda değil gibi görünüyor. Yorum yapmadan gidiyorum.

Yarım saat sonra ve günün bu saatinde beklediğimden çok daha fazla trafikte Abel'in Mustang'i Havers Yurdu'nun önüne yanaştı. Emniyet kemerimi çözüp kapıya uzanıyorum, ancak kilit mekanizmasının klik sesini duyunca duruyorum. Abel'in parmaklarının hâlâ düşmanın üzerinde olduğu yere bakıyorum ama bana bakmıyor.

"Seninle bir anlaşma yapacağım," diyor. "Sen kardeşimi rahat bırak, ben de onun geri adım atmasını sağlayayım."

Yüzümdeki şoku hissedebiliyorum. İstesem de kaşlarımın saç çizgime doğru kalkmasını engelleyemezdim. "Bunu nasıl başarmayı planlıyorsun?"

Nefesini içine çekip dışarı verirken omuzları geriliyor. Bana dönüp bakmadan önce, "Onunla anlaşmama izin ver," diye cevap veriyor. "Ama bunu yaparsam, onurlandıracak mısınız?"

Omurgamda bir şeylerin süründüğünü hissedebiliyorum. Gerçi ne olduğundan emin değilim. Titreme isteğimi bastırıyorum ve kelimelerimi özenle seçiyorum-

Tamamen. "Ne yaptığınız beni ," diyorum. "Bu işe karışmak umurumda değil. Yaptığım şeyi yapmamın tek nedeni kendimi korumak. Sen beni rahat bırakırsan, ben de seni rahat bırakırım. Elimden gelenin en iyisi bu."

Mavi gözleri bana bakıyor ve baktığı süre uzadıkça bana değil *de içime* bakıyormuş gibi hissediyorum. Abel bana asla sözlü bir yanıt vermiyor. Bunun yerine parmakları kilit açma düğmesine basıyor ve gözlerini kaçırıp yola bakmaya başlıyor. Araçtan iniyorum, kapıyı arkamdan kapatıyorum ve kaldırımdan uzaklaşmasını izliyorum.

Bunu başarıp başaramayacağını merak ediyorum. Dean Carter'ı gördüğüm kadarıyla, bir kez savaş yoluna girdiğinde onu hiçbir şey durduramaz gibi görünüyor. Birkaç dakika önce bastırdığım o ürperti, düşüncelerimin yüzeyi serbest kaldığında içime doluyor. *Gerçekten normal bir Dean Carter görmek istiyor muyum yoksa kanlar içindeyken ve beni isteğim dışında becermekle tehdit ederken bu adamı seviyor muyum?*

Cevabı bulmak için buralarda takılmıyorum.

DEAN

SERT KAYANIN SESİ, EVİN AÇIK KAPISINDAN DIŞARI SÜZÜLÜYOR.

Garajda. Abel'ın bacakları birçok arabasından birinin kaputunun altında yayılmış. Mustang gölgede duruyor ve yeni yıkanmış gibi görünüyor. Kahretsin. O şeyi daha geçen hafta yıkamıştı. Eğer bunu tekrar yapıyor ve arabalarla uğraşıyorsa, keyfi yerinde demektir ve ben de kendimden başka kimseyi suçlayamam.

Ayağımla bir tekme atıyorum ve tezgâhının altına dizilmiş koltuklardan birini yerinden oynatarak üzerine oturuyorum. Ronnie Radke'nin feryatları arasında beni duysa da belli etmiyor. Bekliyorum, onu çalışırken izliyorum. Kot pantolonu yırtık ve kirli - yüz dolarlık kumaş şimdi tam da bu garajdan gelen bir koleksiyonla lekelenmiş. Kir. Motor yağı. Muhtemelen başka şeyler de.

Dizim zıplamaya başladı. Beklemekten nefret ediyorum.

"Hey," diyorum sonunda şarkı bitip daha az endişeli bir şarkı başladığında. Abel'ın hareketleri hâlâ üzerinde çalıştığı arabanın altında ve ayakları üzerine uzandığı sarmaşığın iki yanına dikilmiş, kayarak dışarı çıkmadan önce bana bakıyor.

"Ne istiyorsun?" diye soruyor. Kızgın görünmüyor ama konuşmaya da pek hevesli görünmüyor.

"Özür dilemek için," diye itiraf ediyorum. "Söylediğim şey hakkında."

Gözlerini deviriyor ve arabanın altına doğru kaymak için hamle yaptığında ayağa kalkıp ayağımı bacaklarının arasına yere koyuyorum. "Öyle demek istemediğimi biliyorsun," diyorum.

Abel bana baktı. "Evet, biliyorum dostum."

Etrafımızı işaret ediyorum. "Madem biliyorsun, o zaman bütün bunlar ne için? Buraya sadece düşünürken geliyorsun."

Büyük bir iç geçiriyor ve ayağımı çektiğimde, oturup sırtını sürücü tarafındaki kapıya dayamadan önce aracın altından tamamen çıkıyor. "Seninle konuşmak istiyorum," diyor ama detay vermeyince bir adım geri çekilip oturuyorum.

"Pekâlâ," diye cevap verdim. "Konuş."

"Kızla ilgili." Üzerime bir şehvet ve kızgınlık dalgası yayılıyor. Kahretsin. Ondan sadece bahsetmek bile -adı bile değil- bir etki yaratıyor. Bu beni kızdırıyor.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Peki ya o?"

Bana bakıyor. "Onu rahat bırakmak istiyorum," diyor.

"Ne oluyor lan?" Kaslarım derimin altında zıplıyor, bir şeylere vurma dürtüsü hızla yükseliyor.

Abel yakındaki bir bez parçasına uzanıp ellerini silmeye başlarken başka tarafa bakıyor. "O bir dikkat dağıtıcı ve Kate ile Luc'un bir araya gelmesi ve yaşlı adamların her zamanki gibi..." Başını sallamadan önce bir an duraksadı. "Bir program kızından daha önemli şeylerimiz var. Bence bu işin peşini bırakırsak kendi kendine çözülür ve başka bir şey denemez."

"Her fırsatta bize saygısızlık ediyor," diye çıkışıyorum. "Bizi ve otoritemizi hiçe sayıyor ve sen *bunun peşini bırakmamız* gerektiğini mi düşünüyorsun?" Şaşırdım kaldım. Hayatım boyunca tanıdığım Abel Frazier bu mu? Merhametin anlamını bilmeyen kişi mi?

"Bence bunu görmezden gelebiliriz," diye devam ediyor, hâlâ bana bakmıyor. "Biz meramımızı anlattık. Sen iddianı ortaya koydun. Eğer Eastpoint'ten biriyle yatmasından endişeleniyorsan... Endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum. Kampüsümüzde ona dokunacak bir erkek yok. Kızında senin adın yazarken olmaz."

Mecazi anlamda söylediğini bilsem de, adımı Avalon Manning'in kışına dövme yaptırma fikrinden hastalıklı bir zevk duyuyorum. Elimi uzatıp yan tarafımdaki kanayan gül dövmesini kaşıyorum. Sandalyede bir tur atmayalı uzun zaman olmuştu. Belki de iğneyle randevulaşmak sakinleşmeme yardımcı olur.

"Peki, sen ne düşünüyorsun?" Abel beni düşüncelerimden geri çekerek soruyor.

Bence Avalon'a herhangi bir hareket alanı vermek, ondan bizi mahvetmesini istemektir, ama Abel sonunda ayağa kalkıp paçavrayı çöp kutusuna bıraktığında,

ve bana bakıyor, ona hayır demekte zorlanıyorum. Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, düşünüyorum. Başka bir şeye odaklanmak istiyorum. *Onun* olmadığı bir şeye.

"Kate ve Luc hakkında ne duydun?" Talep ediyorum.

Abel bana ne yaptığımı çok iyi bildiğini söyleyen bir bakış fırlatıyor ama yine de soruma cevap veriyor. "Onun yanına taşındığını biliyorum. Ani nişanlılıklarının nedenini henüz fark edip etmediğinden emin değilim ama-"

"Biliyor," diyerek sözünü kestim. O herifin bilmemesine imkân yok. Yine de ne planladığına dair hiçbir fikrim yok.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Abel aletlerini toplamaya başlarken sorar.

"Biliyorum," diye cevap veriyorum. "O bir yılan. Bir şeyler planlıyor olmalı. Kate onun umurunda bile değil. Kate'i kullanıyor çünkü bana zarar verebileceğini düşünüyor."

"mi?" Abel benim sinirli bakışımı yakalayınca sırtıyor. "Sadece soruyorum," diyor.

"Hayır," diye cevap veriyorum. "Yapamaz."

"Ama ona zarar vermek için Avalon'u kullandın," diye dikkat .

Yüzümü buruşturdum. Bu benim açımdan iyi planlanmamıştı. Bunu yapmak dedikoduları alevlendirdi ve ben de onları besledim, insanların Avalon'un benim yeni seks oyuncağım olduğunu düşünmelerine izin verdim. Gerçek şu ki, o gelmeden önce hiç sevişmemiştim. Belki Abel haklıdır. Belki de onu sistemimden atmam gerekiyordur.

"Kız hakkında," diye başlıyorum. Abel alet kutusuna bir İngiliz anahtarı bıraktı ve başını kaldırıp baktı. "Onu öylece serbest bırakamayız."

Bir an sessiz kaldı ve sonra başını salladı. "Hayır, haklısın," diye onaylıyor, "ama onu kıskırtmaya devam etmek zorunda değiliz."

Ona bakıyorum. "Onu serbest bırakmak istemenin bir nedeni var mı?" Ne de olsa onunla ilk tanıştığı gün onu becermek istemişti. Belki şimdi daha fazlası vardır? Kahretsin, ona olan tepkimi durduramıyorum. Ne kadar çok istersem isteyeyim.

Abel iç geçiriyor ve dönüp kollarını kavuşturarak tezgâha yaslanıyor. Ve sonra beni şok ediyor. "Bana güveniyor musun?" diye sordu.

Başım yana savruluyor ve ona bakıyorum. "Bu ne biçim bir soru böyle?"

Soğuk mavi gözler geri bakıyor. "Cevap ."

Abel ve Brax'ın babamla buluştuktan sonra yarı baygın bedenimi evimize taşıdıkları görüntüler. Öldürmeye zorlandığım hainlerin kanını temizlemek için beni duşa atmaları. Çocukken kırık kemiklerimi sararlardı. Ona güvenebilir miyim?

Ayağa kalktım ve ona döndüm. "Hayatım üzerine yemin ederim."

Sanki cevap bekleniyormuş gibi başını sallıyor. Öyle de olmalıydı. "O zaman bana güvenin, şimdilik ondan uzak durmak iyi bir plan. Eğer endişeleniyorsan, uçümüzü onun diğer sınıflarına gönderip ona göz kulak olmalarını sağlayacağım ama bir şey bulacağımızı sanmıyorum."

"Yaşlı adamlar için çalıştığını düşünmüyorsun değil mi?" diye sordum. Belki de öyledir, merak ediyorum. Buraya bunun için mi geldi? Bir test olarak mı? O şerefsizler.

"Hayır." Abel çoktan başını sallamaya başladı. "Onlarla tanıştığını bile sanmıyorum."

"O zaman neden onunla bu kadar ilgilensinler ki?" Diyorum ama cevabı biliyorum. Cevap dosyanın içinde. Kim olabileceği yüzünden. Küfrediyorum ve elimi sallıyorum. "Boş ver," diyorum. "Haklısın. Muhtemelen onlar için çalışmıyor. Ayrıca, teknik olarak hâlâ lisede okuyor. Liseli bir kız ne yapar ki?"

Abel bana bıkkın bir bakış fırlatıyor, gözleri donuk ve dudakları birbirine yapışmış bir halde iç çekiyor. "Herkesin zarar verebileceğini sen de benim kadar iyi biliyorsun. Onu hafife al demiyorum. Sadece muhtemelen onlarla birlikte olmadığını söylüyorum."

Bunu düşündüm. "Peki," diyorum. "Bizi transfer edin. Raz ve Eli görev başındaydı ama onun daha fazla kişisel ilgiye ihtiyacı var. En azından güvenilebilir hale gelene kadar."

Kaşları yukarı kalkıyor. "Sence durum hiç böyle olacak mı?"

Konu ona gelince ne düşüneceğimi bilmiyorum. Tek bildiğim, o odadayken aletimin kendi başına bir hayat sürdüğü. *Ona tecavüz etmekle tehdit ettiğimi mi düşündü?* Ha. Bu tecavüz olmazdı. Yapmayacağım tek şey bu. Hayır diyebilir ama vücudu evet der. Benden nefret etse bile benim için yalvarmasını sağlardım.

İster param için ister yatak odasında onlara verebileceklerim için olsun, hepsi eninde sonunda bunu yapıyor.

Abel'a diyorum ki, "Sadece yap. Öğreneceğiz." Sonra dönüp garajdan çıkıyorum ve düşüncelerimin kendilerini ele geçirmesine izin veriyorum. İşin komik yanı... hepsi de siyah saçlı ve fırtınalı deniz rengine gözleri olan koca kıçlı bir veledin etrafında dönüyor.

AVALON

TAKIP EDILIYORUM VE HANGİSİNİN DAHA SINIR BOZUCU OLDUĞUNU SÖYLEYEMİYORUM. ya da saklamaya bile çalışmadıkları gerçeğini. Üç hafta önce o anlaşmayı yaptığımızda Abel'in kastettiği şeyin bu olduğunu bilseydim geri çevirebilirdim. Bunu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum ama Dean'in gözleri gittiğim her yerde beni takip etmiyormuş gibi davranmak çok zor. Çoğu zaman beni becermek mi yoksa öldürmek mi istediğini anlayamıyorum. Yüz ifadesi nadiren değişiyor. Benden çok daha iyiymiş gibi davranmasaydı onu becerme fikrini bu kadar önemsemeyebilirdim. Zengin ya da değil, eminim ikimizin de kanı kırmızı akıyordur ve ben de onun akıp akmadığını görmek için can atıyorum.

Kafeteryaya her gittiğimde onlardan birini ya da hepsini görüyorum, onlar değilse de futbol arkadaşlarından biri oluyor. Rylie de fark etmiyor ama sadece başını sallıyor ve yorum yapmıyor. Onlara yaklaşmak istemediğim için, bana bazı cevaplar vermeye istekli olan tek kişi Corina gibi görünüyor.

"İnternette bir arama yapın," diye öneriyor ağzına soslu bir marul yaprağı tıkıştırırken. "Orada olduklarına dair sana söz verebilirim."

Omzumun üzerinden bakarak, "baktım," diyorum.

"Ve?" Bir domates mızraklıyor. "Ne buldun?"

Ona bir bakış attım. "Tam olarak ne bulduğumu biliyorsun," diye çıkışıyorum. Bir ton. Her birinin isminde yaptığım hızlı bir arama geniş bir geçmişe ortaya çıkarmıştı. Eski ünlü kız arkadaşları. Her birinin net serveti milyonlarla ifade ediliyordu ve henüz hiçbirine ailelerinin şirketleri miras bile kalmamıştı. gerçekleştiğinde, eminim daha da yükselecektir. Biliyordum.

Yüklü, ama bu ... zengin olmaktan daha fazlası. Pis, kokuşmuş zenginler. En azından artık Eastpoint'teki herkesin neden bastığı yere taş bastığını biliyorum.

"O zaman sana ne söylememi istiyorsun?" diye soruyor. "Arama motorunun söylemediği her şeyi" diye yanıtlıyorum.

Omuz silkiyor. "Şey, onlar futbol takımındalar. Hiç maça gittin mi?"

"Bu bana hangi bilgiyi sağlayacak?" Kaşlarımı çatarak sordum. Hayatımda hiç futbol maçına gitmemiştim ve Güney'de yaşadığım için bundan kaçınmak kesinlikle zordu. Amerika'da futbolu sevmemek neredeyse bir günah.

Corina'nın kahkahası yakınlarda duran birkaç yedek sporcunun dikkatini çekiyor. Yanımızdan geçiyorlar, tepsileri taşıma bandına taşıyorlar ve giderken ona bakıyorlar. Çıplak omzundaki bir tutam saçı savuruyor ve bana şehvetli bir bakış atıyor. "Dinle tatlı şey," diyor, "eğer onlar hakkında gerçekten bilgi istiyorsan, sana yaptıklarını onlara da yap." Öne doğru eğiliyor ve göz ucuyla adamları görebiliyorum, neredeyse salyaları akıyor.

Yavaşça yüzüne bakıyorum. "Neymiş o?" Ben deadpan.

"Senaryoyu tersine çevir," diyor. "*Onları* takip et."

Alay ettim ama kötü bir fikir değildi. Sporcu bir ve sporcu iki sonunda hamlelerini yapmaya karar verdiklerinde hala bunu düşünüyorum.

"Hey, Corina." Önce bir numaralı sporcu içeri giriyor ve bir kolunu Corina'nın sandalyesinin arkasına geçirirken milyon watt'lık bir gülümseme yayıyor.

Yukarı bakıyor. "Selam Chad," diyor kirpiklerini kırıştırarak.

Gözlerimin dolmasını engellemeye çalışıyorum. Tabii ki adı Chad. Klasik dangalak görünümlü bir adam için klasik dangalak ismi.

"Seni görmeyeli uzun zaman oldu," diyor iki numaralı Jock, diğer yanına gelerek.

Nazıkçe gülüyor ve bir numaraya doğru dönmesini izliyorum, iki numara neredeyse salyalarını akıtarak dekoltesine bakarken göğsü dışarı fırlıyor. Bazı erkekler oyuncu olmakla suçlanabilir, ama eğer bir kız oyuncu olsaydı, o olurdu. "Son zamanlarda okulla çok meşguldüm," diyor somurarak. "Hocalarım bu dönem çok acımasız. Hiçbiri ödevlerime uzatma vermeye yanaşmıyor."

"Bu çok kötü," diyor Chad ama kızın ne söylediği umurunda değilmiş ve ağzının yapabileceği başka şeylerle daha çok ilgileniyormuş gibi görünüyor.

Corina bana doğru bir bakış fırlattı ve sırıttı. "Arkadaşım Avalon'la tanıştınız mı?"

Chad ve iki numaralı Jock ismimi duyunca kaskatı kesiliyor ve Corina elini bana doğru salladığında başlarının diken üstünde döndüğünü görüyorum. "Hayır, tanıştığımızı söyleyemem," diyor Chad.

"Oh, sizi tanıştırayım. Avalon, bunlar Chad ve Brock. Eastpoint'in basketbol takımında oynuyorlar." Ona kaşlarımı çatıyorum.

"Hey," diyor iki numaralı Jock -Brock- elini kaldırıp varlığını kabul etmeyi başaran tek kişi.

Öte yandan Chad, Corina'ya odaklanırken beni tamamen görmezden geliyor. "Bu akşam depo bölgesine gidiyoruz," diyor ona. "Sen de gitmeyi düşünüyor musun?"

"Depo bölgesi mi?" Kaşlarını çatıyor ve başını sallıyor. "Hayır. Yarın sınavım var ve Profesör Habersham tam bir pislik. Eğri üzerinden bile not vermiyor."

"Eğer fikrini değiştirirsen..." Kolunu kızın omuzlarından çekip doğrulurken müstehcen halinin uzaklaşmasına izin veriyor.

Merak beni onunla yüzleşmeye zorladı. "Depo bölgesinde neler oluyor?" diye sordum.

Kaskatı kesilir. "Şey... uh... gerçekten hiçbir şey."

Kızgınlık oluşur. "Öyle mi?" Yavaşça tepsimi alıp ayağa kalkıyorum ve masanın etrafında dolanırken onun yanında duruyorum. "O zaman Corina neden gitmek istesin ki?"

"Bu.. Ben sadece..."

Corina gülerek onun kışını kurtarır. "Bu kadar namuslu olma," diyor ve uzanıp koluna hafifçe vuruyor. Şahsen, bu açık yalan için ona tokat atmaktan çok daha sert bir şey yapmak isterdim ama iyi davranıyorum. Ne de olsa korumam gereken bir anlaşma var.

Chad bana dönmeden önce ona bakıyor. Başının arkasını ovuşturuyor, parmaklarını neredeyse tıraş edilmiş alt kısımda gezdirirken saçlarının üstteki uzun kısmı bir gözünün üzerinden öne doğru sarkıyor. "Burası sadece erkeklerin konakladığı yer," diyor geçirirerek.

Corina öne doğru eğilir. "Ben gidemem ama sen kesinlikle gitmelisin," diyor. "Çok eğlenceli."

"Ne tür-"

"Sonra görüşürüz Corina," diyor Chad ve arkadaşının omzuna dokunarak uzaklaşırken sözümü kesiyor. "Benim çıkmam lazım ama

Boş vaktin olursa beni ara."

"Güle güle!" diyor arkadaşı, aceleyle.

Dışlerimi sıkıp arkasından ters ters bakıyorum. *Pansy*, sanırım. Corina sadece kıkırdıyor. "Onları suçlayamazsın," diyor ve tepsisini kapıldığı gibi beni takip ederek taşıma bandına doğru ilerliyor. "Artık sen de rezilsin."

Arkama yaslanıyorum ve boynumu kırıyorum. "." Sesimdeki alaycı ton, eşyalarımızı alıp dışarı çıkarken onu yine güldürüyor.

"Hasta Çocuklar senden nefret ettiler, sonra seni sahiplendiler ve şimdi de seni görmezden geliyorlar-"

Gözlerim ona doğru kayıyor ama başımı çevirmiyorum. "Beni kesinlikle görmezden gelmiyorlar," diye yorum yapıyorum. Eğer durum böyle olsaydı sürekli kıcımda olmazlardı. En azından sınıfta onlar yokmuş gibi davranabiliyorum. Öğrenci denizi içinde sadece bir çift yüz oluyorlar. Yine de başka her yerde, onların abartılı varlıklarını görmezden gelmek zor.

Ayaklarımız kaldırıma çarpıyor ve ben Havers'a doğru dönüyorum, Corina da beni takip ediyor. "Evet, şey, hiç kimse bu kadar dikkatini çekmemişti ya da çekememişti," diye cevap veriyor. "Kate bile ve o neredeyse Dean Carter'ın kız arkadaşıydı."

"Pratik olarak mı?" Tekrar ediyorum. "Onların-"

"Ne?" diye araya giriyor, bana eğlenerek bakıyor. "Resmi mi?"

Bir kez başımı salladım.

Corina başını sallar. "*Hayır*." Sözcüğün son kısmını söylerken yaya kaldırımındaki bir çatlağın üzerinden atlıyor. "Kate Coleman zengin bir aileden geliyor ama o bile resmi olarak tanınacak kadar iyi değildi. Dean'in en düzenli seks biri olduğu için bir statüsü vardı, ama hepsi bu kadar. Yeterince düzüştükleri için kendisine Hasta Kız diyebileceğini düşünüyordu -gerçekte böyle bir şey olduğundan değil. Ne olursa olsun, şimdi görebileceğiniz gibi, onlar için bir hiç. Dean onu hiç umursamış olsa bile, artık umursamadığı kesin."

"O zaman çok seks arkadaşı var mıydı?" Kendimi sorarken buluyorum.

Corina dönüp başparmaklarını tasarım çantasının içine sokarak geriye doğru yürürken gözlerinde muzip bir ışıltı belirliyor. Yorum yapmasını bekleyerek kaşlarımı çatıyorum ama neyse ki alaycı bir yorum yapmadan geçiştiriyor.

"Çok değil," diyor onun yerine. Yaya geçidine geldiğimizde arkasını dönüyor ve caddenin karşısındaki rakamlara bakıyor, biz diğer tarafa geçene kadar geri sayıyor. "Dean özel bir insan. Kate onun cinsel partnerleri arasında en açık olanıydı. Eminim daha fazlası da olmuştur ama aklıma gelen yok." Geri sayım sona erdiğinde kıkırdıyor ve bize karşıya geçmemizi işaret ediyor. "Aslında şimdi de, eğer kampüste biriyle yattıysa, belki de onlara şu Gizlilik Sözleşmelerinden birini imzalatmıştır."

"Gizlilik Sözleşmesi mi?" Diğer tarafa ulaştığımızda ona bakıyorum.

"Gizlilik anlaşmaları," diye açıklıyor ve sonra omuz silkiyor. "Bizim gibi insanlar için oldukça yaygın."

Anladığım kadarıyla 'bizim gibi' zengin ve güçlüleri kastediyor.

Corina önümde ilerlerken kendimi onu izlerken buluyorum, o topuklu ayakkabı giyerken ben Converse giyiyor olmama rağmen daha hızlı yürüyor. Sanki onu ağırlaştıran hiçbir şey yokmuş gibi rahatça hareket ediyor. Karanlık yok. Ahlaksızlık arzusu yok. Beni Urban'a götürmeyi teklif ettiği o günden beri onunla daha çok vakit geçirdim ama şimdi ona bakarken bu hatun hakkında hiçbir şey bilmediğimi fark ediyorum. Birlikte birkaç yemek yedik -çoğunlukla bilgi toplamak için- ve hepsi de *onlar* hakkındaydı. Konuştuğumuz konuların hiçbirinin onunla bir ilgisi yoktu.

Bence *bu garip*. Çoğu insan kendinden bahsetmeyi sevmez mi? Özellikle de onun gibi kızları?

"Dean Carter ve Sick Boys hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?" Havers'ın önüne vardığımızda sordum.

Kaldırımında duraklıyor ve bana doğru dönüyor. Bana bakarken donuk mavi gözlerinin kenarları kırışıyor. "Eastpoint varisleri gibi ailelerin etrafında büyüdüm," diye itiraf ediyor. "Hayatım boyunca onlar tarafından kuşatıldım. Onların kim olduğunu biliyorum, tıpkı onların da benim kim olduğumu bildiği gibi."

Tek kaşımı kaldırıyorum. "Peki sen kimsin?"

Dudaklarında bir sırıtiş yayılıyor. "Sadece başka bir zengin kaltak," diyor kaldırımından bir adım atarak. "İyi geceler, Avalon."

Caddenin karşısındaki banliyö otoparkına doğru ilerlerken gözlerim onu takip ediyor. Bir kez bile arkasına bakmıyor ve nedense bu beni rahatsız ediyor. Bu ve söylediği şey. Kulağa geldiği kadar alaycı mıydı yoksa komik olmaya mı çalışıyordu anlayamıyorum.

İç çekerek arkamı dönüp yatakhaneye doğru ilerliyorum ve giderken telefonumu çıkarıyorum. Corina'nın niyeti ne olursa olsun, bana bir iyilik yaptı.

birkaç iyilik. Beni arayıp lanet olası depo bölgesinden bahsetmesi gereken tek bir kişi var ve neyse ki Corina herkese nasıl ulaşacağını biliyor gibi görünüyor. Eğer benim numaramı onun gibi kızlara verebiliyorsa, ben de onunkini aynı kaynaktan alabilirim. Numarasını çeviriyorum.

"Hayes," diyor tanıdık bir ses birkaç dakika sonra.

"Merhaba Jake," diyorum, "ben Avalon. Senden bir iyilik isteyeceğim ve bana iyilik yapmayı ne kadar sevdiğini biliyorum, külot çocuk."

AVALON

"BUNDAN EMİN MİSİN?" DIŞARI ÇIKTIĞIMIZDA JAKE'İN SESİ GERGİNDİ.
Arabasını.

"Evet," diyorum. "Eminim. Burayı sorduğumda bana söylemeliydin."

Omuz silkiyor, özür dilemiyor. "Hasta çocuklarını peşime takmakla tehdit etmeseydin şimdi sana bundan bahsetmezdim."

"Evet..." Uzun, metal ahır görünümüne bir binanın dışında toplanan kalabalığı takip ederken sırtıyorum. "Bu konuda," diyorum, "onlar tam olarak *benim* adamlarım değil."

Donup kalıyor, eli uzanıp kolumu yakalıyor ve beni kısa sürede yukarı çekiyor. "Ne oluyor ?" Jake'in yüzü şaşkınlıktan allak bullak oldu. "Yani Carter'la çıkmıyor musun?"

"Yalvarsa bile olmaz," diye cevap veriyorum, elinin üst kısmını başparmağımla işaret parmağım arasında sıkıştırıyorum, o irkilip beni bırakana kadar.

"Bu da ne, Avalon!" Arkasını döner ve arabasına doğru yola koyulur. "Ben buradan gidiyorum."

"Hey!" diye bağırıyorum. "Beni geri götürecek birine ihtiyacım var."

"Oh, hayır," diye sesleniyor omzunun üzerinden. "Kesinlikle hayır, tek başınasın."

Tanrım, tam bir korkak gibi davranıyor. Gözlerimi deviriyorum ve ona yetişmek için koşuyorum, kolunu tutuyorum ve durup bana ters ters bakınca hemen bırakıyorum. "Bana borçlusun," diyorum.

Alay ediyor. "Hangi evrende sana bir şey borçluyum, Ava?"

Kaşlarımı çatıyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Gözleri göğüs dekoltemde geziniyor ama boğazımı anlamlı bir şekilde temizlediğimde

homurdanarak tekrar yüzüme atlıyorlar. "Numaramı verdin, ahmak herif," diye . "Zengin bir kaltağa."

"Evet, duyduğuma göre ikiniz çok yakın arkadaşmışsınız," yanıtıyor. "Bunun sana borçlu olduğum anlamına geldiğini anlayamıyorum."

Başımı salladım. "Gerçek şu ki, beni sattın. Ayrıca söz verdiğin yerleri bana hiç mesaj atmadın. Bu küçük bölgeyi Corina'dan ve onun oyuncaklarından öğrenmek zorunda kaldım." Gözlerini bana dikmiş bekliyor ve ben inliyorum. "Peki," diye çıkışıyorum. "Kal. Beni geri götür, ben de sana kazancımı vereyim."

"Ya kaybedersen?"

Dilimi ağzımın içinde döndürüyorum ve yırtıcı bir gülümsemenin taklidi olarak dişlerimin arasından geçiriyorum, sonra bırakıp sırtıyorum. "Sana gerçekten bir ezik gibi mi görünüyorum?" diye soruyorum. Jake yine bana bakıyor, belli ki şüpheyile. "Ve nasıl karşılık verdiğine dikkat etmek isteyebilirsin," diye ekliyorum. "Kate'in arabasını aldığım gibi senin arabanı da almakta tereddüt etmem ve o zaman ikimiz de nerede oluruz?"

"Rideless?" diye tahmin ediyor kuru

bir ses tonuyla. "Evet."

Nefesini içine çekip ellerini saçlarına götürüyor, saç tellerini karıştırıyor, durup geri dönmeden önce dönüp birkaç adım uzaklaşıyor. Jake ellerini saçlarından çekip beni işaret etti. "Sen lanet olası bir sirensin," diye suçluyor. "Çok seksi bir kıçın ve muhteşem bir yüzün var ama erkekleri ölüme sürüklüyorsun."

Kıç yorumunu görmezden geliyorum. "Bu kadar drama kraliçesi olma," diye alay ediyorum. "Seni baştan çıkarmadım. Şimdi, var mısın yok musun?"

Jake bana doğru hışımla geliyor ve binaya giren insanları takip ederken yanımdan geçip gidiyor, yanına vardığımda bana bir bakış atıyor. "Gerçekten Carter'la yatmıyor musun?" diye açıklıyor.

"Neden herkes benim öyle olduğumu düşünüyor?" Cevap vermek yerine karşılık veriyorum. "Onu dilini boğazıma sokarken gördüler mi?" Bu soruya cevap veriyorum. "Hayır, görmediler."

"Peki ya seninki onunkinin altında?"

Omzuna bir yumruk atıyorum ve ana girişe ulaştığımızda onu iterek kapıdan içeri giriyorum. Depo büyük ve yasadışı bir dövüş gecesi için uygun. Hiçbir yerin ortasında yer alıyor. Jake, gölde uçurum dalışı yapmak için otobüse bindiğim günden bile daha uzağa gitmişti ama bu kadar çok insan

Şu anda iç mekanı dolduran bu mekanın, konumuna rağmen popüler ve tanınmış olduğu açık.

Şimdiden havada belli bir elektrik var. Herkesin üzerinde, gecenin ilerleyen saatlerinde yaşanacak olaylara dair bir beklenti var.

"Biliyor musun," diyor Jake dalgın dalgın yanıma dönerken, "soruma hiç cevap vermedin."

"Benimkine hiç cevap vermedin," diye .

Arka tarafta iyi bir yer bulduğumuzda ellerini ceplerine sokuyor - birileri eski tribünleri taşımış gibi görünüyor ve insanlar büyük siyah çitle çevrili bir kafes gibi görünen şeyin etrafındaki izleme yerlerini talep etmeye başlıyorlar.

"İnsanlar ikinizin yüzünüzü yaladığını görmemiş olabilir," diyor son olarak ve etrafına bir göz atıyor - sanırım en yakındaki insanların bizim konuşmamıza kulak misafiri olamayacak kadar gördüklerine dalmış olduklarından emin olmak için. "Ama ikinizin arasındaki boku herkes hissedebilir."

"Bok falan yok," diye ısrar ediyorum.

Jake'in karanlık gözleri bana dikildi. Başka tarafa bakıyorum. "Saçmalık." Kendimi zor tutuyorum. "Gözü olan herkes Dean Carter'la aranızdaki gerilimi görebilir. Seni neredeyse kendisinin ilan etti -daha önce *hiç* yapmadığı bir şey. Ve eğer düşündüğüm gibi bir kızsan, o zaman bana karşı dürüst olmalısın. Bunu biliyorsun. Aksi takdirde, buraya gelmene yardım etmem için onu asla bir tehdit olarak kullanmazdın."

Sertçe nefes alıyorum ve haklı olmasından nefret ederek dişlerimi sıkıyorum. "Dean Carter," diye başlıyorum, dilimde zehri hissederek, "pisliğin teki."

Jake gözlerini devirir. "Bu yeni bir şey değil," diyor.

"Evet, ben burada yeniyim. Pislik seviyesi benim için hâlâ taze."

"Bu bana neler olduğunu anlatmayacağın anlamına mı geliyor?"

"Duruma göre değişir..." Kelimenin dilimden kayıp gitmesine izin veriyorum.

Kalabalık, tek bir kişinin etrafında dönen bir insan kitlesi arıyorum. Bahisçiye orada bulacağım.

"Ne üzerine?" diye .

"Eğer çeneni kapalı tutabilir ve sana verdiğim her türlü bilgiyi yaymaktan vazgeçersen."

İşte orada. Odanın öbür ucunda, insanlar ona para uzatırken küçük bir baş aşağı yukarı sallanıyor. Ayağa kalktım. "Bunu bir sır olarak saklayacağım," diye geveliyor Jake. Sarsılıyorum ve kaşlarımı çatarak yere bakıyorum.

Bir an düşündüm, tartıştım ve bilgilerde herhangi bir zayıflık kaynağı aradım. Dudaklarımı büzerek

Jake'e odaklanmadan önce bahisçiye geri döndüm. "Aramızda hiçbir şey yok," diyorum sonunda. "Dean Carter benim gözümde bir düşman. Bir noktayı kanıtlamak için bir iddia ortaya attı. Hoşlanmadığım bir şey. Yine de şimdiye kadar beni rahat bıraktılar. Böyle yapmaya devam ettikleri sürece" -uzun bir sıranın üzerinden geçip tribünlerden tamamen iniyorum- "tahtlarını korumalarına izin vereceğim," diye bitiriyorum sözümü sırtarak ve arkamı dönüp kalabalığın içinde kaybolmadan önce.

ÇOK SICAK. TANRISAL OLMAYAN BİR ŞEKİLDE, AMA HIZLI BİR KONUŞMADAN SONRA Kimlerin sıraya girdiğini görmek için bahisçiye gidiyorum - hiçbir ismi hatırlamıyorum ama rekabete aşına olmak güzel bir şey - Jake'e geri dönüyorum. Kalabalığın arasından yanlamasına geçerek, elini kolunu sallayarak dolaşanlardan kaçınıyor ve fazla yaklaşanları itip kakıyorum.

Tanıdık bir heyecan ürpertisi beni içimden vuruyor. Aç bir canavar kendini belli ediyor. Bu gece burada olmamın sebebi de bu. O kadar coşkuluyum ki, bana çarpıp döndüğünde nefesinin altında küfürler savuran bir adamın suratına yumruk atmak için arkamı bile dönmüyorum. Önemli değil. Bu gece öyle ya da böyle tüm bu suyu çıkaracağım. Jake'i bıraktığım yerde elinde telefonu ve yüzünde asık bir ifadeyle buluyorum.

"Geri," diyorum, yanındaki bankta bir çömelme hareketi yapıyorum ve onu zıplatıyorum.

Telefonunu hızla cebine geri koyuyor, gözlerimi kısıyorum... çok hızlı. "Nereye gittin?" diye soruyor.

"Bookie," diyorum, geldiğim yöne doğru sallayarak.

Başını çeviriyor ve benimkini cebindeki telefonun dış hatlarına bırakıyorum, ama ellerini içine soktuğunda kaşlarımı çatıyorum. Ne sakladığını öğrenmek için telefonu almamın imkânı yok. Ve bir şeyler sakladığını biliyorum. Suçlu olmasaydı kimse böyle zıplamazdı.

"Bana söylemeliydin," diyor bana dönüp baktığında. "Seni tanıştırabilirdim. Kimin üzerine bahse girmen gerektiği konusunda sana daha iyi bir düzen verebilirdim."

"Endişelenme." Başımı sallıyorum. "Ben her şeyi ."

"Anladın mı?"

Ben cevap veremeden ışıklar sönüyor ve kalabalık kafese doğru hücum ediyor, biri içeri ve spot ışıkları yavaşça onun üzerine geliyor. Bu bahisçi-Tehlike, kendisini daha önce tanıtmıştı. Kızıl yelesini geriye savuruyor ve sıska görünümlü bir herif olmasına rağmen yumruklarını havaya kaldırıp mikrofonu dudaklarına götürürken parmak eklemlerine kazınmış dövmeleleri var.

"Lordlar ve Bayanlar," diye bağırır, "biraz kan dökülmesini görmeye hazır mısınız?" Kalabalık kükreyerek karşılık veriyor ve o da kıkırdıyor, sesi derin ve eğlenceli. "O zaman doğru yere geldiniz. Benim adım Hanson Reed ve bu akşam ev sahibiniz ben olacağım."

Sırıtiyorum, tişörtümü çıkarırken ayağa kalkıyorum. Spor sütyenimi gösterdiğimde Jake'in gözleri açılıyor. Pantolonumu üzerimde bırakıyorum. İhtiyacım olan şey için yeterince bollar. "Ne yapıyorsun lan sen?" diyor, yüzü soluyor.

Bahisçiyle konuşmaya gittiğimde diğer dövüşçülerden birinden aldığım bandı cebimden çıkarıyorum. Beyaz şeritleri eklemlerimin etrafına ve parmaklarımın arasından geçirmeye başlarken, "Buraya gelme ücretini alıyorum," diyorum. Dövüş sırasında bantlanmamış eklemlerin canımı çok acıtabileceğini zor yoldan öğrenmişim ve benim derdim acıyı hissetmek değil, acıyı iletme.

"Kavga etmediğinizi söylediğinizi sanıyordum!"

Hanson kalabalıkla konuşmaya devam ederken bir elimi diğerine geçerken ses tonundaki suçlamaya kıkırdıyorum. Onları kızdırmakta çok iyi. Diğer insanlar fark edip bakmaya başladığında ben yarı dikkatle elimdeki işe odaklanıyorum. Jake öcünün her an ortaya çıkacağından korkuyormuş gibi etrafına bakınıyor.

"Para için dövüşmediğimi söyledim," diye cevap verdim. "Ve etmiyorum da. Para senin. Dövüş-" İkinci elimi bitirip parmaklarımı yeterince sıkı olduğundan emin olmak için yukarı aşağı sıkarken kendimi kesiyorum, ama yumruk yapma yeteneğimi engelleyecek kadar sıkı değil. Bağımlılık denen o hasta kaltak şimdiden içimi tırmalıyor, kafesinden çıkmaya hazır. Ya da daha doğrusu ... bir tanesine. "Dövüş," diyorum başımı kaldırıp tribünden bir adım atarken ve ihtiyaç duymadığım gömleğimi Jake'in yüzüne fırlatırken, "hepsi benim için."

"Bu çok kötü bir fikir," diyor. "Bunu yapamazsınız."

"Yanlıı." Durakladım ve geri döndüm. "Ne istersem onu yaparım."

"Sadece onları ," diye ısrar ediyor.

Gölüyorum, göbekli bir kakhaha. "Her iki şekilde de dövüşmemi umursayacaklarını sanmıyorum." Umurlarında olsa bile, Abel yapabileceğim ve yapamayacağım her eylemi belirtmedi - eğer belirtmiş olsaydı, anlaşımayı kabul etmezdim. Buna ihtiyacım var. Damarlarımdaki acele. Saçlarımı at kuyruğu yaparken enseme kaplayan ter hissi. Kafatasımın arkasına sabitliyorum ve ayak parmaklarımın üzerinde zıplarken bir o yana bir bu yana sallıyorum. Kan ve adrenalini arzum şimdiden akmaya başladı. *Bunu hiçbir şey durduramaz*, diye düşünüyorum. Bu dünyadaki en iyi kafa.

Bu duyguyu kontrol etmek dünyadaki tüm ilaçlardan daha iyidir.

"Ava!" Jake tribünden atlayıp bana doğru uzanıyor. kapalı. Eli üst koluma dolandığında kaşlarımı çatıyorum.

"Kaldır. Senin. Siktiğimin. Elini." Şimdiden şiddetin nabzını hissediyor olsam da, kelimelerle boğuşuyorum. Onu incitmek istemiyorum ama ne zaman biri iznim olmadan bana dokunsa -ki Eastpoint'te insanlar bunu yapmayı seviyor gibi görünüyor- bu sadece beni kızdırmaya ve birkaç kemik kırmaya daha hazır hale getirmeye yarıyor.

Jake'in eli bir anda gitti ama hâlâ başımda duruyor. "Bu kötü bir fikir," diye tekrarlıyor. "Lütfen bunu yapma. Sana yalvarıyorum. Muhtemelen buradadırlar. Seni görecekler."

Etrafa bakındım ama bir şey bulamadım. "Onları göremiyorum," diyorum kaşlarımı kaldırarak. "Hem ne önemi var ki? O zengin çocuklar neden burada olsun ki?"

"Lanet olsun!" diye çıkışıyor, sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi bakıyor. "Gerçekten bu kadar kalın kafalı mısınız?" Gömleğim hala onun yumruğunda, aramızda asılı duruyor.

"Hakaret mi?" Öfkelenim. "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten." Sanki bana gerçekten inanamıyormuş gibi başını sallıyor. Başımı çeviriyorum ve Hanson'ın konuşmasını bitirmekte olduğunu fark ediyorum. Beni takdim etmeye hazırlanıyor. Gitmem gerekiyor. "Ava," diyor Jake, dikkatimi tekrar çekerek, "buranın *sahibi* onlar. Eastpoint'in neredeyse tamamına sahipler. Onların parasının ne tür bağlantıları olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Normal üniversite öğrencileri gibi görünebilirler" - *görünmüyorlar*, sessizce itiraf ediyorum. Hasta Çocuklar normal değiller. Yine de o kadarını söylemiyorum-"ama çok güçlüler. Ve güçle birlikte bir sürü... " Dudaklarını ısıyor, başı geriye düşüp gözleri bana dönmeden önce etrafta gezinirken dişleri bembeyaz parlıyor. "Onların sahip olduğu türden bir güç asla yüzde yüz dürüst değildir," diye bitiriyor.

Biraz muğlak konuşuyor ama ne demek istediğini anladım. Zenginler. Yozlaşmışlar. Güçlüler. Bununla ilgili tek sorun... Gerçekten umurumda değil. Ben kararımı uzun zaman önce verdim. Bir daha kimsenin beni kontrol edebileceğini ya da kullanabileceğini düşünmesine izin vermeyeceğim.

Bir adım geri çekiliyorum. "Uyarın için teşekkürler," diyorum, Jake'in paniklemiş bakışları benimkilere ulaştığında yüz ifademi yumuşatarak. "Ama benim için endişelenme. Hasta Çocuklarla başa çıkabilirim."

"Öyle diyorsun..." Jake'in yüzü gerildi, "ama senden bunu yapmamı istiyorum."

"Neden?" Bir adım daha geri çekilerek meydan okuyorum. Hanson'ın arka planda rakibimi anons ettiğini duyabiliyorum, kalabalığı daha fazlası için acıktırmak için övgülerini sıralıyor.

Jake'in gözleri tekrar kalkmadan önce yere bakıyor. "Yaralandığını görmek istemiyorum Ava." Bu çok hoş. Dürüst olmak gerekirse, inanılmaz. Jake beni neredeyse hiç tanımıyor ama yine de hayatımda tanıdığım insanların yarısından daha fazla ilgi gösteriyor ama ona tam olarak inanmıyorum. Sanırım benim sorunuma karışmak istemiyor, ki bunu anlıyorum. Ama aynı zamanda, benim gibi insanlar için karanlıktan saklanmak mümkün değil. Elimde kalan tek şey onu kucaklamak.

Hoparlörlerden Hanson'ın sözleri yükselirken ona gülümsüyorum. "Ve bu gece, Lordlar ve Bayanlar, yeni bir yarışmacımız var. Lütfen Avalon Manning'e hoş geldin deyin!"

Jake'e dönüp kalabalığın arasından kayarak Hanson ve başka bir kadın dövüşçünün beklediği çitlerle çevrili alana doğru ilerlemeden hemen önce "Bir kazananın çalışmasını izle," diyorum. Siyah kapının arkamdan kapanmasına izin vererek ringe giriyorum.

Biraz kan dökülmesine hazırım.

DEAN

HAYIR. O. LANET OLSUN. DEĞİL.

Bu sözler zihnimde yankılanıyor, ama depoya adım attığımda, kuru ter boğazımı kaplıyor, onun tam da o orospu çocuğunun son mesajında olacağını söylediği yerde olduğunu görüyorum. Hâlâ ıslak olan saçlarımın damlayan telleri yüzüme doğru sarkarak görüşümü yarı yarıya engelliyor ve onları silkeleyerek yolumdan çekiyorum. Damlacıklardan birkaçı yanımda, girişimi fark etmemiş olan birkaç kişinin üzerine düşüyor.

İçlerinden biri soğuk su boynunun yan tarafına çarptığında irkiliyor ve dönüyor, yüzü çoktan öfkeli bir kaş çatmaya dönüşmüştü, ama bana bir kez baktı ve benden olabildiğince uzağa kaçtı. Akıllı adam. Kalabalığın arasından fırlayıp Avalon Manning'in durduğu kafesin etrafında dönüyorum.

İnsan kalabalığı geçmeme izin vermek için ayrılıyor. Sanki içimdeki yırtıcıyı hissediyorlar; birini parçalamaya hazır, zorlukla dizginlenen canavarı. Şükrettiğim tek şey, onun bir erkekle kavga etmiyor olması. O karmaşanın içine girseydim, her yeri ateşe verirdim.

Ne düşünüyor bu kadın? Beni buraya getiren adamın izini sürerken merak ediyorum. Abel ve Braxton da buradalar. Bu gece gelmemeyi seçen tek kişi bendim. En azından plan buydu. Zaten kafası güzel olan bir kız yoluma çıkınca homurdandım. Hiç düşünmeden onu kaldırıp en yakındaki adama fırlattım ve yakalanıp yakalanmadığını görmek için duraksamadan yoluma devam ettim.

Öfke işliyor.

Üç haftadır ondan uzak duruyorum ama Abel ne derse desin, anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getiremeyeceği açık. Ondan ayrıldım. Tek yapmak istediğim ona eziyet etmekken onu yalnız bıraktım. Tabii ki gözüm üzerindeydi. Üçümüz onun tüm sınıflarına transfer edildik, ama şimdi gözlerim onun lezzetli kışında, rakibine mükemmel bir yuvarlak tekme atarken, bunun yeterli olmadığını fark ediyorum.

Bakmak ve dokunmamak beni öldürüyor. Farkında olsun ya da olmasın, Avalon Manning az önce çizgiyi aştı. Yeraltı dünyama bir adım attı ve artık geri dönüşü yok. Nar tanelerini boğazına sokacağım ve asla çıkamayacağından emin olacağım.

Depoya doğru ilerlerken tribünlerin tepesinde Jacob Hayes'i görüyorum; bir elinde koyu renkli bir kumaş parçası, diğerinde cep telefonu, gözlerini kavgaya dikmiş. Güzel. Abel ve Braxton sonunda beni bulmak için gözlerini Avalon'un kışından ayırdıklarında onu fark etmek kolay olacak ve ben de öyle. Bu ikisinin bundan olması gerekenden çok daha fazla zevk aldıklarına hiç şüphem yok. Evden çıkmadan hemen önce -ve Hayes'in mesajından hemen sonra cevapladığım telefon görüşmesi de bunu belirtiyordu.

"Hayes." Adamın adını homurdanarak söylüyorum ve depo zeminini dolduran insanların ve buraya taşıdığımız eski tribünlerin gürültüsü arasında bile beni duyuyor. Gözlerini aşağıya çevirdi ve beni fark ettiğinde yutkundu ve bana el salladı. Tribünleri birer birer çıkarken insanlar yolumdan çekiliyor, dönüp bankları merdiven olarak kullanıyorum ve tepedeki adama doğru daha hızlı bir yol açıyorum. "Neden onu durdurmadın?" Ona ulaştığımda talep ediyorum.

"Denedim dostum," diyor Hayes çabucak, "ama beni dinlemedi." "Ona dinletmeliydin," diye tıslıyorum.

Biri çılgılık atıyor ve kafamı çevirdiğimde diğer kızın Avalon'un yüzüne bir yumruk attığını görüyorum. Gerçi bu onun çılgılığı değildi, kız geri çekildiğinde fark ediyorum ve tek gördüğüm Avalon'un sırttan alaycılığı oluyor. Sanki dayak zevk alıyormuş gibi. *İlginç.*

O güçlü bir dövüşçü. Yumruklar onu zorluyor gibi görünmüyor. Aslında, onu hiç yavaşlatmıyorlar. Hızla hareket ediyor, rakibinin vücudunu kesiyor ve bacaklarına tekme atıyor. Diğer kız yere düştüğünde, Avalon onun üzerine atlıyor ve darbe üstüne darbe indiriyor. Dövüşün bir an önce bitmesini bekliyordum ama sonra operasyon-

Ponent ayağa kalkıp bacaklarını Avalon'un vücuduna doluyor ve bir anda pozisyonlar tersine dönüyor.

Ellerimi yumruk yapıp iki yanıma sıkıyorum. Kan ve ter. İkisi de kan ve ter içinde. İnsanlar kafese yaklaştıkça kalabalığın uğultusunu hissedebiliyorum. Bir sonraki anda Avalon bir şekilde diğer kızın elinden kurtuldu ve ikisi de tekrar ayağa kalktı. Dönüyorlar.

Rakip kafasını çeviriyor ve bir tomar kan tükürüyor. Avalon'un bunu yaptığını görürsem, sorunlarımız olacak. Bazı nedenlerden dolayı, içimde onun incindiğini görmek istemeyen bir parça var. En azından benden başka kimse tarafından. Kalabalığın içinde tanıdık bir beyaz sarı saçlının yanında neredeyse bir karış uzunluğunda daha koyu renkli bir kafa gördüğümde bakışlarımı daraltıyorum.

Braxton ve Abel.

Bir saniye sonra beni fark ediyorlar ve kalabalığın arasından bana doğru ilerlerken başlarını sallıyorlar.

"Buraya nasıl geldi ki?" Kardeşlerimin gelmesini beklerken soruyorum.

Jake vardiyalar itibaren yan için yan. "I getirdi Onu." o isteksizce kabul ediyor.

"İyi bir nedenin olsa iyi olur-" diye başlıyorum.

"İkinizin birlikte olduğunuzu sanıyordum," diyor ellerini teslimiyetle kaldırarak, gömlek ve telefon hâlâ ellerinde. "Onu bu yüzden getirdim. Beni sizinle tehdit etti. Yemin ederim, bunun senin isteyeceğin bir şey olduğunu düşünmüştüm ama artık daha iyi biliyorum dostum. Her şeyi açıklığa kavuşturdu."

", değil mi?"

"Kim ne yaptı?" Abel bize ulaştığında soruyor, Braxton hâlâ altımızdaki tribünlerde oturan insanların arasından tırmanıyor.

"Avalon ikinizin bir şey olmadığını söyledi," diye açıklıyor Hayes. "Yemin ederim, sen istemezsen ona bir bok vermem. Bela istemiyorum."

Başım dövüşe geri dönüyor. Avalon'un sırtı kafesin demirlerine çarpıyor. Rakibi ona doğru geliyor ve açıkçası diğer kız daha iyi dövüşüyor gibi görünüyor. O fit. Vahşi. Ama Avalon'da bir şeyler var. Daha karanlık, daha uçucu bir yan.

Parmaklarını kafesin geçirerek yukarı uzanışını izliyorum. Tutuşunu tüm vücudunu kaldırmak ve bacaklarını fırlatmak için kullanıyor.

rakibinin başının üzerinden geçerek kızın bir sonraki saldırısını etkili bir şekilde savuşturdu. Etkileyici. Acımasız. Vahşi.

Dövüşme şekli. Yarılmış alt dudagından sildiği kan. Hepsi çok seksi. Ve onun gibi bir kız hakkında böyle hissetmek beni itiraf etmek istediğimden daha fazla rahatsız ediyor.

"Ne dedi?" Kimse ona cevap vermeyince Abel tekrar sorar.

Braxton sonunda tepeye ulaşıyor ve dönüp arka korkuluklara hafifçe yaslanarak gelişmeleri izlerken hepimizin üzerinde yükseliyor. Hepimiz gibi o da bu tür dövüşlerden hoşlanıyor. Vio- lence yüzünden. Hareketleri içine çeker, dikkatle ve titizlikle izler. Genellikle daha dövüş başlamadan kazananın kim olacağını bilir ama hiçbirimiz Avalon'un dövüşebildiğini bilmiyorduk bile.

"Sen ne düşünüyorsun?" Abel'in sorusuna cevap vermek yerine ona soruyorum.

"O iyi," diyor bir süre sonra. "Ne kadar iyi?" Talep ediyorum.

Cevap vermesi biraz zaman alıyor ama cevap verdiğinde başını çevirip bakışlarını benimkilerle buluşturuyor. "Onu yenmek için yeterince iyi," diyor.

Sona yaklaşırken gözlerim tekrar dövüşe dönüyor. O haklı. Rakibinin gücü azalıyor ama Avalon diğer kıza sırtıttığında, onun işinin bitmek üzere olmadığını anlıyorum. Göğsü hızlı hareketlerle inip kalkıyor ama ayak hareketleri kusursuz. Dikkatli. Gözlerim göğüslerine takılıyor ve odadaki her erkeğin - erkek kardeşlerim de dahil - onu neredeyse çıplak gördüğünü fark edince dişlerimi sıkma zorunda kalıyorum. Göğüslerini yerinde tutan lanet olası küçük kumaş kayış zar zor kabul edilebilir. Belli ki kullanımdan ve yaştan dolayı yıpranmış. Neredeyse koyu gri, ama tonu bana her zaman öyle olmadığını söylüyor. Bu şey ne kadar zamandır onda? Bu düşünce aklıma geldikten bir saniye sonra rakibi yüzüne yumruk atıyor ve kan lekeleri kumaşa karışıyor.

İstemedenden de olsa boğazımdan bir hırıltı yükseliyor

Lanet olsun, dudaklarından kan akarken gülümseme şekli ... bu yasadışı olmalıydı. Bacaklarımı açtım ve ayaklarımı tribünlerin üst kısımlarına sabitledim, sertleşmemin yakında ineceğini umuyordum.

"Dean," diye sesleniyor Abel, dikkatimi dağıtıyor. Bakışlarımı ona doğru yönelttim ve o da

Jake'e başını sallıyor. "Ne yapmak istiyorsun?"

Sanırım *onun kıcını sadece isim olarak sahiplenmek istemiyorum*. Ama Abel'ın istediği bu değil. Vücudumu tekrar Jacob Hayes'e doğru çeviriyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Dinle, Hayes," diye başlıyorum, konuşurken serbest bırakılmamış hırıltının sesimi doldurmasına izin veriyorum. "*O* ne derse desin, onunla ilgili herhangi bir şey söz konusu olduğunda konuşacağın kişiler bizleriz. Sen ve Eastpoint'teki diğer herkes söz konusu olduğunda, Avalon Manning *benimdir*. Anlaşıldı mı?"

Gözleri irileşiyor ama hemen başını sallıyor. "Anlaşıldı," diye itiraz etmeden kabul etti.

"Güzel."

Kimse başka bir şey söyleyemedi, kalabalıktan gelen bir kükreme dikkatimizi çekiyor ve bahisçimiz Hanson'ın, nefes nefese kalmış Avalon'un bilincinin yerinde olmadığı belli olan rakibinin üzerinde dururken kafese doğru ilerleyişini izliyorum.

"Görünüşe göre haklıymışsın," diyorum Braxton'a. O da bana sırtıyor. "Ben her zaman öyleyim."

AVALON

HANSON BENİ KIZLA TANIŞTIRIR TANIŞTIRMAZ ADINI UNUTUYORUM.

Sonunda fark etmeyecek. Kanım pompalanıyor. Çömeliþ Hanson'ın kafesten çıkmasını ve kafesi arkasından kilitlemesini beklerken titriyorum. Ter ensemdedirikiyor ve omurgamdan aşağı kayıyor. Depo çok sıcak. Binaya tikiştirdikleri insan sayısı sıcaklığı artırıyor.

"Aşağı iniyorsun," diye alay ediyor kız.

Mümkün değil. Yine de bir şey söylemiyorum. Konu bu değil. Diğer dövüşçüler rakiplerinin psikolojisini bozmaya çalışırken, ben asla yapmam. Benim hakkımda ne düşündükleri umurumda değil. Bu odadaki hiç kimsenin benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil. Tek umursadığım istediğimi almak. Ve istediğim şey de onu yere sermek.

Kilit yerine oturuyor ve kelimelerle vakit kaybetmeden üzerime atlıyor. Yoldan çekiliyorum ve geçerken başının arkasından tutup parmaklarımı at kuyruğuna geçiriyorum. Onu geriye doğru çekerek önce karnına sonra da yüzüne bir yumruk indiriyorum ve sersemlemesine neden oluyorum.

Adrenalin kaslarımı hafifletiyor. Uçuyormuşum gibi hissettiriyor. Kendimi *güçlü* hissettiriyor.

Nefesim göğsümdediridip geliyor. Onu şimdi indirebilirdim ama o zaman bu amacıma ters düşerdi. İnsanlar kulağıma bağıyor, göğüslerini kafese bastırarak onu indirmem için bana bağıyorlar. O zaten yerde. Bunu yapmak yerine bekledim. Neyse ki toparlanması uzun sürmüyor ve toparlandığında daha da sinirli oluyor.

"Seni kaltak!" diye bağıyor ve tekrar daire çizmeye başlıyoruz. Sırıttıyorum.

Odadaki her şey kafese doğru daralıyor. Sadece o ve ben. Dönüyoruz ve dönüyoruz. Ayakları yavaşça hareket ediyor, ama gözleri bende kalıyor. Dikkatliyim, olmak zorundayım. Bu şekilde dövüşmek yasal değil. Televizyon dizilerinin aksine, bu gerçek. Sahte değil. Oyuncu yok. Ve kesinlikle hazırda bekleyen sağlık görevlileri de yok. Yanlış bir hareketle onu öldürebilirim. İçimi bir heyecan kaplıyor, sadece aynı şeyin onun için de geçerli olduğu gerçeği tarafından soğutuluyor. O da beni öldürebilir.

Sırıttıyorum. Bu pek mümkün değil.

"Ne gülüyorsun lan sen?" diye tıslıyor, kan tükürüyor.

Başımı sallıyorum ve bir dahaki sefere çok yaklaştığında dönüyorum, bacağımı yukarı kaldırıyorum ve yan tarafına tekme atıyorum. Engel oluyor ama zar zor.

"onu!" diye bağıyor biri.

"Yüzüne vur," diye emrediyor bir başkası. "Siktir et onu!"

Bunu burada yapmaktan hoşlanmadığım tek şey, saran yüzler denizindeki bazı insanları tanıyor olmam. Eastpoint'ten öğrenciler. Ancak karşımdaki kızı tanıyamıyorum. Kollarındaki ve kalçalarındaki solmaya yüz tutmuş morlukların durumuna ve kıyafetlerinin yırtık pırtık görüntüsüne bakılırsa o da tıpkı benim gibi.

Suçluluk duygusu göğsümde yankılanıyor ama kimse ona bunu yaptırmıyor. Benimle ringe çıkmayı o seçti ve bu onun kendi hatası. Bu düşüncenin kuyruk ucu, bana doğru hızla ilerlerken aniden durdu - sırtımı kafese çarparken uzak durmaya çalışıyormuş gibi yapmak yok oldu.

Sıcak nefes kulağıma çarpıyor, yüzümün yan tarafına doğru kayıyor. Gözlerimi sıkıp kapattığımda gözlerimin arkasında rahatsız edici bir anı yanıp sönüyor. Kıkırdadığını duyuyorum ve bu beni daha da sinirlendiriyor.

Kalçalarımı sabitleyerek yukarı uzanıyorum, parmaklarımı kafesin halkalarından geçiriyorum ve tutuşumu sıkılaştırıyorum. Bana yumruk atmak için geri çekiliyor ve ben de doğruluyorum, kafese tokat atarken darbeden kıl payı kurtuluyorum ve onun diğer tarafına düşüyorum ve aniden yer değiştiriyoruz.

Yüzüne yumruk attım. Kan parmak eklemlerimdeki banda çarpıyor. İkinci bir yumruk kafasını yana savuruyor ve ağzından daha fazla kan fışkırıyor, yüzüme ve göğsümün üst kısmına çarparak spor sütyenimi lekeliyor. Teninizde başka birinin kanından daha iyi bir his yoktur.

Geriye dönüp bir kafa darbesi indiriyorum. Kafatasım aptalca bir hareketten kaynaklanan acıyla yankılanıyor ama bu acıyı uyuşturarak içime daha da fazla adrenalin akıtıyor. Ve yine .

Saniyeler gibi gelen bir süre boyunca dövüşüyoruz. Her şey etrafımda süpersonik bir hızla dönüyor, ama görüldüğünden daha uzun olduğunu biliyorum. Azalıyor. Vuruşları yavaşlıyor. Vücudu baskıya ve sayısız darbeye dayanamıyor. Durmak istemiyorum. Bu duyguyu bırakmaya hazır değilim. Mutlak otorite hissi.

Artık insan gibi hissetmiyorum. Tehlikeli hissediyorum. Silahlanmış hissediyorum. Ve bu muhteşem.

"İşin bitti," diyorum, son vuruşumun altında tökezlerken göğsüm kabarıyor. Kan dilime çarpıyor. Bu sefer kendi kanım. Alt dudağımı yalıyorum, bir kesik hissediyorum.

"İşim bitti..." diye pantolonunu indiriyor. "Ben söylediğimde..."

Başımı sallıyorum ve ona bir yumruk daha atıyorum, bantlı eklemlerim çenesine çarpıyor. Sözlerine rağmen yere düştü. Seyirciler çılgına dönüyor. Heyecanlarının kükremesi kafamı kızgınlıktan başka bir şeyle doldurmuyor. Onların onayını ne umursuyorum ne de istiyorum. Bir an hareketsiz durup kıza bakarken uzanıp ön kolumu saç çizgime doğru siliyorum. Ter tenimde birikiyor, kendimi kirli ve pis hissetmememe neden oluyor.

Ben kirliyim. Pisim. Bende bir sorun var. Yüksek adrenaline bağımlıyım. Ve o düştükçe, ben de düşüyorum.

Gerçeğe dönelim.

Açılan çıkış kapısına doğru dönüyorum. Elime bir yığın dolar tutuşturuldu. Kaşlarımı çatarak onlara bakıyorum. Bir yanım onları saklamak istiyor - böyle bir para bana çok yardımcı olurdu ama uzun zaman önce birine bir söz vermiştim. Ve bir söz verdiğimde, onu tutarım.

"Avalon..." Jake'in sesi titrek ama beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor.

Başımı kaldırdığımda gülümsüyorum, parayı uzatmaya hazırken duraklıyorum ve gülümsemem kayboluyor. "Seni orospu çocuğu," diye suçluyorum, gözlerim arkasından yaklaşan bir grup adamdan ayrılıyor.

"Özür dilerim," der Jake. "I-"

Homurdanıyorum ve parayı tutan elimle göğsüne yumruk atıyorum. "Lanet olası ücretin," diye homurdanıyorum, parayı bırakırken yanından hışımla geçiyorum ve zar zor yakalıyor.

"O kadar hızlı değil, Ava." Dean'in eli dışarı fırlıyor ve kolumu tutarak daha fazla hareket etmemi engelliyor. "Henüz gitmiyorsun."

Kanım kaynarken ve gittikçe daha hızlı akarken, hissettiğim o yüksek duygu yavaşça damarlarıma geri dönüyor. Neredeyse derimin altında çarpıyor. Heyecanımı bastırıyorum ve ona küçümseyerek bakıyorum. "Öyle mi?" Yüzüne tükürüyorum. "Peki beni kim durduracak?"

O koyu çikolata kahvesi gözleri karanlık ve uğursuz bir şeyle parlıyor ve kendime rağmen dudaklarımın kıvrılmasına neden oluyor.

"Avalon," diye sesleniyor Jake, "gömleğin..." Kolumu Dean'in elinden kurtarıyorum.

-Dokunuşunun bana nefret ediyorum ve tişörtümü Jake'in elinden çekip alıyorum. Tişörtü hemen giymek yerine, ter ve kanın en kötüsünü temizlemek için kullanıyorum.

"Ne kavgaydı ama," diyor Abel, yaklaşarak. "Siktir git," diye çıkışıyorum.

Alınmak yerine sadece gülüyor ve bir kolunu omuzlarıma doluyor. "Bize böyle dövüşebileceğini söylemeliydin, sen ve ben biraz para kazanabilirdik," diye teklif ediyor.

Vücudum ona karşı sertleşiyor. "Hayır, teşekkürler."

Jake yaklaşır ve Dean'in ters bakmasına neden olur - görünüşe göre ihaneti kimseyi mutlu etmemiş. Bunu bilmeliydim. Dean'in yüz ifadesiyle öfkem başlıyor. "Al," diyor Jake, parayı bana geri vermeye çalışarak, "bunu hak ettin. Ücrete ihtiyacım yok."

Gömleğimle göbeğimin etrafını silerken homurdanıyorum. Yığına bakmaktan kaçınarak, "İstemiyorum," diyorum.

"Ben almayacağım," diye ısrar ediyor.

Gözlerimi deviriyorum. "O zaman at gitsin," diye çıkışıyorum. "Sana söyledim, ben para için kavga etmem. İstiyorsan senindir."

". "

Göz ucuyla rakibimin kendine geldiğini ve kalabalığın arasından topallayarak geçerken birkaç adamın ona kafesten çıkmasına yardım ettiğini görüyorum. Aklıma bir fikir geliyor. Jake'ten parayı kaptım. "Tamam," dedim.

"Sen ne-"

Dönüp doğruca kıza yönelirken sorusunu dinlemek için kalmıyorum. Kızı destekleyen her erkeğin bir kolu omuzlarının üzerinde. Ben yaklaşırken biri gözlerini bana diyor. "Acı kazanan mı?" suçluyor, durduğumda gözleri kararıyor.

"Hiç de değil," diyorum. "Çok eğlendim." Kız başını kaldırıyor ve ben irkiliyorum. Evet, bu kavgayı yarın hissedecek. Kahretsin, ben de hissedebilirim, ama şu anda bir şey hissetmem için sistemime akan çok fazla hormon var.

"O zaman ne istiyorsun?" diye tükürür diğer adam.

"Yok bir şey," diyorum ve öne uzanarak kızın şortunun elastik bel bandını çekip çıkarıyorum ve yüzlük yığınının yan tarafa sokuyorum.

Başını kaldırıyor ve şaşkınlık gözlerini dolduruyor. "Ne halt ediyorsun?" diye soruyor, sanki hâlâ yönünü bulmaya ya da uyanık kalmaya çalışıyormuş gibi boğuk bir sesle - emin değilim. Gözleri kapalıydı ama bunun doğal mı yoksa benim yüzümden mi olduğunu anlamak, ikisinin de ne kadar karanlık olduğuna bakarak pek kolay değil.

"İhtiyacım yok," diyorum ve omzumun üzerinden cümlemin geri kalanını bitirirken arkamı dönüyorum. "Ve sen de kullanabilecek gibi görünüyorsun. Eğlenceli bir dövüş için teşekkürler."

Uzaklaşıyorum ama tanıdık bir erkeksi kol omuzlarıma dolanınca fazla uzaklaşamıyorum. "Hadi küçük savaşı," diyor Brax sırtarak. "Hadi buradan çıkalım."

"Kendimi 'küçük psikopat' sanıyordum," diyorum.

Omuz silkiyor. "Küçük psikopat, küçük dövüşçü, ikisi de sensin, değil mi?" Belki de. "Ya da küçük vahşi," diye öneriyorum.

Brax başını arkaya atar ve güler. "Haklısın," diye kabul eder. "Sen busun işte. Güzel, küçük bir vahşisin."

Beni çıkışa doğru yönlendiriyor ve Dean ile Abel'in çoktan orada beklediklerini görüyorum. Jake hiçbir yerde görünmüyordu. Sanırım onu kovaladılar. Göğsüm ağrıyor. Ona kızgınlım ama en azından onlar beni dövdükten sonra beni eve bırakmak için etrafta kalacağını ummuştum. Adrenalin azalmaya başladığında, ağrı kendini belli ediyor. Geri yürümek zor olacak, şimdiden söyleyebilirim.

Otoparkın uzak tarafında durduğumuzda Brax'ın kolunu omuzlarımdan silkerek başımı kaldırıyorum ve Dean Carter'ın bakışlarıyla yüz yüze geliyorum. Bu işi bitirsek iyi olacak.

"Peki," diyorum kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak, gömleğim bir elimden sarkıyor, "devam et." Bir şey söylemesi için elimle işaret ediyorum.

Elbette tahmin edilebilir olmak Dean'in doğasında yoktur. Alay etmek ya da azarlamak yerine arkadaşlarına döner ve başını sallar. "Bensiz devam edin," der. "Ben bununla ilgileneyeğim."

Abel tereddüt eder. "Emin misin dostum?" diye sorar.

Dean bana bakmıyor. "Evet, eminim."

Brax yanımdan geçip siyah ve krom bir motosikletin yanına park etmiş tanıdık kırmızı Mustang'e yöneliyor. Giderken Abel'in omzuna vuruyor. Brax gülererek, "Bırak gitsin," diyor. "Be- sides, biraz dondurma istiyorum. Acıktım."

Abel arkadaşına dönmeden önce bir Dean'e bir de bana bakıyor. Arabaya bindiklerinde şikayet ettiğini duyuyorum. "Sen her yönden açsın, pislik."

Motor dönerken arka lambalar yanıyor ve Dean'le ben sessizce geri geri gidip uzaklaşmalarını izliyoruz. Sonra sadece o ve ben kaldık. Tek başımıza. Bir aydan uzun süredir ilk kez ve ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok.

DEAN

GÖZLERİ, ZEKASINI GÖSTEREN BİR DIKKATLE BENİ IZLIYOR.

gence. Tehlikeli bir adamı gördüğünde tanır. Ve bu gece, özellikle vahşi hissediyorum. Onun dövüşünü izlemek bana bir şeyler yaptı, tabiri caizse canavarı uyandırdı.

Abel ve Braxton gittikten sonra birkaç sessizce duruyoruz ve gözlerim etin genişliğini yutuyor. Karnı kavisli, hafif yuvarlak. Ancak kaburgaları bir yağ tabakasıyla zar zor örtülmüş. Sütyeninin alt askısının altından onları görebiliyorum. Ve orada, bir kalça kemiğinin üzerinde, koyu mürekkebin kenarını görüyorum. Bir dövme. Pantolonunu yırtıp kendim görmek istiyorum.

Bunun yerine, bisikletime dönüp kaskı alırken gözlerimi yöne çeviriyorum. Sahip olduğum tek kask bu, ama onu kullanacak. "Al," diyerek kaskı onun kollarına doğru itiyorum. Almaktan başka çaresi yok.

Anahtarı yuvasına sokup çevirdiğimde "Bu da ne böyle?" diye soruyor. Motosikletin motorunun homurtusu canlanıyor.

"Bu bir kask," diyorum, kendimi sabırlı olmaya zorlayarak. "Tak onu."

Emrettiğim gibi yaptığından emin olmak için arkama baktığımda, yapmadığını görmek beni şaşırtmadı. Gözleri elindeki siyah, tam kaplamalı kasktan bana doğru kayıyor ve sonra kısılıyor. Bisiklete bakıyor. "Bir motosikleti ne kadar çok istesem de, bana bir tane verecek havada olduğunu sanmıyorum," diyor. "Bu da sadece seninle birlikte sürmemi istediğin anlamına gelebilir. Ve bu olmayacak, D-adam." Avalon öne doğru bir adım attı ve karnıma bir yumruk attı.

Kendi kaskını. "Hayır, teşekkürler," diyor tatlı bir sesle, arkasını dönüp gitmeden önce.

Oh. Siktir. Hayır. Kaskı depo otoparkının çakıl kaplı zeminine bıraktım ve peşinden gittim. Ona ulaştığımda, onu yakaladım ve etrafımda döndürdüm. Yumruğu yüzüme geldiğinde ağzım açıldı ve kelimeler henüz ağzımdan çıkmamıştı bile. Hiç düşünmeden eğildim.

"Ne oluyor ?"

"Sakin bana dokunma," diye hırılıyor ve kendini çekip alıyor. "Eastpoint'in sahibi olduğunu düşünüyor olabilirsin ama benim sahibim değilsin. İstedğim yere, istediğim zaman gidebilirim."

Bir hırıltı göğsümden yükseliyor, ama gözlerim tekrar onun göğsüne indiğinde -ki göğsü inip kalkıyor- hırıltı kesiliyor. Sonra daha aşağıya bakıyorum. Kahretsin... O dövmeyle görmek istiyorum. Vücudunda ne tür bir imaj olduğunu bilmek istiyorum. Kötü ve günahkâr mı yoksa kişiliğinin tam tersi, yumuşak ve kız gibi mi?

Karanlık bir şekilde kıkırdıyorum ve tekrar bir adım geri atacakken hareketsiz kalmasına neden oluyorum. Kör edici farların ışınlarına yakalanmış bir geyik gibi. Başımı sallıyorum. "Motosiklete bin, Avalon."

Bana bakıyor, küçük çenesi dışarı doğru çıkarken gözlerini kısıyor. Dudakları söyleyeceğini bildiğim kelimeyi çerçeveleyiyor. "Hayır," diye tersliyor.

Bisikletten ancak üç metre uzaktayız, bu yüzden onun muhteşem kışını çevirip bisiklete doğru itiyorum. Her adımda benimle mücadele ediyor ama onun boyunda birinin beni gerçekten alt etmesi biraz zor. Ancak mesele salt kararlılık olsaydı, bir şansı olabilirdi. Belki de.

Ama öyle değil. Bu benim gücüme karşı onun gücüyle ilgili. Ve benimki çok daha büyük.

Onu motosikletime yaklaştırdığımda eğilip nefesimdeki naneyi koklamasına izin veriyorum ve bir elimi arkasındaki seleye, diğerini de gidona koyarak onu hapsediyorum. Mavi-gri gözlerindeki canlılık kızgınlıkla parlıyor ve bu beni daha da tahrik ediyor. Bir ateş gibi ne yapacağı belli olmuyor; güçlü bir rüzgâr onu rotasından çok uzağa savuracak ve yoluna çıkan her şeyi yutacak.

"Motosiklete bin." Emri tekrarlıyorum, sesimi motorun homurtusunun üstüne çıkarıyorum ve bunu yaparken onu izliyorum. Ellerini göğsüme bastırırken sırtımdan kendimi alamıyorum. Güç var-

ama ikimizin arasında, bu geceki kavgada benimkinin çoğunu kullanmadım.

"Git. Siktir. Git. Cehenneme. Dean." Her kelimeyi telaffuz ediyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve gecenin keskin havasını içime çekiyorum, esintideki gece yarısı çiçeklerinin kokusunu alıyorum. Bahar geldiği için mi yoksa onun kokusu olduğu için mi bilemiyorum. Onun kokusu olmasını istiyorum çünkü o zaman belki şişeleyip onunla uyuyabilirim. Aklıma bir düşünce geliyor ve kendimi tutamayıp yine kıkırdıyorum. Eğer bunu yapsaydım, sabahları ara sıra olan şişkinliğim her lanet günde kocaman bir sertliğe dönüşürdü.

"Başka türlü ifade edeyim," diye tekrar deniyorum, gözlerimi açıp onun öfkeli bakışlarıyla buluşuyorum. "İki seçeneğin var. İsteyerek bisikletime binebilirsin..." İkinci seçeneği beklerken yüzündeki ifadenin hareketini izliyorum Bu hiç hoşuna gitmeyecek. "Ya da" diye devam ediyorum, "pantolonunu bacaklarından aşağı sıyırır, kıkırına şaplak atar, sonra da istesen de istemesen de seni kayışla bağlarım." Arkama yaslanıyorum, bisikletin titreşimleri benden ona doğru sallanırken kollarımı onun etrafında tutuyorum. "Ne olacak bebeğim? Bisikletime binmeden önce kıkırını kıkırmızı yapmamı ister ?"

Bana vurmak istiyor, bunu söyleyebilirim. Hatta bunu düşünüyor. Ne kadar hazırlıksız olsa da, bu kadar yakın olduğumda - koyu çivit ve fırtına bulutu rengindeki gözlerinde küçük gri bulut parçacıklarını görebildiğimde - ne düşündüğünü okumak kolay.

"Eğer bunu denersen," diye tıslıyor sıkılmış dişlerinin arasından, "sahip olduğun tüm çocukların evlat edinilmesini sağlarım."

Gülüyorum. Onu durdurmak imkansız. Başka bir kaltak, onun yaptığı gibi zorlamaya devam etmek bir yana, bana bir kez bile karşı gelmekten çok korkardı. Ferahlatıcı. Bağımlılık yapıyor. Bu düşünce karşısında donup kalıyorum, kahkahalarım sönüyor. Aklıma karanlık bir şey geliyor ve ona yeni bir gözle bakmama neden oluyor. Tehdidini yerine getirmek için hareket etmediğinde, bisikletten uzaklaşıyorum, onu yakalıyorum ve etrafından dolanıp bir bacağımı deri koltuğun üzerinden geçirebileceğim kadar uzaklaşana kadar kendimle birlikte çekiyorum.

Eldivenlerime uzanıp onları takıyorum ve yere atılmış kaskıma başımla işaret ediyorum. "Bunu takmak isteyebilirsin," diyorum sıkılmış bir ses tonuyla ve debriyaja uzanıyorum.

Avalon kaska bakıyor ve ben kendimi uzun bir yolculuğa hazırlarken başımı başka yöne çeviriyorum. Kendisiyle mücadele ediyor, bir köpek dişi onu ısırırken alt dudağı dişlerinin arasında geri yuvarlanıyor. Ona doğru döndüğünde yüzünün yarısı gölgede kalıyor ve

ama onu almak için eğildiğinde, o mükemmel yuvarlak poposu, egzersiz pantolonunun yıpranmış kumaşı üzerine sıkıca çekildiği için sergileniyor.

Gözlerimi kapatıp ciğerlerime kadar hava çekiyorum ve öfkeli sikimi indirmeyi umuyorum. Saniyeler sonra, kaskın sabitlendiğini haber veren klik sesini duyduğumda ve bacağını motorumun arkasına doladığında elleri omuzlarıma dokunduğunda, inmeyeceğini anlıyorum. O yakınımda olduğu sürece olmaz.

Motosiklet durdu, ben de anahtarı geri çevirip çıkardım ve yeniden çalıştırdım. Motosiklet kükreyerek canlandı.

"Sıkı tutun," diye sesleniyorum omzumun üzerinden.

Hareketlerinde bir tereddüt var -güvensizlik- ama elleri belime doğru ilerliyor ve kumaşla kaplı göğüsleri sırtıma bastırıyor. Gözlerim kapalıyken gömleğini tekrar giymiş olmalı çünkü elimi uzatıp yan tarafına bastırduğымda çıplak tenini hissetmiyorum. Ne yazık. Elimi bisikletin yanına bağlanmış çantaya doğru kaydırıyorum ve yolculuk için birkaç gözlük alıyorum.

Yerimden geri dönmeye gerek kalmadan gidona uzanıyorum ve gaza basıyorum. Çakıllı otoparkı yoldan ayıran ince çim şeridin üzerinden uçuyoruz. Rüzgar içime işliyor ve düşünmeden edemiyorum...

Cehennem kadar sertken motosiklet kullanmak berbat bir şey, ama Avalon'un göğüsleri bana çarparken ve elleri karnıma yaklaşırken, bunu o kadar da umursamıyorum.

AVALON

YOLDA HIZLA ILERLERKEN KOLLARIMIN DERISINDE TÜYLERİM DİKEN DİKEN OLUYOR. ıssız otoyol. Aşırı sıcak depoda kim bilir ne kadar süre kaldıktan sonra terim oldukça çabuk kurumuştı. Önümü Dean'in sırtına dayadığımda, onun sıcaklığından başka bir şey hissetmiyorum. Ama omurgam boyunca, rüzgar gömleğimin arkasından eserken, havanın soğukluğu etrafımızı sarıyor ve beni titretiyor. Hiç düşünmeden kendimi ona daha da sıkı bastırarak bu hissi engellemeye çalışıyorum.

Sertleşiyor ama bir şey söylemiyor. *Ona güvendiğim için kesinlikle deliyim.* Kesinlikle. Yine de, kendim hakkında bunu hep biliyordum. Yine de onunla ilgili bir şey bana çılgınca şeyler yaptırıyor. Sadece aptal yüzüne bakmak bile içimde yarattığı saçma duygulardan kaçmak için uçurumdan atlamak istememe neden oluyor.

Beni öldürecek mi? Yollar uzadıkça ve katlandıkça merak ediyorum. Belki de. Her ne kadar kötü bir çocuk çizgisine sahip tam bir Amerikalı sporcu gibi görünse de, içimden bir ses Dean'in vahşi bir tarafı olduğunu söylüyor.

Deliliğim, kendimi gerçekten umursayamadığım gerçeğinde kendini belli ediyor. Ondan korkmuyorum.

Onun motorunun arkasına asla binmemeliydim. Özellikle de tehdidinden sonra. Beni yurtlara geri götüreceğini düşünmemem gerektiğini biliyorum. Hayır, beni başka bir yere götürüyor, Eastpoint'ten uzak bir yere.

Aslında, nerede olduğumuzu bile bilmiyorum. Kırsal bir yerdeyiz. Depo, geldiğimden beri Eastpoint'ten daha uzaktaydı, ama şimdi dağlarda bir yerdeyiz ve hava burada daha da soğuk. Yüzümü kaplayan koruyucu cama rağmen

Bir koku çatlaklardan ve yarıklardan süzölüp çene kayışımı çözerken başımı kaldırıyorum. Havada tuzlu bir şey var.

Ne olduğunu merak ederek kokluyorum, ta ki başımı çevirip motosiklet bir köşeyi dönünceye ve aniden lanet okyanusa açılan derin bir yokuşun yanından geçerken donup kalana kadar. Karanlık sular aşağıdaki kayalıklara çarpıyor. O kadar uçsuz bucaksız ki, sonsuza kadar devam edecekmiş gibi görünüyor. O anda bazı insanların neden dünyanın düz olduğunu düşündüğünü anlayabiliyorum. Aptalca ama okyanus, her şeyi uzaklara uzanan büyük bir düzlükmüş gibi gösteriyor. Hiç biteceğini hayal edemiyorum.

Georgia'da büyümüş olsam bile okyanusa saatler . Bu lanet bir suçtu, farkındayım. Ya da olmalıydı. Bu kadar yakın olup da böylesine güzel bir manzaradan bu kadar uzak olmak. Patricia'nın hiç arabası olmamıştı. İşi yürüme mesafesindeydi ve *Tiny Dancer*'da direkte çalıştığı birkaç gece, sosyal yardım çekiyle birlikte bizi . Arabaya hiç ihtiyaç . Yine de kendimi, en azından bir kez olsun okyanusa gitmiş olmayı dilerken buluyorum. Bu kadar yılı görmeden geçirmiş olmaktan nefret ediyorum. Göğsümde bir özlem uyanıyor; kendimi Dean'in motosikletinin arkasından aşağı atıp aşağıdaki hınzır sulara dalma ve olabildiğince derine batarak beni bütünyle yutmasına izin verme arzusu.

Dean bisikletin gidonunu çevirdiğinde görüntü bozuluyor ve daha da yükseğe çıkarken bir ağaç kümesi görüşümü engelliyor. Geri dönme bastırmaya çalışırken ellerim gömleğinin kumaşına gömölüyor. Tekrar görmek için. Düşündüğümde biraz komik geliyor; sadece birkaç saat uzaklıkta olmama rağmen onu görme şansını elde etmek için kuzeye taşınmam gerekti.

Dean iki şeritli bir patikada ilerleyene kadar bisikleti daha da içe doğru döndürüyor. Her birkaç metrede bir ağaçların sırası açılıyor ve yanımızdaki uçurumun ne kadar dikleştiğini ortaya çıkarıyor. Denizi hâlâ görebiliyorken ve havadaki soğuk tuzun kokusunu alabiliyorken buna aldırmiyorum. Yavaşça durduğumuzda motosiklet yavaşlıyor ve Dean ikimizi de küçük bir oyuğa sokuyor, tamamen durmadan ve bizi patikanın kenarına yönlendirmeden önce yaklaşık yarım mil daha sürüyor.

Motosikleti park ettikten sonra kendimi onun arkasından çekip kaskı çıkarıyorum; soğuk hava yüzüme çarptığında içimde oluşan ürpertiği görmezden geliyorum. Kaskı yere bırakıyorum ve saçlarımın tellerini çözmeye başlıyorum, at kuyruğumu çekip çıkarıyorum ve daha önce yapmam gerektiği gibi tekrar örüyorum. Bu

Motor duruyor ve Dean motordan inerken kesiliyorum. Gözlüklerini çıkarıp koltuğa yaslanmak için döndüğünde bakışları tenime iğne gibi batıyor. Sıcak. Delici. Sinir bozucu olduğu kesin.

Hepimiz yalnızız. Sadece Dean Carter ve ben. Havada benim kızgınlığım ve onun şifreli davranışlarıyla yüklü bir elektrik . *Ne düşünüyor acaba?* Saçımı örmeyi bitirip omurgamı dikleştirerek dönüp bakışlarıyla buluştuğumda merak ediyorum.

"Pekala," diye başlıyorum, devam etmesini işaret ederek, "beni buraya öldürmek için mi getirdin?"

Kaşlarını çatıyor ve ben de kaşlarımı çatıyorum çünkü bunu sadece benim sözlerim yüzünden mi yoksa inatçılık ettiği için mi yaptığını bilmiyorum. Muhtemelen ikisi de. "Eğer ölmeni isteseydim," diyor kollarını büyük göğsünün üzerinde kavuşturarak, "ölmüş olurdun. Bunu yapmak için seni buraya getirmeme de gerek kalmazdı."

Onun duruşunu taklit ediyorum, kollarım kendi göğsümün üzerinde hareket ediyor. Gözleri sanki elinde değilmiş gibi bir kez aşağıya düşüyor, sonra tekrar yüzüme bakıyor. "O zaman beni neden buraya getirdin?" Talep ediyorum.

Cevap vermek yerine bana sırtıtmakla yetindi ve "Sana cinayetten daha kötü şeyler de yapabilirim" dedi.

Kaslarım gerginleşiyor, derimin altında geriliyor. Yüzündeki o baskıdan nefret ediyorum. Onu tekrar yumruklamak istememe neden oluyor. "Beni zaten bir kez tecavüz etmekle tehdit ettin," diye kestirip atıyorum. "Henüz yapmadın."

Gözleri benimkilerden ayrılıyor ve başını çevirip ağaçların ötesine, ağaçların daha ince olduğu başka bir açıklığa bakıyor - kökleri okyanusa bakan uçurumun kenarına sabitlenmiş. "Bu seni korkutuyor mu?" diye soruyor sessizce.

"Tecavüz mü?" Açıklıyorum ama o cevap vermeden önce başımı sallıyorum. "Hayır." Bana dönüp bakarken bu kez iki kaşı da havaya kalkıyor.

"Hayır mı?" İfademi bozmadan başımı sallıyorum. Bacağım yumuşak toprak zemine vurmaya başlıyor ve dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. "Küçük yalancı," diye suçluyor usulca. Bir şey söylememek için yanağımın içini ısıırıyorum. Ama işe yaramıyor.

"Benim hakkımda lanet olası bir dosyadan gelmeyen hiçbir şey bilmiyorsun," diye çıkışıyorum. "O yüzden orada oturup numara yapma. Beni tecavüz etmekle tehdit beni korkutmuyor. Bunu yapmayacaksın."

Dean bir saniye içinde yüzümde, eli boğazımda ve gözleri benimkilerden santimetre ötede eğilip bana doğru bastırıyor.

nefes borum. "Bana meydan mı okuyorsun, Avalon?"

Konuşabilmem için elini yeterince gevşetiyor. "Hayır," diyorum, "sadece gerçekleri söylüyorum."

"*Gerçekler.*" Kelimeyi tükürüyor. "Buna böyle mi diyorsun?"

Parmak uçlarının girintisini boynumun yanında hissedebiliyorum. Sıcak ve nasırlı. Tüm hayatını lüks içinde geçirmiş bir adam gibi değil, her ne kadar olsa da... değil mi? Boğazımdaki ele rağmen öne doğru bir adım atıyorum ve o kıpırdamayınca ayağına basıyorum. Dean gözünü bile kırpmıyor ama eli biraz daha gevşiyor, yine de sanki bana yapabileceğini kanıtlamaya çalışıyormuş gibi parmaklarını tenimde tutuyor.

"Ne yapacaksan yap ve sonra beni yurda geri götür. Geç oldu, yorgunum ve yarın dersim var."

Aramızda bir an sessizlik oluyor ve sonra elini bırakıyor. "Haklısın," diye itiraf ediyor sonunda. Gözlerimi ona dikiyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

Alanımı işgal ettiğinde ve ciğerlerim onun kokusuyla dolduğunda bile - yasak bir baharat gibi karanlık ve uğursuz bir şey - yardım edemem ama onu bir avcının izleyebileceği gibi izliyorum. Önümde durduğunda, avını yemeye hazır bir canavar gibi üzerimde yükseldiğinde, ona meydan okumak istiyorum. Çünkü ben normal bir av değilim. Öylece yuvarlanıp kabullenmem. Isırarak karşılık veririm.

Beklediğim gibi beni tekrar tehdit etmek yerine, elleri dikkatlice kalçalarımı bulana kadar yanlarımdan aşağı kayıyor. Gözleri benimkilere kayıyor ve beni vücuduna çekmeden hemen önce kilitleniyor. Farkındalığın sıcak karıncalanmaları içimden geçiyor. İstesem bile hareket edemiyorum. Onun baskısı ve tehlikenin ürpertici farkındalığı kanımın daha hızlı pompalanmasına neden oluyor.

Benim neyim var böyle? Düşünüyorum. Ondan uzaklaşmak istiyorum ama bedenim bana karşı koyuyor. Onun yakınlığını, lanet olası bir fırın gibi yaydığı sıcaklığı seviyor. Ve her an üzerime gelebilecek vahşet duygusunu.

"Ne konuda haklıyım?" Kendi özgür irademle bana dokunmasına izin vermediğimi düşünmesine izin vermek istemeyerek kelimeleri itiyorum.

Parmakları pantolonumun bel bandına takılırken dudaklarının bir köşesi yukarı kalkıyor ve duraklıyor. "Senin hakkında bildiğim her şey bir dosyadan geliyor," diye cevap veriyor. "Ve bu değişecek."

Arkama yaslanıp yüzüne şüphelye bakıyorum. Koyu renk gözleri ve bronzlaşmış yüzüne karşı eşit derecede koyu renk saçlarıyla düşmüş bir meleşe benziyor. Yüzünün alt yarısında uzayan kirli sakallar en tehlikeli yerlerde gölgeler oluşturuyor, öyle ki bana baktığında öne çıkan tek şey burnunun üst köprüsü ve elmacık kemikleri oluyor. Motosikletin farının ışığından -açık bıraktığını tahmin ettiğim bir şey- ve aydan başka ışık yok. Bu bana medeniyetten ne kadar uzakta olduğumuzu fark ettiriyor.

iddia etti, ama beni öldürmek isteseydi, bundan kolayca kurtulabilirdi. Cesedimi uçurumun kenarından aşağı atar ve bitirirdi. Yaygara yok. Yaygara yok. Bu düşüncelerden sıyrıldım ve ona dik dik baktım.

"Sen neden ?"

"Bir karar verdim," diyor. "Abel'la yaptığınız pazarlığı biliyorum ama seni uzaktan izlemek yeterli değil gibi görünüyor. Sen ve ben çok yakınlaşmak üzereyiz, Avalon." Dean 'çok' kelimesini vurguladığında, pantolonunun içinde sikinin tüm sertliğini hissedene kadar beni kendine çekiyor.

Kalbim göğsümde hızla çarpmaya başlarken yüzüm pasif kalıyor. Ellerimden biri yukarı kayıyor ve göğsüne, tam göğüs kaslarının arasına ve göğüs kemiğinin altına yerleştiriyorum. "Öyle mi düşünüyorsun?" Kemerli bir kaşla meydan okuyorum.

"Biliyorum," diye cevaplıyor soğukkanlılıkla.

"Ateşkes mi istiyorsun?" Merakla soruyorum.

Gülüyor, sesi alçak ve titreşimli. İçimde kötücül şeyler kıpırdıyor; Kral gibi davranan ve şeytan gibi görünen bu adama karşı sapkın bir arzu. O bir şeytan, güzel ve zalim. Ondan kurtulabilecek bir kadının hayatta olduğundan şüpheliyim ve eğer deneseydim, sonrasında bir kabuğundan başka bir şey olmayacağımı kesinlikle biliyorum. Çünkü Dean Carter evcilleştirilemeyecek bir adam. "Hayır, küçük kız," diye cevap veriyor. "Artık ateşkes yok. Artık pazarlık yok. İyi davranmaktan bıktım."

Homurdanıyorum ve yüzüme tamamen bakmak için biraz geri çekiliyor. Nefes verirken ağzından bir hava bulutu çıkıyor, küçük ve belli belirsiz ama dağ havası ne kadar soğuk olursa olsun, bunu görmek beni şaşırtmıyor.

"Bu senin kibarlığın mıydı?" Sırıtarak karşılık veriyorum.

"Ah evet," diyor, sesi o kadar ciddi ki dudaklarımın bir kez daha aşağı doğru dönmesine neden oluyor. "Sana çok iyi davrandım bebeğim." Yüzünü çeviriyor ve saç çizgimdeki yumuşak, fısıltı gibi ince bebek tüylerine sokuluyor. Bu kez, onun yakınlığından gelen ürpertiği bastırmak mümkün değil.

Siktir, sanırım. Çok fena sıçtım. Ve iyi anlamda değil.

"Ama bunların hepsi sona ermek üzere," diye devam ediyor, "çünkü size güvenilemez."

"Ben de sana güvenmiyorum," diye belirtiyorum. Erkeksi kokusu burun deliklerimi işgal ediyor ve geri çekilmeye çalışıyorum, ama elleri yanlarıma daha sert bastırarak beni yerime sabitliyor. Bir an sonra kollarını indiriyor ve bir adım geri atarak bisikletine doğru dönüyor. Dizlerim altımda parçalanmakla tehdit ediyor, ama kendimi etkilenmemiş görünmeye zorlayarak hızlı ve sabit duruyorum. Yine de içimde sinirlerim kırmızı alarmda.

Canlı hissediyorum. Dövüşten hemen önceki anlar gibi. Ama kendimi Dean'e karşı aynı şekilde savunmayı beklemiyorum. O kurnaz, keskin. Acımasız. Bisiklete doğru ilerleyip bir bacağını selenin üzerinden kaldırdıktan sonra uzanıp, muhtemelen birkaç yüz dolar değerinde olduğunu umursamadan dikkatsizce düşürdüğüm kaskı alırken hareketlerini dikkatle izliyorum.

Ona doğru bir adım atarken, "ne demek istediğini bana hiç söylemedin," diyorum.

Gözlüklerini tekrar gözlerinin üzerine kaydırırken kaskı bana doğru kaldırıyor. "Sanırım öğreneceksin, değil mi?" diye yorum yapıyor pislik herif pişmanlık duymadan.

Ona dudak bükerek yaklaşıyorum ve miğferi elinden çekip alıyorum. "Bu senin tek uyarın olacak, Dekan Carter," diyorum.

Arkasına yaslanıp iki elini saçlarına götürüyor, saç tellerini yüzünden geriye doğru çekiyor, böylece onu net bir şekilde görebiliyorum - her bir santimetrekaresi yontulmuş ve kirli sakallı. "Öyle mi?" Sırıttıyor.

Kaşlarımı çatıyorum ve kaskı tutarken yüzüne doğru eğiliyorum. "Benimle uğraşırsan ben de seninle on kat daha sert uğraşırım," diye tıslıyorum.

Dudakları ayrılıyor, dişlerini gösterirken dili alt dudağının üzerinde kayıyor. "Dört gözle bekliyorum, Avalon. Beni alabilecek biri varsa, senin alıp alamayacağını görmek istiyorum."

Benimle oynuyor. Öyle olmak zorunda. Ama ona tatmin edici bir cevap vermiyorum. İsterse son sözü o söyleyebilir. Ben

ona adil bir uyarı verdim. Başımı tekrar kaskın içine sokarak kaskı takıyorum ve motor yeniden canlanırken arkasına tırmanıyorum.

"tutunmayı unutmayın," diyor. "Dönüşümüz sarsıntılı olacak."

Ellerim karnının yanlarını bulurken Dean yüzündeki kızgınlığı göremiyor. İnadına tırnaklarımı ona batırıyorum, sırtarak Homurdanıyor.

Arkasına yaslanıp tekrar konuştuğunda bu küçük zafer kısa sürüyor. "İstediğin kadar kızabilirsin bebeğim," diyor. "Unutma ki ben de aldığım kadarını veririm."

Havalandığımızda tutuşum gevşiyor, ama çok az gevşiyor ve geriye dönüyorum, son bir kez okyanusu görmek istiyorum - bu geceden çıkan tek iyi şey. Onun yerine tek gördüğüm, altımızdaki kaldırımda her hareketimizi izleyen çirkin bir göz gibi duran arka lambanın kırmızı ışıltısı. Adrenalin patlamamın tüm etkisi birkaç saat içinde üzerimden çekildi, oysa bu ihtiyacın tekrar oluşması genellikle günler hatta haftalar alır.

Dean benim için iyi değil ama tek tesellim benim de onun için iyi olmadığım gerçeği. Eğer beni tamamen alt etmeye çalışırsa kendini tahtı olmayan bir kral olarak bulacak.

AVALON

DEAN CARTER TÜM İBLİSLERİN CEHENNEMDE YAŞAMADIĞININ KANITI. BAZILARI dolaşıyorlar. Kesinlikle öyle. Başı dik ve yüzünde sonsuz bir sırıtışla, sanki dünyanın geri kalanına gülmekten başka bir şey yapamıyormuş gibi. Bu beni kızdırıyor.

Depodaki küçük gezintimizden ve gece yarısı yolculuğumuzdan sonra, ertesi gün sınıfa girdiğimde normal bir programa dönmeye hazırım. Ancak tüm iyi niyetlerim, kızgınlığımın ve ısrarlı nefretim nesnesini koltuğumda otururken gördüğümde duman oluyor.

Kapının hemen içinde beklenmedik bir şekilde durduğumda kız sırtıma çarpıyor ve yanlışlıkla önceki geceden kalan birkaç çürüğe çarptığı için dişlerimi sıkmana neden oluyor.

"Ah, dikkat et," diye homurdanıyor.

Düşünmüyorum, sadece arkamı dönüyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Dikkat et orospu," diye karşılık veriyorum. Bugün benimle dalga geçme günü değil.

Alay ediyor ama etrafımdan dolanıp aceleyle yerine otururken başını başka yöne çeviriyor. Abel oturduğu yerden başını kaldırıp bana el sallıyor. Onu görmezden geliyorum, bu sınıfa geçtiklerinden beri kullandıkları artık boş olan koltuklara tırmanırken adımlarımı ikişer ikişer atıyorum. Beni uzaktan izlemek için kullandıkları koltuklara. Dean'in gözlerinin beni takip ettiğini hissedebiliyorum.

Çantamı boş koltuğa bırakıp derin bir nefes alıyorum ve sandalyeye kayarak eşyalarımı ayaklarımın dibine bırakıyorum.

Sadece benden bir tepki almaya çalışıyorlar, diyorum kendime. Sakin ol.

Tabii ki bunu söylemek yapmaktan daha kolay, çünkü iki dakika sonra üçünün eşyalarını toplayıp benimle birlikte geri dönmelerini izliyorum. Braxton sıramın sonundaki sandalyeye çöktüğünde kaskatı kesiliyorum. Parmaklarım çantama doğru seğiriyor ama onlardan kaçma şansım bile olmuyor çünkü hemen ardından Abel oturduğum sıranın önündeki sıraya doğru ilerliyor, ellerini masanın üzerine koyuyor ve kendini yukarı kaldırıp diğer tarafa geçerek benim çıkmamı engelliyor.

Suçlayıcı bakışlarımı aptal sırtışıyla Brax'ın arkasında duran Dean'e çeviriyorum.

"Ne sanıyorsun sen?" Talep ediyorum.

Dean'in gözleri Brax'a kayıyor, o da ayağa kalkıp yanımdan geçerken omzuma bir el atıyor. Sinirli bir hışımla omuz silkiyorum ve kaşlarımı çatarak sanki buranın sahibiymiş gibi sıranın sonunda duran adama dönüyorum. Yani, ama bu kadar kendini beğenmiş olmak zorunda mı?

Bir gece önce olduğu gibi Dean'in elleri aşağı inip beni kafesliyor; biri sandalyemin arkasında, diğeri önümdeki masada. Yakınıma eğiliyor, görüşümü tamamen göğsü ve giydiği bol bantlı tişörtün önünden sarkan zincir ele geçiriyor.

"Sana söylemiştim," diyor, kelimeleri sadece benim duyabileceğim şekilde fısıldayarak. Bir ürperti beni ele geçirmekle tehdit ediyor. Onu bastırıyorum ve o devam ederken çenemi yukarı kaldırıyorum. "Seni yakından izleyeceğim Avalon. Beni yeni en iyi arkadaşın olarak kabul et çünkü birlikte çok zaman geçireceğiz."

Geri çekiliyorum. "Affedersiniz?" Düşündüğüm şeyi kastetmiş olamaz. "Ciddi olamazsın."

"Çok ciddiym bebeğim." Dudaklarını yalayarak gözlerimi tekrar erkeksi ağzına çekiyor. Dudaklarının arasındaki gümüş parıltı beni ürkütüyor. Bunu daha önce nasıl fark etmemiştim?

"Buna pişman olacaksın," diyorum dalgınca, ağzını daha da dikkatle izleyerek piercingi tekrar görmeye çalışıyorum.

"Bu yeni bir tür tecrit," diyor cevap olarak. Nefesi nane ve mentol gibi kokuyor. Bir nefes çekip suratına üflemek için bile olsa bir sigara içmeyi çok istiyorum. "Sen ve ben, Ava." Gözleri beni delip geçiyor, farklı tonlarda

kahverengi ve kırmızı derinliklerinde büyüleyici. "Ve ben olmadığım da, o zaman sen ve onlar olursunuz." Arkamdan başını sallıyor, Abel ve Brax'ı kastediyor.

"Neden?" Ağzımdan kaçtı. Hiç mantıklı gelmiyor. "Neden ben?"

Boğazından alçak sesle mırıldanıyor. Gözler bizi izliyor. Sadece diğer çocuklar mı yoksa tüm sınıf mı bilmiyorum ve bunu öğrenmek için bakışlarımı Dean'inkilerden ayıramıyorum. "Bilmiyorum," diye itiraf ediyor, uzanıp omzumdan bir tutam saç kaldırıyor ve parmağının ucuyla saç tellerini tek tek düzeltiyor. "Belki de özel olduğun içindir bebeğim." Sırıttıyor. "Ve sen bunu henüz bilmiyorsun."

Başımı geriye çekiyorum, saçımı da onunla birlikte çekiştiriyorum. Saç tutamını kolayca bırakıyor ve sonra öğretmen içeri girip ders başladığında yerine kayıyor.

Önümüzdeki bir buçuk saat boyunca onlarla aynı odada mahsur kaldığım için öfkeleniyorum. Öğretmen dersin üzerinden geçiyor, alışılmadık derecede dikkatli ifadesi merakını gizleme zahmetine bile girmeden Hasta Çocuklar'a ve üçünün ortasında duran bana bir göz atıyor. Kızgınlığım öfkeye dönüşüyor. Beni kışkırtıyor. Beni zorluyor. Ne yapacağımı, nasıl tepki vereceğimi görmek istiyor.

Söz konusu adama göz ucuyla bir bakış atarak onu sessizce gözlemliyorum. Sanki sınıfta sıradan bir gün geçiriyormuş gibi başını öne doğru çevirmiş. Yine de koltuğunda yan otururken vücudu bana dönük, sanki iri cüssesiyle çıkış yolunu düşünmeden kapatıyor. Acaba ne yaptığının farkında mı?

Ders süresi dolduğunda ve profesör bizi kovduğunda, gözleri hala birkaç saniyede bir üzerimize atlıyor, hızla çantamı kapıyorum ve sıranın karşı tarafından çıkmaya çalışıyorum. Dean yerine hem Braxton hem de Abel'la uğraşmayı tercih ederim.

Beni durdurmuyorlar ama Dean'in derin bariton sesi bana sesleniyor. "Uslu ol bebeğim," diyor tüm sınıfın duyabileceği kadar yüksek sesle.

Üzerime çektiği dikkatle ilgili herhangi bir soru varsa, bu tek ifade tabutuma son çiviye çaktı. Bacaklarım yeniden hareketleniyor ve odadan dışarı fırlıyorum. Binadan çıkarken o kadar öfkeliyim ki, bir köşeyi dönüp arkamda onu görene kadar bir gölgem olduğunu bile fark etmiyorum.

"Lanet olsun!" Ona doğru dönerek çılgılık attım. "Ödümü kopardın."

Braxton ayaklarının üzerinde sallanıyor, elleri ceplerinde ve herhangi bir kitap çantası olmadığını fark ediyorum. "Pardon?" Bana gülümsüyor.

Bir süre ona bakarken kaşlarım düşüyor. "Senin kadar büyük biri nasıl olur da hiç ses çıkarmaz?" Kendimi sorarken buluyorum.

Omuzlarını silkiyor, gülümsemesi yerinde kalıyor. "Neden beni takip ediyorsun?" Bu cevapsızlıktan sonra talep ediyorum.

"Sadece derse gidiyordum, küçük vahşi," dedi, bu lakap bana onun benim kavgama verdiği tepkiyi hatırlattı. En azından o, bu kadar büyümüş bir pislik gibi davranmamıştı.

Aniden dönerek, bir sonraki sınıfımın aksi yönüne doğru yola çıkıyorum, giderken omzumun üzerinden sesleniyorum, "İyi eğlenceler! Bugün derse girmeyeceğim."

Bir dakika bile geçmeden tekrar yanıma geliyor, benimle birlikte yürüyor. Kaldırımın ortasında duruyorum, yumruklarım iki yanımda sıkılıp açılıyor. "Beni duymadın mı?" diye soruyorum. "Atlayacağımı söyledim."

"Seni duydum." Başını sallıyor. "Ve eğer sen atlıyorsan ben de atlıyorum."

"Ne oluyor, Brax?" Talep ediyorum. "Şimdi de Dean'in fino köpeği mi oldun?"

Braxton bir elini cebinden çıkarıp mürekkep gibi koyu renk saçlarının arkasını kaşıyor; başını yana eğerken bir kaşının üzerine sarkık bir bukle düşüyor. "Adamı duydun Ava," diyor hafifçe. "Kilit altındasın."

"Yani?" Aramızda bir işaret yapıyorum. "Bu normal bir tecrit değil. Daha önce de tecrit edilmiştim. Sadece beni tekrar kilitle ve beni rahat bırak. Buna gerek yok."

Brax elini bırakır. "Dean öyle diyorsa öyledir," diye cevap verir.

Burnum acıyana kadar nefes alıyorum ve kısa, sinirli bir çığlık atıyorum. Arkamı dönerek, bir sonraki sınıfımın bulunduğu binanın önünde durana kadar yürümeyi bırakmıyorum. Braxton yanımda durduğunda, "Bu çok saçma," diye yorum yapıyorum.

"Tavsiyemi ister misin?" diye soruyor.

Başımı arkaya eğip ona bakıyorum - 1.80'lik boyuna. "Peki," diye homurdanıyorum, "sadece tükür."

"Kabul et," diyor ve dudağımın küçümsemeye geriye kıvrılmasına neden oluyor. Kıkırdıyor. "Ben ciddiylim," diye devam ediyor. "Karşı koyarak onu durduramazsın. Sadece kontrolün onda olduğunu hissetmesine izin ver, o da sana biraz özgürlük tanıyacaktır."

Başımı geriye atıyorum ve gözlerim Brax'ın yüzünden gökyüzüne çevriliyor. Yavaşça, büyük bir çabayla ve bol bol nefes alarak, gerginliğin bedenimden akıp gitmesine izin veriyorum. "O beni kontrol edemez, Brax," diyorum. "Herkesi ve her şeyi kontrol edebilir ama beni kimse kontrol edemez."

"Neden teslim olmuyorsun anlamıyorum," diye cevap veriyor, ileriye doğru adım atıp girişe ulaşmak için gereken on adımı yürürken. Kapı koluna uzanıyor ve kapıyı benim için tutuyor. "Kim bilir? Belki hoşuna gider."

"Bu sadece şüpheli değil," diyorum, geçip soğutucunun içine girerken ona doğru bir adım atarak, "bu imkânsız."

AVALON

CINAYET. DÜRÜST OLMAK GEREKİRSE BUNU DÜŞÜNÜYORUM. NASIL İŞLENİR VE NASIL için.

"Bir şeye mi kızdın prenses?" Abel arkamdan yürürken alay ediyor. Dişlerimi sıkıp onu görmezden geliyorum ama o pek aldırıyor gibi görünüyor. Konuşmaya devam ediyor. "Seni uyarmıştım," diye devam ediyor. "Ama dinlemedin."

"Bu kadar saplantılı olacağını hiç söylememiştin," diye karşılık veriyorum, kendimi durdurmadan.

Abel ağır adımlarla ilerliyor, ben koşmaya başlamadan olabildiğince hızlı yürüyor olmama rağmen uzun bacakları benimkileri kolayca geçiyor. Bana sırtlıyor ve bu bende sadece suratına bir yumruk atma isteği uyandırıyor. "Kimse *bunu* tahmin edemezdi," diye cevap veriyor, "ama gerçekten sadece kendini suçlayabilirsin. Eğer böyle olmasaydın..."

Duruyorum ve ona dönüyorum, onun da durmasını ya da bana çarpma riskini almasını sağlıyorum. "Öyle olmasaydım *ne olacaktı*?" Ses tonumda zehirle meydan okuyorum.

Ellerini teslimiyetle kaldırıyor. "Yok bir şey, boş ver," diyor, hâlâ gülümseyerek. "Ben burada yokmuşum gibi davran."

Nefesimi tutup arkamı dönüyorum ve ofis binasının merdivenlerinden yukarı çıkıyorum. "Bana kalırsa," diye mırıldandım. "Olmamalısın."

Binaya girip asansörle yukarı çıkıyoruz. Bayan Bairns'in katına ulaştığımızda kapılar kayarak açılıyor ve ben de dışarı çıkıp özenle yapılmış portrelerin arasından hışımla geçiyorum. Nedense her gün onlar da bana kendini beğenmiş bir şekilde bakıyor gibi görünüyorlar. Çünkü

Bairns'in kapısı aralıktı. Kapıyı çalmıyorum bile, sadece iterek içeri giriyorum ve kadının bir tomar kâğıdı düşürmesiyle irkilmesine neden oluyorum. Kağıtlar düşüp masasının üstüne saçıldı.

"Avalon!" Beni karşılamak için ayağa kalkıyor ama gölgem kapıyı daha da açıp içeri girdiğinde oturduğu yerde donup kalıyor. Bayan B kendini bakarken yakalamış gibi görünüyor ve şaşkınlığını çabucak üzerinden atıyor. "Hoş geldiniz," diye kekeleyerek elini masasının önündeki sandalyelere doğru uzattı. "Oturmaz mısınız?"

Sandalyelerden birine çöküp kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve arkama yaslanıp başımın üzerinden ona bakıyorum. Yerine oturuyor, gözlerini Abel'a diyor. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, ondan gitmesini istemiyor. Ne de olsa Abel onun patronlarının oğlu sayılır. Siktiğimin zenginleri.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," diye başlıyor Bayan Bairns, düşürdüğü kâğıtları toparlamaya ve birkaçını yana doğru karıştırmaya. "Son randevunuza gelmediğinizde endişelenmişim ama şimdi burada olmanıza sevindim."

Ben yorum yapmıyorum, o da ortalığı toparlamaya devam ederken dağınıklığın altından küçük bir dosya çıkararak iç geçiriyor. "Tamam, zaman hemen , olur mu?" Bu sefer bir cevap beklemeyecek kadar akıllı. Bugün burada olmamın tek nedeni, son e-postasının burs alma olasılığımıyla ilgili daha umutsuz bir kenara sahip olmasıydı. Dürüst olmak gerekirse, bu konuyu tekrar açmasını bekliyorum. Gözlerim Abel'a kaydı. Acaba o da odadayken bunu yapacak mı?

Bayan B, elindeki dosyadan bana bakarak, "Bazı dersleri kaçırdığın için endişeliyim," diyor. "Nasılsın? İyi uyum sağladın mı?"

"Her şey çok güzeldi," diyorum alaycı bir tavırla ve bunu yaparken Abel'a ters ters bakıyorum. Ağzının köşesi yukarı kalkıyor ama o küçük hareket dışında sanki burada değilmiş gibi davranıyor. Tanrım, bunun gerçekten doğru olmasını isterdim. Sürekli başımda bir bekçi köpeği varmış gibi hissetmekten yoruldum.

"Doğru." Bayan B. ses tonumu duymazdan geliyor ve ediyor. "Birkaç devamsızlığa rağmen notlarınızın kusursuz olduğunu söylemeliyim. Hiç şaşırmadım. Buradaki akademik beklentilere iyi uyum sağlayacağından emindim." Bana ışıltılı bir gülümseme fırlatıyor ama ben gülümsemekten başka bir şey yapmak istemiyorum.

"Bu kadar mı?" diye sordum. "Devamsızlıklarımı sormak ve notlarımdan bahsetmek mi istediniz?"

Bayan Bairns'in gülümsemesi azalıyor ve gözleri bir kez daha sağımda oturan adama kayıyor. Boğazını temizliyor. "Aslında hayır, size daha önce bahsettiğim teklif hakkında daha fazla düşünme fırsatınız olup olmadığını merak ediyordum," diyor sesini alçaltarak ve öne doğru eğilerek.

Başımı yana çevirip odayı tararken onun bakışlarından kaçınırken dudaklarım birbirine yapışıyor. Yerden tavana kadar uzanan kitap rafları, sanki bu bina inşa edildiğinden beri oradaymış gibi görünen ciltlerle dolu. Rafların önünü kaplayan toz, bana sadece dekorasyon için orada olduklarını söylüyor. Ne yazık.

"Hâlâ düşünüyorum," diyorum uzun bir süre sonra.

"Dürüst olmak gerekirse bunun senin için harika bir fırsat olacağını düşünüyorum, Avalon," diye bastırıyor Bayan B.

Tekrar ona baktığımda, Abel'in başını bana çevirdiğini fark ediyorum. O da benim gibi kitaplığa bakıyormuş gibi yapıyor ama birkaç saniyede bir gözleri önce Bayan B'ye sonra bana kayıyor. İkinci geçişte onu izlediğimi fark ediyor ve gözlerimiz kilitleniyor. Bayan Bairns'in sözlerine cevap verirken onları öyle tutuyorum.

"Sana hâlâ düşündüğümü söyledim," diyorum. "Henüz bir karar vermedim."

"Ama bunu dikkatle değerlendireceğinize söz veriyor musunuz?"

Abel bana kaşlarını çatıyor. Başımı sallıyorum ve dikkatimi başka yöne çekerek tekrar ona yöneltiyorum. "Evet, tabii." Sandalyeden kalkıyorum. "İşimiz bitti mi?"

"Um..." Cevap vermesini beklemek yerine Abel'in yanından geçip kapıya yönelmeyi tercih ettiğimde Bayan B sandalyesinden aceleyle kalktı. "Tamam, unutma, bahar tatili bitene kadar seni göremeyeceğim Avalon!"

Odadan çıkıyorum, Abel ayağa kalkıp beni takip ederken koridora çıkıyorum ve portrelerin yanından bir kez daha hışımla geçiyorum. Elena- tor'a vardığımda, parmağımı düğmeye bastırıp arkamı dönüyorum, Abel'e böyle davetsiz bir pislik olduğu için ağzının payını vermeye hazırım ki onu birçok portreden birinin önünde durmuş buluyorum. Beni durduran konsantrasyon ifadesi değil, gözlerinde gördüğüm iğrenç nefret oluyor.

Hiç düşünmeden başımı çeviriyorum ve böyle bir tepkiyi neyin yaratabileceğini merak ediyorum. Önünde durduğu portre

yeni olanlardan biri. Kendisi gibi beyaz-sarı saçları olan uzun boylu bir adam, ince bedenine göre şekillendirilmiş gibi görünen bir takım elbise giymiş, orada duruyor. Önümüzdeki görüntüde acımasız bir güzellik var. Adamın gözlerindeki soğukluk, giydiği kumaşın ve onu boyayan fırça darbelerinin altında daha karanlık bir şeyden bahsediyor.

"Abel?" Tam adını söylediğimde asansörün sesi duyuldu ve o da resimden kapılara yöneldi, kapılar açılıp boş bir kompartıman ortaya çıktı.

Ona bunun ne hakkında olduğunu sorma şansım olmuyor çünkü kapılar kapanır kapanmaz Abel bana dönüyor. "Hangi fırsattan ?" diye .

Dudaklarımda bir kaş çatma oluşuyor. "Neden bilmek istiyorsun?" Bakışları hiç değişmiyor ve ben hırlıyorum. "Önemli bir şey değil. Sadece Eastpoint'e ikili kayıt yerine resmi öğrenci olarak gelebilmem için bir burs."

Gözlerini kırıştırıyor ve sonra başını sallayarak arka duvara yaslanıyor. "Oh, tamam," diyor.

Ona bakıyorum. "Bu mı?"

Abel kapılar tekrar açılana kadar bekliyor ve biz çıkışa doğru ilerliyoruz. Tek söylediği "Kabul edeceksin," oldu.

Ayaklarım merdivenlerin kenarında duruyor ve o yürümeye devam ediyor, sadece yanında olmadığımı fark ettiğinde duraklıyor. Abel'in saçları kulaklarının üstünden kayıyor ve kaşlarını çatarak bana doğru dönüyor. Güneş parlıyor, son birkaç haftadır olduğundan daha sıcak. Tenime işliyor ve içim kadar dışımın da yandığını hissettiriyor.

"Kabul edeceğimi sana düşündüren nedir?" Sonunda dikkatini çektiğimde soruyorum.

Omuz silkiyor. "Sen akıllı bir kızsın," diyor bana. "Senin gibi bir kız için iyi bir anlaşma."

Bir adım atıyorum. "Benim gibi bir kız mı?" Başımı sallayarak onun sözlerini tekrarlıyorum. "Böyle , değil mi?"

"Yanılıyor muyum?" diye soruyor.

Beni ben yapan tek şey yoksulluk olsaydı, hayır, o olmazdı. Ama ben fakirden daha fazlasıydım. Bana uzanan kan, ter ve kirle kaplı eller görüş alanımın önünde yanıp sönerek mevcut gerçekliğimi bozuyor. En son uçurumun dibine gittiğimde yaşadığım anıyı hatırlıyorum. Bu annemin beni satmak için son girişimi değildi... sadece ilkiydi. Aniden kuruyan boğazımın etrafında yutkunuyorum.

"Bursun bazı şartları var," diyorum. "Başkalarının kurallarına uymayı sevmiyorum."

Acı bir gülümseme Abel'in dudaklarına yayılıyor ve onları inanılmaz derecede geriyor. O kadar gergin ki, derisinin yarılıp dişlerinden ve çenesinden kan damlamasını bekliyorum. Bu barbarca bir ifade. Onda görmeye alışık olmadığım bir ifade.

"Her şeyin bir ipi vardır," diyor, sesi alışık olduğumdan farklı. Daha derin. Daha karanlık. Gözlerindeki berraklık sanki çok uzaklara bakıyormuş gibi kayboluyor. "Paranın seni bazı şeylerden kurtardığını düşünebilirsin, belki de kurtarır ama seni başka şekillerde bağlar." Ellerinden biri yukarı kalkıyor ve sanki gömleğinin altındaki bir şeyi okşuyormuş gibi göğsüne dayanıyor. Ona daha da yaklaşıp kadar bir adım daha atıyorum ve tişörtünün yakası tarafından neredeyse gizlenmiş, boynunda sallanan bir şeyin dış hatlarını bir anlığına yakalıyorum.

"Para size güç verebilir, ama gücün bile bazı bağları vardır," diye devam ediyor o boş ses tonuyla. "Yanlış insanları kızdırır, yanlış bir hamle yapar, yanlış arkadaşlara güvenirsiniz ve birdenbire tüm o para ve güç bir anda yok olabilir. Para sefalet getirir. Güç ise kan dökmekten başka bir şey getirmez."

Bu son yorum üzerine gözleri açıldı ve ben orada durup merakla ona bakarken, bunun nereden çıktığını merak ederken nerede olduğunu fark eder gibi oldu. Ben bir şey söylemiyorum, o da herhangi bir açıklama yapmıyor.

Bunun yerine, ikimiz de yatakhaneme doğru gidiyoruz ve oraya vardığımızda, başka bir şey söylemeden beni kapıda bırakıyor.

AVALON

DAHA ÖNCE HIÇ BU KADAR ILGI GÖRMEMİŞTİM

fazla ilgi görmedi. Hem de hiç. İlk başta bunun benim yüzümden olduğunu düşündüm, ancak takipçi eğilimleri önümüzdeki hafta boyunca norm haline geldikçe, doğal olarak insanların dikkatini çektiklerini fark etmeye başladım. Nereye giderlerse gitsinler gözler onları takip ediyor. Kızlar onların bakışlarını yakalamak için ellerinden geleni yapıyorlar. Erkekler selamlaşırken hep ellerini kaldırıyor. Sanki herkes onları tanımak ya da onlar tarafından tanınmak istiyor ve onlar da bunu sanki hayatları boyunca birlikte büyüdükleri bir şeymiş gibi kabul ediyorlar. Benim için bu aramızdaki bir başka fark. Onlar görülmeye alışkın olabilirken, ben görünmez olmaya alışkınım ve yeni statümden hoşlanmıyorum.

"Merhaba, Avalon!" Havers'ın koridorunda yürüyen tanımadığım bir kız elini sallayarak bana seslendiğinde neredeyse yerimden sıçrayacaktım.

Omzumun üzerinden bakarak ona kaşlarımı çatıyorum ve Rylie'nin neyse ki olmadığı yatakhane odasına doğru ilerliyorum. Bunu çok fazla yaşadığıma karar verdim. Başka bir rahatlamaya ihtiyacım var. Buradan bir mola.

Saate bakıyorum ve bunu başarmak için sadece birkaç saatim kaldığını fark ediyorum. Eastpoint'teki otobüsler saat dokuz civarında çalışmayı bırakıyor, bu yüzden göle gitmek istiyorsam acele etmem gerekiyor. Okul malzemeleriyle dolu çantamı boşaltıyor, yeni bir kıyafet ve birkaç şey daha aldıktan sonra sahip olduğum tek mayoyu giyiyorum

-Eski okullarımdan birinin kayıp eşya bölümünden bir hatıra. Bir sürü.

çoğu insan mayoları tekrar kullanmayı sevmez ama benim gibi bir kız için ya bu ya da hiç.

Dürüst olmak gerekirse biraz küçük gelen üstümü boynuma bağlıyorum ve gömlektten çok elbiseye benzeyen uzun bir tişört alıp başımın üzerine geçiriyorum. Hazırlanmak için acele ederken tüm vücudum canlanıyor, adımlarım daha hafif ve enerjik görünüyor. Sanki birazdan yaşayacağımız rahatlamayı fiziksel olarak hissedebiliyor.

Kollarımı sırt çantamın halkalarından geçirerek çantamı sıkıca ve odadan çıktım, merdivenleri ikişer ikişer çıktım, kaymamak ve aşağı uçmamak için korkuluklara tutundum. Sona geldiğimde, ön girişe doğru ilerlerken neredeyse son üç merdivenden atlayacağım. Neredeyse kendi ayaklarımın üzerinde tökezleyip bir yığın halinde yere düşüyordum ki, çift kapıyı ittiğimde, uzun boylu bir figür, kafasının yan tarafına bastırılmış bir telefonla beklenti içinde bana doğru dönüyor.

"Evet, orada olacağım. Gitmem gerek."

Doğrudum ve ona ters ters baktım. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" Tersledim. "Gerçekten bütün gün yurdumun önünde dikilip beni mi bekliyorsun?"

Dean tek kaşını kaldırıyor ve telefonunu tekrar cebine sokarken bana bakıyor. Bir an için hiçbir şey söylemiyor, onun yerine gözlerinin merakla vücudumda gezinmesine izin veriyor. Soruma cevap vermiyor. Onun yerine "Bunu giyemezsin" diyor. "Geri dön ve üstünü değiştir, bir partiye gidiyoruz."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak ona "Sadece hayır değil, kesinlikle hayır," diyorum. "Benim zaten planlarım var."

Sanki sözlerim sadece bir rahatsızlıkımış gibi omuz silkiyor. "Önemli değil. Sadece değiştiler."

"Hayır." geçip gidiyorum.

"Nedir bu planların?" diye soruyor beni takip ederek.

"Seni ilgilendirmez," diye yanıtlıyorum.

Tıpkı Abel gibi o da hızıma ayak uydurmakta hiç zorlanmıyor. "Eğer bana söylemezsen" -o derin baritonu duyularımın üzerinden sesli bir porno gibi geçiyor ve benden çaldığı gücün bir kısmını geri almak için kendi kulak zarımı bıçaklamak istememe neden oluyor- "o zaman bu partiye gitmek istediğini varsayacağım ve seni olduğu gibi oraya taşıyacağım."

Kaldırımın kenarında durdum. "Neden?" Talep ediyorum.

Dudakları kaşlarını çatarak aşağıya döner. "Ne demek neden?"

"Neden aptal bir partiye gitmemi istiyorsun?" diye sordum. "Tecrittesin ve bu yüzden ben nereye gidersem sen de oraya gidersin."

Gözlerim yuvalarından fırlıyor ve homurdanarak birkaç adım daha uzaklaşıyorum. "Sadece çocuklarla git."

"Zaten gidiyorlar." Uzanıp beni tutuyor ve daha fazla hareket etmemi engelliyor. "İnan bana, gitmek zorunda olmasaydım, gitmezdim."

Ne yapacağımı tartışıyorum. Hâlâ onun elinden kurtulup kaçmayı deneyebilirim ama bu olasılık her geçen saniye azalıyor. Bazı erkekler göründüklerinden daha güçlüdür ve Dean'in durumunda, gerçekte olduğu kadar güçlü görünüyor ve öyle davranıyor. Kararımı vermemi beklerken üst kolumu saran parmakları kasılıyor.

"Bir anlaşma yapalım," diye önerdim. "Sen beni gitmem gereken yere götür, soru sorma, ben de seninle aptal partine geleyim."

Koyu renk gözleri bir zayıflık ya da yalan sezmiş gibi bana dikilmiş. "Neden?" diye soruyor, tutuşu cezalandırıcı bir şekilde sıklaşıyor.

Ona ters ters baktım. "Soru sormak yok dedim," diye çıkışıyorum. "Ama pazarlığın sana düşen kısmını yerine getirdiğin sürece aptal üniversite partine gideceğime söz veriyorum."

"Sana başka pazarlık yok demiştim," diyor, ama tutuşu hafifçe gevşiyor ve sesi artık o kadar şüpheli çıkmıyor. Aslında, sesi meraklı geliyor.

Bir parçam ne düşündüğümü bilmek istiyor. Göl, sadece bana ait olan tek gizli yerlerden biri. Nerede yaşadığımı biliyor. Girdiğim her dersi biliyor -eğer o girmiyorsa, diğerlerinden biri giriyordur. Programımı çok iyi biliyor ve beni sürekli takip edip istediği yere yönlendiriyor. Gölün *benim* olması gerekiyordu. Yine de onu bırakma, o tarafımı görmesine verme düşüncesi ağzımda beklediğim gibi kötü bir tat bırakmıyor.

"Ya öyle olacak ya da seninle her savaşıcağım," diye yorum yapıyorum.

Gözleri ikinci kez yüzümde gezindiğinde, söylediklerimin doğruluğunu görmesine izin veriyorum. O kontrolcü olabilir ama ben de en az onun kadar inatçı olabilirim. Dudakları bükülüyor ve bir an için bunu düşünüyor. Sonunda kolunu benimkinden tamamen ayırıyor ve inlerken bir elini yüzüne sürüyor. "Siktir," diye mırıldanıyor. "Peki. Hadi gidelim."

Ve heyecan geri geldi.

Beni caddenin kenarına, motosikletini büyük bir gölgeliğin altına park ettiği yere götürürken peşinden gitmekte tereddüt etmiyorum.

kırmızı akçaağaç ağacı. "Nereye gidiyorum?" diye sorar.

Ona söylemek yerine telefonunu istiyorum ve cebinden çıkarıp bana uzatırken kaşlarını çatığında sırıtıyorum. Daha yeni bir model, ekranı mükemmel ve kırılmamış. Nasıl kullanacağımı bulmam biraz zaman alıyor ama bulduğumda harita uygulamasını buluyorum ve geri vermeden önce koordinatları giriyorum.

"İşte oraya gidiyoruz," diyorum.

Dean dönüyor ve telefonu bisikletinin önüne sabitliyor, böylece sürerken küçük mavi oku takip edebilecek. Güçlü bacaklarından biri selenin üzerinden kayıyor ve yerine oturup kaskına uzanıyor. Bana bir tane uzatıyor ve ikincisini kaldırıp kafasına geçirdiğinde duraklıyorum, park yerinden geri geri çıkıp motoru çalıştırmadan önce çene kayışını yerine oturtuyor. Bu sefer iki kask getirmiş.

Bu düşünce neden aklımdan çıkmıyor bilmiyorum. Aptal bir partiye gitmemi istiyorsa ve beni almaya geldiyse, bu mantıklı. Yine de aynı zamanda... Kaskı elimde çeviriyorum ve fark ediyorum ki -şu anda taktığının aksine- sanki yeni satın almış gibi çiziksiz ve tertemiz.

"Biniyor musun?" Sesi, yüzünü kaplayan plastik ve motorun gürültüsünden dolayı boğuk çıkıyor ama yine de beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor ve başımı sallayarak kafamı taze, temiz kokulu kaskın içine sokuyorum ve bacağımı motorun arkasına doğru sallamadan önce kaskı takıyorum.

Kendimi Dean'in sırtına yaslıyorum ve o gaza bastığında gözlerimi kapatıyorum ve ikimiz birlikte ileriye doğru fırlayarak kaldırımda tehlikeli bir şekilde kayıyoruz. Ne zaman onun yanında olsam, adrenalinim hiç azalmıyor. Sanki karşımdaki adamda benim henüz göremediğim bir şeyler seziyor.

Bu beni meraklandırıyor ve bu tehlikeli.

DEAN MOTOSİKLETİ PARK EDERKEN TEK KELİME ETMEDİ VE

arkadan kay. Motoru kapatmasını, miğferleri yerleştirmesini ve anahtarlarını cebine koymasını bekliyorum, böylece göle bakan açık çıkıntıya giden patikaya doğru ilerleyebileceğiz.

Buraya ikinci gelişim olmasına rağmen yolu çok iyi hatırlıyorum. geliyor, bir kereliğine de olsa

öncülük ediyor. Merakını hissedebiliyorum ama soru sormuyor, böcek çılgınlıklarının ve çalılıklarda koşuşturan hayvanların seslerinin huzuruna bırakıyor kendini. Yolun yarısında durup ağaçların arasından aşağıdaki gölün yosun yeşili, durgun yüzeyine bakıyorum.

"Biliyor musun," derken buluyorum kendimi, "ben çocukken yerler yoktu. Benim memleketimde yoktu. Ağaçlarımız ve dağlarımız vardı ama bulunduğum yerde göl yoktu."

Dean bana bir adım daha yaklaşıyor, bakışlarımı takip ederken başını kaldırıyor.

Dönüyorum ve tekrar tırmanmaya başlıyorum, gözlerimi ayakkabılarımın önündeki zeminden ayırmadan yürümeye devam ediyorum. "İlkokulda çalışan yaşlı bir adam vardı," diye başlıyorum. "Sanırım kapıcı gibi bir şeydi. Okul ve yerel kilise için çalışırdı ama yazın arabayla okyanusa giderdi - sadece birkaç saat uzaklıktaydı

-ve derin deniz dalışı dersleri vermek için kardeşinin yanında kalıyordu." "Onu iyi tanır mıydınız?" Dean'in sorusu beni ürkütüyor.

Cevap vermeden önce dudağımı ısırıyorum. "Onu hiç tanımıyordum," diye itiraf ediyorum. "Tüm bunları biliyorum çünkü ben ikinci sınıftayken bir çalışanın ölümüyle ilgili büyük bir duyuru yapılmıştı. Sınıfta birkaç kağıt dağıttılar ve ben de ölüm ilanını okudum. Son derslerinden birinde bir şey olmuş ve suyun altında kalmış ve boğulmuş."

Çıkıntıya geldik. "Bunun burada olmamızla ne ilgisi var?" Çantamı bırakıp ayakkabılarımı çıkarırken Dean'in sesi derinleşiyor. Güneş ağaç çizgisinin altına iniyor ama gökyüzü kırmızılarını, sarıların ve turuncuların tonlarıyla çalkalanmaya devam ediyor. "Ava?"

"Hayal edebiliyor musun?" Çıkıntının bize sunduğu açık alana bakarak soruyorum.

"Neyi hayal edeyim?"

Üzerimde yıpranmış, ikinci el, kötü giyilmiş bir mayodan başka bir şey kalmayana kadar giysilerimi çıkarıyorum. Çıkıntıya doğru adım atarken Dean'in gözleri hareketlerimi takip ediyor. Bana uzanmasını bekliyorum ama hiç şaşırmış gibi görünmüyor.

Aşağıdaki suya sırtımı dönüp gülümseyerek ona bakıyorum. "Ölmeden önce hissettiği heyecanı hayal edebiliyor musun?"

"Dean sessizce cevap veriyor, sesinde herhangi bir tonlama yok. "Çoğu insan ölme ihtimali karşısında heyecanlanmaz."

Dudaklarıma bir gülümseme gelirken gözlerim bir kez daha yeri buluyor. O haklı. *Çoğu insan* bunu yapmaz. "Sanırım ben çoğu insan değilim," diyorum arkamı dönüp kenara bir adım daha yaklaşımadan hemen önce.

"Avalon..." Sesi bir uyarı gibiydi ama umurumda değil. "Ne yapıyorsun?"

Kollarımı iki yana gülüyorum. "Buna uçurum dalışı deniyor," diyorum. Çıplak ayaklarımın altından bir çakıl taşı kayıyor ve çıkıntının kenarından aşağıya doğru kayarak aşağıdaki suya düşüyor ve bir zamanlar pürüzsüz olan yüzeyde bir dalgalanmaya neden oluyor.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye soruyor.

Duraksıyorum. *Bunu neden yapıyorum?* Acele etmek için tabii ki. Tehlike bu kadar yakinken bile kendimi kontrol edebilme hissi için. Akıl sağlığı ile delilik arasındaki o ince çizgiyi takip etmek hoşuma gidiyor. Yanlış bir hata bana pahalıya mal olabilir. Yine de geri gelmeye devam ediyorum çünkü bedenimin zihnime isyan etmesini ve yine de söylediklerimi yapmak zorunda olduğunu bilmesini seviyorum. Tenimi kaplayan ter. Kalp atışlarım göğsümde hızlanıyor. Sahip olduğu her şeyle savaşıyor ve yine de benden başka hiçbir şey onu durduramıyor. Kontrol *bende*. Kontrolü defalarca okul yetkililerine, dünyanın lanet Patricia'larına, Rogers'a ve hatta... kabul ediyorum... Hasta Çocuklara bıraktım.

Tüm güç onlarda. Tüm yetki onlarda. Bende hiç yok.

Ama burada. Burada, ben varım. Kendime yaptığım şeyleri benden başka kimse kontrol edemez. Kendi bedenim bile beni durduramaz.

"Bu tehlikeli," diyor Dean ve beni zamana geri getiriyor.

"Biliyorum." Sanki kelimeler uzun ve karanlık bir tünelden geliyormuş gibi kendi kendime konuştuğumu duyuyorum. Yüzümü ona dönerken ayaklarım altımda hareket ediyor. Kaşları kırışmış ve daha öncekinin aksine şimdi beni yakalamasına yarım saniye kalmış gibi görünüyor.

Koyu kahverengi gözler ayaklarımın olduğu yerden, topukların yarısı çoktan kenarda, yüzüme doğru sığıyor. "Ne yaptığını bildiğinden emin misin?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. "Eğer yapsaydım, bunun neresi eğlenceli?" "Aval-"

Söyleyeceklerinin geri kalanını duymuyorum çünkü düşünecek bir saniye bile bulamadan kendimi itip geri sığıyorum ve uçurumun kenarından aşağı uçuyorum. Rüzgâr saçlarımı kamçılایarak öne doğru savuruyor, yüzüme çarpıyor ve görüşümü engelliyor. *Atlamalıydım-*

koğuş, diye düşünüyorum dalgınca, ama sonra, kısa bir an içinde - saçlarım ayrılıyor ve yukarıdaki erimiş gökyüzünü görebiliyorum.

Okyanusun üzerinde bir ateş çağlayanı gibi görünüyor. Ve bir anlığına, atlamadan önce geri çekmeyi unuttuğum uzun saç tellerimin verdiği rahatsızlık unutuluyor. Sonra suya çakılıyorum ve karanlık beni yutuyor.

DEAN

AVALON MAN'I TANIMAK İÇİN ONUN LANET DOSYASINI OKUMAMA GEREK YOK-ning durumunda. Tek yapmam gereken onu şu anki haliyle görmek.

İlk defa, gözleri berrak ve düşünceler ya da eylemler tarafından bulanıklaştırılmamış. Orada öylece duruyor, sanki sadece kendisinin duyabildiği bir müzik eşliğinde dans ediyormuş gibi ileri geri sallanıyor. Farkında olup olmadığını bile bilmiyorum. Kendime sakın , ellerimi aşağıda tutmamı ve beni ne kadar korkuttuğunu ona göstermememi söylüyorum.

Pervasız davranışlara eğilimi olduğunu biliyorum. O kadarı dosyada *vardı*. Yine de bunu ilk elden deneyimlemeyi hiç beklemiyordum. "Ne yaptığınızı bildiğinizden emin misiniz?" Sinirlerimi bastırarak sordum.

Başı bir o yana bir bu yana dönüyor, vücudunda daha fazla sallanma dalgalanıyor. Ne kadarını görebildiğimi fark ederek gözlerimi kırıştırıyorum. Kahretsin, kıvrımları var. Karnı neredeyse tamamen düz - karnının her iki yanındaki çizgiler ve bikini çizgisinin hemen üzerindeki küçük kabarıklık olmasa öyle olurdu. Üstü vücudunu sıkıca sarıyor, gözlerimle o memeler arasında sadece iki küçük kumaş üçgeni var.

Yine de başını kaldırıp bana gülümsediğinde, ateşli vücuduna dair tüm düşüncelerim geri çekiliyor. "Bunun neresi eğlenceli olabilir ki?" diye soruyor bana.

Kahretsin, o... "Aval-" Atlamadan önce adını bile tam olarak söyleyemedim.

İleriye doğru fırladım, çıkıntıya doğru sıçradım ve onun en az yarım futbol sahası uzunluğunda düşmesini izledim.

Aşağıdaki karanlık derinliklere. Vücudu çarpıyor ve bir su dalgası uçuşuyor. Dişlerimi sıkıp nefesimi tıslayarak yeniden yüzeye çıkmasını bekliyorum.

"Hadi, , ," diye mırıldanıyorum. "Yukarı gel, lanet olsun."

Otuz saniye geçti. Sonra bir dakika. Bir buçuk dakika.

"Sikerim böyle işi." Gömleğimi yırtıp kafama geçirdim, kotumu ve boxerımı çıkardım ve botlarımı rekor bir sürede çıkardım. Kalbim göğsümün içinde güm güm atıyor. Yemin ederim boğulursa çok sinirleneceğim. Gözlerimi kapatıp hemen arkasından atlıyorum.

Buz gibi su başımı kapatıyor. Ne kadar dibe battığımı bilmiyorum ama yavaş yavaş yavaşladığım anda kollarımı yukarı kaldırıp tepeye doğru yüzüyorum, bir nefes almak için yukarı çıkıyorum, ancak o zaman onun nihayet yüzeye çıktığını ve güldüğünü fark ediyorum.

"Neden sen de atladın?" diye kıkırdıyor, önce bir tarafa sonra diğer tarafa yüzüyor, daha önce yüzüne dolanan siyah saçları kulaklarının arkasına doğru kaymış.

"Hemen gelmedin," diyorum, vücudunun suda hiçbir şey yokmuş gibi ilerleyişini izlerken. "Ben senin..."

Bir daire çizerek dönüyor ve başını tekrar suya daldırıyor. "Ne oldu? Kafamı vurduğumu mu sandın?"

Yapmıştım. Ve şimdi göğsümde hissettiğim gerginlik onun eğlencesini çok daha rahatsız edici hale getiriyor.

"Ne yapacaktın?" diye soruyor, suyun ötesinden bana bakarak. "Beni kurtaracak mıydın?"

Ayaklarımı tekmeleyerek kendimi avını takip eden bir hayvan gibi hissediyorum. "Dünyadaki onca kız arasında," diyorum onu suyun içinde takip ederken. "Dünyada kurtarılmaya ihtiyacın olan hiçbir şey yokmuş gibi davranıyorsun."

"Çünkü ," diye yanıtlıyor kolayca. "Kurtarılmaya ihtiyaç duyduğum her şeyi hep kendim yaptım."

Hareketlerimi gözleriyle takip ediyor, ben ilerledikçe yavaşça geri çekiliyor. "Ne gibi?" Bastırıyorum.

Başı sallanıyor ben sadece bir metre uzaktayken dönüp derinlere dalıyor ya da en azından dalmaya çalışıyor. Uzanıp bir kolumu beline doladığımda ve onu göğsüme doğru çektiğimde kaçma girişimi kısa kesiliyor. Ava'nın kafası sudan geri çıkıyor, öksürürken saçları yüzüne doğru uçuşuyor.

"Ne oluyor be!" Nefes nefese kaldı ve bana bağırırken iğrenç göl suyunu tükürdü. "Neden çıplaksın?"

Sırıtiyorum ve daha da yaklaşıyorum. "Soruma cevap vermedin." Kelimeleri kulağına fısıldıyorum ve sertleşmesine neden oluyorum. Kıçı, kendisinden biraz daha sert olan başka bir şeye sürtünüyor.

Arkasına baktığında siyah saçları yüzüme tokat gibi çarpıyor. "Şu anda ciddi şekilde sertleştin mi?"

Soruyu duymazdan geliyorum ve bunun yerine, ikimiz de suyun üzerinde yüz yüze gelene kadar onu tamamen çeviriyorum. "Kendini neyden kurtarmak zorundaydın, Avalon?"

Dudakları aralanıyor ve ben gözlerinin içine bakmakla dişlerinin arasından kayan dilini izlemek arasında kalıyorum. "Belki de senden kurtarılmaya ihtiyacım vardır," diye karşı çıkıyor.

Başımı salladım ve gülümsedim. "Ah bebeğim, dünyada seni benden kurtarabilecek hiçbir şey yok."

Birkaç uzun saniye boyunca, bir irade savaşına kilitlendik, o ve I. Gözlerimiz birbirine odaklanıyor, ikimiz de başka tarafa bakmak istemiyoruz. Gölün derinliklerinden kabarcıklar yükseliyor ve bana şu anda yosun havuzunda ve bilinmeyen sayıda balık ve diğer su canlılarının içinde yüzdüğümüzü hatırlatıyor.

Onu bu şekilde becermek istemiyorum. Tek bildiğim, ikimizin de boğulacağı. Yine de, aklım kabul etse bile, vücudum ihtiyaçla titreyiyor. Karnının alt kısmına bastırdıkça sikim taş gibi sertleşiyor.

Tek gördüğüm o olana kadar öne doğru eğiliyorum. Geri çekilmediğinde, tüm dikkati bana odaklanmışken - şu anda dünyadaki en önemli şeymişim gibi hissettirirken - yavaşça burnumu onunkine değdiriyorum. Onu öpmek istiyorum. Hayır. Bundan daha fazlasını. Onu yiyip bitirmek istiyorum. Her şeyini tüketmek.

Avalon bir erkeğin sadece öpeceği türden bir kız değil. O, bir erkeğin hiçbir şey kalmayana kadar kendini doyuracağı bir kız.

"Çok tehlikelisin, biliyor musun?" Bunu bir soru olarak sormak istememiştim ama yine de kelimeler öyle çıktı.

O gür, sikilesi dudaklarının bir köşesi yukarı kıvrılıyor. "Madem o kadar tehlikeliyim, neden beni takip etmekte ısrar ediyorsun?" diye takılıyor.

Bacaklarımı yavaşça tekmeleyip bizi kıyıya doğru sürüklerken gözlerim onunkiler arasında gidip geliyor. O da ne yaptığımı fark etmiş olmalı, çünkü bir sonraki anda bacakları yukarı kalkıyor ve belimi çevreliyor. Sikim *nabız* gibi *atıyor*.

Bir ciğer dolusu hava emiyorum. Burada, suyun içinde, ormanda, hiçbir yerin ortasında, her şey nemli ve sıcak geliyor.

"Çünkü," diyorum dürüstçe, onu becerme isteğimi bastırmaya çalışarak, "seni yalnız bırakmaya çalıştım. Artık çok geç."

Başını yana eğiyor, kaşları o muhteşem gözlerinin üzerinde aşağı doğru inerken sırtışı şaşkınlıkla karışık bir kaş çatmaya dönüşüyor. "Neden çok geç?"

"Her şeyi alt üst ediyorsun." Vuruş. Tekme. Vuruş. Şimdi göğsüme bağlı, bana isteyerek yapışmışken yüzmek daha kolay. "Kendi başına gidiyorsun ve aptalca şeyler yapıyorsun."

Alay ediyor ve geri çekileceği zaman yüzmeyi bırakıp bir elimi sırtına bastırıyorum, parmaklarımı omurgasının üzerinde gezdirerek hareketi durduruyorum.

"Ben aptalca şeyler yapmam," diye savunuyor yine de. "Sadece 'Hasta Çocuklar' tarafından onaylanmayan şeyler yapıyorum." Abel, Braxton ve benim birlikte büyüdüğümüz aptal ismi söylediğinde, kolları ikimizin başının yanında sudan çıkıyor ve kelimeleri söylerken parmaklarını hava tırnakları şeklinde kıvrıyor.

Gülümsüyorum. "Bu ismi biz seçmedik, biliyorsun," diyorum ona.

Bana göz kırpmıyor, kollarını indiriyor ve boynumun yan tarafına su sıçratıyor. "Sen yapmadın mı?"

İnme. Vuruş. Tekme. "Tabii ki yapmadık," diye cevap veriyorum. "Bu aptalca. İnsanlar bizi liseden beri böyle çağırıyor. Önce Eastpoint varisleri, sonra Hasta Çocuklar..." Ayaklarım suyun altında zemini bulduğunda ve yüzmeyi bırakıp ayakta duracak kadar uzun süre yüzdüğümde gözleriyle buluşuyorum. "Bu sana çocuksu geliyor mu?" Bir elimle onu kışının altından kavrayıp azgınlığıma karşı daha da bastırarak soruyorum.

Avalon'un nefesi kesilmiyor. Yüzü kızarmıyor. Başka bir hatunun yapabileceği hiçbir şeyi yapmıyor. Hayır, sadece bana bakıyor, gözlerini kırpmadan ve tek kelime etmiyor. Ben de onun yerine cevap verdim. "On altı yaşımdan beri erkek olmadım," diyorum ona.

Sonunda, gözlerinde bir yaşam parıltısı. "Neden o zaman?" diye soruyor. "Neden o yaşta?"

Çünkü ilk erkeğimi o yaşta öldürmüştüm ama bunu ona söylemedim. Avalon Manning'i becermek istiyor olabilirim ama ona güvenmiyorum. Henüz güvenmiyorum. Belki de hiç.

"Fark etmez," diyorum onun yerine, su sadece kalçalarımına ulaşana kadar ilerleyip onu kendi başına yürümesi için bırakıyorum. Şikâyet etmeden benden sıyrılıyor, dönüp kıyıya doğru ilerliyor ve ben de onun gidişini izliyorum, üzerimden kayan soğukluk hissinden nefret ederek

Artık bana yapışmadığı için ıslak tenim. "Biz erkeğiz. Erkek değiliz."

Kıyafetlerimin ve çantasının bulunduğu çıkıntıya giden yolun başlangıcına doğru dönüp omzunun üzerinden bakarken onu izliyorum. Yolun geri kalanında yürürken gözleri karnımın altına indiğinde tepki vermemek için kendimi zor tutuyorum. Gözleri genişliyor ve dudakları aralanıyor.

"Lanet olsun..."

Dilimi yanağımda yuvarlıyorum, gülümsemeye çalışıyorum ama başaramıyorum. "Gördüklerini beğendin mi?" diye soruyorum. "Yoksa bir şeyler başlatmayı mı umuyorsun?"

Ağzı bir balık gibi açılıyor. Bir kez kapanıyor ve tekrar açılıp tekrar kapanıyor. Sonunda, şu anda aklından geçtiğini bildiğim kirli düşünceleri temizlercesine başını sallıyor. "Sadece senin..." Bana eliyle işaret ediyor. "Bunu."

Omuz silkiyorum, bir elimi yüzümde gezdirip saçlarımı karıştırıyorum. Ter kokusu ve daha da kötü kokan bir şey burnuma çarpıyor ve kolumu bir kez daha indiriyorum. "Eğer onu gezdirmek istemiyorsan o zaman gidelim. Hala gitmemiz gereken bir parti var ve şimdi bir duşa ihtiyacım var."

Avalon başını sallar. "Rüyanda görürsün," diye mırıldanıyor ve arkasını dönüyor.

Çok az şey biliyor, hayallerimi gerçekleştirmeye niyetliyim. Her biri, pis .

AVALON

ADAM PIERCINGLI. SEKSI BİR HALTER GIBİ DÜZ

sikinin başından. Bu görüntüyü aklımdan çıkaramıyorum. Eastpoint'e geri döndüğümüzde hala bunu düşünüyorum ve beni Havers'a geri bırakıp duş alıp üstümü değiştirmemi ve bir saat içinde aşağıda onunla buluşmamı emrediyor. İtiraz etmedim. Ne de olsa bir anlaşma yapmıştım ve şimdi bunu yerine getirme sırası bendeydi.

O saat dolduğunda ve yeni duş almış gibi görünen siyah bir Escalade ile yanaştığında, kaldırımdan iniyorum ve içeri kaymadan önce yolcu tarafındaki kapıyı açıyorum. Arabanın içini taradım. Yanıp sönen ışıkları ve sayısız düğmesiyle bir uzay gemisini andırıyor. Havalandırma deliklerinden çıkan ısıtılmış hava, hâlâ ıslak olan saçlarımın üzerinde kayıyor.

Dean, Escalade yolda süzülürken ucuyla bakar ve iki kez bakar. "Ne giyiyorsun?" diye sorar.

Duştan sonra giydiğim yırtık pırtık tişörtlü ve kesik pantolonuma bakıyorum. "Kıyafet mi?"

Başını sallayarak gülüyor. "Sana par- tiye gideceğimizi söylemiştim," diyor.

Dudaklarımda bir kaş çatma oluşuyor. "Evet, ve? Kıyafet yönetmeliği var mı?" "Hayır." Seğiren dudakları ve parlayan gözleri eğlendiğini gösteriyor-
ve nedense bu beni rahatsız ediyor.

"O zaman neden kıyafetlerimi sordun?" Talep ediyorum.

Dean başını tekrar yola doğru çevirir. "Sadece ilginç, hepsi bu. Çoğu kız güzel giyinir, özellikle de benimle toplum içinde görüneceklerini bilseler."

Kaba bir homurtu duyuyorum. "Evet, muhtemelen önemsedikleri için."

"Peki ya sen?" Bunu bir soru olarak sorup sormadığından emin değilim, ama soru gibi geldi, ben de cevapladım.

"Hayır," dedim. ""

Kırmızı ışıktaki duruyoruz ve Dean'ın ellerinden biri direksiyondan ayrılıp koltuğumun arkasına sertçe iniyor, dönüp daha yakına eğiliyor, nefesindeki nanenin ve tıraş losyonunun baharatının kokusunu alabileceğim kadar yakın. "İşte bu yüzden seni yalnız bırakamıyorum bebeğim," diye cevap veriyor.

Işık çok geçmeden yeşile dönüyor ve tekrar uzaklaşıyor, dikkatini yola veriyor ve beni son sürat bir mil koşmuşum gibi hissettiriyor. *Benim neyim var böyle?*

Birkaç dakika sonra Escalade, özel bir eve benzeyen devasa bir entrance'a dönüşür. Eski tarz cazibesıyla Frazier House'un aksine, bu malikâne daha modern ve şık bir çerçeveye sahip. Diğer birkaç arabanın yanına park ettiğimiz yerden üstü tamamen düz görünüyor. Ayrıca Frazier Evi'nin aksine, buranın bir tür park yeri var - gerçek bir park yeri değil, ama diğer insanların arabalarını bırakma şekillerinden öyle görünüyor. Bir şeridin arkasına araba yığmak yok, ama hepsi büyük çim alanın bir tarafında düzgün bir şekilde sıralanmış.

"Neredeyiz biz?" Dean beni evin önündeki çift buzlu cam kapıya götürürken soruyorum.

Cevap verdiğinde Dean'ın yüz ifadesi donuklaşıyor. "Bir parti," diyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Evet, kahretsin, Sherlock. Yani, kimin evi?"

"Fark etmez, fazla kalmayacağız." Kapıyı çalma zahmetine girmiyor, sadece kapı koluna uzanıyor, çeviriyor ve bir eliyle sırtımın küçük kısmına dokunarak beni içeri davet ediyor. Sözlerinin ardındaki niyeti anlamak için bir saniyem bile yok çünkü sıcak avucunun alt omurgama değdiği hissi beni o kadar etkiliyor ki, daha önce suyun içinde bana bastıran çıplak sikiinin yakıcı hissini hatırlıyorum.

"Abel ve Brax nerede?" diye soruyorum. Ondan uzaklaşmadan önce kapı arkamızdan kapanıp tamamen içeri girene kadar bekliyorum, bunu belli etmemeye dikkat ediyorum.

Dean açık kapılara doğru başıyla işaret ederek, "Buralarda bir yerdeler," dedi. "Bu taraftan."

Onu evin içinde takip ediyorum, dans eden insanların hepsinin Frazier House'da olduklarından daha az canlı olduklarını fark ediyorum. Aslında, daha önce marihuananın etkilerini görmemiş ve hatta bir iki kez kendim de kullanmamış olsaydım, şimdi bu insanların yarısının kafayı bulmuş olduğunu fark edemezdim. Bir saniye sonra sehpaaların ve şömüne şöminasının yüzeyinde birkaç kırmızı solo fincan gördüğümde fark ediyorum.

Dean beni Patricia'yla birlikte yaşadığım karavanın tamamından daha büyük olan bir mutfağa çekiyor. Garip bir şekilde etrafta kimse yok, ama arka kapıdan harika bir manzara var ve burada hepsi de evin çok daha hareketli görünen diğer insanlardan oluşan bir deniz görüyorum.

"Burada kal," diye emretti. "Gidip birini bulacağım ve sonra geri döneceğim ve gidebiliriz."

Beni böyle bir partiye götürmek için ısrar etmesi, kıyafetlerimi eleştirmesi ve sonra beni bırakıp gitmesi garip. Ona merakla bakıyorum ama bir şey söylemiyorum. Dean cevap vermediğimi fark etmiş gibi görünüyor ve kapıya doğru giderken durup arkasına bakıyor.

"Kal," diye tekrar emretti.

Ona sırtıyıyorum ve ellerimi bir teslimiyet hareketiyle kaldırıyorum. Dudakları kaşlarını çatarak birbirine yapışıyor.

"Söyle," diye . "Neyi söyleyeyim?" Kaşlarımı kaldırarak meydan okuyorum.

"Bana emirlerime uyacağını ve seni koyduğum yerde kalacağını söyle."

Gözlerimi deviriyorum. "Kendi emirlerim dışında kimsenin emirlerine uymam," diye tekrar söylüyorum. "Ama eğer kendini daha iyi hissedeceksen, evet, burada senin dönmeni bekleyeceğim. Sadece çok uzun sürmesin, yoksa sıkılabilirim."

Dean'in gözleri üzerimde geziniyor ve sonra sanki benden alabileceği en iyi şeyin bu olduğunu anlamış gibi bir kez başını sallıyor ve gözden kayboluyor.

Nefesimi tutarak dönüyorum ve alışık olmadığım mutfağın tezgahına yaslanıyorum. Bir ev partisi için fazla abartılı görünen yüksek topuklu ayakkabılar ve kısa parıltılı elbiseler giymiş kızlar - ne de olsa burası bir kulüp değil - arka kapılardan geçip dışarı çıkıyorlar. Açık kapılardan gelen sesler beni öne doğru çekiyor. Dışarı bakıp kalabalığı tararken merak göğsüme oturuyor ama garip bir şekilde bu partide kimseyi hatırlamıyorum. Sınıf arkadaşlarımdan çoğuna dikkat etmiyorum ama bu insanlardan bazılarını hatırlamalıyım, değil mi?

"Avalon?" Adımın söylenmesiyle irkiliyorum. Corina mutfağın kapısında duruyor, elinde kırmızı bir Solo bardak, bana göz kırpmıyor. "Burada ne işin var?"

Başımı ona doğru eğiyorum ve omuz silkiyorum. "Sadece takılıyorum," diyorum. Teknik olarak yalan sayılmaz ama ona Dean'le geldiğimi söylemek de istemiyorum.

Gözleri bir o yana bir bu yana kayıyor ve yaklaşımadan önce elindeki fincanı tezgâhın üzerine bırakıyor. Corina yaklaşıyor, bir elini koluma koyarak yanıma sokuluyor. Daha da eğiliyor ve gözleri sanki burada bulunmamdan dolayı hâlâ şaşkınmış gibi açılıyor. Kendi kaşlarımın saç çizgime doğru yükseldiğini hissedebiliyorum. "Burada olmaya iznin var mı?" diye fısıldayınca kaşlarımı çatarak geri çekiliyorum.

"Nereye oraya gidebilirim," diye .

"Hayır, biliyorum," diyor çabucak. "Demek istediğim, -biliyor musun- burada olduğunuzu biliyorlar mı?"

Kolumu onun elinden kurtararak birkaç adım geri çekiliyorum. "Bunun ne önemi var?" diye soruyorum.

İnliyor. "Aman Tanrım, buradalar, değil mi?" Corina alt dudağını ısırtıyor ve bıraktığında şaşırtıcı bir şekilde dişleri parlak rujundan arınıyor. Çok pahalı bir şey olmalı.

"Neden bu kadar endişelisin?" diye sordum.

Ancak cevap vermek yerine sadece başını sallıyor ve "Gerçekten burada olmamalısın. Sadece..." Corina sanki arkasında birinin bekliyormuş gibi omzunun üzerinden bakıyor. Kaşlarımı çattım. "Bir süre burada kal," diye devam ediyor. "Hemen döneceğim."

Neredeyse koşarak odadan çıkmadan önce bana neyin var diye sormama fırsat vermiyor. Bir anlık saf şoktan sonra, tezgâha ulaşmak için gereken iki adımı atıyorum ve koklamak için fincanını kaldırıyorum. *Ne kadar sarhoş ?* Ama tek kokladığım bira. Ve o gece Urban'da bir profesyonel gibi shot içişini izledikten sonra, onu sarhoş etmek için birkaç bardak biradan çok daha fazlası gerektiğini biliyorum.

Arkamda sürgülü cam kapı açılıyor. Elimdeki fincanı bırakıp arkama baktığımda bir adam içeri giriyor, ıslak saçlarını silkeliyor, başını yana eğiyor ve sanki suyu dışarı çıkarmaya çalışıyormuş gibi yukarı bakan tarafa vuruyor. Varlığımı fark edince duraklıyor ve doğruluyor.

"Merhaba güzelim," diyor, yüzüne rahat bir gülümseme yayılıyor.

Ona bir kez bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır, teşekkürler," diyorum. "İlgilenmiyorum."

Vücudu adımlarının ortasında donuyor ve onu şok ettiğimi anlayabiliyorum. Kollarımı kavuşturup tezgâha yaslanıyorum ve Dean ya da Corina'nın acele edip kışlarını geri almalarını diliyorum. Oturup beklemekten sıkılmaya başladım ve ben sıkıldığımda hiçbir şey iyi gitmiyor.

Adam beklediğim gibi alay edip bana kaltak demek yerine, buzdolabına doğru yürüyüp bir şişe su alırken beni izliyor. Suyu tek seferde boşaltıyor, yutkunurken boğaz kasları hareket ediyor ve sonra duvardaki bir düğmeye basıyor, alt dolaplardan biri -ya da bir dolabın kapağı gibi görünen şey- kayarak dışarı çıkıyor ve yan yana iki düzgün küçük çöp kutusu ortaya çıkıyor. Şişeyi geri dönüşüm için işaretlenmiş olana atıyor ve sonra bana dönüp bakıyor.

Bakabileceğim ya da yapabileceğim başka bir şey olmadığından, ben de ona bakıyorum. Çenesi belirgin, yüzünün alt yarısında kirli sakal gölgesi var. Saçları arkaya doğru kaymış, muhtemelen olduğundan daha koyu görünüyor, ama gözleri berrak, neredeyse okyanus mavisi.

"Seni daha önce buralarda görmemiştim," diyor hafifçe.

"Muhtemelen daha önce buraya gelmediğim içindir," diye cevap veriyorum.

Ağzının köşesi yukarı kalkıyor ve itiraf etmeliyim ki çekici biri. Sadece ilgilenmiyorum. "Adın ne?" diye soruyor.

"Nunya," diyorum.

"Nunya?" Tekrarlarken kaşlarını çatıyor. "Evet, nunya lanet işinde olduğu gibi."

Bir süre sessizlik oluyor ve sonra bir kahkaha atıyor. Başını salladığında saçından süzülen su damlaları koluma çarpınca irkiliyorum. Kaşlarımı çatarak ıslaklığı siliyorum ve bir adım geri çekiliyorum. "İlginç birisin," diyor, sesinde hâlâ kahkaha var.

"Ah?" Elimi kaldırıp tırnaklarıma bakıyorum ve bunu onun çok odaklanmış olduğu belli olan bakışlarıyla karşılaşmamak için bir bahane olarak kullanıyorum.

"Çoğu kız isimlerini benden saklamaya çalışmıyor; bilmemi istiyorlar" diyor.

Kolumu indiriyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Hiçbir şey saklamıyorum," diye çıkışıyorum.

"Hayır mı?" Bir adım daha yaklaşıyor ve sadece yürüyüşünden bile onun bir savaşçı olduğunu anlayabiliyorum. Kasları her hareketinin farkında olan birinin kasları gibi geriliyor, daralıyor ve gevşiyor. Sertleşiyorum ve bakışlarıyla buluşmak için çenemi kaldırıyorum.

"Hayır," diye tekrarlıyorum.

Bir kolu arkamdaki dolapların üzerine iniyor ve üzerimde geziniyor. Klor kokusu burun deliklerimi işgal ediyor. Üzerimde en az yarım ayağı var ama Dean ve diğerlerinin yanında buna alıştım. İrkilmiyorum bile. "O zaman bana adını söyle güzelim," diye ısrar ediyor.

"İstemiyorum"

"O zaman benimkini anlatmama ne dersin?"

diye öneriyor. "Tekrar edeyim mi?"

İlgilenmiyorum."

"Ben Luc," diyor. "Luc Kincaid." Bunu söylüyor ve sonra sanki bir şeyin farkına varmamı bekliyormuş gibi yüz ifademi izlemek için geri çekiliyor. Bu ismi nereden tanıdığımı hatırlamam bir anımı alıyor. Hatırladığımda ise belli etmemek için yüzümü ifadesiz tutuyorum. Luc Kincaid, Dean'in eski kız arkadaşının yeni nişanlısı.

"Bunun beni etkilemesi mi gerekiyor?" Bir süre daha sessiz kaldıktan sonra soruyorum.

"Huh." Gücenmek bir yana, Luc'ün gözleri formumda geziniyor, uzun bacaklarımda ve yırtık jean şortum üzerinde duruyor. Sırıttıyor. "Genellikle öyle olur."

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

"Oh, güzelim," diyor, bakışları tekrar benimkilere dönüyor, "Denesen bile beni hayal kırıklığına uğratabileceğini sanmıyorum."

"Bunun tek nedeni henüz denemeye başlamamış olmam."

Luc arkasına yaslanır ve klor kokusu kaybolur. "Artık kim olduğunu biliyorum," diyor.

Tek kaşımı kaldırıyorum. "Öyle mi?"

"yeni kızsın, değil mi?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Hatırladığım kadarıyla Luc Kincaid Hasta Çocuklar'ın krallığının bir parçası değil. "Eastpoint'e gitmiyorsun," diye cevap veriyorum.

"Hayır." Benden tamamen uzaklaşmadan önce başını sallıyor. "Ama sen biliyorsun."

Yüz ifadesinden bir şey kayıyor, uğursuz ve karanlık bir şey ve eve ilk adım attığında yaydığı orijinal sörfçü çocuk havasına hiç benzemiyor. Ben daha olduğunu anlayamadan, topuklarının parkeye vurma sesi duyuldu.

Yerden gelen ses odada yankılanıyor ve Corina yanakları kızarmış bir halde mutfığa geri dönüyor. Beni gördüğünde aniden durdu... ya da daha doğrusu kiminle olduğumu gördüğünde.

"Luc..." Sanki çok yüksek sesle söylemek onu korkutabilirmiş gibi adını soluyor. "Burada ne işin var?" diye ağzından kaçırıyor, bir ona bir bana bakarak.

"Burası benim evim, 'Rina," diyor tembelce, etrafımda dolanarak ve ona doğru ilerleyerek.

"Evet, biliyorum, ben sadece..." Adam mutfağın girişinde onun yanında durup eğildiğinde sözleri yarım kalıyor. Ne dediğini duymuyorum ama her neyse, adam başını kaldırıp odadan çıkmadan önce yüzünde hala o çarpık sırıtışla bana bir kez bakarken kız başını sallıyor.

Corina nefesini telaşla dışarı veriyor ve biraz sallanıyor. Bana bakıyor ve başını sallıyor. "Hadi," diyor. "Buradan çıkalım. Seni eve götüreceğim."

Bana uzandığında elinden kaçıyorum. Sonunda ona "Dean'le geldim," diyorum; artık bunu saklamanın bir faydası yok. Burada bir yerlerde varlığını hissettirdiğine dair aklımda hiçbir şüphe yok. Eğer Luc Kincaid benim kim olduğumu biliyorsa Dean'in de burada olduğunu biliyor olmalı.

Corina alt dudağını tekrar ısıyor, bırakmadan önce dişleriyle endişelendiriyor. "Peki," diye homurdanıyor, "o zaman gidip onu bulalım."

Başımı sallıyorum ve mutfaktan çıkarken onu takip ediyorum. Devasa malikanenin geri kalanında yürüyoruz, esrar ve alkol kokan birkaç karanlık odadan geçiyoruz. Birkaç tanesinden fazlasında yerde kıvranan, çoğunlukla çıplak çiftler var. Görünüşe göre zengin insanlar sarhoş olduklarında tıpkı fakir insanlar gibi oluyorlar. Kesinlikle utanma ve çekingenlik yok. Ben aldırmıyorum. Bu bana, insanlar ne düşünürse düşünsün, insanoğlu olarak bizi ayıran şeyin sadece ince bir sosyal statü ve zenginlik perdesi olduğunu hatırlatıyor.

"Luc'la tanıştığın için mutlu olmayacaklar," diyor Corina arka koridordan geçerken, birkaç kapalı kapının arkasından yüksek sesli seks sesleri geliyor.

"Neden?" diye sordum. Yan kapıya uzanıyor ve kapıyı kaydırarak açıyor, evin arkasından dolanıyormuş gibi görünen bir patikayı yeniden gösteriyor. Ben arkasındayken patikadan aşağı inmeye başladığında topukları toprağa batıyor.

Corina omzunun üzerinden bir bakış fırlatıyor. "Luc Kincaid'i şimdiye kadar duymuşsundur herhalde? Neredeyse yarım dönemdir Eastpoint'tesin."

"Adını duydum, evet, ama neden bu kadar önemli olduğunu bilmiyorum."

Kaşlarını indirdi, burnunu buruşturdu, arkasını döndü ve durdu, durmamı ya da ona çarpma riskini almamı sağladı. "Luc Kincaid, Aziz Augustine'in varisidir," diyor.

"Tamam mı? Bunun benim için özel bir şey olması mı gerekiyor? Daha fazla zengin insan, kimin umurunda?"

"Herkes biliyor," diyor oflayarak. "St. Augustine Üniversitesi Eastpoint'in başlıca rakibi ve St. Augustine'in kurucusu *Kincaidler*" - devam etmeden önce ismini tekrar vurguluyor - "Carter, Smalls ve Frazier aileleriyle aynı işi yapıyorlar."

"Bu da demek oluyor ki..." Başımı sallıyorum. Zengin insanları cidden anlamıyorum.

İnliyor ve elini uzatıp koluma vuruyor. "Onlar yozlaşmış," diye tıslıyor. "Büyük şirketleri yönetiyorlar -uluslararası şirketlerden bahsediyoruz, Avalon. Politikacılara rüşvet vererek kendilerine fayda sağlayacak yasa ve projeleri kabul ettiriyorlar. En iyilerin en iyilerini işe alıyorlar ve her yerde gözleri ve kulakları var. Bazı insanlar doğrudan organize suçla bağlantılı olduklarını düşünüyorlar ancak ana ailelerden hiçbiri tutuklanmadı. Ortada kanıt yok ve olabilecek kanıtlar da çok çabuk örtbas ediliyor." Corina bana acıyan bir bakış gönderdi.

"Dürüst olmak gerekirse," diye devam ediyor. "Dean'in seni Kincaid'in evine getirirken ne düşündüğünü bilmiyorum, hele seni yalnız bırakırken."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim," diyorum homurdanarak ama merakımı da inkâr edemiyorum. Yolsuzluk, bekliyordum. Ama organize suç? Dean başka ne saklıyor? Kalp atışlarım hızlanıyor. Bilmek istediğimi fark ettim. Tehlikeli bir dublör gibi, tıpkı bir dağın tepesinde durup aşağıya bakmak gibi. Atlayıp ölebilirim ya da hayatta kalmak için doğru araçlarla kendimi silahlandırabilirim. Ve bilgiden daha güçlü bir şey yoktur.

Corina başını sallar ve arkasını döner. "Hadi ama, birinin arkada bir yerde olduklarını söylediğini duyduğumu sanmıştım."

Sorular ve düşünceler zihnimden taşıyor. Beklenti damarlarımda dolaşıyor. Belki de Dean ve diğerlerinin beni rahat bırakmaması o kadar da kötü bir şey değildir. Belki de Dean'in saplantısı

fırsat. Daha fazlasını bilmek istiyorum. Onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Nedenini bilmek istiyorum ... Elimı sıkıyorum ve parmak eklemlerimin üzerindeki derinin sıkıca gerildiği yere bakıyorum. Dean Carter'da beni bu rahatsız eden şeyin ne olduğunu bilmek istiyorum.

"Kahretsin." Corina'nın tıslayarak ettiği küfür başımı kaldırmama neden oluyor ve bu kez durduğunda, kaçamayacağım kadar hızlı davranıyor ve sırtına çarpıyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, burnumu ovuşturarak. "Ne-" Başımı kaldırıyorum ve gördüğüm şey karşısında tüm vücudum duruyor.

Atardamarlarımda buzullar varmış gibi hissettirecek kadar keskin bir soğuk dalgası o kadar hızlı geliyor ki kendimi olduğum yerde donmuş gibi hissediyorum. Kate hayatımda gördüğüm en düşük kesimli elbiseyi giyiyor, yakası o kadar aşağıya iniyor ki göbek deliğinin kararmış çukurunu gösteriyor. Bu zavallı kumaş parçasının açılıp tüm önünü göstermesini engelleyen tek şey, göğüslerinin arasında ve boynunun etrafında çaprazlama uzanan altın zincirler.

Karanlık bir şey boğazıma doğru kayıyor. Gözlerim ve burnum yanıyor. Şimdiye kadar yaşadığı her şeyden daha kötü bir şiddet eylemi gerçekleştirme dürtüsü bir gelgit dalgası gibi yükseliyor. Kollarını Dean'in boynuna doluyor ve önünü onun göğsüne yapııştırıyor. Beni etkileyen bu değil. Beni etkileyen şey onun öyle olmaması. Sıkmiyor olması. Kaldırmıyor olması. Onu.

Durup düşünmeden arkamı dönüp yürümeye başladım. Eğer kalırsam bu sefer *onu* yakmak gibi bir şey yapacağım. Durup neden bu kadar kızgın olduğumu düşünmem gerektiğini biliyorum, bu duyguları incelemeliyim ama istemiyorum. Yapamıyorum.

Corina beni takip ediyor ve ancak evin önüne geldiğimizde konuşuyorum. "Bu araba şimdi işime yarayabilir," diyorum.

Neyse ki cevap vermedi. Sadece beni arabasına götürüyor. Yolcu tarafına geçip deri koltuklara yerleşirken gözlerimi kapatıyorum ve daha önce defalarca kullandığım uyuşukluğu çağırmaya çalışıyorum. Şu anda sadece kendimi içinde boğmak istiyorum. Unutmak istiyorum. Birinin canını yakmak istiyorum.

DEAN

İKİNCİ BÖLÜMDEKİ ÇALIŞMAMI BITİRİRKEN TER OMURGAMDAN AŞAĞI KAYIYOR. ve sonra ilk kata geri dönüyorum. Kafatasımın arkasında yavaş ama ısrarlı bir baş ağrısı var. Avalon'u evime geri götürmek ya da onu Escalade'ime bindirmek, çırlıçıplak soymak ve canı çıkana kadar sikmekten daha çok istediğim bir şey yok. Ya bu ya da bir şey öldürmek, çünkü dürüst olmak gerekirse, şu anda beni sakinleştirebilecek tek iki şey bunlar.

Önce evi arıyorum ve kafası güzel ve seks delisi kalabalığın arasında ne Brax'ı ne de Abel'ı bulamayınca yan yoldan arka tarafa doğru ilerliyorum. Beni görür görmez Abel elini kaldırıp bana doğru sallıyor. Brax dönüp başını kaldırıyor. İlginçtir ki Kincaid'i henüz görmedim. Bu malikânenin babasına ait olduğunu düşünürsek tuhaf.

"Avalon nerede?" Ben yaklaşırken Abel soruyor.

"O burada. İçeride. Uzun süre kalmak istemiyorum." Dışarıda toplanan kalabalığı tarıyorum. Havada duman var. Ot ve seks kokusu esiyor. Kincaid'in partileri hep böyle olur. Onun sapkınlığıyla ilgili bir şey, etrafındaki insanları azgın nemfomanlara ve lanet olası bağımlılara dönüştürüyor.

"Söylentiler yüzünden geldin, değil mi?" Abel soruyor. "Onunla konuşmaya mı gidiyorsun?"

Homurdanıyorum. "Nerede kalması gerekiyorsa orada kalmasını sağlayacağım."

"Öyleyse doğru mu?" Brax öne doğru eğilir. "Eastpoint'e mi geliyor?"

"Hayır." Bu doğru olamaz. Buna izin vermeyeceğim. Ayrıca, dünyadaki onca insan arasında babam bir Kincaid'in Eastpoint Üniversitesine gitmesine asla izin vermez. Kincaid'den intikam almaktan daha çok önemseydiği tek şey cebindeki para ve sahip olduğu güç. Kincaid'in başını öldürmemesinin tek nedeni de bu.

"Emin misin dostum?" Abel'in ses tonu şüphesini gösteriyor. "Oldukça rahatsız edici şeyler duydum. Colemanlar onun transfer edilmesi için lobi yapıyorlar. Kate'in Luc'un ona olan ilgisi yüzünden buna zorlanmasından hoşlanmıyorlar."

Üst dudağım geriye kıvrılıyor. "Colemanlar lanet olası yoksullar," diye hırlıyorum. "Söz hakları yok."

"Dahası da var," diyor Abel. "Geçen gün Lionel'in sırdaşıyla yıl sonundaki yardım balosu hakkında konuştum. Hepimizin ortaya çıkmasını istiyor."

"Hâlâ babanın karısına sekreterim mi diyorsun?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

Abel sertleşiyor ve bana ters ters bakıyor, soruyu duymazdan gelse de devam ediyor. "Ayrıca St. Augustine'den biriyle buluştuğundan da bahsetti," diye tükürdü.

"Kincaid?" Öfke mantıklı düşüncelerimi yiyip bitiriyor. "Hayır, . Ölmeyi eder..."

"Sence bunun-" diye başlıyor Brax.

Sözünü bitirmesine izin vermedim. Gözlerim arka kapıya kayıyor. Camı örten perdelerin arkasını göremiyorum ama Avalon'un diğer tarafta olduğunu biliyorum. Nefesimi tutarak çocuklara dönüyorum. "Buluşuyor olsalar bile, umarım sadece iş içindir. Bu olasılıkların dışında değil," diyorum. "Kincaid'in Eastpoint'e gelmesi aptallık olur. Tüm gücü St. Augustine'de. Eğer transfer olursa..."

"Onu canlı canlı yiyeceğiz," diye bitiriyor Abel başını sallayarak.

"Hâlâ." Brax konuşurken başı aşağı iniyor, gözleri iki yana kayarken kendi içine doğru büzülüyor ve küçük görünmeye çalışıyor. Bu hareket karşısında başımı eğiyorum. Hiç ona göre değil. "Nicholas artık Coleman'ları biliyor olmalı, değil mi? Kincaid de öyle." Başını sallıyor. "Başka bir şeyler dönüyor ve ben ne olduğunu bilmemekten hoşlanmıyorum."

"Belki de gerçekten aşık falan olmuşlardır?" Abel teklif ediyor ama ses tonundan bile buna inanmadığını anlayabiliyorum.

"Şüpheli," diyorum, "ama bu muhtemelen evde tartışmamız gereken bir şey. Burada değil."

"Ee, ne o zaman? Onu bulmaya ve tehdit etmeye mi geldin?" Abel bana kaşlarını çatı. "Onu bulamazsan bunu nasıl yapacaksın?"

Sonra gülümsüyorum. Dilimi yanağıma götürürken yavaş bir hareket yapıyorum ve ikisine de bir kez bakıp başımı sallıyorum. "Tehdidin icabına bakıldı," diyorum sessizce. "Bunun için endişelenmeyin."

Brax başını kaldırır ve gözleri kısılır. "Ne yaptın sen?"

"Sadece bir tür hatırlatma bıraktım," diyorum. "Ya da bir uyarı, nasıl baktığınıza bağlı."

Yüzü bir süre ciddi kaldıktan sonra benimkine benzer bir gülümsemeye bürünüyor. Ancak aklından geçtiğini bildiğim o boktan şeyi söyleyemeden, küçük bir beden bana çarpıyor ve neredeyse yere uçmama neden oluyor.

"Ne oluyor ?" Yere bakıyorum ama tüm görüş alanım makyajlı bir yüz ve altın rengi bir kumaşın altındaki yassı memeler tarafından kapatılmış. "Kate?"

"Geldin," diyor göğsüme sokularak. "Çekil ," diye . "Şimdi."

Başını geriye atıyor ve zaman ne giydiğini görüyorum. Alt kısmının kesinlikle kışını örtmemesi dışında daha çok mayoya benzeyen bir elbise. Nefesindeki tekila yüzüme çarptığında geri çekiliyorum. "Biri burada söyledi ama ben inanmadım," diyor kekeleyerek.

Onu daha fazla tutmak istemediğim için kollarımı indiriyorum, sonra yılan gibi uzuvları kendi kendine etrafıma dolanınca yüzümü buruşturuyorum. "Kate, Tanrı'ya yemin ederim, eğer lanet olası-" Burnunu çekiyor ve ağzını boynuma bastırarak sözümü kesiyor. Zorlukla bastırılmış bir eğlenceyle beni izleyen iki sık kafalıya başımın üzerinden bir bakış fırlatıyorum. "Bana yardım edin, pislikler," diye bağıriyorum.

Abel bir adım geri çekilerek, "Hayır, görünüşe göre sen bu işi çözmüşsün dostum," diyor. "Ben kimim ki seninle dışı cadının arasına gireyim."

Kate'in kafası dönüyor ve üç inçlik topuklu ayakkabılarının üzerinde sallanmasa daha güçlü olabilecek, titrek bir bakışla ona bakıyor. "Sen tam bir pisliksin, Abel," diye yakınıyor. "Benden hiç hoşlanmadın."

Abel kaşlarını çatıyor. "Hâlâ bilmiyorum," diye onaylıyor.

Kate yüzünü boynuma dönmeden önce çenesini yukarı kaldırıyor. Ellerimi omuzlarına koyarak onu geri itmekte tereddüt bile etmiyorum. "Dean?" Geniş, incinmiş gözler bana bakıyor.

"Ne istiyorsun Kate?" Talep ediyorum.

"Sadece seni görmek istedim," diye inliyor. "Seni özledim. Şu anda St. Augustine'de olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Kimse beni senin kadar anlayamaz." Tutuşuma direnerek kendini bir kez daha göğsüme yapıştırmak için mücadele ediyor.

"Bu senin kendi sorunun Kate," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Sen kendi lanet seçimini yaptın."

Böylece onu kucağıma alıp iki adım attım ve havuza fırlattım. Şok olmuş nefesi, yaptığı sıçramanın gerçek sesinden bir saniye önce kulaklarıma ulaşıyor. Kıcını ve muhtemelen Kincaid'in ona aldığı tüm pahalı şeyleri havuza atma hissinin tadını çıkarmak için bile kalamıyorum çünkü şimdi lanet olasıca gitmek istiyorum.

Yanlarında durup kışkırlarıyla gülen adamlara ters ters bakıyorum. Braxton "Güzeldi," diye kıkırdıyor. Hem ona hem de Abel'a mutlu orta parmağımı çeviriyorum ve eve doğru gidiyorum.

Mutfağı kontrol edip boş çıktığımda aklımın bir köşesinde bir şeyler ama açıkçası Avalon'un yine de burnunu sokmasını bekliyordum. Önce insanların olduğu odaları, sonra da olmayanları kontrol ettim. İkinci kata bile çıktım ama ondan hiçbir iz yoktu. Aradıkça daha da öfkeleniyorum.

"Sorun nedir?" Merdivenlerden hışımla inerken Braxton sordu.

"Onu bulamıyorum." Bir elimi saçlarımla arasından dişlerimi sıkarak nereye gitmiş olabileceğini düşünmeye çalışıyorum.

İkimizin yanından bir kız geçiyor, elinde şaraba benzeyen bir bardak var. Hiç düşünmeden uzanıp onu yakaladım. "Hey," diyorum, "bu boylarda bir hatun gördün mü?" -duraklıyorum ve devam etmeden önce elimi uygun boya kaldırıyorum- "uzun siyah saçlı, tişört ve jean şort giymiş?"

Bir an için bana göz kırptı. Brax öne çıkar. "O -" diye söze başlar, ancak sözü kesilir.

"Aslında evet," diyor kız, ikimizin de dikkatini çekerek. "Birinin buraya böyle gelmesinin biraz tuhaf olduğunu düşündüm," diye alay ediyor ve ben de ona sahte göğüslerinin Avalon'un giydiği ikinci el kıyafetlerin yarısı kadar bile güzel görünmeyeceğini söyleme dürtüsüne direniyorum. "Ama evet, bir süre önce bir arkadaşıyla çıktı."

Gitti mi? Kızın kolunu bıraktım ve geri çekildim. *Gitti mi lan?* Braxton'ın kızla konuştuğunu belli belirsiz duyuyorum ama ne konuştuklarını duymuyorum. Tek bildiğim Avalon'un gittiği.

"Hey, dostum," Braxton'ın sesi, elini omzuma sıkıştırıp beni ön kapıdan dışarı iterken bana geri geliyor. "Biraz daha sordum. Corina buradaymış gibi geldi. Sorun değil. onu yurda geri götürmüştür."

Papa Francis'le birlikte gitmiş olmasının hiçbir önemi yoktu. Gerçek şu ki, ben ona burada kalmasını söyledikten sonra gitti. Sanırım *bu. Gitmesi ve aptalca şeyler yapmasıyla kastettiğim buydu.* Brax'ı silkeledim ve Escalade'ime yöneldim.

"Nereye gidiyorsun?" diye sesleniyor .

"Havers," diye bağıyorum.

AVALON

AVUCUMUN İÇİYLE KAPININ TAHTASINA VURDUM, SINIRLENDİM.

Anahtarımı bile unutmuşum. "Geliyorum lan!" Rylie'nin diğer taraftan küfrettiğini duyuyorum ve sonra kapı açılıyor.

Bitirmesini beklemiyorum; onu içeri itiyorum ve yanından hışımla geçiyorum, tişörtümü çekip çıkarıyorum ve yatağımın kenarına oturup botlarıma uzanırken yere bırakıyorum.

"Senin ne?" diye mırıldanıyor ve kapıyı kapatıyor.

Botlardan biri dolaba doğru uçuyor - odanın kendi tarafına geçerken onu kıl payı kaçırıyor - sonra diğeri onu takip ediyor. Ona cevap vermiyorum ve yatağının yorganının altına yerleşirken meraklı bakışlarını sırtımda hissedebilsem de bir daha sormuyor. Bunun için minnettarım. Neden bu kadar kızgın olduğumu ben bile bilmiyorum.

Şortumu çıkarıyorum ve uyku için tasarlanmış büyük boy bir tişörte uzanıyorum. Onu başımın üzerine çekerek yorganın altına giriyorum, arkama yaslanıp tavana bakıyorum. Biraz zaman alıyor ama sessizlik devam ettikçe Rylie'nin yumuşak horultularının bana doğru geldiğini duymam uzun sürmüyor.

Kaslarım gergin, gevşemeyi reddediyor. Ellerimi yumruk yapıyorum ve keşke eski müdürümün stres topu bende olsaydı diyorum. O lanet şey benimle birlikte çalışırdı. Öfkem derimin yüzeyinin altında kaynıyor ve düşüncelerimin atladığı atlıkarıncayı durduramıyor gibiyim. Bu duygudan kaçmak için gözlerimi kapatıyorum ama daha da kötüleşiyor. Sorun şu ki, gözlerimi kapattıktan sonra tekrar açmak neredeyse imkansız. Bu yüzden orada öylece yatıyorum.

kendi öfkeli kafa karışıklığı. Gözler kapalı. Vücudu gergin ve zihni dağınık.

Kate'in vücudunu Dean'yasladığı bir görüntü zihnimde beliriyor. Sinirli bir hırıltıyı bastırıyorum ve Rylie'nin yumuşak uyku seslerinden uzaklaşarak yanıma dönüyorum. *Odada başka biri varken nasıl uyuyabiliyor?* Dalgınca merak ediyorum. Arada sırada birkaç saat uyuyabilecek kadar ona alıştım ama uzun zamandır tam bir gece uykusu çekmemiştim ve bu gecenin o gece olacağından şüpheliyim.

Muhtemelen onu düşünmeden duramadığım içindir. Onun hakkında. Onun hakkında. *Siktir et onu*, sanırım. Gözlerimi açmadan doğruluyorum ve yastığımı yumrukluyorum, kafamın yan tarafını yastığa çarpmadan önce başımın altında eziyorum.

Dean Carter cehenneme gidebilir ve onu oraya göndermekten mutluluk duyarım.

Birkaç dakika geçiyor - bitmek bilmeyen bir zaman boşluğuna uzanıyor - ve uyumayacağıma dair kararlı inancıma rağmen, gözlerim ne kadar uzun süre kapalı kalırsa, düşüncelerim o kadar çok dışarı sürüklenmeye başlıyor. Yanağım yastığımın kumaşına bastırıyor ve kokusunu içime çekerek ona doğru dönüyorum. Oda kuru. Çok sıcak. Bana farklı bir sıcaklığın üzerime çöktüğü başka bir zamanı ve yeri hatırlatıyor ve belki de bu yüzden gerçekten uykuya daldığımda, bir daha asla yeniden yaşamamayı umduğum eski bir anının içine itiliyorum.

"ÇOK GÜZEL BİR ŞEY, DEĞİL Mİ?" BİR SESLE UYANDIM

Evdeki sesler ve ilk düşüncem, yine mi? Düşünmedim. Yataktan fırlayıp pencereye yöneldim ve parmaklarımı kirli çerçevenin altına soktum. Pencere yerinden oynamayıp ellerimi sıkıştırınca donup kalıyorum. İşte o zaman bir şeylerin farklı olduğunu fark ediyorum. "Resimler kesinlikle bir şey ama gerçeğini istediğimi biliyorsun Patty."

"Alabilirsin," diyor, sesi yatak odamın kapısına yaklaşıyor.

Acele et, acele et, acele et, diye kendimi zorluyorum, pencereyi çekiştiriyorum. Yine de hareket etmiyor. Dış kenarları tarıyorum ve yapışmasına neden olan şeyi gördüğümde gözlerim açılıyor. Uzun, kalın çiviler çerçevenin dışına saplanmış, onu yerine sabitliyor. Patricia ne kadar sarhoş ve kafası güzel olsa da... bunu çözmüş. Para için gerçekten çaresiz olmalı.

Ter boynumun dibinde ve omurgamdan aşağı kayarak atletimin altından sırtımın küçük kısmında birikiyor. Panik yapma, diyorum kendime. Sadece düşün. Ama yatak odanın kapısına sessizce yaklaşan iki çift ayak sesi duyduğumda düşünmek zorlaşıyor.

"Kapısını her zaman kilitli tutar," diye fısıldadığını duyuyorum Patricia'nın.

Bu doğru, seni pis amcık, sanırım. Sadece böyle zamanlar için.

Yanındaki adam alay ediyor, öksürdüğünde ses kesiliyor ve boğazında düğümlenen balgamın sesi ince ahşap kapıdan içeri süzülüyor. "Merak etme Patty," diyor adam boğazını temizlemeyi bitirdikten sonra. "Sanırım küçük bir kapiyla başa çıkabilirim. Çığlık atıyor mu?"

Hayır, sanırım. Ama ben bir savaşçıyım. Odayı hızla geçip kapının önünde duruyorum, tartışıyorum. Odada onu engelleyecek hiçbir şey yok. İkiz yatak ve köhne karyola dışında bir şey yok, ama o da hafif - biri yol kenarına attıktan sonra eve taşıdığım için biliyor olmalıyım. Ben uyurken hamamböcekleri ayaklarımın üzerinden değil de altından geçtiği için zemindeki şilteden daha iyi çalışıyor.

Patty sessizce, "İnsanları içeri gönderdiğimde asla evde olmuyor," diyerek adama cevap veriyor. "Yani, bilmiyorum. Ama bu sefer burada olacağını biliyorum. Penceresini çivileyerek kapattım. Hâlâ uyuyor olmalı ve uyumuyor olsa bile, tek bir çıkış yolu var ve sen de ona bakıyorsun."

"O zaman bakire mi?" Gözlerimi kapatıyorum ve başımı kapının pervazına yaslıyorum. Ses tonundaki heyecan tiksindirici. Onu göremiyorum ama sesi yaşlı geliyor. Onun gibi bir adamın olabileceğinden çok daha yaşlı. Küçük kızları, hatta ergenleri satın alan erkekler doğar doğmaz ölmeli. Onun gibi pisliğe yer yok. Belki de minnettar olmalıyım çünkü bana da yer yok. Ellerimi yumruk yapıyorum. Ama benim için bir yer olmaması umurumda değil. Yine de savaşacağım. Vermek istemediğim şeyi kimse benden alamayacak.

Ve ne yazık ki onun için, ben bakire değilim. Patty'nin arkadaşlarından birini odama gizlice girmeye çalışırken yakaladığım ilk geceden kısa bir süre sonra bu boku kaybetmiştim. Bunu tekrar yapacağını biliyordum. Sadece benim kaçış kapımı yakalamasını beklemiyordum. Onun bu kadar zeki olduğunu düşünmemiştim. Ama bekâretimi okuldaki çocuklardan birine vermiştim - çok hızlı davranan hoş, inek bir çocuktu ama en azından benim seçimimdi. Önemli olan da buydu. Benim seçimim. Benim bedenim. Benim kontrolüm.

Kalbim küt küt atıyor. Göğsüm sanki bir mengene tarafından sıkılıyormuş gibi hissediyorum. Zihnim daireler çizmeye başlıyor. Yine de başka çıkış yolu yok. Patty haklı. Ya kapıdan çıkacağım ya da camı kıracağım. Ve eğer camı kırarsam, onu tamir edemem. Kırık bir camla uyuyor olacağım ve

Bu aptal orospu çocuklarının geldiğinde içeri girmeye çalışmayacaklarına inanacak kadar aptal değilim.

Hayır, yerimde durmalıyım. Karşı koymalıyım. Bu pisliklere, içeri girip bana annem gibi davranabileceklerini sanıyorlarsa büyük bir sürprizle karşılaşacaklarını kanıtlamalıyım. Derin bir nefes alıp geri çekiliyorum.

Gözlerim kapı koluna kilitleniyor ve dönmesini izliyorum, sadece kilit mekanizması yerine oturduğunda bir anlığına duruyor. Sonra tekrar dönmeye başlıyor, adam kurnazlık yapmaya bile çalışmıyor. Sadece topuzun içindeki dayanıksız kilidin çatlayıp kırıldığını duyana kadar dönüyor ve sonra kapı sürünerek açılıyor.

Oyun , orospu çocuğu.

Odaya adımını attığı anda ona doğru uçuyorum. Yumruklarım sarkık bir mideye ve tüylü bir yüze çarpıyor. Adam saldırımın şaşkınlığıyla homurdanıyor, kolları benim çok daha küçük bedenimi kaldırmak için dolanıyor. Beni yere çarpıyor ve bir saniye sonra nefesinin kokusu yüzüme çarpıyor.

Dehşete düşmeliyim, diye düşünüyorum kendi kendime. Yine de, kör tırnaklarımı yüzünün yan tarafına geçirirken ve ulaşabildiğim her yeri tekmelerken, gerçekten odaklanabildiğim tek şey öfkem. İçimde kaynayan bir volkan gibi, taşıyor ve adam geri çekilip bana bir fırsat verdiği anda, hiç tereddüt etmeden bunu değerlendiriyorum. Doğrudan boğazına yumruk atıyorum ve kısmen ezilmiş nefes borusunda boğulurken iki elimle kafasını tutuyorum.

Kafasını geriye doğru çekip kendi kafama çarpıyorum ve yıldızlar gözlerimin önünde dans ederken irkiliyorum ama işe yarıyor. Adam homurdanarak üzerimden düşüyor ve ayağa kalktığımda iyi bir önlem olarak taşaklarına tekme atıyorum. Adamın ciğerlerindeki oksijenden geriye ne kaldıysa dışarı atılıyor ve ben dönüp şok olmuş Patricia'nın hâlâ koridorda durduğunu görüyorum.

Kendini toparlıyor ve bana küçümseyen bir bakış atıyor. "Öylece uzanıp kabullenemedin mi?" diye hırlıyor. "Senin için yaptığım onca şeyden sonra-" Bitirmesine izin . Ona doğru iki adım atıyorum ve yumruğumun yüzüne inişini kayıtsızlıkla izliyorum. Neredeyse bir film izliyor gibiyim çünkü parmak eklemlerim yanağına göz çukuruna girdiğinde bunu hissetmiyorum bile. Ama yere düştü. Zemindeki yüzüstü yatmış halinin üzerinden geçip ön kapıya doğru ilerlerken arkamdan bir şeyler mırıldandığını duyuyorum. Cevap vermek için durmuyorum, sadece uyumaya gittiğim atlet ve kanvas şorttan başka bir şey giymeden karavandan çıkıyorum.

Hem içim hem de dışım titriyor. Kalkıp koşmaya başladığımda, titremenin durup durmayacağını bilmiyorum. Vücudum

Enerji ile yanıyor, dolu dolu. Her şeyi tüketiyor. Beni güçlü hissettiriyor. Bu adrenalin. Ve her ne kadar hoşuma gitse de, bunun bir yalan olduğunu biliyorum.

Benim güçlü bir yanıım yok, ama belki varmış gibi davranırsam - belki bu geceden sonra - sözüm yayılır ve bu aptal kasabanın çaresiz orospu çocukları mesajı alır. Avalon Manning'e bulaşırsan pişman olursun.

Ne kadar koştuğumu bilmiyorum ama sonunda durduğumda gökyüzü açık maviye dönmeye başlıyor ve kenarlarında kırmızı ve turuncu tonlar beliriyor. Ancak o zaman Patricia'nın ayrılmadan hemen önce bana söylediği şeyi düşünüyorum.

"Sen de benim gibisin Ava," diye fısıldamıştı. "Pis, ucuz bir fahişeden başka bir şey değilsin."

AVALON

PİS, UCUZ BİR FAHİŞEDEN BAŞKA BİR ŞEY DEĞİL.

Bir kilit sesi duyuyorum ve yatak odasının kapısı açılıp ışıklar yanarak beni bir anlığına kör edince dik oturuyorum. Zorlukla nefes alarak, yurt odamın kapı çerçevesindeki zorlukla bastırılmış bir şiddet heykeli gibi orada duran kişiyi gördüğümde gözlerimi kapatıyorum. Gözlerimin altından ter kayıyor... hayır, ter değil. *Lanet olsun. Ağlıyor muyum?* Kanıtları siliyorum ve son iki aydır varlığımın baş belası olan adama bakmadan önce sertçe nefes alıyorum.

"Ne oluyor lan?" Rylie'nin halsiz sesi, mor kafasını çarşafın altından çıkarırken bana doğru geliyor. Gece geç saatte gelen ziyaretçimizin kim olduğunu görür görmez gözleri açılıyor ve bana doğru döndüğünde daralıyor. "Ne yaptın sen?" diye çıkışıyor.

Onu görmezden geliyorum.

"Çık dışarı." Dean'in emri tartışmaya yer bırakmıyor ve benimle konuşmadığı çok açık.

Rylie sinirli bir öfkeyle çarşaflarını geriye atıyor ve duş kabına uzanıyor.

"Hayır, tamam. Ben bir duş alayım," diye mırıldanıyor, adamın etrafından dolanırken arambakıyor - ne kadar yorgun olsa da, şu anda normalde davrandığından çok daha küstah. "Uzun bir duş," diye karşılık veriyor.

Dean odaya doğru adım atar ve kapı arkasından kapanır. "Buraya nasıl girdin?" diye soruyorum.

Kaşlarını çatarak odanın içinde ilerliyor ve benim hâlâ yatağında oturduğum yere geliyor. Bir elini paspasın üzerine koy-

diğeri de yatak başlığında. Yakınına eğiliyor. "İstediğim yere, istediğim zaman giderim küçük kız. Beni gerçekten dışarıda tutabileceğini mi sandın?" Bu retorik bir soru, biliyorum. Bu yüzden cevap vermedim. Dean başını sallıyor ve ateşli bakışlarını bana yöneltiyor. "Seninle bir sohbetimiz var."

"Hayır." Onu geri itiyorum ve bacaklarımı ucuz yorganın altından dışarı sallıyorum.

"Hayır mı?" Eğer durup düşünmek isteseydim ses tonundaki şaşkınlık komik olabilirdi. Ama durmadım ve de istemiyorum.

Çekmecelerimi karıştırıp egzersiz kıyafetleri ararken kuru bir ses tonuyla "Görünüşe göre işitme duyun bozulmamış," diyorum. "Tebrikler."

"Bana hayır diyemezsin," diye homurdanıyor. "Kimse bana hayır diyemez."

Aradığım şeyi buluyorum ve arkama bakmadan tişörtümü başımdan geçirip spor sütyenimi kapıyorum ve üzerime geçiriyorum. "Az önce yaptım," diye cevap veriyorum. Tişörtü çıkararak koşu şortumu ve çoraplarımı buluyorum. Eski anının etkileri hâlâ zihnimin üzerinde ve bundan nefret ediyorum. Kendimi güçsüz, titreyen bir ateş kütlesi gibi hissediyorum. Öfke, kafa karışıklığı ve eski nefret tek bir bedende birleşiyor -benim bedenimde.

"Neden gittin lan?" diye soruyor, üstümü değiştirmemi izlerken sesi gerginleşiyor. Gözleri yırtık pırtık spor sütyenimde geziniyor - son kavgamdan kalan lekelerin hepsi birinci katta birkaç kez yıkamama rağmen çıkmadı ama en azından şimdi birinin kanından çok kir lekesi gibi görünüyorlar.

"İstediğim ayrıldım," diye belirttim.

"Sana kalmanı söyledim. Kalacağını söylemiştin."

O bir adım yaklaşıyor, ben bir adım geri çekiliyorum. İtme ve çekme. Aramızdaki his bu. Sanki ikimiz de bir ucu diğerinin elinde olan tasmalarda boğuluyormuşuz gibi. O beni çekiyor, ben de onu çekiyorum. O beni itiyor, ben de aynısını yapıyorum. Parmaklarım avucumun içine kıvrılıyor ve tırnaklarımı başparmağımın altındaki etli dolguya batırıyorum. Çok fazla. O çok fazla. Onun tarafından, bu oda tarafından, tüm bu lanet üniversite tarafından kapana kısılmış hissediyorum.

Vücudum ona doğru dönüyor ve sözlerimi düşünmeden aklıma gelen ilk şeyi ağzımdan . "Ne sikime beni oraya getirdin?" diye bağırdım. "Ne anlamı vardı ki?"

Dean arkasına yaslanıyor, kapüşonlu bakışları gözlerini yarıklara dönüştürüyor. Bir yılan tarafından izleniyormuşum gibi hissediyorum. Dean Carter ile saldırmaya hazır bir yılan arasındaki tek fark göz bebekleridir. Her birinde

Önemli olan başka bir şekilde, o tehlikeli bir yaratık. Çok fazla yaklaşmasına izin verdiğim biri, çok fazla.

"Sana zaten söyledim," diye başlar. "Sana güvenemem-"

"Saçmalık!" Bağırıyorum, sözünü kesiyorum. "Bu oyunu oynama. Bana güvenmiyorsun. Ben de sana güvenmiyorum. Bunu konuşmuştuk. Beni Luc Kincaid'in evine götürmenin gerçek sebebi ne?" Gözleri şaşkınlıkla açılıyor ve ben de soğuk, acımasız bir gülümseme takınıyorum. "Oh, ne? Bilmediğimi mi sandın? Saklamaya mı çalışıyordun? Başka neyi saklamaya çalışıyorsun? Beni aptalca, yozlaşmış bir oyun için kullandığın gerçeğini mi?" Şu anda bana mantıklı gelen tek şey bu. Dean Carter'ın benim gibi bir kızla gerçekten ilgilenmesine imkân yok; fakirim, ağzım bozuk ve hayatımın son on sekiz yılında gördüğüm ve yaptığım şeyler muhtemelen onun hayal edebileceğinden çok daha karanlık.

Ellerimde kan var. Damarlarımda öfke. Ve o kadar çok hatred ki, aldığım her nefeste onu içime mi çekiyorum yoksa dışarı mı veriyorum bilmiyorum.

"Sen lanet olası kalenin kralısın," diye devam ediyorum, ona doğru iki adım atıp onu kapıya doğru iterken kendimi durduramıyorum. "Tüneği sen yönetiyorsun, değil mi? İstedğin her şeye sahipsin Sadece bir parmak şıklatması"-duruyorum ve elimle onun aptal, yakışıklı yüzünün tam önünde bir parmak şıklatma hareketi yapıyorum-"ve hepsi senin, değil mi?" Başımı sallıyorum ve kolumu indiriyorum. "Ama sonra ben geldim ve ne oldu? Birdenbire istediğin her şeyi elde edemiyorsun." Peki Dean gibi bir adam için bu beni ne yapar? Bir meydan okuma. Gerçek bir meydan okuma. Şimdiye kadar olduğum ve olacağım tek şey bu.

Kate ve Dean'i birbirlerine yapışmış halde ilk gördüğüm andan beri midemde biriken safra, sıvı bir ateş gibi boğazıma hücum ediyor. İrademin gücüyle onu . "Ne zaman anlayacaksın lan?" Ona ters ters bakıyorum, o bana bakarken kelimeleri dişlerimi sıkarak tükürüyorum. Çenesi sert, gömleğinin altındaki kaslar taş gibi. Göğsüm heyecanla inip kalkıyor. "Senin tarafından kontrol edilmeyeceğim. *Asla*."

Soğuk, kahverengi gözler bakışlarımla buluşuyor. "İşin bitti mi?" diye soruyor bir süre sonra.

"Evet," dedim. "Benden bu kadar." Ondan ve kapıdan uzaklaşıp sırtımı ona dönüyorum.

Tek gereken bir adım. Bir adım ve sonra sert ellerini belimde, göğsünü omurgama yasladığını ve yüzümün yan tarafına doğru fısıldarken nefesini kulağımda hissediyorum. "Güzel," diyor. "O zaman sıra bende."

Dean beni kaldırıp döndürüyor ve ben de tepki olarak tekme atıp onu geriye savuruyorum. Sırtını düğmeye çarptığında ışıklar sönüyor ama işi bitmemişti. Yaklaşmadı bile. Belimi avuçlarken dudaklarından alçak bir hırıltı çıkıyor, beni yatağımın şiltesine geri fırlatmadan önce bir kez daha kollarına alıyor, vücudu bir saniye sonra benimkinin üzerine sertçe iniyor. Elleri bileklerimi kavlıyor, başımın üzerine doğru çekiyor ve sıkıca tutuyor. Sıcak nefesi yüzümden süzülüyor ve ben onun ağır bedeninin altında debelenerek arkamı dönüyorum.

"Çekil üstümden Dean!"

"Oh, hayır. Sen sıranı savdın, bebeğim. Bağırmana ve beni sorgulamana izin verdim ama şimdi soru sorma sırası bende. Bazı cevaplar alma sırası bende." Dizim kalçasına çarptığında homurdanıyor, neredeyse onu yerinden oynatacaktı. Çabucak uyum sağlayarak, tüm vücudu - 1.80'lik erkeksi öfkesi - üzerime çöküp beni yerimde sabitlediğinde lanet ediyorum.

"Beni kesinlikle delirtiyorsun Avalon," diye itiraf ediyor bastırıldığında. Başımı çevirip ona dik dik bakıyorum.

"Hislerimiz karşılıklı," diye .

Ne kadar yakın olursa olsun, göz kirpiklerinin tek tek vuruşlarını görebiliyorum. Kahverengi gözlerini mükemmel bir şekilde çerçeveliyorlar, kenarlarını koyulaştırıyorlar ve onu yurt odamın karanlığında tehlikeli bir canavar gibi gösteriyorlar. Ben ona bu kadar kızgınken bu kadar iyi görüldüğü için onu sikeyim.

"Hoşuma gitmediğini söylemedim," diye cevap vererek beni sükûnete davet ediyor. Buna ne diyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden sadece ona bakıyorum ve hakkı olduğunu düşündüğü şeyi söylemesini bekliyorum. Dikkatle, bir sonraki hareketimi tahmin edebilecek bir ipucu arar gibi yüzüme odaklanmış bakışlarıyla, iki bileğimi de ellerinden birine geçiriyor. Çenemi kavrayıp kaldırmadan önce saçımın birkaç telini yüzümden uzaklaştırırken parmakları yanağımda geziniyor.

"İkimiz için de bir seçenek kaldığını düşünüyor gibisin," fısıldıyor karanlığın içine, nefesi dudaklarımda geziniyor. Kuru bir boğazın etrafında dönüyorum ve ona ters ters bakıyorum. ". "Başını

Aşağı iniyor ve ağzı benimkine değmeden hemen önce yanağını hafifçe yana çeviriyor ve burnu saçlarıma gömülene kadar dudaklarını yüzümün yan tarafında gezdiriyor. "Sen ve ben buna kilitlendik," diyor. "Kaçış yok. Savaşmaya devam ediyorsun ve bebeğim, itiraf etmeliyim ki bu beni tahrik ediyor" -duruyor ve ne kadar çok olduğunu göstermek için kalçalarını benimkilere doğru itiyor ve gölden çıktıktan sonra sertleşmiş sikinin anısı aklıma geliyor. Kalın boyu, ucundaki gümüş rengi parıltı. Ağzımdaki tükürük bir anda yok oluyor ve ağzımın tadı bir çölden daha kuru oluyor. "Ama durma vakti geldi," diye devam ediyor. "Artık benimle savaşmak yok. Daha fazla kaçmak yok. Ayrılmak yok. Yakalandın, Avalon. Bunu kabul et."

Başı yavaşça, küçük artışlarla geri çekilir, ancak dişlerimi sıktım ve cevabımı tıslayarak söyledim. "Asla." Ben evcilleştirilebilecek bir şey değilim. Trollebilecek biri değilim. Kendime izin vermeyeceğim.

Dean çenesini yana yatırıyor ve sanki zor bir bulmacayı çözmeye çalışıyormuş gibi yüz ifademi inceliyor. "Sence geçecek mi?" diye soruyor.

"Neden bilmiyorum."

Homurdanıyor. Ses o kadar çocuksu ki beni şaşırtıyor. Dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve burnu burnuma değene kadar eğiliyor, parmakları hâlâ çeneme yapışmış, beni yerinde tutuyor. Bilinçsizce, kalçalarım birbirine bastırıyor. Sikik herif bunu hissediyor - hissettiğini biliyorum - çünkü bu hareketi yapar yapmaz eli çenemden ayrılıp vücudumda aşağı doğru hareket ediyor ve işte o zaman ona kıyasla ne kadar çıplak olduğumu fark ediyorum.

Dean'ın sıcak avucu karnımın üzerinde geziniyor ve kaslarımın onun dokunuşuyla sıçradığını hissedebiliyorum. "Sana bir şey sormama izin ver," diyor. "Eğer elimi iç çamaşırına sokarsam, benim için sırlıslık olur musun?"

Başımı sallıyorum, bir yandan bende uyandırdığı duygu ve düşünceleri uzaklaştırmaya çalışırken bir yandan da onu inkar ediyorum. "Asla öğrenemeyeceksin." Kelimelerin güçlü, emin ve kesinlikle olduğu kadar nefes nefese çıkmamasını bekliyorum.

Dean hiçbir uyarıda bulunmadan aniden ayağa kalkıyor ve parmaklarını altında kıvırıyor, onları vicdan azabı duymadan kaldırıp açıyor ve jean giymiş sikini bacaklarımın arasına bastırıyor. Nefesim kesildi ve

kavis çiziyor, bu his karşısında kıvranıyor. Artık serbest kalan ellerim aşağıya iniyor ve onun sert karnına bastırıyor.

Dean burnu tekrar saçlarımın arasına girene kadar yüzünü yan tarafıma sokuyor. *Beni mi kokluyor?* "Oh, Ava," diye fısıldıyor. Kafa derime bu kadar yakın, bu kadar sessizce söylediği sözlerin hissiyle ürperiyorum. "Bana ne zaman anlayacağımı sordun, ama mesele şu ki... anlıyorum. Kimseye güvenmiyorsun. Dosyanı okumadan önce bile bunu biliyordum. Kendini taşıma şeklinden bunu herkes anlayabilir."

Yatakta üzerime diz çöktüğünde bacaklarım onun kaya gibi kalçalarının dışına dolanıyor. Çıplak olsaydık aramızda neler olacağını taklit ederek ileri doğru itiyor. Boğazımdan bir inilti yükseliyor ve onu bastırıyorum, ama her itişinde fermuarının dış hatları iç çamaşırımın içinden klitorisime sürtünüyor. Göz kapaklarımın arkasında kıvılcımlar dans ediyor. *Kahretsin, onları ne zaman kapattım?* Bir anda açılıyorlar ve fark etmediğim tek şeyin bu olmadığını anlıyorum. Ellerim artık ona karşı baskı yapmıyor, onu tutmaya çalışmıyor, bunun yerine parmaklarım tişörtünün kumaşına gömülmüş, sırtına yaslanmış, ben ona yapışırken ve o saçlarımın arasına kelimeleri fısıldarken.

Tehlikeli. Çok tehlikeli. Beni dengesiz hissettiriyor, sanki deprem sırasında düz bir çizgide yürümeye çalışıyormuşum gibi. "Sana başka seçenek bırakmadığımı anlamam için ne yapmam gerekiyor bebeğim?" Dean arkasına yaslanırken güçlü bir el başımın arkasındaki saç tellerine dalıyor, saçlarımı kavrayıp başımı geriye çekerek boğazımı ortaya çıkarırken gözleri acımasız ve karanlık bir şeyle parlıyor. Bir ürperti sırtımdan aşağı kayıyor.

Kahretsin, bu hiç iyi değil.

"Beni kesinlikle delirtiyorsun," diye homurdanıyor, eğiliyor, boğazımın sütununa doğru nefes alıyor. O kadar yakın ki kirli sakalının tenime değdiğini hissedebiliyorum. Nefesimi tutuyorum, beni onun ağzına daha da yaklaştıracak herhangi bir şey yapmak istemiyorum. Beni tehlikeli olmakla mı suçladı? Bu tencere dibin kara, seninki benden kara demek gibi bir şeydi. Tehlikeli olan Dean Carter. Kendime izin verirsem, onun korumamın yüzeyinin altından kaymasına izin verebilirim; şimdiye kadar sadece bir kişinin altından geçmesine izin verdim.

"Bunu yapmayacağız," diye sonunda boğulmayı başarıyorum, vücudum bunu benim için yapmayacak gibi görüldüğü için kelimelerime direniyorum. "Yapamayız."

Kıkırdıyor, ses boğazında kötü bir titreşim yaratıyor ve göğsünü bana doğru titretiyor. "Yapamaz mısın?" Dean başını sallarken bir o yana bir bu yana dönüyor ve kirli sakalı boynuma tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor. Bu beynimdeki tüm mantıklı düşünceleri altüst ediyor ve tüm o seksi enerjiyi ve dikenli hissi kalçalarımın arasına koyarsa nasıl hissedeceğimden başka bir şey düşünmeme neden olmuyor. Bilinçsizce, onları tekrar sıkıyorum ve bunu önerme dürtüsüne karşı savaşıyorum.

Kendime, *amım tarafından yönetilmediğimi* söylüyorum. *Dean Carter'a güvenmiyorum... ama onu becermek istemek için ona gerçekten güvenmek zorunda mıyım?*

"İstedğim her şeyi yapabilirim, Avalon," diyor Dean, kalçalarını benimkilere doğru iterek. Omurgamın alt kısmı yükseliyor ve bunun ne kadar iyi hissettirdiğini haykırmamak için dişlerimi sıkıyorum. "Yurt odanın anahtarını alabilirim ve gecenin bir yarısı yorganının altına girip bacaklarını açarak seni uyandırabilirim. Bu hoşuna gider miydi? Çılgılık çılgılığa bir orgazmla uyanmak? Sana bunu yaşatabilirim, biliyorsun."

"Ha." Sesi dışarı itiyorum ve onun tutuşuna karşı başımı sallıyorum. "Beni içeri giremezsin, D-man, ama iyi denemeydi."

Kalçaları yavaşça ileri geri hareket etmeye başlıyor ve sikini bana doğru sürüyor. Beynimi karıştırıyor ve bunun için ondan nefret ediyorum. Sözlerinden nefret ediyorum. Bana hissettirdiklerinden nefret ediyorum. Kate'den doğruca bana gelmiş olabileceği nefret ediyorum. Bu hatırlatma içimde soğuk, karıncalı bir farkındalık yaratıyor.

Ne yapıyorum lan ben? Parmaklarımı gömleğinin altına sokuyorum ve etinin inceliğini hissedene kadar, yüzeyi kırmama iki saniye kalana kadar tırnaklarımı tenine batırıyorum.

Küfrediyor ve bileklerimi tutmak için uzanırken eli saçlarımdan ayrılıyor. "Lanet olsun-"

"Eğer gerçekten birini becermek istiyorsan," dediğimi duyuyorum sanki çok uzaklardan, "neden gidip Kate'i bulmuyorsun?"

Dean geri çekiliyor, şaşkınlık ve şaşkınlık mükemmel yakışıklı yüzünü gölgeliyor. Gözlerimi kırpmadan ona bakıyorum. "Bu da ne demek şimdi?" diye soruyor.

Ellerimi tuttuğu yerden çekiyorum - o da bana izin veriyor - tekrar nefes alabilene kadar göğsüne bastırıyorum. "Tam olarak söylediğim şeyi ifade ediyor," diyorum. "Eğer bir orospunun senin olmasını istiyorsan,

o zaman yanlış yurt odasındasın, D-man. İyi vakit geçirmek için burada değilim. Gidecek başka yerim olmadığı için buradayım."

"O zaman hayır mı diyorsun?" Kaşlarını çatıyor.

"Evet." Bacaklarımdan birini kalçasının etrafından çözüyorum ve ayağımı göğsüne sokarak onu daha da geriye itiyorum. Direnmeden gidiyor ama yine de gözleri beni diken diken eden dikkatli bir merakla beni izliyor. "Hayır diyorum ve hayır demeye devam edeceğim. Bana bir daha dokunursan, metal kafalı sikini vücut boşluğuna öyle bir sokarım ki, çıkarılması için bir jinekoloğa görünmek zorunda kalırsın."

"Bu yüzden mi gittin?" diye sorarak beni şaşırttı. Göz kırpiyorum ve o devam ediyor. "Beni ve Kate'i gördüğün için mi? Onu becermeye gittiğimi mi düşündün?"

Kaşlarımı çatıyorum, göğsümdeki gerginlik hissinden nefret ediyorum. "Yapsaydın da fark etmezdi."

Yüzüne bir sırtıma yayılır. "Sence öyle mi? Ya seni becermek istersem?"

Diğer bacağımı da ondan çekip yataktan kalkıyorum. "Hayır," diye bağıyorum, arkamı dönüp yerde duran bir pantolona uzanıyorum. Benim mi Rylie'nin mi olduğunu umursamadan çekip giyiyorum. Önemli olan tek şey üzerime tam oturması ve yatak odamdaki, dilimde şiddet ve kan tadı alma isteği uyandıran günahkâr adama karşı bir engel daha oluşturması.

"Ben oyuncak değilim Dean," diyorum kapıya dönerek. "Ayrıca kendi kurallarım dışında kimsenin kurallarına uymam. Bunu unutmamalısın." Arkamdan gelen hareket sesiyle omzumun üzerinden bakıyorum.

Dean yataktan kalkıyor ve bana yaklaştığında kaslarımın kasıldığını, sanki bir saldırıya hazırlanıyormuş gibi gerildiğini hissedebiliyorum. Ama tek yaptığı etrafımda dolanıp kapı koluna uzanmak. Düğmeyi çeviriyor ve yurt odamın karanlık iç kısmına bir ışık huzmesi yayılıyor, gölgelerde geçen onca zamandan sonra beni kısmen kör ediyor. İlk parlaklığı engellemek için bir elimi kaldırıyorum.

Kapı aralığında duruyor, sırtı bana dönük, omuzları sanki derin derin düşünüyormuş gibi hafifçe içe dönük. Sonra kaba, neredeyse boğuk bir sesle konuştu. "Hastalıktan delik deşik olsam ve tek tedavi o olsa bile Kate Coleman'a bir daha dokunmam," diye tükürdü, sesi öfkeliydi -bana mı kendine mi, emin değilim. Dean duruyor ve başını çeviriyor, gözleri omuzlarının üzerinden benimkileri buluyor. Daha fazlasını söylemek ister gibi görünüyor ama onun yerine gözleri

Açık dolap kapağımın zeminine. "Hazır giyinmişken çantanı da hazırla. Bahar tatili yarın başlıyor."

Konuşmanın aniden değişmesiyle irkilerek ona bakakaldım. "Neden bir çanta hazırlayayım ki?"

Sırıtırıyor, odadan çıkarken yan dönüyor ve kapıyı açık bırakıyor. "Çünkü yurt müdürünüzle görüşmediğiniz sürece tatil boyunca Havers'ta kalamazsınız."

Çenem düştü. Kimse bana bunu söylememişti. "Yalan söylüyorsun!" Havlayan bir kahkaha ağzından kaçtı. "Hayır, söylemiyorum."

İki adım öne çıkıyorum, parmaklarımı kapı çerçevesinin kenarına dolayarak ona ters ters bakıyorum. "O zaman sanırım bunu onunla halletmem gerekecek," diye çıkışıyorum. Çünkü Plexton'a geri dönmemin imkânı yok.

Dean bana gülümserken göz kapaklarını indiriyor. "Bunu biraz zor bulabilirsin," diyor göz kırparak. "Ne de olsa sana istediğim her şeyi elde edebileceğimi söylemiştim bebeğim."

Koridorun sonunda banyonun kapısı açılır ve Rylie pembe yüzlü, fırçalanmış ve elinde el arabasıyla belirir. Dean'in hâlâ burada olduğunu görünce durdu ve ağzı sinirli bir kaş çatmayla aşağı doğru kıvrıldı. Muhtemelen şu anda ne hissettiğini tamamen anlayabiliyorum.

Dean'in boyuna olabildiğince yaklaşıp kadar ayak parmaklarımın üzerinde yükseliyorum. "Pekala," diyorum sessizce, bakışlarıyla bir kez daha buluşmadan önce gözlerimin dudaklarına kaymasına izin vererek, "beni anlamıyorsun."

Dean başını yana eğiyor ve daha önce fark ettiğim gümüş halterin dişlerinin arkasında parlayışını izliyorum. "Göreceğiz Avalon," diyor bir adım geri atmadan önce. "Göreceğiz."

AVALON

ERTESİ GÜN GÜNEŞ DOĞDUĞUNDA, BİR ANDA KOVULDUM.

Dean'ın tahmin ettiği gibi Havers yatakhanesinden. Rylie benimle birlikte ön merdivenlere çıktı ve iç geçirdi, sanki bilmemi istemiyormuş gibi başını çevirmeden bana doğru bir bakış attı.

"Sakın söyleme," diye uyarıyorum onu, ucuz gözlüklerimi yüzümden kaydırıp berrak gökyüzüne bakarak. Hava kavurucu olacak ve sıcaklık kaşlarımı daha da çatmama neden oluyor.

"Belki de aramalısın-"

"Gerek yok," diyorum, sırt çantamı yeniden ayarlarken sözünü kesiyorum. Ve bir dakika sonra köşeden klasik hoparlörlerden bangır bangır rock sesi geldiğinde ve kiraz kırmızısı bir Mustang önümüze çıktığında haklı olduğum kanıtlanıyor. Dean bazen öyle bir muamma oluyor ki, bazen de öyle tahmin edilebilir oluyor ki beni deli ediyor, ama en azından bu sefer haklıyım. Rylie'ye dönüp bakıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Gelmek ister misin?"

Yüzünü buruşturup bir adım geri atıyor, güneş ışığı saçlarında parıldıyor ve saçlarını laven- derden daha sarı gösteriyor. Saçlarına rötuş yapmayalı epey olmuş ve eski rengine dönmeye başlamış. "olmaz," diyor başını sertçe sallayarak. "Sick Boys'la bir hafta geçirecek kadar çılgın olabilirsin ama ben gideceğim yere göre şansımı deneyeceğim."

Yolcu tarafındaki kapı açılıyor ve Dean dışarı çıkıyor, aviator gözlüklerini burnunun kenarına yerleştirmiş, arabanın arkasına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş bizi izliyor.

bir metre ötede, hamlemi yapmamı bekliyor ve yapacağım... bir dakika içinde.

"Nereye gidiyorsun?" Rylie'ye bir bakış atarak soruyorum.

Omuzları sertleşiyor ve çantasını omzunda daha da yukarı kaldırıyor. "Onunla geçirdiğin zamanı sormuyorum," diyor, şu anda beni izleyen ve bekleyen adamı başıyla işaret ederek. "Sen de bana kendi başıma ne yaptığımı sormuyorsun."

Dudaklarımı büzüyorum ama haklı. "Tamam, peki..." Ön merdivenlerden aşağı iniyorum. "Bir hafta sonra görüşürüz," diye sesleniyorum omzumun üzerinden.

"Eğer seni öldürmezlerse!" diye karşılık veriyor. Gülüyorum. Sanki öyle bir şey olacakmış gibi...

Bacaklarım beni Mustang'e doğru götürüyor ve Braxton arkadan sırtarak bana el sallıyor. Abel ise radyoyla uğraşüyor, düğmeleri çeviriyor, rock kesilip parazite dönüşene kadar, sonra vazgeçip kapatma düğmesine vuruyor. Dean'in önünde durup yukarı bakıyorum.

"Eee?" Ben de diyorum ki.

Ağzının bir tarafı kıvrılıyor ve çantama uzanıp omzumdan alıyor, sonra da bagajı açıp, tekrar kapatmadan önce göz ucuyla baktığım birkaç çantanın arasına atıyor. "Gidelim" diyor, bir kolunu atıyor ve beni yolcu tarafına götürüyor.

"O kadar hızlı değil," diyorum, kolunun altından çıkarken onu durduruyorum. "Sanırım bunu kendim halledeceğim, D-man, ama bir şey istediğinde centilmen olabileceğini bilmek güzel."

Cevap vermesine fırsat vermeden ellerimi arka camın kenarına doluyorum ve Brax'ın yanındaki arka koltuğa oturana kadar kendimi yukarı kaldırıyorum. Dean güneş gözlüklerinin üzerinden görünen tek kaşıyla bana bakarken emniyet kemerine uzanıp yerine takıyorum. "Bir sorun mu var?" diye soruyorum.

Başını sallıyor, kapıya uzanıyor ve açıyor. İçeri girip kapıyı arkasından çarpana kadar "Henüz değil" diye mırıldandığını duyuyorum.

"Woohoo!" Brax bağıyor, koltuğunda bir aşağı bir yukarı zıplarken Abel'in koltuğunun arkasını sallıyor, gülüyor ve tüm arabayı titretiyor. "Hadi şu bebeği yola çıkaralım! Ben gitmeye hazırım!"

"Lanet olsun, sakın !" Abel tersledi.

"Arabayı takla attırabilirsin," diye yorum yapıyorum kuru bir şekilde.

Brax bana sırtıyor. "Hayır, Abel'in sevgilisi benim koca kıcımdan çok daha fazlasını kaldırabilir," diyor göz kırparak.

Gözlerimi devirip kollarımı kavuşturuyorum ama yüzümdeki gülümsemeyi engellemek çok zor, hele ki o bu kadar heyecanlıyken. "Evet, koca kıcılardan bahsetmişken, sen neden buraya döndün?" diye sordum. "Bu bir çeşit ceza mı? En küçük insanı devin yanına mı koyacağız?"

Braxton yine güler ve kaşlarını oynatır. "Burada D ile birlikte olmayı mı tercih ederdin?"

Bu hiç akıllıca değil. "Bir daha düşündüm de," dedim, "kemerini bağla da gidelim."

Dean radyoya uzanıp tekrar açıyor ve bu sefer eski bir Tupac şarkısı çalmaya başlıyor. Abel arabayı vitese takıyor ve güneş alnımı yakarken, benzin ve rüzgar kokusu yüzüme tokat gibi çarparken kaldırımdan uzaklaşıyoruz.

"Uzun bir yolculuk olacak," diye sesleniyor Abel. "Umarım sizi eğlendirecek bir şeyiniz vardır."

", değil mi?" Ben de karşılık verdim.

Cevap vermiyor ama ağzının kenarının yukarı kalktığını fark ediyorum. Neredeyse yan dikiz aynasında Dean'in yüzündeki çatık kaşlar kadar tatmin edici. Neredeyse.

BİR SAHİL EVİ. BENİ ORAYA GÖTÜRÜYORLAR. YA DA DAHA DOĞRUSU

sadece bir "ev "den çok lanet bir yerleşke. Abel Mus- tang'ı yavaşlatıp kısa bir şeritten döndüğünde, düzinelerce arabanın hazır olduğunu fark ediyorum. Porsche'ler, Ferrari'ler, Lamborghini'ler ve koyu renkli SUV'ler, beyaz kepenkli gri tuğlalı bir malikanenin daire şeklindeki garaj yolunda sıralanıyorlar. Rüzgârda tuzlu okyanus kokusunu alabiliyorum. Gözlerimi kapatıp, kokunun ciğerlerime dolmasına izin veriyorum.

"Eastpoint Malikânesi'ne hoş geldiniz," diyor Braxton, biri arabaya el salladığında arkasına yaslanıp gözlüklerini gözlerinin üzerine kaydırarak. Bu yerde yedi gün geçirmem gerekiyordu. Pislik Dean, Sick Boys ve onların aynı derecede zengin ve sinir bozucu arkadaşlarıyla kilit altında. *Belki de bunun yerine kampüste bir bankta uyumalıydım*, diye düşünüyorum araba durduğunda biraz gecikmiş olarak.

Brax ellerini arabanın kenarına koyuyor ve dışarı atlıyor. Ben de dahil olmak üzere herkes biraz daha yavaş hareket ediyor. Vücudum kaşınıyor - iyi bir adrenaline ihtiyaç duymadan hemen önce hissettiğim o his. Bakışların şimdiden başladığını hissedebiliyorum. Sadece Dean'in futbol arkadaşları değil, onların kız arkadaşları da. Düzinelerce sarı saçlı, mavi gözlü, manken gibi ince kız bahar tatili sezonunun ilk bikinilerini giymeye başladılar bile.

"Bütün okul burada mı kalıyor?" Yanımdan geçen bir sürtüğe kaşlarımı çatarken alaycı bir şekilde . Hoş karşılanmadığımı bilmek için küçümseyen bakışlara ihtiyacım yok. Başka bir seçeneğim olsaydı zaten burada olmayı seçmezdim.

Abel Mustang'in arkasına dolanıyor ve bagajı açıyor. "Çoğu insanın sahil boyunca kendi özel konutları var," diyor Dean bir spor çantası kapıp omzuna atarken ve sonra uzanıp benimkini kaldırırken. Gözlerini havacı gözlükleriyle kapatarak çantayı bana fırlatıyor. "Ama biraz daha aşağıda yaşayanlar genelde burada kalırlar. Merak etmeyin, bizim kendi kanadımız var. Kimse sizi rahatsız etmez."

Aklıma bir fikir geliyor. "Buranın Eastpoint Malikânesi olduğunu söylemiştiniz," diye tekrarlıyorum merakla. "Peki, sahibi kim?"

Dean ve Abel birbirlerine bakarlar ve bu kez Dean cevap verir. "Hepimiz," diyor. "Biraz karışık ama teknik olarak tüm Eastpoint ailelerinin herkesin mülkünde bir hissesi var. Aileler bunun ortak sahibi."

"Nasıl karmaşık?" Bastırıyorum. "Bana oldukça basit görünüyor."

Dean, Abel çantaların geri kalanını aldıktan sonra bagajı kapatıyor. "Sadece karmaşık," diyor konuyu kapatmamı ister gibi bir tavırla. Bırakıyorum ama tepkisini ileride kullanmak üzere bir kenara kaydediyorum. O beni didiklemeden ne kadar hoşlansa da, benim de ona karşılık vermem adil olur. Dean Carter olarak bilinen adamı oluşturan katmanları ortaya çıkarmak beni karanlık ve çarpık bir yola sürükleyebilir. Ne de olsa onlara aziz gibi davrandıkları için Hasta Çocuklar denmiyor.

"Haydi," diye Dean beni ön tarafa doğru götürürken. "Sana odanı göstereyim ve eşyalarını yerleştirmen için seni yalnız bırakayım."

"Bavulları açacak pek bir şey yok," diye omuz silkerek cevap veriyorum ama yine de onu takip ediyorum.

Eve girdiğimizde Abel ortadan kayboluyor ama Dean başımı döndüren bir dizi dönemeçte bana rehberlik ederken tek kelime etmiyor. Çok fazla yan koridor ve çok fazla kapı var.

Binanın hiç bitmediğine yemin edebilirim. Gerçekten hareket ettiğimizi bilmemin tek yolu, ne kadar uzağa gidersek, insanların ve parti müziğinin sesinin o kadar azalması.

Güneş ışığı azalana ve daha az pencere olana kadar evin daha derin bir seviyesine iniyoruz. "İşte," diyor Dean, son bir kata geldiğimizde ve durup bana ilerlememi işaret ediyor.

Dört kapı var ve sağdaki son kapıya doğru başını sallıyor. "Burası senin odan olacak," diyor. "Braxton orada ve Abel orada." Bana bir bakış atmadan önce her muhtemel odayı işaret ediyor. "Tam karşıdayım ve gizlice kaçmaya çalışırsan haberim olur, o yüzden bir şey yapmaya kalkma."

Gülüyorum. Bu düşünce çok saçma. "Gizlice kaçtığımı nasıl anlayacaksın?" Meydan okuyorum. "Bütün hafta yarı sarhoş olacaksın, değil mi?" Bu soru karşısında gösterdiği tüm duygulara rağmen, yüzü taştan oyulmuş olabilirdi. Gözlerimi deviriyorum. "Ya tuvaleti kullanmam gerekirse?" Dönüp koridorda bir aşağı bir yukarı bakarken konuyu değiştirerek soruyorum. "Başka bir oda göremiyorum ve senin o labirent dediğin yerde bir oda bulabileceğimden de şüpheliyim-"

"Senin odanda bir tane var," diyerek sözümü kesti. "Her birimizin özel odası var, yani bir yere gitmeye gerek yok."

"Oh?" Kaşlarımı çatıyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Bütün hafta uslu bir kız gibi odamda oturmamı mı bekliyorsun?"

"Evet, bu tercih edilir."

Bir parçam bu açıklama karşısında şok oldu. Kelimelerin kendileri değil, ama bana karşı dürüst olduğunu düşünmem gerçeği. Yine de alaycı bir homurtuyla cevap veriyorum. "Olmaz," diyorum başımı sallayarak.

Buna hiçbir şey söylemiyor, ki bu bir kez daha şok edici. Bir şey fark ettiğimde bana ait olan kapının tokmağını çevirmeye gidiyorum. Duraksayarak ona geri dönüyorum. "Üç Eastpoint ailesi var," diyorum. "Üç varis. Neden burada dört yatak odası var?"

Dean'in yüzü kararıyor ve cevap vermek yerine arkasını dönüp hışımla koridoru geçerek kapısına yöneliyor. Kapıyı kırıyor ve çantasını içeri fırlattıktan sonra arkasını dönüp bana bakıyor. "Senin için bazı şeyler getirttim," dedi. "Sen yerleş, ben sonra seni almaya ." Öne doğru bir adım atıyor ve ben kapıya doğru geri çekiliyorum, bana tehditkâr bir şekilde bakarken çenesinin alt tarafına bakıyorum. "Yapma. Yapma. Gitme. Ben dönene kadar," diye emretti.

Bununla birlikte, dönüp adımlarını atıyor, bacakları onu kaçıyormuş gibi görünmeden yürüyebildiği kadar hızlı bir şekilde benden uzaklaştırıyor. Arkasından sırtıyorum ama o uzaklaşana kadar ne düşündüğümü söylemek için bekliyorum.

"Kuku."

DEAN

EVİNİN İÇİNDE KIZGIN VE TEHLİKELİ HİSSEDEREK DOLAŞIYORUM. *WAS Bu iyi bir fikir mi?* Merak ediyorum. Onu bir hafta boyunca bu kadar yakın bir yerde tutmak. Koridorun tam karşısında. Müsait. Bekliyor. Benim için hazır.

Beni istiyor, bu kadarının doğru olduğunu biliyorum. Göl. Lanet yurt odası. Kate'den bahsederken ses tonundaki kıskançlık. Kabul etmeyeceğini biliyorum ama bu onu yok etmiyor. Tek sorunum ona karşı hissettiğim bu arzu.

Avalon tam bir bela. Sadece yaşlı adamlar onunla ilgilenmekle kalmıyor - hala çözemediğim nedenlerden dolayı - o bir joker. Evcilleştirilemez. Bu da onu daha fazla kontrol etmek istememe neden oluyor. Yatağında, o gür arasındayken ona söylediğim her kelime doğrudur. Güvenmeden bir erkeğin içine girmesine izin verecek türden bir kız değil. Onun güvenini istediğimden değil. Bu umurumda bile değil. Sadece kafamı karıştırmayı bırakmasını istiyorum. Ona her yaklaştığımda sikim kalkıyor ve onun ucuz kıyafetlerini yırtıp atmaktan ve onu yatağıma Kral'a layık bir yemek gibi yaymaktan başka bir şey istemiyorum.

Biriyle yatmayalı ne kadar oldu? Belki de bu . Belki de ihtiyacım olan tek şey biraz kafa ya da kolay bir kedi almak ve sonra tüm bu arzu ortadan kalkacak. Belki de arzuladığım gerçekten o değildir.

Düşüncelerim kafamın içinde dönüp dururken, merdivenlerden ana kata çıkıyorum ve Abel'i aramaya koyuluyorum. Onu ve Brax'ı medya odasında buluyorum, çantaları gelişigüzel bir kenara atılmış, çoktan bahar tatili moduna girmişler.

İkisi de tişörtlerini çıkarmış, odanın havası, içine yığılmış onca beden yüzünden sıcak. En az sekiz adam at nalı şeklindeki dev kanepede oturuyor, gözleri önlerindeki duvarın yarısından fazlasını kaplayan düz ekran televizyona odaklanmış durumda. Ekranın yarısında eski bir futbol maçı oynatılıyor, diğer yarısında ise iki oyuncunun bitmek bilmeyen bir pistte araba yarışı yaptığı altlı üstlü bir bölüm var.

Ekrandaki en üstteki araba savrulup takla atarak enkaza dönüşürken ve kanepede oturanların yarısının öfkeli çığlıklar atmasına neden olurken başımı sallıyorum ve Abel ile Brax'ın pencerelerin önünde durup bilardo maçını izledikleri yere doğru ilerliyorum.

"Bu hafta kıza bakmam için bana yardım etmen gerekiyor," ağzımdan çıkan ilk kelimeler bunlar oldu.

Abel şaşkınlıkla başını kaldırırken Brax bilardo ıstakasını alıp pozisyon almak için benim konuşmamı duymazdan geliyor. Tüm dikkatimi Abel'a yönlendiriyorum.

"Neden?" diye sorar.

"Sadece buradayken aptalca bir şey yapmayacağından emin olmam gerekiyor," diyorum.

Abel cevap veremeden yan kapı açılıyor ve East Point'in en iyi amigo kızlarından ikisi, muhtemelen diş ipi yerine kullanılabilecek string bikinileriyle içeri giriyor. "Merhaba Dean," diyor biri, yanımdan geçerken bana el sallıyor.

Elini omurgamın üst kısmında gezdirirken sırtımdaki kaslar sertleşiyor. Neredeyse ona, kırmadan önce lanet parmaklarını üzerimden çekmesini söyleyecektim. Neredeyse. Bunun yerine, yorumumu kendime saklıyorum ve Abel'a dönmeden önce ona kısa bir onay işareti veriyorum. "Bunu benim için yapabilir misin?" Bakışlarıyla buluşarak soruyorum.

Abel kaşlarını çatır. "Onu burada sen istedin dostum," diyor başını . "O kızla tek başınasın."

"Onu yakınımızda tutmalıyız. O-"

"Evet, evet, ona göz kulak olmamızı istiyorlar," diyor Abel, sözümü keserek. Dişlerimi sıkıyorum ve ona bağırma isteğime direniyorum. "Mesele şu ki," diye devam ediyor. "Bunu bir özel dedektifle ya da başka bir şeyle de yapabiliriz. Eminim yurtta kalmasına izin verip yöneticilerden ya da oda arkadaşının onu bizim için izlemesini sağlayabiliriz ama hayır. Mümkün olduğunca yakın olmasını istediniz. Onu ekstra odaya koyacak kadar yakın." Sanki bir şey anlatıyormuş gibi kaşlarını kaldırıyor. Hem de çok iyi bir noktaya.

Başka ne yapabilirdim ki? Onu izlemesi için başka kimseye güvenemezdim; bize defalarca yaptığı gibi onların elinden de kaçabilirdi. Tam bunu söylemek için ağzımı açmışım ki yanımda küçük bir figür belirdi - amigo kızın arkası. Bana gülümsüyor ve elinde kahverengi bir şişe tutuyor.

"Susamış olabileceğini düşündüm," diyor yumuşak bir sesle. Kollarının yanlarını içe doğru bastırarak göğsünü kabartıyor. Ne yaptığı çok açık.

"Dean?" Abel'in sesi daha derindi, bir uyarı gibiydi. Başımı kaldırıp taş kesilmiş yüzüne bakıyorum. Ne halt edeceğimi sanıyor-oh. Gözlerim kıza dönüyor. Evet, bu işe yarayabilir. Tam da ihtiyacım olan şey bu. Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, Abel'in eli bir anda dışarı fırlıyor ve kolumu tutuyor. "Yapma."

Onu silkeleyip atıyorum. "Bu konuda endişelenme," diyorum. "Sadece bana bu iyiliği yap ve bu hafta ona göz kulak ol."

Amigo kızın adını hatırlamaya çalışıyorum-Megan ya da Michelle ya da onun gibi bir şey. "Hayır," diye başını sallıyor Abel. "Onu izlemiyorum ve bunun onu kızdırmayacağını düşünüyorsan yanılıyorsun."

Boğazımda bir hırıltı oluşuyor. "Avalon Manning beni kontrol etmiyor," diye hırslıyorum. "Onun isteklerinin ya da arzularının benimle hiçbir ilgisi yok. Sadece ona göz kulak olabilmemiz için burada."

"Yani siz ikiniz çıkmıyor musunuz?" Megan-Michelle umutla bana bakarak soruyor.

Abel onu görmezden gelerek, "İkinizin sevişmeye ihtiyacı var, hepsi bu," diyor.

"Benim için sorun değil," giriyor kız, bana daha ısrarla bastırırken yanlış anlıyor. Birayı ondan alıp pencerenin kenarına koyuyorum.

Abel kıza dişlerini gösteriyor. "Get. Lanet olsun. Kaybol," diye emrediyor. Kızın gözleri açılıyor ve ciyaklıyor, benden ona bakıyor, sonra geri çekiliyor, dönüyor ve odadan dışarı fırlıyor.

"Bu gerçekten gerekli miydi?" Yavaşça sordum. Onu istemiyordum ama kullanmak istiyordum.

Abel başıyla yan kapıyı işaret ediyor ve kapıya yöneliyor; ben de onu takip ediyorum. Evden çıkar çıkmaz, içeride parti yapan diğer herkesin gözünden uzakta, dönüp beni tekrar binaya çarpıyor. "Denedim," diye tersledi, yüzüme bakarak. "Ondan uzak durmanı sağlamaya çalıştım ama lanet olası mıknatıslar gibi birbirinizi çekiyorsunuz. Onu buraya sen getirdin. Onu evin *bizim* tarafına, tam yerleştirdin.

Gerçekten onu istemiyormuş gibi mi davranacaksın? En son onun yurduna gittiğinde ne yaptığını hepimiz biliyoruz-"

"Onu ben becermedim!" Bağıryorum, onu geri itiyorum.

"Bu çok açık, göt herif, yoksa davranmazdın." Abel ellerini havaya kaldırarak beni küçümsüyor. "Benden bu kadar. Benden bu kadar. Siktir et onu, sisteminden çıkar ya da çık onunla. Bu noktada umurumda değil. Ona takıntılı olduğun çok açık, neden bunu itiraf edemiyorsun?"

"Çünkü henüz kim olduğunu bilmiyoruz!" Bağıryorum. Nasıl düşünebilir? "O lanet olası bir muamma." Dönüp ona işaret etmeden önce iki adım öteye fırlıyorum. "Neden onunla bu kadar ilgileniyorlar? O biliyor mu?"

"Sanmıyorum," diye yanıtlıyor, gözle görülür bir şekilde soğuyarak. Ellerini saçlarında gezdiriyor, büyükçe bir parçasını tutuyor ve düşünürken sıkıca kavıyor. "Hayır, bilemez. Bilseydi o zaman..." Sonra ne olur? Asıl soru bu. Nasıl anlayabiliriz? Onunla yeterince uzun süre birlikte olmadık. İki ay -çoğu onu uzaktan izlemekle geçti- yeterli bir zaman değil.

"istediğim de bu," diyorum. "Emin olamazsınız. Hiçbirimiz emin ." İnliyor. "Tanrı aşkına, neden hayattaki her şeyi bu kadar zorlaştırmak zorundasın?" diye soruyor. "Eğer onu istiyorsan, al. Hikayenin sonu.

Onları bilip bilmemesi kimin umurunda? Kıçını , sana istediğin cevapları verene kadar şaplak at ve sonra onu duvara yapıştır. Eğer sana ihanet ederse, bunu ona ödetiriz. O konuda endişelenme ama bu saçmalığa son vermelisin. Brax'ın bununla işi bitti. Ondan hoşlanıyor.

Ben de onu seviyorum. Ona büyük saygı duyuyorum. Nereden geldiğini, dosyasındaki pislikleri bildiğim için. Rol yaptığı kadar güçlü olmamalı. Eğer birisi

iyi vakit geçiriyor, bu o kız."

Söylediği her şey doğru. Olması gerekenden çok daha güçlü. Patricia Manning'le geçirdiği yıllar boyunca aklı başında kalmasını sağlayan çelikten bir çekirdeği var. O kadın hakkındaki dosya iki kat daha kalındı ve kendi zihnimin hayal edebileceğinden bile daha kötüydü ve bu ... bu korkutucu bir gerçektir. Çünkü hiç şüphesiz ben de kendimce bazı berbat senaryolar üretebilirdim. Çocukluğunda yaşadığı onca şeyi atlatmış olması ve sadece cesur ve zeki olmakla kalmayıp bizim gibi adamlara karşı durmaya istekli olması, saygı duyulmaya fazlasıyla değer. Düpedüz sorunlu. Güçlü kadınlara alışık değilim. Hiçbirimiz alışık değiliz.

Altın avcılarını mı? Evet, tabii. Onlar bir düzine. Kafalarında beyin olmayan zengin küçük prensesler mi? Onları her gün görüyoruz. Ama Avalon gibi kızlar-kadınlar? Nadir bulunurlar.

İtiraf etmekten nefret ediyorum ama onu iyi vakit geçirmek için istemiyorum. Eğer öyle olsaydı, onu yıllar önce sikmiş olurdum. Hayır, onunla bir gece yetmeyecek diye ödüm kopuyor. Yeterli olacağından şüpheliyim.

Ben kendi kendimle tartışırken, Abel'in sözlerindeki gerçeklikten nefret ederken, bana doğru bir adım atıyor ve başını sallayarak omzumu sıkıyor. "Aptalca bir şey yapma dostum," diyor bana. "Hoşuna gitsin ya da gitmesin, bir hafta boyunca onunla bu evdeyiz ve sana kızarsa ortalığın karışmasıyla uğraşmak zorunda kalmak istemiyorum. Seni her zaman destekleyeceğim, bunu bilmelisin ama iş ona gelince... işler biraz değişiyor."

Beni öylece bırakıyor, o veda sözleriyle, içeri girerken. Ve bana kalan tek şey göğsümde bir boşluk ve beynimde bir kafa karışıklığı. Onu becermek ya da , işte soru bu. İçimden bir ses, cevabın yakında kendini göstereceğini söylüyor, çünkü hiçbir erkek -ben bile- günaha uzun süre karşı koyamaz.

AVALON

EASTPOINT MALİKANESİ'NDEKİ ODAM ŞİMDİYE KADAR GÖRDÜĞÜM EN BÜYÜK YATAK ODASIYDI.

görülüyor. Daha büyük olmasa bile yurt odamın iki katı büyüklüğünde. Arka duvarın tamamı okyanusa bakan bir dizi pencereyle kaplı. Ona doğru bir adım atıyorum ve odanın yarısına hakim olan büyük boy yatağın üzerinde duran siyah plastik torbaları fark edince duraklıyorum.

Meraktan hemen pencerelere gitmek, sırt çantamı yere bırakmak ve ilk çantaya uzanmak yerine ona doğru yürüyorum. İçinde bir kumaş koleksiyonu var. Ağzına uzanıyorum ve ipekli bir şey çıkarıyorum; beynimin yetişmesi bir an alıyor. Bu ipek değil. Bu bir mayo. Koyu lacivert bir mayo; arkası tamamen yok, sadece kıçımı örtecek kadar kumaştan ve önünü yerinde tutan bir ipten oluşuyor. Çantayı tekrar karıştırıyorum ve bunun gibi farklı tarz ve renklerde üç tane daha buluyorum.

İki numaralı çantada yumuşak, plaj elbiseleri ve örtüler, üç ve dört numaralı çantalarda ise daha fazla kıyafet-şortlar, atletler ve tişörtler buluyorum. İşin garibi, hepsi de bedenime tam uyuyor. *Sinsi* , diye düşünüyorum başımı sallayarak.

Kıyafetlerimi değiştiriyorum ve göğsümde ve sırtımda çapraz askıları olan siyah ve gri iki parçalı bir elbise seçiyorum. Sonraki bir saatimi odada dolaşarak ve elime geçen her şeyi açarak geçiriyorum. Bu dünyada sadece bir değil, düzinelerce güzel eve yetecek kadar parası olan insanlar olması hala aklımı başımdan alıyor. Yılda bir hafta bile kullanmadıkları evler. Dolap birkaç askı dışında çorak ve çekmeceler fazladan eşyalarla dolu.

çarşafklar, havlular ve battaniyeler. Banyoda derin bir jakuzili küvet ve üç duvarı da beyaz mermer fayanslarla kaplı ayrı bir duşakabin bulunmaktadır.

Bir saat geçmesine rağmen Dean'ın döndüğünü gösteren bir işaret olmayınca iyi kızı oynamaktan vazgeçip dışarı çıkmaya karar verdim. Ne de olsa burada kalıp onu bekleyeceğime söz vermemiştim. Beni aramaya gelirse ve ben orada olmazsam bu benim suçum değil. İnsan seslerini takip ederek konağın ana katlarına geri dönmenin yolunu buluyorum ve ana fuayeye geri adım attığımda daha fazla insanın geldiğini fark ediyorum.

Birinci gün ve bahar tatili tüm hızıyla devam ediyor. Benimkinden çok daha müstehcen bikinili kızlar ve sörf şortlu adamlar, ellerinde bira ve Solo bardaklarla evin içinde yarışıyorlar. Alkolün nereden geldiğini bilmiyorum ama bunu kim planladıysa bolca ihtiyaç duyacaklarını biliyormuş gibi görünüyor. İlginçtir ki, tek bir personel bile göremiyorum. Aşçı yok. Hizmetçi yok. Uşak yok. Sadece bir milyonerin tatil evini mahveden bir grup üniversiteli genç, sarhoş olup üst kattaki merdivenlerin trabzanlarında sevişiyor.

Gözlerimi deviriyorum ve evin arka tarafına doğru ilerliyorum. Güneş ışığına adım attığımda sıcak hava ve aynı tuzlu deniz esintisi ile karşılaşıyorum ve havuzun etrafına dolmuş insanları ve havuzun kenarında bira pong oynayan adamları görmezden gelirim, manzara tek başına oldukça güzel. Havuz alanını okyanus ve kumsaldan ayıran yarım taş duvar dikkatimi çekiyor.

Şöyle bir bakınca, bunun aslında bir yarım duvar olmadığını, bir uçurumun uzantısı olduğunu ve ötesinde de tam bir iniş olduğunu görüyorum. "Güzel, değil mi?" Tanımadığım bir ses konuşurken yanıma bir gölge düşüyor.

Başımı çevirdiğimde bir çift buz mavisi gözle karşılaşıyorum. "Evet, öyle," diye kabul ediyorum.

Elini uzattı. "Ben Jeremy."

Önce eline, sonra tekrar yüzüne bakıyorum. "Avalon."

Elini tutmayacağımı anlayınca indiriyor ve mahcup bir şekilde sırtlıyor. "Özür dilerim, sizi rahatsız etmek istememişim," dedi. "Sadece biriyle birlikte manzarayı seyretmenin güzel olacağını düşündüm."

Başımı adama doğru eğerek onu tepeden tırnağa tarıyorum. Fena görünmüyor, fit bir fiziği ve klasik karın kasları var ama Eastpointten olmadığı çok açık. Eastpoint'ten başka hiç kimse

Bana yaklaşacak cesaretleri yoktu ve hiçbirinin benimle manzaraya bakmak için Hasta ocuklar'ın gazabını göze alacağından şüpheliyim.

"Kimse hayran olamayacağınızı söylemiyor," diyorum denize dönüp bakarak.

"Ah, ama şu anda aynı şeye hayranlık duyduğumuzu sanmıyorum, değıl mi?"

Dudaklarım daha iyi karar vermeme rağmen seğıiriyor ve ona yeniden proaktif bir bakış atıyorum. "Bu kesinlikle berbat bir tavlama cümlesi."

Gölüyor ama yine de duvara yaslanıp oturuyor. "Evet, biliyorum ama gülümsedin, değıl mi?"

Başımı salladım. "Hangi okuldasın?" diye soruyorum.

Gözleri büyüdü. "Sizin okuldan olmadığımı nereden biliyorsun?"

"Sadece biliyorum." Bir akıl taşını duvarın tepesine fırlatıyorum ve aşağıdaki çalkantılı sularda kaybolmasını izliyorum.

"Yeterince adil." Başını salladı. "Hazelwood Üniversitesi'ne gidiyorum."

"Orası Batı Yakası'nda, değıl mi?" Kaşlarını kaldırarak merakla sordum. "Evinden bu kadar uzakta ne yapıyorsun?"

İki elini duvara dayıyor ve bacaklarını bileklerinden çapraz yapıyor. Kısa bir an için bunun berbat bir seçim olduğunu düşünüyorum. Biri gelip bacaklarını tek seferde kavrayabilir ve onu uçurumdan aşağı düşürebilirdi ve o zaman çok geç olurdu. Puf. Gitmiş olur, bedeni okyanusa sürüklenir. Ayaklarımı yere sağlam basıyorum.

Jeremy düşüncelerimden habersiz gülüyor. "Aslında burada üvey kız kardeşimle birlikteyim," diye itiraf ediyor. "O Eastpoint'e gidiyor."

"Anlıyorum."

Birkaç dakika sonra, ikinci ve daha tanıdık bir figür kalabalığın kenarında belirir ve oraya doğru ilerler. "Avalon." Gözlerim Jake'inkilerle buluşana kadar başımı geriye eğiyorum. Yanımdaki adama bir bakış fırlatıyor ve sonra kaşlarını çatıyor. "Hey..."

Jeremy bacak bacak üstüne atar ve ayağı kalkar. "Jeremy," diye kendini tanıtıyor.

"Jake, Avalon ile biraz yalnız kalabilir miyim?"

"Elbette." Jeremy benim için sorun olmadığından emin olmak istercesine bana bakıyor. Omuz silkiyorum. de gelmesini istememiştim zaten. Bana başını salladı. "Sanırım, sonra görüşürüz güzelim."

Jake'in dudakları şaşkınlıkla aralanıyor ama Jeremy uzaklaşırken ve Jake bana bakarken ben sadece başımı sallıyorum. şu işi bir an önce bitirsek iyi olacak. "Ne istiyorsun?" diye soruyorum.

"Özür dilemeye geldim," diyor bana, bir adım daha yaklaşıp başını eğmeden önce dudaklarını birbirine bastırarak. "Kavga için. Onları aramamı istemediğini biliyorum ama ben-"

Özür dilemek için uydurduğu zavallı bahaneyi durdurmak için bir elimi kaldırarak nefesimi tutuyorum. "Kendine sakla," diyorum. "Özre ihtiyacım yok. Zaten onlardan nefret ediyorum. Sadakat ya da başka bir şey beklemiyordum. Sen iyisin."

"Emin misin?" Jake sözlerimden emin değilmiş gibi, sanki daha derin bir anlam saklıyormuş gibi bana bakıyor.

"Evet." Duvardan atlayıp çıkıntıdan bir adım uzaklaşırken omuzlarımı geriye atıp geriniyorum. "Dediğim gibi, bana hiçbir şey borçlu değilsin. Hâlâ da yok. Kıçını kolladığın için seni suçlayamam."

"Bu konuda hâlâ kendimi kötü hissediyorum," diye itiraf ediyor.

"Neden?" diye sordum. "Zarar verdiğin falan yok." "Evet, ama-"

"Unut ," diye araya giriyorum. "Ciddiyim. ."

Bir vuruş geçiyor. Önce bir, sonra iki ve üçüncüde sırtıyor. "Ringde gerçekten çok iyiydin," diyor. O bana sırtınca ben de gülümsüyorum.

"Elbette öyleydin, en iyisinden öğrendim." Yan tarafa doğru ilerliyorum ve o da beni takip ettiğinde onu durdurmuyorum.

"dövüşmeyi nereden öğrendin?" diye soruyor.

"Arka yollar, liseler ve ," diye cevap veriyorum. "Hemen hemen her yerde kavga vardı." Ve kavga ettiğim ilk kızı hatırlıyorum. Ruhumun derinliklerini görebiliyormuş gibi hissettiren büyük gözler ve daha da büyük bir roundhouse. Daha sonraki dövüşlerde edindiğim her beceri onun sayesinde olmuştu ve ilk seferinde kışım o kadar kötü tekmelemişti ki.

Havuzda geri dönüyorum ve ardından Jake'in peşimden gelmesiyle havalandırmalı malikâneye çıkıyorum. "Sadakat ya da başka bir şey beklemediğini söylediğini biliyorum ama senden hoşlandığımı bilmeni istiyorum." Ona kaşlarını çatığımda hemen kendini düzeltmeye çalışıyor. "Arkadaş olarak demek istedim. Oldukça havalısın ve seninle takılmayı seviyorum. Belki senin için de uygunsa, birkaç içki içip sahile inebiliriz? Söz veriyorum, Dean'in kızına asılmaya kalkarsam tam bir aptal olurum."

Elim dışarı fırlıyor ve parmak eklemlerim tam onun geçmek üzere olduğu duvara çarpıyor ve Jake donup kalıyor, gözleri kolumdan yüzüme atlıyor. "Ben Dean'in *hiçbir şeyi* değilim," diye bağırdım.

Kolumu tuttum ve yüzümü ona döndüm. "Takılmak istiyorsan sorun değil ama bir daha böyle şeyler söyleme. Dean benim koruyucum değil."

" dilerim dostum, burada olduğun için -yani kavgadan sonra, o-"

"Dean kontrolcü bir hıyar," diyerek onun saçma sapan tiradını . "Onun standartlarına göre aptalca bir şey yapmamam için beni gözünün önünde tutmak istiyor. Eğer arkadaş olacaksak -güzel- o zaman gerçekleri burada ve şimdi ortaya koyacağız. Bana sadık değilsin."

Şok olmuş gibi gözlerini kırıştırıyor ve ben de kaşlarımı çatıyorum. Jake'in gözleri yeri buluyor ve ellerini sörf şortunun ceplerine sokuyor. "Sadık olmak *istemediğimden* değil, biliyorsun..."

"Anladım." Sanırım buradaki insanlar arasında sadakatin bir pendu- lumdan başka bir şey olmadığını gerçekten anlayan tek kişi benim. Bir o yana bir bu yana sallanır. "Sadakat hayatta kalmakla ilgilidir ve Eastpoint'te Hasta Çocuklar en büyük avcılardır. Onları ve yine seçeceksiniz. Bu konuda kızgın değilim," diyorum ona. En azından artık değilim. "Sadece aynı olduğumuzdan emin olmak istiyorum. Nefret ettiğim tek şey insanların bana yaklaştırmaya çalışması ve yalan söylemesi."

Jake dişlerini gıcırdatıyor ve bir eli cebinden çıkıp yüzünü ovuşturarak başını sallıyor. "Evet, tamam, anladım. Yalan yok."

"Ve rol yapmak yok," diye onaylıyorum. Başını salladı.

"O zaman sorun yok."

Arkamı dönüp mutfığa gidiyorum; nihayet odaya girdiğinde buzdolabından iki bira çıkarıyorum.

"Biliyor musun," diye söze başladı, elimdeki biralardan birini alıp üstünü çevirerek, "Eastpoint'in sadakati için onlara meydan okuyabilecek biri varsa o da sensin bence."

Gülüyorum, biramın kapağını da çevirip yakındaki geri dönüşüm kutusuna atarken başımı sallıyorum. "Hayır, öyle bir sadakat istemiyorum," diyorum. "Bu insanlar"-durup mutfak kapısının hemen dışından izlediğimiz kalabalığı işaret ediyorum-"en tepedeki köpeğe sadıklar ve bu her an değişebilir. Bu sahte ve ben sahte sadakatle işim olmaz."

Jake'in başı aşağı yukarı sallanıyor ve bira şişesinin ağzını dudaklarına götürüp yarısını emdikten sonra bir kez daha indiriyor. "Ne demek istediğini anlıyorum," diye cevap veriyor, gözleri pencerelerde. "Anlıyorum ama bence onlar farklı."

Kimi kastettiğini bilmek için sormama gerek yok. *Onları*. Hasta Çocuklar. Dean, Abel ve Braxton.

"Bence," diye devam ediyor, "yarın içlerinden biri ya da birkaçı her şeyini kaybetse bile, yine de birbirlerinin yanında olurlar." Odanın bir yerindeki havalandırma deliğinden soğuk bir hava dalgası fırlayarak sıcaklığı düşürüyor ve tenimin üzerinde kayarken titreme isteğime karşı koyuyorum. "Neden böyle düşündüğümü bilmiyorum. Onlarda bir şey var..."

Sözünü bitirdiğinde, söz konusu adamlardan birini görüyorum. Braxton beyaz bikinili bir kızı kaldırıp havuza fırlatıyor ve ardından suya atlıyor. Dudaklarım seğiriyor. Havuza dalarken o kadar genç ve kaygısız görünüyor ki, büyük bir dalga yaratıyor ve havuzda bulunanlardan birkaçı şamandıralarından kayıp suya düşüyor. Parlak dişleri, pırıl pırıl gözleri ve alnına dökülen koyu renk bukleleriyle gülerek yukarı .

Jake haklı. Braxton'ı arkasında Abel ya da Dean olmadan hayal edemiyorum ve diğerleri için de tam tersi. Aralarında görünmez bir bağ var. Abel'in uyarılarında da vardı. Braxton'un onlar olmadan bana asla yaklaşmamasında da vardı. Birbirlerini destekliyorlar. Birbirlerini destekliyorlar. Aklıma gelen tek düşünce, bir aileye benzedikleri. En iyi arkadaştan ziyade kardeş gibi.

"Antlaşmanın kanı rahimdeki sudan daha kalındır," diye mırıldanıyorum dalgınca.

Jake bana , kaşları aşağıya inmiş. "Ne?"

Başımı sallayarak iç çektim. "Hiçbir şey," diyorum ona. "Aptalca, sadece eski bir İncil ayeti."

"Seni dindar bir tip olarak düşünmemiştim." Onu şoke ettiğimi söyleyebilirim, ama güneyleki taşrada büyüdüğünüzde, dindar fanatikler üstün gelir ve kendim hiç kiliseye gitmemiş olsam da - Patricia'nın da gittiğinden kesinlikle şüpheliydim - böyle bir yerden doktrinden birkaç not almadan çıkmak zordu.

"Ben değilim." Güneşe ve okyanus manzarasına bakıyorum, zihnim bana hareket etmemi söylerken kaşlarımı çatıyorum. Uzaklaşmamı. Bir şaka yapmamı ve onu merakından kurtarmamı. Yine de bunların hiçbirini yapmıyorum. Bunun yerine ona gerçeği söylüyorum. "Bu yaygın bir deyiş," diyorum ona. "Ama genellikle yanlış aktarılır. 'Kan sudan yoğundur' deyimini bilir misiniz?" diye sordum.

Başını sallıyor, meraklı gözlerle beni izliyor.

"Asıl söz 'antlaşmanın kanı rahimdeki sudan daha kalındır' sözüdür" diyorum.

Ve bu, insanların varsaydığının tam tersi anlamına gelir. Bu, bir kişinin seçtiği ailenin, hayatta kurduğu bağların, kan bağı olan akrabaların bağlarından daha güçlü olduğu anlamına gelir. Çünkü , bir insanın doğuştan sahip olduğu aile, sizi her zaman bir mal veya yemek biletinden daha fazlası olarak görmeyebilir.

AVALON

BAHAR TATILINE İKİ GÜN KALDI VE SANIRIM, BELKİ DE SICK BOYS

o kadar da kötü değil. Çoğu insan benimle konuşmaktan korkuyor. Kate'in arabasına ne yaptığımı duydukları için ya da depodaki kavgayı duydukları ve benim belalı bir sürtük olduğumu anladıkları için olduğunu düşünmek istiyorum. Ancak gerçekte, bunun erkekler yüzünden olduğundan eminim. İnsanlar bana yaklaşımdan korkuyor çünkü Hasta Çocuklar beni hem arzulanan hem de dokunulmaz biri haline getirdi.

Genel bir kural olarak insanlardan hoşlanmıyorum - sadece Dean ve çocuklar, Rylie, bazen Corina ve Jake'e katlanabiliyorum. Ne yalan söyleyeyim, iyi dilekte bulunanların ve arkadaşlık kuranların olmaması beni hayal kırıklığına uğratmadı. Okyanus kenarında bira içip bronzlaşmaktan gayet memnunum.

İkinci gün Jake bana gerçek sahile inen bir merdiven bulunduğunu söylüyor ve eşyalarımızı toplayıp tüm gün boyunca kumların üzerinde kamp kuruyoruz. "Corina burada," diyor günün dördüncü birasını devirip boğazından aşağı boşaltırken.

"Öyle mi?" Bunu beklemeliydim. "Onu görmedim."

Omuz silkiyor. "Muhtemelen yeni erkek arkadaşıyla gitmiştir. Yanında bir adam getirdiğini duydum. Muhtemelen boş yatak odalarından birinde durmadan sevişiyorlardır."

Bu yoruma homurdanıyorum. "Kıskandın mı?" diye soruyorum.

Soğutucudan yeni bir şişe alıp açmadan önce elindeki şişeyi aramızda biriktirdiğimiz yığının içine bırakıyor. "Hayır."

Gerçekten. Corina... şey, diyelim ki sikimi birden fazla kez soktürden bir kız değil."

Bu nedense beni rahatsız ediyor ama cevap vermiyorum. Bunun yerine, yukarıdaki partiden bir grup adam yanlarında dev sörf tahtalarıyla daha önce bulduğumuz merdivenden aşağı inerken arkama yaslanıp devasa uçuruma bakıyorum. Ağır tahtaları taşımayı kolaymış gibi gösteriyorlar ama hiç de öyle olmadığına eminim. Büyük, hantal ve yüzeylerindeki parlaklığa bakılırsa profesyonel kalitede.

bir gölge düştüğünde başımı kaldırıyorum. "Hey, Brax."

Braxton'ın vücudu benimkinin üzerinde geziniyor olabilir ama gözleri arkadaşşıma dikilmiş durumda. "Eğleniyor musun?" diye soruyor, Jake'e dik dik bakarak.

Elimi uzatıp karın kaslarını tokatlıyorum. "Onu bırak," diye . "İlk fırsatta beni terk ettiğinizden ve başka kimse beni eğlendirmek istemediğinden beri takılacak birine ihtiyacım var."

"Dean hâlâ seni görmeye gelmedi mi?" Hemen arkamda Abel'in sesi duyulunca ben de sığıyorum.

Doğrulup Brax'ın koca kışlı vücudunu süzüyorum ve Abel sörf tahtalarından birini taşıyarak yanıma geldiğinde ağzım açık kalıyor. Vücudu olimpik yüzücüler gibi kesilmiş, dalgıç kıyafetinin üst yarısı aşağı sarkıyor ve karnının kenarlarındaki derin olukları ortaya çıkarıyor. Merakla gözlerim Brax'a kaydı. Abel'in aksine, oldukça sade bir sörf şortu giyiyor ama pantolonunun önünden aşağıya doğru uzanıyormuş gibi görünen vücudundaki derin v kesimi azaltmak için hiçbir şey yapmıyor.

Hay sikeyim. Geri döndüm, biramı kaptım ve tek seferde boşalttım.

"Hayır," diye hızlıca cevap veriyorum.

Abel yan taraftan geliyor ve kendine bir bira almak için soğutucunun üzerine eğilirken onu izlememek için elimden geldiğince çabalıyorum. "Doğuştan göt herif," diye mırıldanıyor.

"Ne?"

Başını sallıyor, üstünü açıyor. "Yok bir şey. . Eğleniyor musun?"

Başımı sallıyorum ve gözümü onun ince kış kaslarından ayırıp dalgaların geldiği denize bakıyorum. Onlarla birlikte aşağı inen diğer iki kişi sörf tahtalarını çoktan suya indirmiş, vücutlarını bastırarak dalgalara doğru kürek çekmeye başlamışlardı.

Biramı tekrar kaldırarak, "Bir hapishane için oldukça güzel," diye yorum yapıyorum.

Brax bir homurtu çıkarmadan hemen önce eli başıma iniyor ve küçük bir kız kardeşe yapılır gibi garip bir şekilde ovuşturuyor. "Sanki istemesen seni burada tutabilirmişiz gibi," diye cevap veriyor.

Değiş tokuşu izleyen Jake'in şokunu benimde küçük iğne batmaları gibi hissedebiliyorum. İkisini de görmezden geliyorum ve Abel'la konuşmaya devam ediyorum. "Demek sörf yapıyorsun?"

Abel bana sırtıyor ve düşmesin diye birasını kuma saplıyor, sonra da iki kolunu kullanarak sağlam tahtasını kaldırıp ucunu yere sokuyor. Tahta onun boyundan en az bir ya da daha fazla uzun. "Yok, bu sadece dekorasyon için," diyor alaycı bir tavırla ve başını sallıyor. "Evet, çocukluğumdan beri sörf yapıyorum. Annem bunu yapmayı severdi."

"Hmmmm." Onu ilgiyle izliyorum. "Ona benziyor musun?" diye soruyorum.

Duraklıyor, birasına uzanırken yarı eğik duruyor. Bir süre sessizlik olur ve sonra ayağa kalkıp arkasını döner. "Hayır," diyor sessizce, "ona hiç benzemiyorum." Sonra başka bir şey söylemeden birasını boşaltıyor, bizim yığına atıyor ve sörf tahtasını kaptığı gibi dışarı çıkıyor.

Brax'a soru sorarcasına bir kaş kaldırıyorum. "Sorun sen değilsin," diyor başını sallayarak. "Annesi sadece hassas bir konu."

"Onu çok önemsiyor gibi görünüyor," diye yorum yapıyorum. "Mustang onun ve şimdi de sörf yapıyor..."

"Evet." Brax başını sallıyor ama detay vermiyor. Sadece üçünün arasında olan bir şeye takıldığımı anlamak için taş gibi bir bilim insanı olmaya gerek yok. Bu yüzden havlunun üzerine uzanıp biramı bitiriyorum.

YAPACAK DAHA İYİ BİR ŞEYİNİZ OLMADIĞINDA GECE OLDUKÇA ÇABUK ÇÖKÜYOR güneşin altında uzanmak, ateşli erkekleri sörf yaparken izlemek ve içmek. Saatler sonra mayomu çıkardım ve Dean'in odama bıraktığı plaj elbiselerinden birini giydim. Boynumun arkasından bağlanan ve kalçalarımın etrafından sarkan koyu mavi bir elbise ve muhtemelen şimdiye kadar giydiğim en dalgın şey. Dean beni bunun içinde göremeyeceği için biraz kızgınım ama bana bir şeyler alıp sonra da bir korkak gibi kayıplara karışmak istiyorsa, sanırım buna izin vereceğim.

Yanaklarım kızarmış ve sahile geri dönerken tamamen ayık olmadıgımdan eminim. Öğleden bu yana geçen süre içinde, birileri kum boyunca aralıklı olarak üç dev ahşap yapı inşa etmiş ve bunları ateşe vermiş. Görünüşe göre malikanedeki herkes bunun için buraya gelmiş; şenlik ateşi partisi ya da her neyse, çünkü daha öncekinin aksine kumlar üniversiteli gençlerle dolu. Kalabalığın ortasında bir yerden müzik çalıyor ve çiftler ritimlere uyarak dans ediyor.

"Seninle burada tanışmak güzeldi."

Yarı tanıdık bir ses kulağıma konuştuğunda neredeyse bir mil sıçırıyorum. Etrafımda dönerek elimi yukarı kaldırıp geri çekiyorum ve gülümseyen bir yüz gördüğümde duruyorum. "Jeremy." Neredeyse onu . Yavaşça kolumu tekrar yanıma indirdim. "Bana sinsice ," diye çıktım.

Gözleri açılıyor ve gülümsemesi biraz kayınca bir adım geri atıyor. "Bunun için üzgünüm," diyor başını eğerek.

" değil, sadece.. bir daha yapma."

"İşte." Başka bir kahverengi şişeyi kaldırıp bana doğru sallıyor. "Bir özür."

Birayı aldım ama açmadım. Onun geldiğini duymalıyım. Normalde duyardım. Kaç içki ? Hiçbir şekilde sarhoş değilim ama kafamın da tamamen yerinde olmadığını biliyorum. Birayı kuma bıraktım.

"Affedildim," diyorum ve o da sırtıyor.

"Dans etmek ister misin?" diye soruyor, avuç içi yukarı bakacak şekilde bana elini uzatarak. Ondandır birbirlerine doğru kayan kalabalığa bakıyorum. Kulüpten beri dans etmemiştim ve rahatlamak için gerçekten iyi bir zaman olsa da kabul etmekte tereddüt ediyorum. Yüzümdeki kararsızlığı görünce Jeremy'nin eli düşüyor. "İstemiyorsan dans etmek zorunda değiliz, sadece takılabiliriz."

"Avalon!" Anlıyorum. Jake'in adımı seslenişiyle Jeremy'nin hayal kırıklığı arasında geçen o bir saniyelik sürede bir parça kızgınlık var. Geri çekiliyor.

"Bekle," diye .

Dean ortalıkta yok, dediğini duyuyorum iç sesimin. Beni yatak odama bırakıp kıcı gibi rezerve ettiğinden beri ortalıkta yok. Herkes onun için özel biriymişim gibi davranıyor ve şu anda bile Jake'in geldiğini biliyorum çünkü beni Jeremy ile konuşurken görüyor ve bir şekilde benim söz hakkım olmadığını düşünüyor.

Dean kıcıma el koydu. Eastpoint'te kimse yanıma bile yaklaşamaz ve evet, böyle olmasından memnunum. Ama belki de herkesin Dean Carter'ın parmağı altında olduğumu düşünmesini istemiyorum.

Beni buraya o getirmiş olabilir ama kıcımın sahibi o değil.

Jeremy başını kaldırıp bakışlarımı karşılıyor ve ben uzanıp elini tutuyorum. "Evet," diyorum, Jake'in kalabalığın arasından bana ulaşmaya çalışırken nefes nefese kaldığını duyduğumda bile kararımı vermiştim. "Hadi dans edelim."

Yüzünde bir gülümseme beliriyor ve bir an bile düşünmeden elimi tutup beni gıcırdayan bedenlerin arasına götürüyor. Mu- sic burada daha yüksek. Ateşe o kadar yakınız ki sıcaklık bunaltıcı. Elbisemin altında ter vücudumu kaplıyor ve boncuklar oluşmaya başlıyor, tenimi parlatıyor. Jeremy'nin elleri kalçalarımı buluyor ve birlikte görünmez hoparlörlerden gelen müziğin ritmine uyarak sallanıyoruz.

"Bu gece seni bulduğuma gerçekten çok sevindim," diyor öne doğru eğilip kulağıma fısıldayarak.

"Öyle mi?" Aslında ona çenesini kapamasını ve dans etmeme izin vermesini söylemek isterken söylüyorum. Ne söyleyeceği umurunda değil. Dans alanının ortasına geleli daha iki saniye olmuşken gitmek istiyorum ama gitmiyorum. Kalıyorum. Benimle birlikte hareket etmesine izin veriyorum.

Belki de yapmamam gerektiğini bildiğim için yapıyorum. Herkes işleri fazla ileri götürmemem konusunda beni uyarıyor. Herkes dikkatli olmamı söylüyor. Ama ben başkalarının kurallarına göre oynamaktan bıktım. Dean'in ayak izlerini takip etmekten ve onun lanet istek ve arzularına kapılmaktan yoruldum. Sadece bu gecelik, gözlerimi kapatıp bir plaj partisinde dans eden sıradan bir kız -normal bir üniversiteli kız- olduğumu düşünmek istiyorum.

"Evet," diyor Jeremy, ellerinden biri uzanıp sırtımın alt kısmına kayıyor. Bacaklarından biri öne, benimkilerin arasına bastırıyor. İç çekiyorum ve ellerim göğsünü buluyor. *Bunun kötü bir fikir olduğunu* düşünüyorum. O bunu mahvediyor. "Seni eve götürmek ve iyi vakit geçirmenin ne demek olduğunu göstermek istiyorum," diyor. Başını aşağı eğildiğinde gözlerim açılıyor. *Hayatta olmaz.*

Boynum geriye düşüyor ve onu doğrudan ateşin içine itmeme iki saniye kala beni bırakmayıp daha da yakına çekiyor. Gerçi buna gerek yok, çünkü Jeremy artık benim asıl sorunum değil, o gözden kaybolurken fark ediyorum ve tökezliyorum, neredeyse kıcımın üstüne düşüyordum.

Ne olduğunu anlamam bir saniye sürüyor ama ete çarpan yumrukların sesi dikkatimi çekiyor ve sonra görüyorum. "Dean!" Hızla ileri atılıyorum. Adama tekrar vurmak üzereyken kolunu yakalıyorum ve Dean'in kafası yana kayıyor. Müzik bir plağın cızırdaması gibi bir anda duruyor ve çevredeki herkes yaptıklarını bırakıp sahneyi izlemeye koyuluyor.

"Ne yapıyordun lan sen?" Dean bana bağılıyor. "Benim olduğun halde bu orospu çocuğunun sana dokunmasına izin mi verdin?"

"Senin mi?" Kolunu bırakarak tekrarlıyorum. "Ne zamandan beri? Ben senin ."

Dean hışımınla yanıma gelip dirseklerimi tutuyor. "Sen değilsin!" Başını kaldırıp çevremizdeki insanlara bakarken ben onun pençesinde çırpınıyor, kollarımı çevirerek kucağından kurtulmaya çalışıyorum. "Herkes beni dinlesin!" diye bağılıyor.

Hayır, sanırım. Yapmaz. O kadar aptal değil.

Ama öyle, konuşmaya devam ederken bir saniye sonra fark ediyorum.

"Buradaki herkes bilsin ki Avalon Manning Sick Boys'un malıdır!" diye sesleniyor. "Eğer içinizden biri ona dokunursa, yanına yaklaşırsa ya da ona yanlış bir şekilde bakarsa - kışınız ölür."

Öfke sistemime çarpıyor. Mutlak bir öfke. Ve hepsi önümde duran adama odaklanıyor. "Bana sahip değilsin!" Ona bağılıyorum.

Dean'in başı dönüyor ve gözlerini bana diyor. "Sence değil mi bebeğim?"

"Bilmiyorum, pislik!"

Sonra bana doğru bir adım atıyor ve ben uzatmasına fırsat vermeden eğilip bir kolunu her iki kalçamın arkasına doluyor ve beni omzunun üzerinden yukarı fırlatıyor.

"Dean!" Dönüp merdivenlere yönelirken kimsenin cevap vermesini beklemeden ayağa kalkıyorum. "Yemin ederim Dean, eğer beni hemen yere bırakmazsan-" Jake'in Abel ve Braxton'ın yanında durduğunu gördüğümde sözümü kesiyorum. Hain! Yine de şok olmamalıydım.

Dean adamlara, "Şunun icabına bakın," diye emrediyor ve Jeremy'nin yattığı yere başıyla işaret ederek, bir eliyle kanlı burnunu kapatarak inliyor. İkimiz de yanlarından geçip gitmeden önce başka bir şey söylemelerine izin vermiyor. Dean yolu yarılایana kadar beni ve çırpınışlarımı görmezden geliyor.

Merdivenlerden. "Kes şunu," diye homurdanıyor. "Yoksa ikimizi de uçurumun kenarına gönderirsin."

O haklı. Başımı kaldırıyorum ve bizi ne kadar yukarı çıkardığını görüyorum. Beni böyle bırakırsa, sonu iyi bitmeyecek. Kollarından kurtulmak için çabalarımı iki katına çıkarmadan önce lanet merdivenlerin tepesine çıkana ve uçurumlardan uzaklaşana kadar beklememin tek nedeni bu ve sadece bu. Ama içeri girip malikanenin erkeklere özel bölümüne inene kadar beni serbest bırakmıyor.

"Bu da neydi böyle?" Ayaklarım yere değdiği anda göğsünü yumruklayarak talep ediyorum.

"Sana söylemiştim," diye homurdanıyor ve ellerini arkamdaki duvara vuruyor. "Seni aptalca şeyler yapmaman konusunda uyarmıştım. Sonra seni partilerimizden birinin ortasında bir adama sürtünürken gördüm-"

"Ona ," diye hırladım. "Dans ediyorduk ve bu senin neden umurunda ki? Son iki gündür ortalıkta yoktun. Bana öylece vals yaparak geri dönemezsin ve korkmuş küçük bir sürtük gibi kaçmamış gibi davranamazsın."

"Evet, yapabilirim." Dean etrafımda uzanıp yatak odamın kapısının tokmağını çeviriyor ve bir an sonra beni odaya geri sokup kapıyı kapatırken tahta duvara çarpıyor.

DEAN

ONUN ÖFKELİ MAVİ-GRİ GÖZLERİNE BAKIYORUM VE MERAK EDİYORUM.

Bu kızla tanıştığımndan beri ilk defa aklımı kaçırdığımı düşünüyorum. Bana kaybetmişim gibi hissettiriyor. Onu odanın içine doğru geri çekerek ışık düğmesinden uzaklaştırıyorum ve her şeyi gölgede bırakıyorum.

"Ne?" diye çıkışıyor, benden uzaklaşıyor ama ben tekrar onun kişisel alanına giriyorum.

İyi görünüyor. Bronz. Pembe yanaklı. seksi. Buraya geldiğimizden beri ondan uzak durmaya çalışmak tam bir kabus oldu. Şimdi, neden zahmet ettiğimi merak ediyorum.

"Ben bunu yapmam," diyorum gözlerinin içine bakarak. "Neyi yapmıyorsun?" diye cevap veriyor bana kaşlarını çatarak.

Ellerim kalçalarını buluyor ve bana ne yaptığını hissedinceye kadar onu öne doğru çekiyorum. Kıyafetlerimizin içinden bile, sikim onun yakınlığında zonkluyor. Ama tabii ki gözünü bile kırpmıyor. Hayır, bu kız değil. Gözleri benimkilerde kalıyor ve bir parça genişleseler bile yine de beklediğim şeyi yapmıyor. Tek bir hareket dışında tamamen hareketsiz kalıyor.

Hayır, vurdumduymaz yanlış kelime. O vurdumduymaz değil. İçi öfke dolu. Kızgın. Öfkeli. Henüz serbest bırakılmamış bir savaş tanrıçası gibi. *Pes* ediyorum, sanırım. Artık yapamıyorum. Uzak kalamam. Abel haklıydı. Denemenin bile bir anlamı yok. Eğer babam ve diğerleriyle çalışıyorsa, öyle olsun. Riske girerim. Sırf onun ateşini sikimde hissetmek için hayatımı ve uzuvlarımı riske atarım.

"Ne demek istediğini anlamamı istiyorsan büyük adam sözcüklerini kullanman gerekecek, D-man," diyerek beni gerçekliğe geri döndürüyor.

Parmaklarım yanlarında kenetleniyor ve onları yukarı doğru süpürüyorum. Göğüslerinin dışını sıyrıyorum, onun için aldığım dekolte elbisenin bittiği yerde parmaklarım tatlı, pürüzsüz bir tenle buluşuyor. Ellerim tamamen yukarı çıkıp boynunun her iki yanını sarana kadar devam ediyorum. Nabzının avuçlarımla yarışırcasına attığını hissetmek beni daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde tahrik ediyor. "Bundan bıktım," diyorum ona. "Benden bu kadar."

"İşin bitti mi?" Soğuk bakışlarını dikeyyor. "Bu benim cümlem . Senin lanet olası sıcak ve soğuk davranışlarından bıktım. Beni buraya getirdin. Beni ekiyorsun. Herkese senin olduğumu söylüyorsun -ki değilim bu arada- ve sonra sen-"

"Olmanı istiyorum," diye araya girdim.

Pembe dudakları ayrılıyor ve dilinin düz beyaz dişlerinin arkasına izliyorum. "Sen... benim ne olmamı istiyorsun?" diye tekrarlıyor. Sanki çok açık değilmiş gibi. Sanki sikim fermuarımı zorlarken ve karnına bastırırken bile onu ne kadar istediğim belli değilmiş gibi.

Dişlerimi sıkıyorum ve başımı eğiyorum. "Benim." Kelimeyi fısıldıyorum. O kadar yakın ki tenindeki tuzun kokusunu alabiliyorum. Ağzım açık kalıyor. "Benim olmanı istiyorum ve bunu kendi dudaklarından duymak istiyorum."

Sessizlik aramızda uzayıp gidiyor. "Neden?" diye soruyor sonunda. Milyon dolarlık soru bu değil mi?

"Çünkü sinir bozucusun," diyorum ve gözlerimi kapatıp alnımı onunkine bastırarak onu sabit tutuyorum. Artık benden uzaklaşmaya çalışmıyor. "Çünkü benimle savaşıyorsun. Çünkü benden korkmuyorsun."

Homurdanıyor, sesi aynı anda hem alaycı hem de eğlenceli. "Erkeksi balonunu patlatmak istemem, D-man," diyor, "ama o kadar da korkutucu değilsin."

Gözlerimi açıyorum. "Görünüşe göre senin için değil," diye cevap veriyorum. "Ama beni sinir bozucu buluyorsun," diyor.

"Evet," diye itiraf ediyorum. "Bazen de seni boğarak istiyorum." Bu sözleri söylerken boğazını sıkıca kavriyorum.

Gözlerine sadece benim adlandırabileceğim bir şeyin karanlık pırıltısı giriyor. "Dikkatli ol," diye fısıldıyor. "İçine girmiş olabilirim."

"Ah, bebeğim," diyorum ona bakarken sırtarak. "Bu konuda 'olabilir' diye bir şey yok. Eğer bunu yaparsam, sen de buna katılacaksın."

"Öyle mi?" Avalon tek kaşını kaldırır. "O zaman neden bana göstermiyorsun?"

"Böyle bir davete nasıl karşı koyabilirim?" Dalgınca soruyorum. swer: Yapamam. Küçük ukalaya cevap vermesi için zaman tanımıyorum. Bunun yerine başımı eğip ağzımı onunkine yapıştırıyorum.

Dilim dudaklarını ayırıyor ve hayatımda ilk kez gerçek cenneti buluyorum. İnsanlar cehennemini donduğunu söyler ama bu onun için doğru değil. Mükemmellik ve o kadar iğrenç bir kötülük ki, dudaklarımız birbirine değdiği anda ikimizin de alev almaması bir mucize.

Ellerimi ensesinde kenetliyorum, dudaklarını yalarken başını istediğim şekilde eğiyorum. Bu kızı tüketmek istiyorum. Onun sahip olduğu her şeyi yutmak ve içime almak. Dilimin onunkine dolanmasına izin veriyorum, oradaki delici merkezi hissetmesine izin veriyorum. Şu anda başka bir piercing takıyor olmak için neler vermezdim. Titreşimli bir dil halkası takmış olsaydım benim için nasıl parçalanacağını hayal edebiliyorum. Onu tam küçük klitorisine bastırıp sonsuza kadar orada tutabilir ve sularının yüzümü kapladığını hissedebilirdim.

Bir avucumu saçlarının koyu mürekkep siyahlığına doğru kaydırıp başını geriye doğru çekerken avucumu sıkıca kavradığımda içimden elektrik akımı geçiyor. Ağzı benimkinden uzaklaşırken nefesi kesiliyor.

"Dean..." Adımı dudaklarında duyunca sikim zonklıyor. Boğazının nabız noktasına ağzımı açarak bir öpücük konduruyorum. *Benimkini*. Adımı kışının her yerine damgalamak ve ona bakan her sikiğin onun birine ait olduğunu bilmesini istiyorum - herhangi birine değil. Bana. Onun lanet *kralı*. Onu istiyorum, kimseye boyun eğmeyi reddeden kızı. Bunu benim için yapmasını istiyorum. Ve bunun gerçekleşmesi için bildiğim tek bir yol var. Onun boyun eğmesini istiyorsam, ben de boyun eğmeliyim. Hayatımda daha önce hiç yapmadığım bir şey.

Zor bir karar değil.

Avuçlarım boynundan kalçalarının arkasına doğru indiğinde, Avalon ağzıma doğru inleyerek bana karşı koymuyor. Aslında sıcıyor, bacakları açılıyor, kollarıyla boynumun arkasını yakaladığında yayılıyor ve onu göğsüme doğru kaldırıyorum.

Bir adım. Dili ağızıma giriyor. İki adım. Kıyafetlerimizin arasından amının sıcaklığını hissedebiliyorum. Üç adım. Onu yatağın yüzeyine bastırıyorum ve yatırıyorum.

"Dean?" Beklediği gibi üzerine inmediğimde bana kaşlarını çatıyor.

Çünkü hayır, bu kadınla böyle başlamayacağım. Avalon Manning'in yatağımdaki bir bedenden daha fazlası olmasını istiyorum. Benim onu arzuladığım kadar onun da beni arzulamasını istiyorum. Benim onu düşündüğüm gibi onun da beni düşünmesini istiyorum - her zaman, her şeyi tüketen bir döngü içinde.

Kendimi alçaltıyorum. Dizlerim yere değdiğinde, elleri saçlarıma batıyor. Tırnakları kafa derimi kazırken tüylerim diken diken oluyor. Elbisesini kaldırıyorum ve karnının yumuşaklığına bir öpücük konduruyorum. Dudaklarım geriliyor ve onun keskin bir şekilde nefes aldığını, karnının içine çektiğini ve göğsünün yakında külotuyla birlikte yerde buruşacak olan koyu renkli kumaşın altında yükseldiğini hissettiğimde gülümsüyorum. Bunun tam olarak nereye gittiğini biliyor. Ağızım onun küçük amcığının üzerinde. Dilim duvarlarının derinliklerinde. Onun parçalanışını görmek için sabırsızlanıyorum.

AVALON

BUNU YAPIYOR MUYUM? GERÇEKTEN Mİ? ONUNLA MI?

Cevabım evet. Öyleyim. Ve eğer kendime karşı dürüst olursam, onun kim olduğunu ilk fark ettiğimden beri bu ana doğru bir mermi trenine biniyoruz. Elleri elbisemin altında geziniyor, karnımı öperken yukarı itiyor ve sonra yüzü külotumun tam ortasına gelene kadar daha da aşağıya sokuluyor, o kadar yakın ki nefesinin sıcaklığını amımda hissedebiliyorum.

Gözlerim kapanıyor ve avuç içleri kalçalarımı açıp, ayaklarım yatağın dikilene ve o tangamın kasıklarına bakana kadar yukarı ve dışarı doğru itiyor. Kalın bir yüzgeç ortasından aşağı doğru iniyor ve çılgılık atmamak için dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum. İslağım, sırlı sıklamım. Hazır.

"Dean," diyorum dişlerimi sıkarak, "ya bir şey yap ya da bırak da kalkıp gidecek birini bulayım."

Parmağı donuyor, elleri geri çekiliyor ve *ben, lanet olsun, çok hızlı ittim* diye düşünüyorum. Sonra soğuk bir şey tenime değiyor. Yerimden sıçırıyorum ve eli tekrar kalçama inip beni tutuyor. "Yerinde olsam hareket etmezdim," diye uyarıyor.

Başım yukarı kalkıyor ve bir gümüş parıltısı görüyorum. Bir çakı. Kalbim daha hızlı, daha sert çarpmaya başlıyor, kulaklarımda yankılanıyor. Göğsüm genişlerken nefesim titriyor. Dean'in parmakları tangamın bir tarafına takılıyor ve aynısını diğerine yapmadan önce onu kesiyor ve sonra elbisemin alt kısmını alıyor ve yukarı bakıyor, yukarı doğru kesmeye başlarken o karanlık gözleri benimkilerle buluşuyor. Metal bıçağın arkası tenime baskı yaparak kalp atışlarımı hızlandırıyor.

Göğüslerimin kabarıklığından yukarıya doğru mükemmel bir yol açıyor ve sütyenimin örtmediği her şeyi ortaya çıkarıyor. Yine de bu da onunla boy ölçüşemez ve kısa süre sonra Dean Carter'ın altında çırılçıplak yatıyorum.

Silahın arkasını çenesine bastırıp bir eliyle kapatırken ve başımın yanına bırakırken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "İkimiz de biliyoruz ki seni tanıdığımdan beri hayal her pozisyona sokmadan bu odadan çıkmaya izin vermeyeceğim," diyor ve eğilip boğazımdaki kurumuş teri yalıyor.

Dilinin topunun tenimi deldiğini hissettiğimde tüm bedenimi sıkıyorum. Gözlerim bir kez daha kapanıyor ve parmakları tekrar kalçalarımın arasına doğru ilerlerken inlememek için kendimi zor tutuyorum. Bir tanesi açıklığıma doğru uzanıyor, içeri doğru bastırıyor ve buraya gel hareketiyle yukarı doğru kıvrılıyor. Dean'in dudakları bir göğsümün ucundan diğerine geçerken kirli sakalı etimi çiğ çiğ sıyrıyor.

Nefesimi tutamıyorum. Aşırı duyuşsal yüklenme içindeyim. Önce bir, sonra iki ve sonra üç parmağının içime girdiğini hissediyorum. O beni boşalttıkça amımın giderek daha da ıslanmasının sesi. İnlemelerime karşı koymayı bırakıp onları serbest bıraktığımda, bir meme ucumu ısırıp beni hızlı ve ateşli bir orgazmın eşiğine getirdiğinde onun hırıltılı memnuniyetiyle karşılaştığımda kendi inlemelerimin yüksekliği.

Dean yüzgeçlerini çekip görmem için yukarı kaldırırken nefes nefese elini sıkıyorum. Sırıttırıyor ve itiraf etmeliyim ki kötülük onun için iyi bir görünüm. Elini ağzıma bastırıyor ve dudaklarımı kendi ıslaklığımla okşuyor. Söylemesine bile gerek yok. Parmaklarındaki kremayı yalıyorum, bunu yaparken doğrudan gözlerinin içine bakıyorum, bana yardım etmesi için cesaretlendiriyorum. Beni hayal kırıklığına uğratmadı. Dean öne eğiliyor ve kendi elinin diğer tarafını yalıyor; ağızlarımızın birleşmesini engelleyen tek şey bu.

Sanki bir zincir kopmuş ve serbest kalmış gibi Dean geri çekiliyor ve gömleğini başının üzerinden yırtıp atıyor. Parçalanmış elbisenin parçalarını çıkarmama yardım ediyor ve onu da fırlatıyor. Dean'in elleri beline düşüyor ve dudağımı ısırarak kot pantolonunun üst düğmelerini ve ardından fermuarı indirmesini izliyorum. Aletinin tabanı ortaya çıkıyor ve pantolonunu ve boxer'ını çıkardığında geri kalanı

üzerime inmeden önce onlardan çıkarken sırtıyorum.

"O piercingi hayal etmediğimi görmek güzel," diyorum.

Dean kaşlarını çatıyor ve sonra uzanıp kendini tutuyor ve sikinin başını girişime doğru yönlendiriyor. Delici aletini klitorisime sürüyor, her zamanki işkenceci tavrıyla. Duraklıyor. "Doğum kontrolü mü?" diye soruyor, gözleri benimkilere kayıyor.

Gülüyorum. "Dean, on iki yaşından beri doğum kontrol hapı kullanıyorum. Sen iyisin." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Tabii bana söyleyeceğin bir şey yoksa."

"Kontrol edildim," diye beni temin ediyor ve işkencesine devam ediyor. Piercing'inin metali beklediğimden daha sıcak hissettiriyor ve yakında amımın neresinde olacağını, G noktamı kazıyacağını hayal ediyorum. "Takımla birlikte düzenli olarak sağlık kontrolünden geçmek zorundayım."

"Doğru," diyorum dalgınca, başımı sallayarak. Futbol. Unutmuşum, o bir oyuncu. Aslında hiç maça gitmediğim aklıma geliyor ama sanırım kış ve bahar aylarında futbol oynanmıyor. Bir an dizlerini indirip sikinin başını açıklığıma getirdiğinde ve içeri bastırdığında düşüncelerim tamamen siliniyor lanet olsun, parmaklarından daha kalın. Çok daha kalın. Lezzetli bir şekilde.

Sığ itişlerle başlayıp uzunluğunun ilk yarısını içeride çalıştırırken inliyorum. "Siktir," diye tıslıyor dişlerinin arasından. "Beni gerçekten öldüreceksin."

Özellikle derin bir yere vurduğunda ve tırnaklarım sırtının derisine battığında inliyorum. İnliyor.

"Tanrım, şu lanet sesler." Nefesi kulağıma çarpıyor - sıcak ve nemli - eğilip dişleri kulak mememi sıyırmadan bir saniye önce. Isırdı. *Sertçe*. İçimden bir adrenalin fışkırırken inliyorum. "Daha yüksek sesle," diye emretti. "Sikimin üzerine geldiğini duymalarını istiyorum."

Lanet olsun. Hiçbir şeyin ses tonundaki özgüvenden daha ateşli gelebileceğini sanmıyorum. Onun sikine boşalıp boşalmayacağıma dair bir soru yok, sadece kaçınılmazlık var. O benim ölümüm olacak. Beni içten dışa doğru mahvedecek ve bu kadar iyi hissettirdiği sürece bununla tamamen iyiyim. Geri çekilip içime girdiğinde nefes nefese kalıyorum, siki amımdan içeri giriyor ve göbeğimde neredeyse acı veren bir noktaya çarpıyor.

Dean yükseliyor, bunu tekrar tekrar yapıyor. Daha hızlı ve daha hızlı hareket ediyor, bana o kadar sert çarpıyor ki yatak hareket ediyor ve baş tahtası her itişte duvara çarpıyor. Eli aşağı iniyor,

göğsümü kavriyor ve kabaca sıkıyor. Buna bayılıyorum. Sertliği. Onun tarafından sikilmenin verdiği agresif his. Bunu daha önce de yapan erkekler olmuştı - beni sikerken memelerimi sıkıyorlardı, ama nedense ondan gelince farklı oluyor. Belki de onlar gibi sadece sıkıp bırakmadığı içindir. Bunun yerine, bırakmadan önce daha sert - canımı acıtacak kadar sert - sıkıyor ve sonra parmaklarını tekrar ucun üzerinde gezdiriyor. Baş ve işaret parmakları meme uçlarımın üzerinde geziniyor. Yavaşça. Bir alay. Tepe noktalarını kavrayıp bükmeden hemen önce bir fısıltı.

"Siktir!" İçimden bir orgazm geçerken çığlık atıyorum. Vücudumda fıçı gibi, beyaz sıcak, beklenmedik. Hiç hayal etmediğim kadar hızlı. Tüm mantıklı düşünceleri siliyor ve beni tamamen tüketiyor, mantıklı beynimi alt ediyor ve saf bir coşku dalgasına binene kadar diğer her şeyi boğuyor. O zaman fark ettim ki, Dean Carter lanet bir uyuşturucu. Tehlikeli. Ölümcül. Bağımlılık yapıcı.

Nefes nefese kaldım. Nefes almanın ne kadar zor olduğunu görünce şok oldum. Ama işi bitmemiştı. Hatta bitmedi. Orgazmımın kalıntılarıyla kaplanmış kıvrımlarımın arasından kayarak sikini geri çekiyor ve bana gülümsüyor. "Aferin kızım," diye fısıldıyor, bana doğru eğiliyor ve ağzıma hızlı bir öpücük konduruyor. Sonra tekrar ileri atılıyor ve son orgazmımdan sonra ne kadar hassas olsam da bu hareketi on kat daha sert hissediyorum. Tırnaklarım sırtını kazıyor, yanlarından aşağıya, kaburgalarının üzerinden geçiyor ve görmeden onda iz bıraktığımı biliyorum.

Dean tıslıyor, kavrayışımın acısıyla eğiliyor. Canının yanması gerektiğini biliyorum ama davranışlarından -içime girmesinden, beni her zamankinden daha sert sikmesinden- umurunda olmadığı çok açık. *Pislik* herif, diye düşünüyorum, çok daha iri gövdesine yapışıp beni ezmesine izin verirken bile. Başka bir orgazmın çırpınışlarını hissetmem sadece birkaç dakika .

Bu ne lan? Daha yeni geldim. Bu mümkün değil. "Dean," diye nefes alıyorum. "İşte bebeğim," diye ısrar ediyor, daha hızlı itiyor, o

İçimdeki noktayı unutulmaya zorluyor. "Adımı söyle."

Aklını kaçırmış. Güçlü. Aç. Durdurulamaz. Tekrar çığlık atmak için ağzımı açıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor. Zevk içime işliyor ve göğsüm çöküyor. Kalbim göğüs kafesimin sınırlarına çarpıyor. Gözlerim başımın içine yuvarlanıyor.

Bu şekilde , zirveye ulaşmadan hemen önce düşünüyorum.

Gülünç derecede lezzetli bir seksin sancıları içinde.

Eller bileklerimi kavırıyor ve etinden ayırıyor. Gözlerim hızla açıldı. Ne zaman kapandıklarını fark etmemiştim bile. Kollarımı yatağın yukarısına, yastıkların altına itiyor, kalçaları yükselip onları aşağıda tutuyor. Artık sadece sikini içime soktuğu yerle ve ellerimizin birbirine kenetlendiği yerle birbirimize bağlıyız. Dean'in gözleri benimkilerle buluşuyor, karanlık ve sıcak.

"Bana bak," diye emrediyor. Onu inkar etmek yok. Zaten öyleyim. "Yine geleceksin, değil mi?" diye soruyor şeytani bir gülümsemeyle.

Cevap veremiyorum. Nefes alıp vermeye çalışmak hâlâ çok zor. Ağzımı açıyorum ama konuşmak yerine, aynı anda içime girdiğinde inliyorum. Tenimden başka bir şey hissetmeyinceye kadar bastırıyor. O kıkırdarken başımı sırtımdaki yastıklara yaslayarak inliyorum, ses göğsünde yankılanıyor. Nefes alıyorum, o noktaya tekrar vurduğunda keskin bir nefes alıyorum

-İçinin derinliklerinde titreşen. Ve sonra tekrar vuruyor... ve tekrar. *Hay sikeyim!*

"Çığlık at," diye fısıldıyor kulağıma, parmakları ellerimi bırakıp bir kez daha göğüslerime doğru iniyor. Meme uçlarımda daireler çiziyor. Ne biliyorum ve bunun için sabırsızlanıyorum. "Benim için çığlık at." Aşağı doğru çimdikliyor, öyle bir acı ve aynı zamanda öyle bir zevk veriyor ki, yardım edemiyorum ama ona istediğini veriyorum. Boşalırken içimden bir çığlık daha kopuyor ve *sertçe* boşalıyorum. Beyaz ışık beni kör ediyor. Yalvarış boğazımı sarıyor ve sıkıyor. Hayır. Zevk değil. Onun elleri. Orgazmın ortasında gözlerimi açıyorum ve meme uçlarımla bırakıp boynuma geçtiğini görüyorum. İki eliyle iki yanımı sıkıyor, kan akışını kesiyor ama yüzünü buruştururken oksijenimi asla kesmiyor.

"Sikeyim evet!" diye bağırıyor. "Beni sağ, bebeğim. Bu amcığın vermem gereken her şeyi almasını istiyorum." Dudaklarından çıkan kirli kelimeler beni teşvik ediyor. O haklıydı. Eğer bunu yapan oysa, hoşuma *gidiyor*. İçime acımasızca iterken, onun penisine karşı kavis çiziyorum.

Arkasına yaslanıp sikini benden çektiğini ve kalan dölleri amımın dışına ve karnımın kıvrımlarına fişkırttığını hissediyorum. Ben nefesimi tutarken o inliyor -hâlâ lanet olası bir uçurumdan atlamışım gibi hissetmenin yüksekliğine hapsolmuş durumdayım.

Ve ancak o inleyip boğazımı serbest bıraktığında -görüşümde siyah ve beyaz noktalar belirlediğinde- ne kadar

Gerçekten sikildim. Çünkü böyle bir seksin tek bir yolu vardır,
cehenneme giden yol.

AVALON

DEAN CARTER İLE SEKS YAPTIM. VE HOŞUMA GİTTİ. BU YENİ BİR ŞEY. Benim için seksten hoşlanmak. Her zaman az ya da çok ilgili olmuştur. Bütün geceyi, hatta bütün günü geçirmek isteyeceğim bir aktivite değil. Ama olan bu. Ertesi sabah uyandığımda yüzü çoktan kalçalarımın arasına gömülmüştü. Klitorisimi ağzına alıp dilindeki metal çubuğu aşağı yukarı sürterken titreyip sarsılmasını sağladığı kalçalarım. Bunu istememi sağlıyor. Tekrar ve tekrar. Aramızdaki tüm o patlama, nefret, hayal kırıklığı, birbirimizden çıkarıyoruz ve bu hayatımda hissettiğim en ateşli şey.

Dean'le seks yapmak yaşadığım en büyük adrenalin yükselmesi gibi. Bunu sayamayacağım kadar çok kez yaptık. Duvara karşı, yüzü benimkinin yanında, içime girerken. Duşta, göğsünü omurgama bastırarak amımı sikerken neredeyse ikiye bükülüyorum. Yatakta. Okyanusa bakan pencerelerin önünde. Artık yapamayacağımı düşündüğümde, amımın bir daha asla ıslanamayacağını hissedecek kadar acı çektiğimde, inanılmayacak kadar bitkinken kolu etrafımda kıvrılır ve sonra aniden parmakları bacaklarımın arasındadır ve taşkın kapılar bir kez daha açılır. Beni sırtüstü yatırıyor, ben bir orgazm çılgılığı daha atana kadar o delikli sikini amıma sokuyor.

Akıllara durgunluk veriyor ve daha da kötüsü kafa karıştırıcı.

Kolundaki tüyleri tek tek sayarken başımı onun pazusuna yaslayarak orada uzanıyorum. Dışarıda güneş batmaya başlıyor. Okyanusun yüzeyine yansıyan çeşitli renklerden oluşan bir dizi. Güzel bir yerde, güzel bir yatak odasında.

Son bir buçuk gün bana sikmatize kelimesinin anlamını kanıtladı, ancak şu anda tek düşünebildiğim ne kadar bitkin olduğum ve tüm bunların gerçeklikten ne kadar uzak olduğu.

Dean iç çekerken nefesi kulağıma doğru üflüyor, göğsü sırtıma doğru inip kalkıyor. "Ne düşünüyorsun?" diye soruyor sanki düşüncelerimin karardığını hissetmiş gibi. Keşke sessiz kalsaydı, ama konuşması tadını çıkardığım tüm atmosferi mahvetti.

Uzanıp misilleme olarak bir kol kılını çekiyorum. "Kahretsin!" Kolunu yeniden çekiyor ve ben gülerken başım yatağa çarpıp bir, iki ve son olarak üçüncü kez zıplıyor. "Bu da neydi böyle?" diye soruyor.

"O anın tadını çıkarıyordum," diyorum. "Sen mahvettin. Bu bir cezaydı."

Üzerimde kayarak çıplak göğsünü göğsüme bastırıyor, göğüs kaslarındaki tüyler göğüs uçlarıma sürtünerek karıncalanmalarına neden oluyor. Vücudunun farklı yerlerini saran küçük, soluk yara izlerine bakıyorum. Bazıları beni şaşırtıyor çünkü onları tanıyorum. Bir bıçak yarasını gördüğümde tanırım. Ama sormuyorum. Aramızdaki cinsel kimyaya teslim olmuş olabiliriz ama ikimiz de diğerine güvenmiyoruz. Henüz güvenmiyoruz.

"Soruma hiç cevap vermedin." Omzuma bir öpücük konduruyor, bir avucu göğsümü avuçlamak için yukarı çıkıyor.

Yatağa uzanırken iç çekiyorum. "Sadece memleketimi düşünüyordum," diyorum. Gözleri yüzümü taramak için yukarı kaymasına rağmen cevap vermiyor. Bunun yerine Dean sonraki birkaç dakikayı hafif öpücükler ve sert emişlerle vücudumda aşağı doğru ilerleyerek geçiriyor, ta ki ben onun pençesinde kıvrana kadar.

Geniş elleri kalçalarıma dokunuyor, onları aralıyor ve sonra açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi aralarına dalıyor. Bunu daha önce birçok kez yapmışken nasıl tekrar yapabiliyor, bilmiyorum. Dili klitorisimin etrafında dolanırken bir inilti çıkarıyorum. Parmaklarım saçlarına dolanıyor, kafatasının arkasını tırmalıyor. Daha hızlı olması ve beni boşaltması için bastırıyorum. Buna mecbur kalıyor ve çok geçmeden, üzerimde yükselirken, siki sertleşirken ve ağzı özümle ıslanırken bir başka hızlı salınım ile soluk soluğa kalıyorum.

Beni öptüğünde ona sırtımı dönmüyorum. Onun yerine ağzımı açıyorum. Bana karşı inliyor, dilimi içine çekiyor ve kendi diliyle karıştırıyor. Aramızdaki seks kirli ve çiğ. Değil

Tam da beklediğim gibi ama iyi anlamda. Tüm o havasının ve özgüveninin hak edilmemiş olmadığını bilmek beni mutlu ediyor. En azından yatak odasında.

Parmaklarım yan tarafına dokunuyor, tenine kazınmış dikenli gül dövmesinin koyu mürekkepli çizgilerini okşuyor. Sırtında daha fazlası var. Kürek kemiklerinden kışının üstüne kadar neredeyse tüm omurgasını kaplıyor, ama orada burada birkaç bakıştan fazlasını göremedim. Sadece bir grup küçük parça mı yoksa etinin tuvalinde bir araya getirilmiş bütün bir şaheser mi olduğunu kesin olarak söyleyecek somut bir şey yok.

İnliyor ve ağzını benimkinden çekip alnını göğüslerimin arasına yaslayarak yere yığılıyor. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirirken, "Seks yüzünden öleceğim," diye yakınıyor.

Kıkırdıyorum. Muhtemelen karşımda en çocuksu ses tonuyla konuştuğu andı. Seks hakkında şikâyet ediyor. "Ne biçim bir gidiş ama," diye cevap veriyorum dalgınca.

Bir şeyler mırıldanıyor, yanağını çevirip göğüslerimden birine sokuluyor. Tuhaf. Orada o kadar uzun süre yatıyoruz ki, neredeyse zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum. Ama o kadar uzun ki gün batımı geceye karışıyor ve karanlık odaya girip ikimizi gölgeler içinde bırakıyor. Eskiden karanlıktan nefret ederdim. Karanlıkta pek çok kötü şey olur. Bunu benim için değiştiren Micki oldu. Bana herkesin karanlıkta pek çok iyi şeyin de olduğunu unuttuğunu öğretti.

Karanlık samimiyeti doğurur.

Sabahın erken saatlerinde, diğer tüm zamanlardan daha fazla seks aramaları ve ölümler oluyor. Neden mi? Çünkü o saatler karanlığın en yoğun olduğu saatler. Kırılmalılığın zirvede olduğu zamanlar. Ölüm kapınızı çalmazsa, kendi bedeninizin yanında başka bir beden hissinin arzuladığınız zaman.

Tam burada. Şu anda. Kendimi savunmasız hissediyorum. Bu alışık olduğum bir şey değil ve beklediğimin aksine beni rahatsız etmiyor. Çünkü kendimi yalnız hissetmiyorum. İster kabul etsin ister etmesin, Dean bana diğerlerinin görebileceğinden şüphelendiğim bir yönünü gösterdi. Kıskançlık. Sahiplenme. Başka bir insanı kontrol etmek için duyduğu keskin arzu ve istek. Bunların hepsi onun bir parçası, bir insan olarak kim olduğunu oluşturuyor ve hepsinin arkasında bir neden var. Tıpkı benim adrenalini ihtiyacımın arkasında bir neden olduğunu bildiğim gibi. Ben bir id-iot değilim. Bunun doğal ve normal olmadığını biliyorum. Yaptığım şeylerin

Aklıma gelenler ve tehlikeli bir şey yapmadan hemen önce o yaşam telaşına duyduğum hastalıklı ihtiyaç pek de sağlıklı bir başa çıkma mekanizması değil. Umurumda değil.

"Bana annenden bahset." Dean konuşurken parmaklarım hareketsiz, yarı uykulu bir sesle bu isteği yapıyor. Alt bedeni ağır, beni yatağa hapsediyor ve hemen karşılık vermediğimde elleri yukarı kalkıp yanlarımı okşuyor. "Lütfen."

"Dean Carter..." Ses tonumu hafif bir kıkırdamaya zorlayarak, "Bir kez olsun gerçekten görgü kurallarına uyuyor musun?" diyorum.

"İstediğimi nasıl elde edeceğimi biliyorum,"

diye . Cevabım boğazımda bir uğultu oluyor.

"Avalon." Başını kaldırıyor, yakıcı bir güneş rengindeki toprak zengini gözleri benimkilerle buluşuyor. "Ben ciddiylim."

Dudaklarım aralanıyor ve ellerimi saçlarında gezdirmeye devam ediyorum; hayatım ve Patricia hakkında gerçekten hatırlamak istemediğim şeyleri hatırladıkça aklımlı başımda tutmak için bu harekete ihtiyaç duyuyorum.

"Annem bir striptizci," diye itiraf ediyorum. "Ben üye olmadan önce de öyleydi." Kelimeler boğazımdan çıkarken duraksıyor. Patricia hakkında konuşmaktan nefret ediyorum. Adının dudaklarımdan dökülmesinin bile bedenimi germesinden ve karanlıkta kalması daha iyi olan şeyleri hatırlamama neden olmasından nefret ediyorum. "Anladığım kadarıyla eskiden çok güzelmış," diye itiraf ediyorum.

Dean'in başı kalkıyor ama ben aşağı bakmıyorum. "Artık değil mi?"

Başımı sallıyorum. "Pek sayılmaz, cildi sarkmış ve yüzünde çürükler var. Yıllarca alkol ve uyuşturucu kullanımı eninde sonunda etkisini gösteriyor. Şimdi düşünüyorum da bana hiç benzemiyor." Benim koyu renk saçlarım varken, onunki açık renk. Benim soluk tenli olduğum yerde, onunki bronzlaşmış. Benim kısa boylu olduğum yerde, o uzun boylu ve söğüt gibi.

"Hmmmm." Eli yan tarafımda kenetleniyor, avucunun pürüzsüz tenime değen kaba sertliği omurgamda bir ürperti yaratıyor. "Belki de bakışlarını babandan almışsındır," diye öneriyor.

"Bilmiyorum," diyorum. "Adamla hiç tanışmadım."

"O zaman muhtemelen şanslısın," diye mırıldanıyor. Ben nedenini sormadan nefesini üflüyor, doğruluyor ve dönüyor, başı yastıklara yaslanırken ben üstüne düşene kadar bedenimi sürüklüyor. Homurdanıyor, bir kolunu başının üzerine atarak yüzünün üst kısmını kapatıyor. Çenemi göğsüne, göğüs kaslarının arasına dayıyorum. *Onu hâlâ nasıl isteyebilirim?* Merak ediyorum. Tamamen seksileşmiş olmalıydım ve

Uzun bir uykuya hazırım, ama sadece yüzüne bakmak, dövmelelerinin izini sürmek, üst üste milyonuncu kez kemiklerinin üzerine atlamak istememe neden oluyor.

Kolunu kaldırıp bana bakıyor, yüzünde bir sırtma beliriyor. "Düşüncelerin için Penny?" Ben daha bir şey söyleyemeden koridordan yüksek bir çarpma sesi geliyor.

"Hey! Dean! Kaldır kışını buradan!" Abel bağıyor, kelimeleri bulanıklaşıyor ve sonra yatak odamın kapısına bir şey çarpıyor. "O burada değil," diyor Abel, sanki başka biriyle konuşuyormuş gibi. "Nereye gittiler lan bunlar?"

Dean inliyor ve ben ondan yuvarlanıyorum, yataktan fırlıyorum ve yerde duran bir kumaş parçasına uzanıyorum - gömleği, üzerimi örtmek için başımın üzerinden çektiğimde fark ediyorum ve kalçamın ortasına kadar düşüyor. "Siktir." Ondan gelen sert küfür üzerine dönüp baktığımda, Dean'in gözlerinin eteğin altında hala görünen bacak genişliğini yediğini görünce durup gülüyorum. "Kıyafetlerimin içinde çok güzel görünüyorsun bebeğim."

Gözlerimi deviriyorum ve tam tahmin ettiğim gibi, bir saniye sonra odamın kapısı çarparak açılıyor. "Ava!" Abel tökezleyerek odaya girdi. "Kahretsin." Dean bir avuç örtüyü kapıp aletin üzerine çekerken duruyor.

"Kapıyı kilitlemeliydim," diyorum kendini beğenmiş bir şekilde ve Braxton onu odaya kadar takip ederken Abel'e dönüyorum. Çok açık ve net bir şekilde kafayı bulmuş olan Abel'in aksine Braxton yatağın kenarına oturmak için hamle yapıp şilteyi tamamen ıskalayıp yere çarpana kadar sarhoşluğunu belli etmiyor. Abel kendini şiltenin üzerine atıp çıplak Dean'e karşı önsöz ya da rezerv olmadan yuvarlandığında kahkahalarımı bastırıyorum.

"Duş alacağım," diye anons ediyorum, "ve çıktığımda tüm erkekleri lanet olası odamdan dışarı bekliyorum."

"Bütün gün ve gece burada mıydınız?" Abel başını kaldırıp soruyor ve giydiğim şeyi görünce gözleri açılıyor. "Yürü be. Nihayet!" Kollarını geriye atıp Dean'in suratına vuruyor ve arkadaşının hırlayarak onu yatağın kenarına itmesine neden oluyor. "Bırak beni, orospu

çocuğu," diyor Dean, ama bir günahı yok- Ses tonunda bir nebze öfke vardı. Bana döndüğünde gözleri tekrar bacaklarıma takılıyor. "Ve sen," diyor, "acele et. Bu gece başka bir parti veriyoruz ve sen de gidiyorsun."

Yatağın kenarına doğru iki adım atıyorum ve eğiliyorum. Eli yukarı kalkıyor ve başımın arkasına kilitleniyor. "Oh, , değil mi?" Soruyorum

meydan okumada.

"Evet, öylesin." Dudakları ağzımın kenarına değiyor ve onunla bir kez daha dudak dudağa gelemeden geri çekildiğimde hırlıyor. Bunu yaparsam bana bir gösteri için katılmamasının mümkün olmadığını biliyorum ve sonuncusunun nasıl geçtiğini gayet net hatırlıyorum.

"O zaman hazırlanmam için beni yalnız bıraksan iyi olur," diyorum ve kayarak banyoya doğru . Kapının arkamdan kapanmasına izin veriyorum ve onun görüş alanından çıktığım anda kapıya yaslanıyorum. Dean'in beni kontrol etmesinin mümkün olmadığını düşünüyordum ama eğer dikkatli olmazsam o lanet olası delikli siki onun yapamadığını başarabilir ve bu konuda ne hissettiğimden emin değilim.

AVALON

ŞAŞIRTICI OLMAYAN BİR ŞEKİLDE, DUŞTAN ÇIKTIĞIMDA DEAN GITMİŞTİ. Çocuklar da öyle. Omuzlarımı geriye atıp boynumdaki bükülmeleri çözmeye çalışıyorum. Saatler süren aralıksız sekse rağmen, son görüşmemiz beni gergin hissettiriyor. Hemen yeni bir mayo giyiyorum ve bir şortla bir tişört geçiriyorum.

Dean'in beni partiye çağırmakla ilgili bir şeyler söylediğini biliyorum, ama birdenbire parti havasına pek giremedim. Bu yüzden onu aramak yerine, ana kata çıktığımda arka kapılara doğru dönüp dışarı çıkıyorum. Şenlik ateşleri söndürülmüş ve partinin büyük kısmı biraz daha aşağıda bir sette gerçekleşiyor gibi görünüyor.

İyi, diye düşünüyorum, taş merdivenlerden aşağı inerken.

Ayaklarım kuma değişiyor ve içimi bir ürperti kaplıyor. Yakılan şenlik ateşleri olmadan, plaj geceleri soğuk oluyor. *Kim bilebilirdi ki?* Ben bilmezdim, orası kesin, ama şimdi tam önünde oturduğuma göre, cazibesini görebiliyorum. Yere uzanıyorum ve iç çekiyorum. Kumun yapışkanlığına ve baldırlarımın arkasındaki rahatsız edici görüntüsüne rağmen, karanlık suların sonsuz görüntüsü ayağa kalkıp ona doğru yürümek istememe neden oluyor... ve sonra tamamen içine batana kadar yürümeye devam ediyorum.

"Hey." Omzuma soğuk bir şey dokununca sıcıyorum. Gözlerimi kaldırıp Dean'in esrarengiz bakışlarıyla karşılaşıyorum ve elinde açık bir bira şişesi tuttuğunu fark ediyorum. Ben şişeyi alırken parmakları benimkilere değişiyor. Bir ürperti bastırıyorum ve şişenin ağzını dudaklarıma götürüp uzun, yavaş bir alıyorum. O yanımda dururken kaslarım geriliyor ve

kuma gömülmeden önce bir süre daha şenlik ateşi yakarak sadece içki dağıtmak için burada olmadığını bana gösterdi.

"Beni nasıl bu kadar çabuk buldun?" diye sordum.

Başını sallıyor ama cevap vermiyor. Vücudu yanımdayken, teninin sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakın, ama dokunacak kadar değil, son yirmi dört saatten sonra dokunmuyor olmak biraz garip geliyor. Yine de ne olduğumuzu ya da herhangi bir şey olup olmadığımızı bilmiyorum.

"Gerçek," diyor aniden.

Dudaklarımdan bir iç çekiş dökülüyor. "Aptalca bir oyun oynamıyorum," diyerek şişeyi kaldırıp bir yudum alıyorum.

"Senden bunu istemiyorum. Sadece bana bir gerçeği söyle."

Göz ucuyla onu analiz ediyorum. "Bir gerçek için bir gerçek mi?" Açıklığa kavuşturuyorum.

Bana doğru bakmıyor ama yüzünü suya doğru çevirmeye devam ediyor. "Elbette, eğer o sinsî zihnine girmek için gereken buysa."

Dudaklarım seğiriyor. Göt herif. "Peki," diyorum,

"önce sen." "Babamdan nefret ediyorum."

Göz kırptım. Bu kadar açık sözlü olmasını beklemiyordum, özellikle de bu kadar çabuk. "Annemden nefret ediyorum," diye cevap veriyorum, bir yudum daha alarak. Bir anlık sessizlikten sonra, başka bir şey söylemeyince, her zamanki gibi detaylandırma ihtiyacı hissediyorum ve kelimeler dökülmeye başlıyor. "Eskiden sevmediğimi söyledim. Ondan nefret etme fikrinden hoşlanmıyordum ama... o oldukça boktan bir insan."

"Bunu bana gerekçelendirmenize gerek yok," diyor.

Birkaç metre ötedeki kıyıya bir dalga vururken tuz kokan yumuşak bir esinti yüzüme çarpıyor. Dönüp profiline bakıyorum. İki ayağını da yere basmış, bacaklarını bükmüş ve omuzlarını öne doğru atmış, kış üstü oturuyor. Gözlerim hemen gömleğinin altından görünen siyah çizgilere takılıyor ve içime girdiği, dövmelelerinin görebildiğim tek şey olduğu ana geri dönüyorum. Bu ve orgazmım üzerime çökerken beyaz bir ışık.

Dövmelelerinin ne anlama geldiğini sormak istiyorum, eğer bir anlamları varsa -bildiğim kadarıyla sadece süs olabilirler- ama içimden bir ses öyle olmadıklarını söylüyor. Dean Carter bana hiçbir şeyi eğlence olsun diye yapan bir adam gibi gelmiyor.

"Yine senin sıran," diye işaret ediyorum, biramı ona uzatarak. İçkisi parmaklarının arasından sallanmaya devam ediyor, alt kısmı

kuma karşı.

Bir anlık sessizlikten sonra başını eğiyor ve dönüp bana bakıyor. "İlk ben gittim," diyor. "Sanırım bu bana ikinci bir tur kazandırıyor, burada bir inanç sıçraması yapıyorsun ve bana senin hakkında kimsenin bilmediği bir şey söylüyorsun."

Dudaklarım ayrılıyor. "Kimse annemden nefret ettiğimi bilmiyor."

"Belki de değildir," diyor. "Ama herkes tahmin edebilir. Bana başka bir şey verin. Daha anlamlı bir şey."

"Neden?" Ben soruyorum.

"Ne?" diye cevap verir. "Amına girdim ama bana bir sır veremez misin?"

İnliyorum ve sinirlenerek dişlerimi sıkıyorum. "Bu kadar kontrol manyağı olmandan nefret ediyorum," diye çıkışıyorum.

Sonunda maskesinde bir çatlak oluştu. Dudakları seğiriyor ve ağzının köşesi kalkarak bana gülümsüyor -gerçekten gülümsüyor, dişleri ve her şeyiyle-. "Hayır, bilmiyorsun," diye meydan okuyor.

"Affedersiniz?"

Başını sallar ve kıkırdar. "Bence bu gerçeğe en uzak şey ve bu takas böyle işlemiyor. Bu oyunda yalan yok."

Bir kolu dizinin üzerinden sarkıyor ve içimden onu koparıp kıcını yere vurmak geliyor. "Benim hakkımda ne biliyorsun?" Diyorum ama kelimelerim her zamanki sertliğini taşıyor.

"Çok," diye hemen cevap veriyor. Birasını kuma bırakıyor ve parmakları yanağıma değene kadar elini kaldırıyor. Ten tene temas hissiyle donup kalıyorum. Bu çok saçma. Daha önce de onun tenini tenimde hissetmişim. Kahretsin, adamla bir gün ve gece süren bir sikiş festivalini yeni bitirdim, ama bu sefer farklı. Bu daha fazlası gibi hissettiriyor. Ve buna nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum.

"Bu kadar düşmanca ve inatçı olmanızın sebebini biliyorum çünkü öyle olmak zorundaydınız. Dur tahmin edeyim... Döner kapılı bir evde mi büyüdün? Annen çok erkekle çıktı mı? Sana hiç yetişkinlerin çocuklara bakmaması gerektiği gibi baktılar mı?"

Konuştugu her kelimeyle daha da soğuyorum. Uğursuz bir şey omurgamdan yukarı doğru kayıyor. Bileğini kavrayıp yüzümden uzak tutuyorum. "Bunu lanet olası *araştırmandan* mı öğrendin?" Tükürüyorum. "İnsanlara para vererek biri hakkında her şeyi öğrenebileceğini düşünmen ne kadar hoş. Peki, senin hakkında ne bildiğimi bilmek ister misin, D-man?"

Bana bakıyor ve şu anda ne düşündüğünü anlayamamaktan nefret ediyorum. "Evet." Eğer dinlemiyor olsaydım bu kelimeyi kaçırabilirdim. Fısıltı o kadar sessiz, rüzgâr ve dalgaların sesi tarafından o kadar çabuk yutuluyor ki, neredeyse hayal ettiğimi düşünüyorum. Ama onun gözlerinde gerçeği görüyorum. Yapmadığımı biliyorum.

"Sen tam bir kontrol manyağsın çünkü çoğu zaman kontrolün dışında hissediyorsun," diye suçluyorum. Gözünü kırpmıyor ya da tepki vermiyor ve ben daha önceki tüm zamanları düşünüyorum. Benzin istasyonu. Frazier House partisi. Depo kavgası. Göl. *Babasından nefret ediyor.*

"Başka?" diye soruyor ben devam etmeyince.

"Sen bir pisliksin," diyorum.

Ağzının köşesi seğiriyor. "Bu bir sır değil." Hayır, değil, ama nedeni öyle. Sadece o nedeni henüz bulamadım. Kumsal esintisi ve tuzlu sudan daha fazlasını koklayabileceğim kadar yaklaşıyor. Dudaklarım ayrılıyor. O kadar yakın ve o kadar sinir bozucu ki. "Avalon..." Öne doğru eğilip alt dudağı benimkine değmeden hemen önce ismim nefesinde bir fısıltıya dönüşüyor.

Ama hiç öpüşmüyoruz. Fırsatımız olmadı. "Hey, yo, Dean!" diye sesleniyor derin bir bariton.

Dean geri çekilerek omzunun üzerinden gelen sese bakar ve gözleri açılır. "Marcus." Noel sabahı küçük bir çocuk gibi yüzü aydınlanıyor ve kumdan inip beni unutarak Abel ve Braxton'la birlikte gelen yeni adamı selamlıyor. Uzun boylu, Braxton kadar uzun değil -ama onunla boy ölçüşebilecek birinin asla olamayacağına inanmaya başlıyorum-kum sarısı saçları yanlardan tamamen kazınmış, sadece tepedeki uzun teller rüzgâra uyarak yana doğru dalgalanıyor.

"Hangi sen?" Gözlerim hareketlerini takip ediyor, birkaç el çırpma ile erkekçe kucaklaşmalarını ve ardından Dean'in arkasına yaslanıp adama gülümsemesini izliyorum. Arkalarında tanıdık bir şekil belirliyor.

Ayağa kalktım. "Corina?"

"Hey." El sallıyor ve adamların etrafından dolaşıyor, sanki onu ısıracklarmış gibi onlara bakıyor. O yaklaşırken kaşlarımı çatıyorum ama yorum yapmıyorum. "Burada olduğunu duydum."

"Evet..." Göz ucuyla Dean'e bir bakış attım. "Başka seçeneğim yoktu."

Sırıtır. "Öyle görünüyor." "Bir erkekle geldiğini duydum," diyorum.

Gülümsemesi donuyor ama sonra kıkırdarken tüm gücüyle geri geliyor. Corina mükemmel boyalı tırnaklarını dudaklarına değdiriyor ve göz kırpmıyor. "Ben öpüşmem ve söylemem." Saçmalık. Gözlerimi deviriyorum ama ona izin veriyorum. Tekrar çocuklara bakıyor. "Aslında, gizlice kaçmak isteyip istemediğini merak ediyordum."

"Öyle miydin?" Yüksek sesli bir kahkaha beni tekrar çocuklara baktırdı. Dean yeni elemanın kafasını kilitlemiş, sanki normal bir üniversite öğrencisiymişler gibi güreşiyorlar. Bu biraz sevimli, ama yine de yardım edemiyorum ama belki de ... beni gerçek olmayan bu imajın içine çektiklerini hissediyorum. Normal üniversite öğrencileri. Ne olduklarını bilmiyorum ama öyle olmadıklarını biliyorum. Dean ve ben sevişmiş olabiliriz ama çıkmıyoruz.

Pes ettim. Vazgeçtim. Ama hala onun değilim. Aramızda yalan yok, kışımın kenarı. Kaşlarımı çatıyorum. "Evet," dedim ve Corina'ya döndüm. "Tabii. Gidelim."

"Onlara haber vermek ister misin?" Onlara doğru başını sallıyor. "Hayır." Yürümeye başladım. "Gerek yok."

Corina buna bir şey demez, sadece omuz silkip döner ve yürümeye başlar. Ancak Corina sahildeki ateşlere ve müziğe doğru ilerlemek yerine merdivenlere geri dönüyor. Kumsalı ve deniz meltemini arkamızda bırakıp eve dönüyoruz; etrafa göz gezdirdiğimde aşağıdaki parti yüzünden evin terk edilmiş olduğunu fark ediyorum. "Nereye gidiyoruz?" Ana kata doğru ilerlerken soruyorum

Ön merdivenlere.

Bir anahtarlık çıkararak tek parmağında döndürüyor ve bana göz kırpmıyor. "Sadece mahalledeki en sıcak ev," diyor. "Benim evim."

AVALON

TABII KI, CORINA'NIN EVI, CORINA'NIN EVİNİN MINI BİR KOPYASI GIBI OLACAK. Eastpoint Estate. Tek fark, gri tuğla yerine onunki parlak mavi dış cephe kaplamasına sahip. Ama o da mini bir otel gibi inşa edilmiş.

"Sahilde bir eviniz varsa neden Hasta Çocuklar'ın evinde kalıyordunuz?" Ön merdivenlerden çıkarken sordum.

Corina kapıda duraksayıp arkasına bakıyor, sarı ve kahverengi saçları omzunun üzerinden dökülüyor. "Şey," diyor dudağını gergin bir şekilde ısırarak, "kuzenim aslında bu hafta burada kalıyor."

"Tamam mı?" Kaşlarımı çatıyorum ve dikkatle yukarı bakıyorum. "Eminim burada sana ve kuzenine yetecek kadar oda vardır."

Kadın başını sallar. "O... özel biri," diye yanıtlıyor. "Açıklaması zor ama ne isterse alır ve evi kendine istedi. Bu gece gelebileceğimizi söyledi, ben de senin biraz uzaklaşmak isteyebileceğini düşündüm."

Zengin . "Bana sorarsan tam bir pislik."

"Heh, evet, sanırım..." Geri dönüp kapıyı açıyor ve beni ana salondan geçirip devasa bir medya alanına götürüyor.

Oda hastalıklı tatlı bir dumanla doludur. Açık olan tek ışık, televizyon hoparlörlerinden gelen yavaş, sallantılı mu- sic'in ritmiyle titreşen loş parlayan ışıklar. Görünüşe göre kuzeninin davet ettiği tek insanlar biz değiliz. Nereye baksam çiftler görüyorum. Kanepelerde öpüşen çiftler. Kızlar ve erkekler etrafta oturuyor, içki ve sigara içiyor ve ... Tanımadığım bir adam bir tomar para karşılığında küçük beyaz bir poşeti birkaç kıza uzatırken hapların el değiştirdiğini görünce duraklıyorum.

Corina kıkırdayarak dikkatimi dağıtıyor, o sırada bir adam ona doğru yaklaşıyor ve kollarını beline doluyor. Dudaklarına öyle bir öpücük ki sanki onu yutmak istiyor. Sanırım *öpüşmek ve anlatmak buraya kadarmış*. Daha çok öpüşmek ve kendini gitmeye hazır ilan etmek gibi.

Her neyse. Sanki ben kendi kış deliğimi sıkmedim. Yargılayacak yerim yok.

Corina bir süre sonra geri çekilip ağzının kenarını silerek, "Bu Avalon," diye takdim ediyor, ama şaşırtıcı bir şekilde, öpüşmenin ne kadar sıcak ve ağır olmasına rağmen ruju bulaşmamış. Bu iyi bir şey olmalı.

Adam başını kaldırıyor ve göz kırpyorum, farklı renklerdeki mavi ve kahverengi gözlerin bana baktığını fark ediyorum. "Seth," diyor ve elini uzatarak kendini tanıtıyor. Elini tutuyorum ama benimkini sıkmak yerine beni kendine doğru çekiyor ve parmak eklemlerime bir öpücük konduruyor. "Ve eğer biraz sevgiye ihtiyacın olursa, istemekten çekinme."

Gözlerim Corina'ya kayıyor ama o hiç de kırılmış görünmüyor. Aksine gülerek adamın koluna bir tokat atıyor. "Kes ," diye ısrar ediyor. "O alındı."

"Oh?" Beni serbest bırakıyor. "Benim hatam, bayan."

"Alındı mı?" Ona ters bakarak tekrar ediyorum.

Bana bakıyor. "Herkes duydu," diyor bana. "Neyi duydu?"

Aşağı bakıyor. "Dean'in sahilde yaptıkları hakkında. Bu resmi. *Şimdi değil mi?*"

Cevap verme zahmetine bile girmeyeceğim, cevap vermeyi düşünmek bile beni . Dean sahilde soğukkanlılığını kaybedip beni aptal bir mağara adamı gibi arabayla götürdüyse ne olmuş yani? Bu bir bok kanıtlamaz. Seth boynuna sokulup kulağına bir şeyler fısıldarken Rina iç geçiriyor.

"Tamam, ," diye gülüyor, bana dönmeden önce onun söylediklerine cevap veriyor. "Ben gidip... Seth'e hızlıca bir şey göstereceğim. Seth, kes şunu!" Dudaklarından bir kız kıkırdaması daha kaçıyor.

İnlemek istiyorum. Bunun için imza atmamıştım. Hiç gelmemeliydim. "Tamam, her neyse," diyorum. "Gitmek istersem diye anahtarlarını bana bırak." Tereddüt bile etmedi. Seth onu odadan çıkarırken anahtarlarını şortumun cebine koyuyorum ve aklımda ona tam olarak ne *göstermek* istediğine dair hiçbir şüphe kalmıyor.

Terk edilmeyi umursamıyorum; umursadığım şey tanımadığım insanlarla yabancı bir yerde bırakılmak ve tanısam bile onları seveceğimden şüpheliyim. Ama aynı zamanda yapışkan bir tip de değilim. Evin içinde dolaşıyorum, sevişen insanların inlemelerinden ve diğerlerinin kafayı bulma seslerinden ve özellikle komik bir şey olmadığında sırtlanlar gibi kıkırdamalarından uzaklaşıyorum. Bir müzede yürümek gibi. Bir tür müze gibi. En azından müzeler hakkında internetteki resimlerden, filmlerden ve TV şovlarından bildiğim kadarıyla. Gerçek şu ki, daha önce hiç gitmedim. Ama hepsinin böyle bir şey olduğunu hayal ediyordum - soğuk bir atmosfer ve herhangi birinin evinde olabilecek kişisel olmayan resimler.

Sanırım *bu gerçekten bir hataydı*. Gitmeliyim. Tam da bunu yapmaya karar vermişken dönüp devasa bir bedene çarpıyorum ve neredeyse kığımın üstüne düşüyorum. Beni kurtaran tek şey, söz konusu büyük bedenin kolunun fırlayıp beni omuzlarımin arkasından yakalaması oldu. Gözlerimi kırıştırıyorum. "Teşekkürler-" Sözlerim, beni tutan adamın hesapçı bakışlarını fark ettiğimde kesiliyor. Tereddüt etmeden kendimi onun elinden çekip kurtarıyorum ve doğruluyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

Luc Kincaid bana gülümseyerek, "Ben de seni gördüğüme sevindim, güzelim," diye karşılık veriyor.

"Ben de aynısını söylemek isterdim ama yalan söylemeyi pek sevmem."

Sırıttıyor. "Oh hayır mı?" Yaklaşıyor. "O zaman bana doğruyu söyle, seni buraya erkek arkadaşın mı gönderdi?"

"Erkek arkadaş mı?" Ona kaşlarını çatıyorum. "Kimden bahsettiğini bilmiyorum. Benim erkek arkadaşım yok."

Yanından geçmeye çalışıyorum ama az önce bana dolanan kolunu indiriyor ve avuç içi kulaklarımı acıtan bir sesle duvara çarpıyor. "Yalan söylemeyi pek sevmediğini söylediğini sanıyordum?"

Ona ters ters bakarken dilim alt dişlerimin üzerinde kayıyor. "Ben de tam gidiyordum," diyorum.

"Hayır, kal, neden yapmıyorsun?" Luc'un diğer kolu yukarı kalkıyor, parmakları yan tarafımı okşuyor ve omurgamın sertleşmesine neden oluyor.

"Sakin bana dokunma," diye bağıyorum. Ve pislik herif, dokunmuyor ama çok yaklaşıyor. O kadar yaklaştı ki nefesindeki alkolün ve tenindeki denizin kokusunu alabiliyorum.

"Neden bu kadar huysuzsun güzelim?" diye soruyor, kelimeler boğazımda küçük hava kabarcıkları oluşturuyor.

"Çünkü kaltak olmak çok kolay," diye cevap veriyorum.

Kıkırdıyor, sesi boş koridorda titreşiyor. "Biliyor musun," diye başlıyor, "son beri senin hakkında daha çok araştırma yaptım. Sana burada, benim evimde rastladığım için ne kadar şanslıyım."

"Senin evin mi?" O eğilirken başımı arkaya doğru eğiyorum. "Sen Cori- na'nın kuzeni misin?"

Luc'un tek cevabı muzip bir sırıtış olur. "Senin hakkında ne öğrendiğimi bilmek ister misin, Avalon Manning?"

Burnumdan nefes alıyorum, ona dokunmadan ya da o bana dokunmadan onun elinden kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalışırken bacağımdaki kaslar zıplıyor. Kızgınlık içimdeki alevleri körüklüyor. "Hayır, istemiyorum."

Beni görmezden geliyor ve sanki hiç duymamış gibi konuşmaya devam ediyor. "Bir süre önce küçük bir seyahate çıktım. İlginç bir kadınla tanıştım."

"Bunun benimle ne alakası var?" Bir ayağımdan diğerine geçerek talep ediyorum. Şansımı denemek zorunda kalabilirim. Gitmeye hazırım ve bu sık yolumu kapatıyor.

"Onun kadar iğrenç ve çirkin bir kadının seni yaratmış olmasını büyüleyici buluyorum," diye cevap veriyor. Soğuk bedenimi yıkıyor. *Hayır*, diye düşünüyorum. O yapmış olamaz. Gözlerine bakıyorum ama yalan söylediğine dair hiçbir ipucu yok. Yalan söylemekte çok iyi olabilir, ama içimden bir ses onun ciddi olduğunu söylüyor. "Neredeyse akraba olduğunuza inanmayacaktım," diye devam ediyor. "Ama birkaç benzerlik gördüm." Sanki bana vurmuş gibi irkildim. Patricia'ya hiç benzemediğim için kendimle hep gurur duymuşumdur. "Örneğin gözleriniz." Bana bakıyor. "Benzer şekildeler ama seninkiler daha mükemmel hizalanmış, onunkiler ise benim zevkime göre biraz fazla geniş. Çenen de öyle. Ama diğer her şey bence tamamen sana benziyor, güzelim."

"Ne istiyorsun lan?" Tersledim. "Bu bir çeşit tehdit mi?"

Başını iki yana sallar. "Hiç de değil," diyor. "Bu bir teklif." "Bir teklif mi?"

Luc tekrar benim alanıma doğru eğiliyor. Tenim ısınıyor ama bu utançtan değil. Öfkeden. Derimin altında hissedebiliyorum. Gittikçe daha da ısınıyor. "Onu becermemi istedi, biliyorsun," diye fısıldıyor tenime doğru, "çalıştığı kulübe . O uyuşturulmuş amcığa dokunmazdım, ama sen, sevgilim ...sen, her şeyi yapabilirim. İyi geceler. Uzun."

Benden bu kadar. Bıktım artık. Her iki bileğini ellerimle kavrayarak yüzüne doğru eğildim ve cevabımı tükürdüm. "Hayatta olmaz," diyorum dizimi taşaklarına vurmadan hemen önce.

Boğazında düğümlenen bir iniltinin tatlı sesi kulaklarıma ulaşıyor ve onu yana itip vücudunun üzerinden geçerken gülümsüyorum, Kate'i koridorun sonundan bana bakarken yakaladığımda kafamı kaldırıyorum, bir elinde cep telefonu var. Ben yaklaştıkça kaşlarını çatıyor. "Belki de şu nişanlına göz kulak olmalısın," diyorum yanından geçerken.

"Gerek yok," diye karşılık veriyor. "Yakında buradan çıkacaksınız."

Bu evden gitmeyi kastediyorsa yüzde yüz haklı. Muhtemelen hayatında en çok haklı olduğu şey de bu- çünkü Corina'nın sürtük kışını bulmaya bile çalışmadan onu terk etmekte tereddüt etmiyorum. Ben buradan gidiyorum.

DEAN

SOĞUK BIRA. SERİN ESINTI. SICAK BEDENLER. HAYAT DAHA İYİ OLAMAZ
Bir an için bundan daha iyi olabileceğini düşündüm. Beni çıldırtan ve her zaman bir hakaretle patlayan ateşli küçük bir veletle yatağa geri dönebilirdim. Yirmi dört saat onun her santimini keşfetmek için yeterli bir zaman değildi. Küçük, narin ayaklarından, sıkı bacaklarına ve kesinlikle duvara çarpmak istediğim o kıkına kadar. Tekrar.

"Peki, hakkında çok şey duyduğum şu piliç nerede?" Marcus soruyor ve dikkatimi PG'den daha kötü düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

"Onu daha önce Corina'yla giderken gördüğüme eminim," diyor Abel, kendi birasını devirip boşalttıktan sonra boş şişeyi yakındaki siyah çöp torbasına fırlatıyor.

Kaşlarımı çatıyorum ama Marcus şaşkın bir bakışla beni alt ediyor. "Kincaid'in kuzeniyle takılmasına izin mi verdin?"

Braxton homurdanıyor. "O kızın hiçbir şey yapmasına *izin vermeyeceğiz*," diyor. "Dean geldiğinden beri onu yola getirmeye çalışıyor."

"Ahhh." Marcus bana bilmiş bir bakış fırlattı. "Onlardan biri, değil mi?"

"Hiçbir fikrin yok dostum." Biramın kalanını içiyorum ve uzaklaşmadan önce az önceki çöp torbasına atıyorum. "Gidip evde olup olmadığına ."

"Ya ?" Marcus sesleniyor.

Omzumun üzerinden, "Onunla tanışabilmen için kıkını geri sürükleyeceğim, pislik," diyorum. "Ama uyarayım, biraz zaman alabilir."

Ben merdivenlerden yukarı çıkarken üçü de gülüyor. Telefonumun cebimde titrediğini hissettiğimde yolu yarılamıştım. *Şerefsizler*, diye düşünüyorum. Muhtemelen daha fazla bira almamı istiyorlar. Avalon'la işim bitene kadar beklemek zorundalar.

Cep telefonumu çıkarıp kontrol etmeden önce mutfağa gidene kadar bekliyorum, ama adamlardan biri değil. Lanet olası Kate. Neredeyse açmayacaktım ama sonra mesaja iliştirilmiş küçük ataşı görüp tıklıyorum.

Avalon. Ama beni öfkeyle titreten şey bu değil. Onu duvara yapıştıran adam. Yüzünü göremiyorum ama yüzü boynundayken bile kim olduğunu görebiliyorum. Luc Kincaid. Ve kız onunla birlikte. *Onunla ne işi var?*

Düşüncelerim dönüyor. *Onun kim olduğunu biliyor mu? Onunla yatıyor mu? Yoksa bu ... daha fazlası mı?*

Kincaid'in transfer olabileceğine dair söylentiler aklıma geliyor ama şimdi çok daha büyük bir tehdit gibi görünüyorlar. Onun bununla bir ilgisi olabilir mi?

Hayır, olamaz, bence, ama inkar şüpheyile dolu. Bize verilen ekstra dosyada bile ikisi arasında bariz bir bağlantı yoktu. O şerefsiz onu kullanıyor olabilir mi? Ne amaçla? Onun bizim için ne anlama geldiğini biliyor mu?

Metne tekrar bakıyorum ve Kate'in resmin altına küçük bir mesaj bıraktığını görüyorum.

Yeni kızının görüldüğü gibi olmadığını bilmen gerektiğini düşündüm.

Kollarım öfkeyle titriyor ve ne yaptığımı bile anlayamadan dönüp telefonu olabildiğince sert bir şekilde fırlatıyorum. Odanın öbür ucunda asılı duran aynaya çarpıyor ve yankılanan çatırtı bir silahın camı delip geçmesi gibi ses çıkarıyor. Ayna parçaları yere düşüyor ve sanki düşüncelerimden çekilip alınmış gibi Avalon elinde kesinlikle ona ait olmayan bir dizi anahtarla odaya giriyor.

"Ne oluyor lan?" Bana bakıyor, paramparça olmuş aynadan benim öfkeli ifademe bakıyor.

Ona doğru ilerledim. "Hangi cehennemdeydin sen?" Talep ediyorum. "Ne?" Gözlerini kırıştırıyor ve diğerlerinin aksine korkmuş gibi davranmıyor.

Ben odanın içinde dolanırken.

"Dedim ya." Adım. "Nerede?" Adım. "Lanet olsun." Onu duvara, kırık çerçeveli aynanın hemen yanına itiyorum. "Nerelerdeydin?" Ayakkabılarım cama çarpıyor ve onun da ayağında ayakkabıları olduğu için şükrederek yere bakıyorum. Sonra başımı sallıyorum. Hayır, onun kesilip biçilmesi umurumda olmamalı çünkü şu anda bana olan bu. Onun fırtına bulutu gözlerine bakarken derin kesiklerin organlarımı parçaladığını hissediyorum.

"Bir arkadaşım ile birlikteydim," diyor uzaklara bakarak. "Ama sıkıldım ve geri geldim."

"Corina mı?" Açıklığa kavuşturuyorum. tuttuğu anahtarlar uzandım. Onu kızdırmak üzere olduğumun farkındayım ve umurumda da değil ama anahtarlardan birini ya da hepsini bana saplamaya çalışmaması için hiçbir sebep yok. İlk başta onları tutuyor, ama elindeki özellikle hassas bir sinire bastırdığımda, keskin bir nefesle bırakıyor.

Bu doğru, bebeğim. Henüz bilmediğin bir sürü şey biliyorum.

Başını kaldırıp bana bakıyor. "Evet."

"Tüm bu süre boyunca seninle miydi yoksa gizlice mi kaçtın, Avalon?"

Dudakları derin bir kaş çatmayla aşağı doğru kıvrılıyor. "Sen neden bahsediyorsun be?"

Benden uzaklaşmaya çalışıyor ama ben onu yakalayıp göğsüne tamamen bastırıyorum ve duvara yapıştırıyorum. "Sakin benden uzaklaşayım deme," diye hırslıyorum. "Söyle bana, bunca zamandır küçük arkadaşınla mı birlikteydin yoksa Luc Kincaid'le birlikte onu mu beceriyordun?"

Aramızda bir sessizlik geçiyor ve başı omuzlarının üzerine düşüyor. Gözleri küçük küçük parıltılara dönüştü. Birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemedi ve işte o kadar. İşte o zaman anladım. Onun tarafından oyuna getirildim. Avalon Manning fakir bir prenses değil. O altın avcısı bir fahişe. Tıpkı dosyada annesinin olduğu söylenen her şey gibi.

Ve lanet babam, o ve diğer aile reisleri. Biliyorlardı. O zaman neden bana onun dosyasını verdiler? Onu izlememiz gerekiyordu. Bu muydu yani? İşleri berbat etmediğinden emin olmak için mi? Eğer durum buysa, o zaman planı mahvetmişim, çünkü ben mahvettim. Beni etkilemesine izin verdim.

"Beni bırakman için sana üç saniye veriyorum," diyor o kadar sessiz bir sesle ki neredeyse kelimeleri yakalayamıyorum.

Yüzüne bakıyorum; pürüzsüz, kremsi tenine. Gözlerini çerçeveleyen koyu kirpiklere. Küçük çiller o kadar hafif ki sadece güneşte uzanırken kendilerini gösteriyorlar.

Ve bunu mahvetmek istiyorum. Bu yüzü mahvetmek istiyorum. Ellerimi boğazına dolamak ve sıkmak. İçimdeki ısının patlamaya hazır bir volkan gibi yükseldiğini hissedebiliyorum.

"Dean." Adımı söylüyor ve ben onun dilinde sevdiğim isimden nefret ediyorum. "Seni zorlamadan önce çek şu lanet ellerini üzerimden. Berbat bir gece geçirdim ve şu anda bunu yapmak istemiyorum."

"O zaman bana gerçeği söyle," diye ısrar ediyorum.

Söylediğini duymak istiyorum. Söylemesine ihtiyacım var. Ya onaylamasını ya da reddetmesini istiyorum - ikisi de bana onun gerçekte nasıl biri olduğunu söyleyecek, ama gerçek Avalon tarzında, bana ikisini de vermiyor. Hareket etmediğimde iki elini göğsüme koyuyor ve arkasını dönmeden önce beni itiyor.

"Ben sana gidebilirsin demedim!" Koluna uzanıyorum, ama parmaklarımın pazusuna kilitlendiğini hissettiğim anda elimden kurtuluyor ve yüzüme doğru bir sağ kroşe fırlatıyor.

"Ve ben sana bana dokunabileceğini söylemedim, göt herif!" diye bağırıyor. "Siz sikiklerin beni yakalayıp lanet olası bir bez bebek gibi fırlatabileceğinizi düşünmenizden bıktım usandım! Seni becerdim diye sana ait olduğumu mu sanıyorsun? Ama değilim. Kendimden başka kimseye ait değilim. O yüzden siktirip gidebilirsin, umurumda değil."

Kırmızı, görüşümün köşelerini renklendiriyor. Karınca yuvası gibi evlerinde tek başıma otururken ve her gece 'eğitim' seanslarında vücudumun her yerinde yaralar varken bile. İlk hainimi öldürdükten sonra bile. Ergenliğimin ve çocukluğumun en kötü dönemlerinde bile hiç bu kadar öfkeli hissetmemiştim. Ve düşünmeyi bırakıp kendime neden onunla böyle olduğumu sormadan çoktan iş işten geçmişti.

Ayakkabılarımın altında daha fazla cam kırığı çıtırdarken onu yakalayıp başka bir duvara çarpıyorum, vücudumu ona doğru itiyorum ve bacaklarımdan birini kalçalarının arasına sokuyorum. "Sen bana aitsin," diyorum ona en soğuk tonda. "Seninle ne istersem yapabilirim ve beni durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yok. Kaçmayacaksın. Ona geri dönmene izin vermeyeceğim - o zaten sadece fahişeleri becermek istiyor ... ya da bekle, istediğin bu mu? Seni bir fahişe gibi becermemi mi istiyorsun? Seni zaten yeterince memnun ettiğimi sanıyordum ama istediğin buysa bebeğim..." Geri çekiliyorum, tepkisini görebilmek için onu tekrar yere bırakıyorum.

Büyük hata. Avalon benden uzaklaştı ve onu takip etmek için hareket ettiğimde geri dönüp burnuma yumruk attı. "Kahretsin!" Kan üst dudağımdan aşağı dökülürken sendeleyerek geri çekildim,

Ama henüz işi bitmedi. Hayır, benim kızım değil. Geriye dönüyor ve doğrudan hayalarımı hedef almasaydı mükemmel bir tam cephe tekmesi diyebileceğim bir tekme atıyor.

Bir yığın halinde yere yığılıyorum, acı içimde sekerken hırıltılar çıkarıyorum. Yerdeki camlar kot pantolonumu kesiyor ve her bir yaranın acısını hissedebiliyorum. Yine de hiçbiri, onun tarafından iyi ve gerçekten becerildiğim düşüncesinden daha büyük değil.

Küçük, kadınsı bir el saçlarımı karıştırıyor, nefesimi tutmaya ve kusmamaya çalışırken başımı geriye doğru çekiyor. Eğilip kulağıma tıslarken diğer eli boğazımı kavıyor - ve vücudumdaki acıya ve hissettiğim öfkeye rağmen, yardım edemem ama onu kendi öfkeli düşmanlığı içinde muhteşem buluyorum.

"Ben malı değilim Dean. Hele senin hiç değilim."

Öksürüyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Sence değil mi?" diye soruyorum. Başımı sallamaya çalışıyorum ama tırnakları kafa derimi tırmalayıp beni orada tutarken bu çok zor. Düşünsenize, daha birkaç saat önce o tırnaklar farklı yerlerde ve çok daha farklı nedenlerle duruyordu. "Kukunun olması gereken tek şey bu bebeğim," diye tükürüyorum. "Mülkiyet. Ve bence seni içten içe öldüren de bu. Şimdi sana nasıl görünürsem görüneyim, Ava. Ben kazandım ve hep kazanacağım. Yanlış adamla yattın."

Gülüyor. Dürüstçe, lanet bir kahkaha. "Kazandığını mı sanıyorsun? Hayır Dean." Başını sallıyor. "Kazanmadın. Pandora'nın kutusunu açtın ve şeytanlarım senin için geliyor."

Bununla birlikte, başımı bırakıyor ve uzaklaşıyor. Nereye gittiğini duymuyorum ya da görmüyorum ve kendimi soğuk karo zeminden kaldıramıyorum. Yüzümden kırmızı damlalar damlamaya devam ediyor ve tekrar ayağa kalkmam ne kadar sürüyor bilmiyorum ama kalktığımda destek için duvarı kullanmak zorunda kalıyorum.

Lanet olsun ona.

"Dean!" Abel'in yarı panik halindeki sesi kulaklarıma ulaşıyor ve ne kadar keskin olduğunu görünce irkiliyorum. Köşeden hızla geliyor, nefes nefese, ter içinde, gözleri faltaşı gibi açılmış ve titriyor.

Kahretsin. Bu gece bunun için uygun bir gece değil, diye düşünüyorum ama o benim kardeşim, bu yüzden duvardan uzaklaşıyorum ve bir el havlusu kapıp yüzümü silmeye başlarken bile ona doğru ilerliyorum.

"Ne oldu?"

"Avalon hangi cehennemde?" diye soruyor ama ben bir şey söyleyemeden telefonunun ekranını yüzüme tutuyor ve Avalon'u garajımızda, duvardaki kancalardan birinden bir anahtar alırken gösteriyor. Avalon'un Abel'in Mustang'inin park ettiği yere doğru vals yaparak gidişini, arabaya binişini ve arabadan inişini büyük bir şok içinde izliyorum. "Lanet olası arabamı çaldı!"

Derin bir nefes alıyorum ve bırakıyorum. Braxton koridordan geliyor ve bizi görünce duruyor. Abel fark edemeyecek kadar korkmuş olsa da Braxton'ın kot pantolonumdaki kesikleri ve kıyafetlerime bulaşan kanı gördüğünü biliyorum ve kollarını kocaman göğsünün üzerinde kavuşturup beni beklemesi beni şaşırtmıyor bile.

Soğuk bir şekilde, "İzlemeyi kaldır," dedim. "Onun peşinden gidiyoruz."

"Aynen öyle," diye tersliyor Abel. "Aklından ne geçiyor bu kızın?"

Ne düşündüğünü biliyorum. Benden kaçabileceğini düşünüyor. Ama hayır. Böyle bir şey olmayacak.

AVALON

AYAĞIMI GAZA DAYADIM VE GAZA BASTIM. DALGALANAN IBRE

hız göstergesi sarsılıyor ve sonra yavaşça ama emin adımlarla 100 mil/saat işaretine ve sonra da ötesine doğru ilerliyor. Farlar karanlık taşra yolunu aydınlatıyor. Ne kadar uzun bakarsam o kadar zor görüyorum, ta ki yolun zor görüldüğünden değil, sadece ağladığımdan olduğunu fark edene kadar.

Aslında hıçkırarak. Gözlerimden yaşlar büyük hıçkırıklar bedenimi sarıyor. Yanaklarımdan aşağı süzülüyorlar, kirli küçük şeyler, ağızda metalik bir kenarla renklendirilmiş tuzlu bir tat bırakıyorlar. Gözyaşı ve kan. Nasıl? Çünkü dudağımı o kadar sert ısırışım ki derinin kırıldığı yeri hissedebiliyorum ve yaradan dilime kan sızıyor.

"Siktir et onu..." Fısıldıyorum. Yumruğumu direksiyondan kaldırıyorum ve sertçe indiriyorum. O kadar sert ki kolumda bir acı sekmesi yaratıyor. "*Siktirsinler*," diye düzeltiyorum, çünkü sadece Dean Carter değildi. . Hepsi birimiz, birimiz için. Onu destekleyeceklerinden hiç yoktu. O yüzden hepsinin canı cehenneme. "Sikeyim onları. . SİK. HEPSİNİ!" Ciğerlerim acıyana kadar bağıyorum.

Acıtıyor. Kahretsin, her şey acıyor. Hayal edilebilecek en kötü acı. Parçalanmak ve bir çöp yığınının içinde soluk soluğa kalmak gibi. Yaptığı şey tam olarak buydu. Hayatımda hiç kimsenin bana annem kadar kirli ve iğrenç olduğumu hissettirmesine izin vermemiştim - o kaltağın kendisi bile. Ama o bunu yaptı. Peki neden böyle hissediyorum? Çünkü gidip aptallaşmışım. Kendime akıllı olduğumu söylüyordum, ama teslim olduğum an, annemden ayrıldığım an

Bacaklar, derinlerde bir yerde, biliyordum. Kalktım ve dağıttığı aptal orospu suyunu içtim.

Belli miydi? Merak ediyorum. *Sadece işaretleri görmemiş miydim?* Benim gibi bir kızın sikmatize edilmesinin mümkün olduğunu düşünmemiştim, ama bunun şu anda hissettiğim ihanetle hiçbir ilgisi olmadığına inanacak kadar aptal değilim. *Tanrım, nefes alamıyorum!*

Seks inanılmazdı. Kirli ve çürümüştü ve nedense onun kollarındayken Aval- on Manning, yolların yanlış tarafından gelen kız olmamıştım. Geçmişte yaşadıklarım olmadan sadece kendimdim. Ve o da - ne kadar sinir bozucu, ne kadar kontrolcü ve ne kadar pislik olsa da - hoşlandığım bir adam olmuştu.

Geçmiş zamanda olduğu gibi. Çünkü, gerçek şu ki, ona aşık değilim. Onu sevmek, olduğum her şeyi mahvetmek olurdu. Çünkü ben seven bir kız değilim. Ben yok eden bir kızım ve Dean henüz farkında değil ama benimle hayatının en büyük yanlışlarından birini yaptı. Saf, filtrelenmemiş öfke yılanı serbest kalıyor ve boğazıma dolanıyor. Ayağımı gazdan çektiğimde gerçekliğimi bulanıklaştırıyor ve sadece çalınan yolculuğun olmasına izin veriyorum.

Sonunda Mustang yolun ortasında yavaşça . Önüm karanlık, arkam karanlık; tıpkı geçmişim ve muhtemel geleceğim gibi.

İşte buradayım... ıssız bir yerde çalıntı bir arabanın içinde yüzümde kan ve gözyaşlarıyla oturuyorum. Gülüyorum. Bok gibi komik. Stupidly komik.

O kadar yüksek sesle, uzun ve sert gülüyorum ki mideme kramplar girmeye başlıyor. Beynimde bir şeylerin gevşediğini hissediyorum. Sanki beni yarı akli başında tutan her neyse kopmuş ve kırılmış gibi. Bariyer artık yok ve bu. Hissediyorum. Lanet olsun. Tatmin edici.

Gözlerim yana kayıyor ve torpido gözüne inerken emniyet kemerine uzanıyorum. Kemerimi çözüyorum, sanki uzuvlarımda kendi akli varmış gibi yavaşça hareket ediyorum. Düğmeye basıyorum ve açılıyor. Parmaklarım bu arabaya ilk bindiğimde burada saklı olduğunu gördüğüm silahın kabzasını buluyor. Elime almak çok kolay, çok kolay ve silah avuçlarımda ağırlaşırsa da, doğru hissettiriyor. Kaldırdım ve ön cama doğru tuttum. Adamları hayal ediyorum. Teker teker. Mustang'in farlarından dökülen ikiz ışık huzmelerinin önünde bir sıra halinde duruyorlar.

Onu öldürme şansı verilse ne yapardım? Yapabilir miydim? Tetiği çekebilir miyim?

Şu anda sadece onun değil, her birinin beynini dağıtmak çok kolay olacakmış gibi hissediyorum çünkü diğer ikisi olmasaydı Dean Carter'la hiç tanışmamış olabilirdim. Parmağım söz konusu tetiği bulup üzerinde geziniyor ama tetiğe basmıyorum. Bunun yerine silahı indiriyorum ve bir süre sonra silahı torpido gözüne geri koyup kapatıyorum ve emniyet kemerimi yerine takıyorum.

Hayır, onları öldürmeyeceğim. Onlar için planladığım daha iyi şeyler var. Daha eziyetli şeyler. Ancak yapacağım şey, geri dönmek. Eastpoint'e değil, her şeyin başladığı yere. Hayatımda benim üzerimde güç sahibi olduğunu düşünen çok fazla insan oldu ve her şey orada başladı.

Önce geçmiş. Sonra bugünü. Ancak o zaman lanet gelecekle yüzleşebilirim.

Yaşamak için kurallar. İleriye bakmak için, geriye dönmeliyim. Sadece bir kez. Sadece bir kez. Ayağımı tekrar gaza basıyorum ve bu sefer gaza bastığımda tam olarak nereye gittiğimi biliyorum.

O çocuklar - o hasta, sapkın, iğrenç, sapık pislikler - hayatıma girebileceklerini ve beni cehennemin katliamına sürükleyebileceklerini sanıyorlar. Henüz fark etmedikleri şey, benim orada doğduğum ve sadece nasıl hayatta kalacağımı değil, aynı zamanda nasıl yükseleceğimi de çok iyi bildiğim.

PATRICIA'NIN KARAVANINA YANAŞTIĞIMDA, TÜM IŞIKLAR SÖNÜKTÜ.

ve sokak boş. Ya evde değil ya da ölü gibi uyuyor ve uyumasına izin verecek havada değilim. Arabadan iniyorum, kapıyı arkamdan çarpıyorum ve kilitlemek için anahtarlıktaki düğmeye basıyorum. Eminim Abel şu anda kafayı yemiştir. Ne de olsa onun eski arabasını çalmıştım. Yine de içimde umursayacak bir bulamıyorum. Vermek zorunda olduğum tüm sikler bir anda yok oldu. *Ben . Yarın tekrar deneyin, pislikler.*

Beton basamakları çıkıyorum ve çatlak kapıyı çekip açıyorum. Kapı elbette kilitli değildi. *Aptal sürtük*, diye düşünüyorum, iterek açıyorum ve karanlık içeriye adım atıyorum.

"Hey!" diye bağıryorum, elim duvar boyunca kayarak elektrik düğmesini arıyor. Parmaklarım düğmeye değdi ve eski tavandaki sarı ampuller

Vantilatör alev alev yanıyor ve odanın geri kalanını puslu, filtrelenmiş bir ışığa boğuyor. Ayaklarım donuyor. Nefesim göğsümü aceleyle terk ediyor.

Ne oluyor lan? gördüklerimle uzlaşamıyorum.

Her yerde kan var. Sandaletlerimin altında ıslak bir şey eziliyor. Yere bakıyorum ve sadece şilte ve sehpanın değil, halının da kana bulanmış olduğunu fark ediyorum. Zeminin yeşil bulanık yüzeyinin bazı yerlerinde kan kurumuş, kabuklu bir kahverengiye dönüşmüş ama benim durduğum yerde değil. Hayır, onun yerine bir havuzun içindeyim. Yere basıp yana doğru tökezlediğimde sıvı, ayaklarımın altındaki kumaşın her bir lifinden fışkırıyor.

"Patricia?" Adını sesleniyorum ama cevap yok. "Anne!" Ceset yok. Kan dışında yanlış bir şey olduğuna dair bir kanıt yok. Bir kısmı yeni, bir kısmı eskiyse, bu onun olduğu anlamına mı geliyor, gelmiyor mu? Diğer her şey ayrıldığı günkü gibi görünüyor.

-Eski, boş içki şişeleriyle kaplı cam sehpa, aşırı dolu bir kül tablası ve kokain tozunun beyaz kaplaması. Tüm oda pas ve başka bir şey kokuyor. Burnumu kırıştırıyorum ve avucumla yüzümü kapatıyorum. Sanki bir şey yanmıyor da önceden yanmış ve yeni söndürülmüş gibi kokuyor.

"Buna inanamıyorum." Önümdeki sahneye o kadar odaklanmışım ki, az önce hissettiğim tüm öfkeyi buharlaştıran kafa karışıklığı zihnimde yüzüyor, söylenen sözlerin bana ait olmadığını, aslında davetsiz bir misafirin sözleri olduğunu anlamam biraz zaman alıyor. Ve fark ettiğimde, artık çok geçti.

Sese doğru yarım bir dönüş yapıyorum, derin, sarp sesi tanıyorum, tam o sırada kolumun üst kısmına bir iğne batıyor ve derime ateş fışkırıyor. Cihazdan uzaklaşarak yumruk atıyorum ve şırıngayı tutan adama çarpıyorum. Anlaşıldı.

"Lanet olsun-" Sözlerim tüm odanın eğilmesiyle kesildi. Sarsıntıyı üzerinden atıp sırtarak bana baktıktan sonra karavanın içine doğru ilerledi ve kapıyı - aptalca açık bıraktığım kapıyı - arkasından kapattı.

"Bahçedeki o süslü 'Stang' hakkında ne düşüneceğimi bilmiyordum, ama sen olduğunu öğrendiğime sevindim, küçük büyür," diyor.

Tökezleyerek geri dönüyorum, göğsüm ağrıyor. Bacaklarım yüzlerce kilo ağırlığındaymış gibi hissediyorum. "Ne sikim ... ne yaptın sen?" Kelimeleri geveleyerek konuşuyorum.

Bana doğru bir adım atıyor, koca göbeği sallanıyor ve sırtıyor - sarı lekeli dişleri bu ışıkta daha da kirli görünüyor. "Oh

Bunu mu?" diye soruyor. Geri çekiliyorum ve düşünüyorum, omurgam yere çarpıyor, oturma odasındaki halının yarısından mutfaktaki vinil karoların üzerindeki kırıksıklığa kadar. "Bu senin için endişelenecek bir şey değil, bücür," diyor. "Sadece seni biraz daha uyumlu hale getirecek bir şey. Bu sefer hazırlıklı geldim."

"Bu sefer mi?" Sözlerini takip etmek zor. Başım ağrıyor. Oda dönüyor, ışık gidip geldikçe bulanıklaşıyor. Sonra fark ediyorum, titreyen ışık değil, göz kırpyorum, hislerimi kontrol etmeye çalışıyorum, ama şırıngadaki her neyse... şırınga! Gözlerim yere düştüğü yere doğru fırlıyor ama çok uzakta görünüyor. Ulaşamayacağım kadar uzakta. Uyuşturucu. Beni uyuşturucuyla vurdu. Eroin mi? Başka bir şey mi? Neydi o?

Roger bana sırtırken sert parmakları başımın arkasından tutup saçlarımı çekiyor. "Adamlarıma yaptığın gibi karşılık vermeni sağlayamadım," diyor. Adamları... Patricia'nın beni satmaya çalıştığı adamlar. Onlar onun adamlarıydı.

Bir eli başımın arkasındayken Roger'ın boştaki eli pantolonunun fermuarına uzanıyor ve indiriyor. Geri çekildim. Lanet olsun. Hayır. Bu olmaz. "Vay be," diyor, "şu ağzın var ya, kızım. Yıllardır bunun hayalini kuruyordum."

Fermuarı inmiş, düğmesi çözülmüş ve aleti dışarı fırlamış. Kısa ve ince, ekipman için acınası bir bahane. Sistemime her ne enjekte ettiyse, yaptığım her hareketi daha yavaş ve daha zayıf gösteriyor. Sanki vücudum normalin on katı ağırlığında. Geriye dönmek için mücadele ediyorum ama . Dilimdeki duyguyu tadabileceğim kadar iğrenme dolu bir bakış fırlatarak ona bakıyorum.

Ona dişlerimi gösteriyorum. "O şeyi ağzıma sokmaya çalışırsan," diye tıslıyorum. "Ve yemin ederim onu ısırpı koparırım, Roger."

Tırnaklarını kafa derime sürüyor, yüzüme doğru sallamadan önce bir kez daha saçlarıma kilitleniyor. "Bunu yaparsan," diye homurdanıyor, "bütün dişlerini dökerim, sürük, ve yüzünü sikerim."

Gölüyorum, başım omuzlarıma düşüyor. "Dene," diye uyarıyorum onu, başımdaki ve vücudumdaki zonklamadan sonra kendimi telaffuz etmeye zorluyorum. Kelimeler ağzımdan çıkarken boğazım yanıyormuş gibi hissediyorum. Tüylerim diken diken oluyor ve gözlerimi kırıştırıyorum. *Kahretsin, bu hiç iyi değil.* Mideme kramplar giriyor. Kusacağım. Ama yemek yemeyeli saatler oldu, yesem bile kusacak tek şey safra olacak. Abel'in torpido gözünde silahın yanında bulduğum parayla benzin almak dışında bir kez bile durmamıştım. Silahı. Keşke şimdi yanımda getirseydim.

Roger kaşlarını çatarak bana baktı ve aniden elini çekti. "Belki de başka bir doza ihtiyacın vardır, ha?"

Ne? Aptalca düşünüyorum. Dönüp beni olduğum yerde bırakıyor, şırıngayı bıraktığı yere doğru ilerliyor ve sonra -sanki bir film karakterini izliyormuşum gibi- sarkan kotunun arka cebinden küçük bir cam şişe çıkarıyor. Gözlerim ellerinin hareketini takip ediyor, iğneyi en tepeye batırıyor ve bulanık sıvıdan biraz daha çekiyor.

Hayır. Nonononono. HAYIR! HAYIR! Sonra dank etti. Bu gerçekten oluyor. Gerçekten boku yedim. Ne yaptım ben?

Roger yaklaşıırken, "Hiçbir şey için endişelenme, küçük büyür," diye cıvıldıyor. Geri kayıyorum, elim altımdan fırlıyor ve başım karo zemine çarpıyor. İğne tekrar koluma batarken yıldızlar görüşümün önünde dans ediyor ve bir çığlık atarken boğazımı daha fazla ateş kaplıyor -ancak sadece kafamın içinde yankılanıyor. Yüksek sesle. Çok yüksek. Ve sonra sessizlik. Sanki kulak zarım patlamış gibi. Damarlarıma vuran uyuşturucunun ikinci dalgası beni ele geçirirken odadaki ses de tıpkı ışık gibi kesiliyor. Mide bulantısı midemde kıvrılıyor - kaçmaya çalışırken ters döndüğüm bir mide.

Tutunacak bir şey bulmak için çabalarken nefesim göğsümde gidip geliyor. Parmaklarım masanın ayağına kilitleniyor ve kendimi masaya doğru çekmek için onu kavıyorum. Bunun olmasına izin veremem. Ama bedenim olduğu yerde kalıyor. Hareket *etmiyorum*. Kollarım ve bacaklarım gevşek, işe yaramaz. Peki ya tutuşum? Sıkı bile değil. Avucumun altındaki tahtayı hissetmiyorum bile. Aslında, hiçbir şey hissetmiyorum. Yanağıma değen vinil zeminin soğukunu değil. Kalçalarımı kavrayıp yukarı doğru sürükleyen ellerinin sıcaklığını da. Sanki etrafımda bir su dalgası varmış ve ben bir şeylere dokunmak yerine sadece onlara sürtünüyormuşum gibi hissediyorum. Süzülüyorum.

Sert bir kahkaha sesi kulak zarlarımda sekiyor ve suyun altındayken her şeyden daha yüksek ses çıkarıyor. Acıtıyor. Beni . Gözümün önünden kırmızı damlıyor ve hissedememe rağmen kaçmak için tırnağımı çekerken bir tırnağımın koptuğunu fark ediyorum. Kan tırnağımın yatağında birikiyor ve parmağımdan aşağı kayarak parmak eklemlerimin arkasına damlıyor.

Sırt üstü çevrildiğimde kulaklarımda bir kahkaha çınlıyor. Tavandaki ışık gözlerimi alamayacak kadar parlak. Gözlerimi kapatıp düşünmeye çalışıyorum ama düşüncelerime yapışan sisin içinden çıkmak çok zor. Şişman, etli parmaklar ceketimin yakasını bulduğunda dişlerimi sıkıyorum.

ve tam ortadan yırttı. Kolum iğnenin derimden çıktığı yerden yanıyor.

Cildim... eriyormuş gibi hissediyorum. Çok sıcak. Çok fazla. Her şey çok fazla. Ateş sinir uçlarım boyunca ilerleyip beni içten dışa yakarken ağzımı açıyorum. Bana ne oluyor böyle?

Başım yana savruluyor ve darbe aldığımı ancak gecikmiş bir netlik anında fark ediyorum. Gözlerim tekrar açılıyor ve Roger'ın yaşlı, çukurlu yüzüne bakıyorum. "Bağırmanı kes, sürtüğ," hırslıyor. "Sadece... açarsan.. hoşuna gidecek... lanet... bacaklar."

Bağırıyor muydum? Düşündüm. Neden duymadım? Kalçalarımı ayırırken nefes nefese çarpınıyor. Boğazıma bir safra hücum etti. Lanet olsun. Bana tecavüz edecek.

Dövüş, kendime kızıyorum. *Savaş, seni aptal sürtüğ.* Bunun olmasına izin veremem. *İzin vermeyeceğim!*

"Tıpkı lanet olası annen gibisin," diyor Roger, pantolonumun beline uzanıp aşağı sıyırırken dudaklarını yalayarak. Kollarımı hareket ettirmek için zorluyorum. kadar işe yaramaz olmayı bırakmak için, ama sanki sahip olduğum tüm kaslar elimden alınmış gibi. Uzuvarımda hiç güç yok ve bedenim her şeyin *durması* için *çığlık* atan zihnimi dinlemiyor! "İşte başlıyoruz, sevgilim." Roger'ın sesi sanki içimde bozuk süt varmış gibi midemi bulandırıyor. Kirli parmaklarını yalıyor ve onları bacaklarımdan arasına doğru itiyor.

Cehennem budur işte. Alevlerin arasında dans eden küçük kırmızı bir adam değil. Etrafındaki herkesi dondururken kendi kişisel hapishanesinden kurtulmak için mücadele eden buz gibi bir canavar da değildir. Cehennem insandır. Bu adamdır. Burası. Tam burası. Şu anda. Ve yaşadığım onca kavga, öfke ve soğuk, sert mücadeleden sonra sonunda kurban oldum.

Nefesim kesiliyor, parmaklarını içime soktuğunu bilmenin verdiği acıdan nefret ediyorum. Hissedemiyorum ama orada olduklarını biliyorum. Ona hazırlanmak için beni içten geriyorlar. Boğazımda kusmuk var, tek kelime etmemi engelliyor. Sessizlik zihnimde ve her yerde yankılanıyor.

Bunu istemiyorum. Bu ben değilim. Böyle bir şey olmuyor. Bu neden oluyor?

Mide bulantısı beni bastırırken başım yana dönüyor ve midemden boğazımı yakan bir asit fişkırıyor.

yemek borum, ağzımın köşesinden dışarı sızıyor. Kolum güçsüzce yukarı kalkıyor. Roger'ın yüzüne doğru itiyorum, onu savaşımaya teşvik ederek geri itiyorum. Bu kadarını bile başarmak için sahip olduğum her şeyi, irademin her desibelini, içimdeki öfkenin her zerresini kullanmam gerekiyor.

"Oh, hayır, yapamazsın." Bana kaşlarını çatarak baktığında kulaklarım çınlıyor, elini geri çekip yumruk haline getirdikten sonra havaya kaldırıyor. Çeneme çarpıyor ve kafam geriye uçuyor. "Bunu yapmak için yıllardır bekliyordum, seni küçük amcık ve sonunda hak ettiğimi almamı hiçbir şey engelleyemeyecek."

Gözümün önünde noktalar dans ediyor, siyah ve beyazın tonları, kırmızılar ve maviler. Yapamam... kafam yüz kilo ağırlığında. Kaldırmak için mücadele ediyorum. Gözlerim kirli patlamış mısırlı tavanla ve aydınlatma armatürünün etrafındaki su lekeleriyle birleşiyor. Görüş alanımın kenarında Roger'ın başını salladığını görebiliyorum. Bacaklarım daha da genişliyor, o kadar genişliyor ki sonunda hisler yavaş yavaş uzuvlarıma geri dönmeye başladığında bunun acısını hissedebiliyorum.

Ama çok geçArtık çok geç.

Aletin küt başı kıvrımlarıma sürtünüyor.

Öldür onu, sanırım. Onu öldüreceğim. Bağırsaklarını söküp asacağım. Acı çekmesini izleyeceğim. Tanrı yok, bu yerde yok, ama eğer varsa, o zaman bilmeli - bunu o yaptı. Bu canavarı benim üzerimde yarattı ve ben onun yaptığı her şeyi yakacağım.

Roger içime doğru iterken ve inlerken dişlerimi sıkıyorum. "Kahretsin, çok sıkısın, seni kaltak." Yüzüme tokat atıyor. "Gevşe biraz!"

Boğazımdan bir kahkaha fokurduyor. Hareket edemiyorum. Kafamı bile kaldıramıyorum ama o an bana çok komik geliyor. Gülüyorum, gülüyorum ve gülüyorum.

"Ne gülüyorsun lan, kaltak!" Bir tokat daha kafamı ters tarafa çeviriyor.

O beni sikerken bile göğsüm eğlencemle gümbürdüyor. Ne yaptığının farkında değil. Annem haklıydı. Tıpkı onun gibi bir fahişe oldum. Umarım bu amcıktan hoşlanıyordur çünkü bunu vücudundaki her litre kanla ödeyeceğinden emin olacağım. Artık benden kaçış yok. Uyuşturucunun etkisi geçmeden beni öldürmezse, onun için tek bir son kalacak. Ölüm. Benim ellerimde.

Uzaktan bir ses geliyor. Tahta parçalanıyor. Cam kırılıyor. "Kimsin lan sen-"

Yeni kişiden hiç ses çıkmıyor. O kadar soğuk bir gerilimden başka bir şey yok ki, onu etimin üzerinde bir dalga gibi hissedebiliyorum. Birden Roger'ın bedeni kopup gidiyor. Sikinin acınası bahanesi içimden düştü ve gitti.

Zihnim sürükleniyor, kan, tecavüz ve ölüm hayalleri arka planda yankılanıyor. Her nasılsa, sanırım Roger'ın çığlıklarını bile duyabiliyorum. Ve sonunda geçerken dinlemek için güzel bir film müziği.

DEAN

YETİŞKİN BİR ADAMIN HIÇKIRIK SESİ KULAKLARIMA ULAŞIYOR VE KAŞLARIMI ÇATIYORUM. Dönüp oraya geri dönmek ve adamın tırnaklarından birini daha sökmekten başka bir şey istemiyorum ya da belki bu sefer tüm parmağı sökerim. Avalon'un eve gittiğini öğrendiğimde şok olmamıştım. Şok olduğum şey içeri girip bunu görmektir.

Abel bile, ne kadar kızgın olsa da -hepimiz ne kadar boku yemiş olsak da- Avalon'u yerde, pis, şişko bir herifin altında, siki kalçalarının arasına girmiş bir halde görünce donup kalmıştı. Avalon'un yüzündeki, ellerindeki ve kalçalarındaki kan izlerini yıkamayı bitirdiğimde mideme bir bulantı oturdu. Saatlerdir dışarıdaydı. Yerel bir doktorla temasa geçip onu kontrol etmelerini isteyecek kadar uzun. Bizimki gibi bağlantılarla dünyanın her köşesinde insanlarımız var ve Plexton birkaç büyük şehre birkaç saatten fazla uzaklıkta değil.

Alnına dokunuyorum ama ateşi yok. Adamın hıçkırıkları yüksek perdeden acı çığlıklarına dönüşüyor. Braxton'ın ona ne yaptığını düşünmek istemiyorum, tek bildiğim canının acıdığı ve umarım devam eder.

İlk birkaç saat, onu bağladığımızda hüngür hüngür ağlamaktan başka bir şey yapmamıştı. Bunu durdurmak mümkün değildi. Abel bile katılmıştı. Ve artık uyuşturucu satıcısı olarak tanıdığımız Roger Murphy ne kadar gürültü yaparsa yapsın, Avalon bir kez bile çıkarmadı. Ancak Brax, bir araba aküsüne bağlı bir jumper ile o orospu çocuğunun taşaklarını suya batırdıktan sonra nihayet ağlamak ve çığlık atmaktan fazlasını elde edebildik.

Hayır, beklemediğim bir şey elde etmiştik.

Bilgi.

Mavi-gri gözleri açıldı ve benimkilerle buluştu. Sarsılarak ayağa kalktım ve ona doğru eğildim. "Avalon?" İsminin sesine cevap vermiyor. Tanıdığına dair bir titreşim bile yok. Gözlerinin altında koyu morluklar ve yüzünün yan tarafında daha da koyu bir morluk var. Tokatlanmış, yumruklanmış, tecavüze uğramış - lanet olsun - ve bunların hepsi benim yüzümden.

Kaçtı çünkü ben çok kızgındım, çok kör ve saplantılıydım. Onu incitmek istemiştım ama bu şekilde değil. Asla değil. "Avalon, beni duyabiliyor musun?" Tekrar denedim.

Kuru, çatlak dudakları aralanıyor. "Ne sikime buradasın?" diye mırıldanıyor.

Bunu beklemeliydim. El bezini başucuna getirdiğim kâsenin leğenine bıraktım ve bir şişe suya uzandım. "Susadın mı?" Şişeyi kaldırıp ona doğru salladım.

Bir an anlamamış gibi bakıyor ve sonra başını sallıyor. Oturmasına yardım ediyorum ve ağzını açıyorum. Bir dakikadan kısa bir sürede boşaltıyor, sanki yıllardır Sahra'da seyahat ediyormuş gibi her damlayı geri emiyor. "Seni geri getirmeye geldim," diyorum sessizce.

Alçak, acılı bir inilti kapıdan yankılanarak dikkatini çekiyor. Avalon dönüp omzumun üzerinden bakıyor. Burada onunla birlikteyim ama yalnız olmadığımı bilmeli. Ben asla yalnız değilim. "Dışarıdalar," diyorum ona ve sonra yakıcı bir şiddet kafamın içinde sürekli davul çalarken dişlerimi sıkıyorum.

"Mustang," diye mırıldanıyor, bu rastgele kelime ona bakarken gözlerimi kırıştırmama neden oluyor. Başının arkasına dokunuyorum ve sanki fark etmiyor bile. Gözlerini kapıdan ayırmıyor ya da bana bir bakış bile atmıyor.

"Peki ya Mustang?" diye sordum.

"Torpido gözünde bir silah var," diyor, sonunda bakışlarımla buluşmak için dönüyor. "Gidip onu benim için almanı istiyorum."

Ona bakıyorum. Onu farklı kılan şeyin bu olduğunu fark ediyorum. Sinmiyor, diğer odada olduğunu bildiği adamdan korkmuyor. Başka bir kadının yapacağı şeyi yapmıyor. Bunun için çok soğuk, mükemmel kesilmiş bir bıçak gibi. Bunu gözlerinde görebiliyorum. Umurunda değil. Tek istediği intikam.

Bunu ona vermek için içimde çalkantılı bir ihtiyaç var. O bunu hak ediyor. Bunu yapmalı. Ve o bile, ben yapacağım. Çünkü o yapsa da

Farkında olun ya da olmayın, tüm bu durum bir tuzak kokuyor. Karavanın zemininde kan olmasına rağmen, belli ki ya da tecavüzcüsüne ait değil - annesi hiçbir yerde bulunamıyor. Sadece bu da değil, beni hala rahatsız ediyor - gidiş şekli. Öfkeme ve ihanet duygusuna o kadar kapılmışım ki bunu göremedim.

"Gerek yok," diyorum, arkama uzanıp kılıfımın içindeki silahı alıyorum. Silahı çıkarıp emniyetini kapatıyorum ve ona uzatıyorum. "Bu sende kalsın."

Kapının diğer tarafından gelen alçak inilti yüksek perdeden bir çığlığa dönüşür. Silahı parmaklıyor. "Ne yapıyorlar?" sorar, tam olarak kim olduklarını bilmektedir. Brax ve Abel -büyük ihtimalle Brax. İstesem bile onu durduramazdım ve onları durdurmak da istemiyorum. Bu işkence seslerinden zevk alıyorum.

"Ne yaptıklarını biliyorsun," diyorum. "Avının olması gerektiği yerde sağlıyorlar." Duraksıyorum ve üzerinde yattığı kâğıt inceliğindeki şiltenin yıpranmış kenarını parmaklıyorum. Kirlendiği şeyleri düşünmek bile istemiyorum - neredeyse yirmi yıllık gibi görünüyor ve sidik ve kusmuk gibi kokuyor. "Sen hazır olana kadar."

"Ben hazırım." Bunu söylerken bacaklarını yorganın altından kaydırıyor ve ayağa kalkıyor. Dengeli görünmüyor ve gözleri daha önce hiç görmediğim kadar soğuk.

Kapıya ulaşmadan onu durduruyorum. "Avalon," elimi kapının pervazına koyup ona bakıyorum, "bu aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmez."

Başını geriye yatırıp gözlerini kırpmadan bana bakıyor ve kızımın ne kadar vahşi olduğunu kanıtlayan dört kelime söylüyor. "Kapıyı aç Dean."

AVALON

KENDİM GIBI HİSSETMİYORUM AMA AYNI ZAMANDA DAHA FAZLA HİSSEDİYORUM. Hayatımda hiç hissetmediğim kadar kendim gibiyim. Zihnimde fısıltılar var. Tenimde buz. Damarlarımda nefret.

Çok öfkeli hissediyorum.

Sistemimde hâlâ mide bulantısı var. Kusma ihtiyacının boynuma dolanmış lanet bir çapa gibi beni aşağıya, aşağıya ve daha da aşağıya, içine batmama izin vermeyi reddettiğim karanlık bir çukura çektiğini hissedebiliyorum. Tenim soğuk ve nemli ve ileriye doğru her adımda arkamda zincirler sürüklüyormuşum gibi hissediyorum. *Ne zamandır baygınum?* Roger'ın bana verdiği o boktan iki doz almıştım. Ter enseme ve alnımın üstünü kaplıyor ama elimi silahın kabzasına sıkıyorum ve bu şaşırtıcı bir şekilde kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor.

Sanki kafamdaki düşünceleri sezmiş gibi Dean'in eli kapının tokmağına gidiyor ve ben açmasını söyledikten sonra bir an tutuyor. "Seni bir doktora kontrol ettirdim," diyor. "Biraz daha uyuşuk olacaksın ve bazı hafıza sorunların olabilir ama-"

Hafızam gayet iyi. Çok fazla düşünmeye çalışırsam başım ağrımaya başlıyor ama onun dışında her şeyi net bir şekilde hatırlıyorum. *Keşke hatırlamasaydım.*

"Tamamen iyileşeceksin," diye bitiriyor.

Cevap vermiyorum ve hala kapıyı açmadığında, bunu beklediğini anlıyorum. Ben de başımı sallıyorum, sonra derin bir nefes alıyor ve kapı açılıyor. Dean yana doğru bir adım atıyor ve bana kirli, pis mutfak ve oturma odasını görebileceğim kadar yer bırakıyor.

Hayatımın ilk on sekiz yılını geçirdiğim karavanın odası. Tüm kan kurumuş, zemini koyu, boktan, kahverengi renklere boyamıştı. Pas, ter ve kustumuk gibi kokuyor. Abel geride duruyor, kollarını kavuşturmuş, ama biz dışarı çıktığımızda başı kalkıyor ve gözleri açılıyor.

"Ava..." Benden Dean'e bakıyor. "Bunun için burada olmasına gerek yok," diye tersledi.

İfadesini görmek için Dean'e bakmıyorum, sözleri yeterli. "Bu onun lanet olası hakkı," diyor.

Zaten şüphelenmemiş olsaydım, zaten bilmiyor olsaydım, o anda anlardım - onlar sıradan zengin kolej çocukları değil. Corina haklı. Onlar yozlaşmış. Diğer herkes onlara Hasta demekle haklı çünkü oldukları şey bu. Önümde duran şey bu - çok iyi bildikleri açık olan derin, karanlık bir şiddet hastalığı. Şu anda önümde duran sahnenin başka bir açıklaması yok. Mutfak masasının kafesli sandalyelerinden birine bağlanmış, başı öne eğik ve kanlar içindeki Roger'ı gördüğümde gözlerindeki rahatsız olmayan bakışın. Kırılmış. Baştan aşağı çıplaktı ve göğsünün üst kısmı, sırtı, yanları ve kolları boyunca kan sızan kesik çizgileri vardı. Daha önce kesinlikle orada olmayan çizgiler. Brax onun önünde duruyor, elleri siyah eldivenlerle kaplı. Roger'ın altında küçük bir kova su, yanında da bir araba aküsü ve ona bağlı bir aktarma kablosu duruyor.

Dean'in arkamdan, "Bu senin seçimin," dediğini duyuyorum. "O ölecek. Sen karar verebilirsiniz - ya biz onu öldürürüz ya da siz."

Bu bir soru değil ama bir cevabı var ve ben bunu zaten biliyorum. Dean konuşurken Brax'a bakıyorum. O da benim hissettiğim gibi görünüyor. Soğuk. Ölü. Sakatlama ve yok etme arzusuyla dolu. Yanağında bir kan lekesi var. Bana dönüp baktığında gülümsüyor ve benim kadar berbat biri için bile -o sandalyede oturan adam hakkında ne yapacağını zaten bilen biri için- Brax'ın gülümsemesi beni korkutuyor. Gözleri normalde olduğu gibi bakmıyor. Gülümsemelerinde zalim, hastalıklı, çarpık bir parıltı var ve bana onunla tanıştığım ilk günü hatırlatıyor. Sadece zevk için değil, başka bir şey için de böyle gülümsüyor...

Gözlerim aşağıya, aşağıya, pantolonunun önüne iniyor ve genişliyor. "Sertleştin mi?" diye soruyorum.

Braxton'ın gülümsemesi biraz olsun azalır. Cevap vermek yerine bir adım öne çıkar ve Roger'ın gövdesinin altındaki kovayı tekmeleyerek yaşlı, şişman tecavüzcü adamın irkilmesine ve ağlamaya başlamasına neden olur. "Hayır," diye inliyor. "Hayır, bir daha olmaz."

Ben dışarıdayken ona ne yapmışlardı? Üçü arasında bir bakış fırlattım. Braxton'ın yavaşça dağılan gülümsemesi. Abel'in soğuk, hesaplı bakışı. Ve Dean'in yüzünde öfke ve nefretten başka bir şey yoktu. Aslında umurumda olmadığına karar verdim.

Parmağımı tuttuğum silahın yan tarafına yerleştirirken tırnaklarımdan birinin kısmen sıyrıldığı yer yanıyor. Sandalyenin etrafında dönüyorum ve Brax'ın yanında duruyorum. Nedenini bilmiyorum, kendim de anlamıyorum. Tuhaf gülümsemesine ve belli ki yaptığı işkenceler karşısında daha da rahatsız edici bir sertliğe bürünmesine -ve bunun beni ürkütmesine- rağmen ondan korkmuyorum. Sırf onu yaparken buldukları için tanımadıkları birine zarar vermekten çekinmemelerine ve bunu daha önce de yaptıkları çok açık olmasına rağmen, hiçbirinden korkmuyorum. Hasta ve ahlaksızlar ve kesinlikle normal değiller. Ama bu onları kendi yöntemleriyle daha güvenli kılıyor. Benim gibi biri için bir sığınak. Benim kadar berbat biri için.

Roger göğsü titrerken hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor. Orada kararmış izleri var. Hepsini kendim yapmak istedim, ama şimdi sadece yorgunum. Çok yorgunum. Ve sinirliyim.

Midem gurulduyor.

"Lütfen" diye kekeliyor

Roger. "Lütfen ne?" Ben soruyorum.

Gözlerindeki bulanık korkuyu görebildiğim kadarıyla başını kaldırıyor. "Lütfen durdur şunu," diyor. "Lütfen beni öldürme."

Silahımı kaldırdım. Namlu alnına dayanıyor ve iri gözyaşları kirli yanaklarından aşağı süzölmeye başlıyor.

"Hayır, hayır, nononononono. Lütfen! Her şeyi yaparım!" Altına işerken idrar kokusu dışarı sızıyor, sarı su bacaklarının iç kısmından akıp kovaya damlıyor. Brax etrafımı sarıyor ve akü kablolarına uzanıyor. "*Hayır!*" Roger ileri geri sallanmaya başlıyor, silahımdan uzakta, silahıma doğru, silahımdan uzakta, silahıma doğru. "*Bir daha olmaz!*"

Brax onları havaya kaldırıyor ve sanki emrimi bekliyormuş gibi bana bakıyor. Verecek tek bir emrim var ve o da kendim için.

Silahı tekrar Roger'ın alnına dayadım ve sonra tetiği çektim.

EPILOG

DEAN

"Uyuyor mu?"

Abel'in sorusu üzerine aşığı baktım. Yeterince , gözleri kapalı. Başparmağıımı yanaklarından birinde gezdirerek kirpiklerinin altındaki koyu mor halkalara dikkat ediyorum. Çenesindeki morluklar o bok çukuruna geri dönüp orayı tekrar ateşe verme isteğı uyandırıyor bende.

Tek söylediğim "Evet".

Brax yolcu koltuğunda sessiz, ama ben onun ne düşündüğünü biliyorum. İkisinin de ne düşündüğünü biliyorum. Bunu dile getiren Abel. "Ona söyleyecek miyiz?"

Şakağından tek bir tutam siyah saçı kaldırıyorum ve onu uyandırmamaya dikkat ederek geriye doğru düzeltiyorum. Uyuması gerekiyor. Umarım rüyasında hiçbir şey görmüyordur. Beni değil. Dünyayı değil. Ve kesinlikle az önce öldürdüğü adamı da. Mustang'in yumuşak tavanının plastiğinden geriye bakıyorum. Arabanın bagajında, herifin plastik ve koli bandıyla sarılmış cesedinin yattığı yeri zar zor seçebiliyorum.

Ne yaptığımızı gördüğünde gözünü bile kırpmamıştı. Ve ona bir seçenek sunduğumda -en azından bu şekilde masum kalmak ya da o piçi boğazından yakalayıp sefil varlığına son vermek- silahı alıp tetiğı çekmişti.

Bunun seksi olduğunu söylemek, bu kadının benim için ne kadar tehlikeli olduğunun altını çizmek olurdu. Farkında olsa da olmasa da o benim ve istese de istemese de ben de onunum. Kate'in bana gönderdiği görüntüden sonra tüm içgüdülerimin çöktüğünü hissettiğimde anlamıştım. Benimle dövüşüğünde, taşaklarımı vücuduma soktuğunda anlamıştım.

ve beni boğazımdan yakaladı. Bu ne kadar zaman önceydi ki? Bir gün mü? İki gün mü? Fark etmezdi.

Seçeneği sunmadan önce bile neyi seçeceğini biliyordum. başa çıkabileceğini biliyordum. Ama uyanmadan önceki saatlerde öğrendiklerimizle ve onu sonlandırma seçeneğiyle başa çıkabilir miydi?

Dürüst olmak gerekirse, bunun üstesinden gelemediği için değil, ona izin vermeye hazır olmadığım içindi.

Bakışlarım kalkıyor ve dikiz aynasında Brax'ınkilerle buluşuyor. Dudakları gülümseme taklidi yaparak geriye kıvrılıyor. Ama öyle değil. Dişlerini gösteriyor; içindeki hayvani dürtüyü kollarımdaki kadından tanıyor.

Başımı sallıyorum. "Hayır," diyorum.

"Henüz değil." "Çok kızacak," diyor

Abel.

Olacağını biliyorum. Yine de gerçek şu ki, Brax'ın değersiz küçük kasaba uyuşturucu satıcısını dövmeyi ve işkence etmeyi başardığından daha fazla bilgiye sahip değiliz. Bu hatırlatma dişlerimi gıcırdatmama ve hırlamamı engellememe neden oluyor.

Abel Mustang'i çok eski bir mezarlığa çeker. En hafif tabirle, yol dışında. Plexton'dan rahat hissettirecek kadar uzakta. Avalon'un uyuyan bedenini nazikçe itiyorum ve sonra üçümüz teker teker arabadan çıkıp arabanın arka tarafına yöneliyoruz. Bagajı açıp beyaz plastik pakete bakıyorum. Brax ilk küreğe uzanıyor.

"Git bak bakalım yeni mezar var mı?" diye emrediyorum. "Cipi alması için birini göndereceğim." Küreği alıp tepeye çıkmadan önce başıyla onaylıyor. Babamın adamlarından birine mesaj göndermeyi bitirdikten sonra Abel ve ben birkaç dakika sessizce orada durup Brax'ın duyamayacağı bir yere gelmesini bekliyoruz. Ancak o zaman ona dönüp ayrıldığımızdan beri sormak istediğim soruyu soruyorum. "Ne kadar ileri gitti?" Soruyorum.

Abel kollarını kavuşturup arkasını dönüyor ve belini arabanın tamponuna yaslıyor. "Yeterince uzak," diyor belli belirsiz.

Homurdanıyorum. "Bana palavra sıkma," diye çıkışıyorum. "Ne kadar ileri gittiğini ve önümüzdeki haftalarda neyle karşılaşacağımızı bilmem gerekiyor."

Bir süre sonra başını eğiyor ve bir nefes veriyor. "Döndüğümüzde kavga etmek isteyecek," diye itiraf ediyor. "Muhtemelen seks de. Ama okuldaki kızlardan değil. Fahişeler. Fahişeler. Bir şey söylememeleri için para ödeyebileceğimiz kızlardan."

"Sence birini öldürecek mi?" Ben soruyorum.

Abel başını sallar. "Hayır, ama bir süre gergin olacak. Çok ileri gitmedi ama o..."

Braxton'ın sureti tepenin ardında tekrar belirir ve Abel ağzını kapatır, dudakları kenetlenir. Kürek Brax'ın elinden kayıp gidiyor. Kolunu kaldırıp bize doğru sallıyor. Bir mezar bulmuş. "Pekâlâ," diyorum. "Hadi yapalım şu işi."

Abel ve ben birlikte cesedin bir ucundan tutup bagajdan çıkarıyoruz. "Kahretsin, bundan sonra arabamın içini detaylı bir şekilde temizletmem gerekecek," diye söylendi, yükü tepeden yukarı doğru taşıırken, Braxton bizi mezarlığın en arka tarafındaki bir arsaya götürürken onu takip ettik.

"Bagajının içine bile değmedi," diyorum. "Sızlanmayı bırak."

"Ama koku," diye cevap veriyor test edencesine. "Arabamda ölü bir uyuşturucu satıcısının kokusunu istemiyorum - bagajda olsun ya da olmasın."

Yepyeni bir mezar taşının önüne yığılmış yarı taze toprak yığını görür görmez, "Onu şuraya bırak," diyorum. 'Bırak' kelimesi dudaklarımdan çıkar çıkmaz Habil serbest kalıyor ve ceset ayaklarımdan dibine düşerken sarsılıyorum.

"Ne?" diye soruyor ben ona ters ters bakınca. "Bırak ."

Onu görmezden geliyorum, elimdekini yere bırakıp mezara doğru ilerliyorum. Toprağın üzerinde tepiniyorum. "Birkaç günlük ama iyi olmalı," diyorum. Abel küreklerin geri kalanını almak için Mustang'e geri dönüyor ve ben de dönüp Brax'a bakıyorum.

"Sakin başlama," diyor sessizce.

"Sadece seni kontrol ediyordum." Arka cebime uzanıp bir sigara paketi çıkarıyorum, avucuma bir, iki, üç kez vurduktan sonra paketi açıp bir sigara yakıyorum.

"Bunu burada yapmamalısın," diyor ucunu dudaklarımdan arasına koyarken.

"Henüz içmeyeceğim," diyorum. istememe rağmen. Gerçekten çok istiyorum. Bu gece tam bir bok gösterisi oldu. Yakındaki mesafeden, Abel'in tepeye tekrar tırmanırken kendi kendine usulca küfrettiğini duyabiliyorum. Arkasından metalin metale çarpma sesi yankılanıyor.

"Ona söylemelisin," diyor Brax.

Ona bakıyorum. "Neyi söylemeliyim?" Ters ters bakıyor.

İç çekiyorum. "Hiçbir işe . Bu konuda hiçbir şey yapamaz. Bir şey söylemeden önce daha fazla ayrıntı istiyorum."

"Bilmeyi hak ediyor."

"Hak etmediğini hiç söylemedim."

"Biri o orospu çocuğunu aramış." Braxton'ın sesi öfkesiyle birlikte derinleşiyor, tonuna hafiften akli dengesi bozulmuş bir şey giriyor. "Biri onu kızın geri döneceği konusunda uyarmış. Onu o evde bekliyormuş."

Abel tepeye ulaşır bize doğru yöneldiğinde yavaşça dönüp Brax'a bakıyorum. "Bırak bu gece uyusun, dostum," diyorum. "Ona sadece bu kadarını ver. Gerisini sabah hallederiz."

"Bunu onlara ödeteceğiz," diye yemin ediyor, gözlerini benimkilerle aynı hizada tutarak.

Sigarayı ağızımdan çıkarıp arka cebime sokuyorum. Ezilirse ezilir, sadece bir an için bir şeye ihtiyacım vardı. "Evet," diyorum ona, "yapacağız."

Çünkü o haklı; Roger Murphy Avalon'un ellerinde ölmeden önce bize gerçeği söylemişti. Tek başına hareket etmemişti. Birisi onun geri geleceğini biliyordu. Avalon'a karşı süregelen tüm öfkenin kurummasının nedeni de buydu. Çünkü biri ona tuzak kurmuştu. Kıskançlığımın beni ele geçirmesine izin vermiştim. Aptaldan da öteydim, onun son travmasının tetikleyicisi olmuştum ve bunun tek, hatta son travma olduğunu düşünecek kadar da aptal değildim. Oh hayır. Bu iş daha bitmemişti.

Birisi beni kızdırmak için hangi düğmelere basacağını çok iyi biliyordu ve ben de onu kaçırtmak için ne yapacağımı çok iyi biliyordum. Tüm bunlar onun tuzağa düşürülmesini, uyuşturulmasını, tecavüze uğramasını ve işler Roger'ın istediği giderse öldürülmesini sağlamıştı.

Avalon Manning'in tepesinde ondan kurtulmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır biri var ve kim olduğunu öğreneceğiz. Luc Kincaid ve Kate Coleman ile başlıyoruz.

OKUDUĞUNUZ İÇİN TEŞEKKÜRLER!

Avalon ve Dean'in hikayesinin başlangıcını okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Lütfen [buraya](#) bir yorum bırakmayı ve bir sonraki kitabı [buradan](#) almayı düşünün.

TEŞEKKÜRLER

Yayınladığım her kitapta, kafamdaki hikayeleri dinlemeyi seven okuyucuların artacağını umuyorum. Ne yazık ki, yayınladığım her kitapla birlikte, beni dinleyen ve seven harika okuyucularım olduğunu bir anlığına da olsa unutuyorum. O yüzden bu kitap sizin için. Okuduğunuz için teşekkürler.

Beni sonsuza dek destekleyen herkese teşekkür ederim. Avalon'un tam bir kaltak, Dean'in de aptal bir pislik olması karşısında ağlamamı, söylenmemi ve saçmalamamı dinlediniz. Bu kitabın kelimenin hiçbir anlamıyla kolay olmadığını biliyorsunuz ama benimle birlikte sonuna kadar dayandınız ve bunun için sonsuza kadar minnettar olacağım.

Editörlerim Heather ve Kristen'a. Cidden, siz olmasaydınız nerede olacağımı düşünmek bile istemiyorum. Muhtemelen bir akıl hastanesine kapatılırdım. Düzeltmenlerim Ellen ve Jean'e. Sevgili asistanım Allison'a. Bu taslağın ilk sorunlarını çözmemde bana yardımcı olan tüm alfalara, özellikle de Cassie'ye. Hepiniz bebezsiniz. Yazar arkadaşlarıma. Ve son olarak, ama kesinlikle en az değil, seçtiğim aileme. Desteğinize sahip olduğum için çok şanslıyım. Bana hiçbir zaman kendimi güzel ve mükemmel hissettirmediniz. Beni asla çirkin ya da değersiz hissettirmediniz ve her zaman yanımdasınız. Gerçekten, kalbimin derinliklerinden teşekkür ederim.

YAZAR HAKKINDA

Fantastik eserleriyle Lucinda Dark olarak da bilinen Lucy Smoke, İngilizce alanında yüksek lisans derecesine sahiptir ve kendi kendini yaratıcı ilan eden bir chihuahua'dır. Gezginlik tutkusunu, kapak bağımlılığını ve yüzünü beslemekten hoşlanıyor ve insanların ona hediye olarak banyo bombaları vermeyi bırakmasını gerçekten umuyor. Banyolar çok çabuk soğuyor ve küvet jakuzi olmadığında reklamlarda gösterildiği kadar harika olmuyor.

Mükemmel milkshake'i bulmak için bitmek bilmeyen bir arayışta olmadığı zamanlarda, sevgili kürk bebeği Hiro, ailesi ve arkadaşlarıyla birlikte Amerika Birleşik Devletleri'nin güneyinde yaşıyor ve çalışıyor.

Gelişmelerden haberdar olmak ister misiniz? Yazar grubuna katılmayı veya aşağıdaki bültenlerine kaydolmayı düşünün.

[Facebook Grup](#)_
[Bülteni](#)

AYRICA LUCY SMOKE / LUCINDA DARK TARAFINDAN

Çağdaş Seri:

Hasta Çocuklar Serisi

[Pretty Little Savage](#)

[Stone Cold Queen](#) (çok yakında)

Iris Boys Serisi (tamamlandı)

[Şimdi ya da Asla](#)

[Güç ve Seçim](#)

[İnanç Sıçraması](#)

[Kalbimi](#)

[Çaprazla Sonsuza](#)

[Kadar ve Daima](#)

[Iris Boys Serisi Boxset](#)

The Break Serisi (tamamlandı)

[Çalışma Arası](#)

[Zorlu Mola](#)

[Bahar Tatili](#)

[Break Serisi Koleksiyonu](#)

Çağdaş Bağımsızlar:

[En Çılgın Hayalleri](#)

[İfade Etmek](#)

Criminal Underground Serisi (Paylaşılan Evren Bağımsızları) [Sweet](#)

[Possession](#)

[Scarlett Thief](#)

Fantezi Serisi:

Twisted Fae Serisi

[Kızıllar Sarayı](#)

[Ayazlar Sarayı](#)

[Gece Yarısı Sarayı](#)

Barbie: Vampir Avcısı Serisi (tamamlandı) [Rest in](#)

[Pieces](#)

[Yürüyen Ölü Kız](#)

[Küller Küllere](#)

Karanlık Maji Serisi

(tamamlandı) [Talih Zalimden](#)

[Yana Kötüler Kutsanmıştır](#)

[Taç Çarpıktır](#)

[Kral ve Yolsuzluk İçin](#)

[Yaşasın Ruhsuzlar](#)

Nerys Newblood Serisi

[Daimon Nekrozu](#)

Diriliş (Çok Yakında)

Gökyüzü Şehirleri Serisi

(Distopik) [Tartarus'un Kalbi](#)

[Aldatmacanın Gölgesi](#)

[Hasar Kılıcı](#)

Savaş Köpekleri (Çok Yakında)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

